

**KEN
FOLLETT**

**PRIN URECHILE
ACULUI**

„Unul dintre cele mai bune romane de spionaj
din ultimii 50 de ani.“

USA TODAY

THE
LIBRARY
OF THE
MUSEUM OF
ART AND HISTORY
OF THE
CITY OF
NEW YORK

**KEN
FOLLETT**

**PRIN URECHILE
ACULUI**

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FOLLETT, KEN

Prin urechile acului / Ken Follett; trad.: Dumitru Constantin.
– București: RAO International Publishing Company, 2009

ISBN 978-973-103-973-2

I. Constantin, Dumitru (trad.)

821.111-312.4=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Strada Turda 117–119, București, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

KEN FOLLETT
Eye of the Needle
© 1978 by Ken Follett
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
DUMITRU CONSTANTIN

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

2009

ISBN 978-973-103-973-2

**Adresez mulțumirile mele
lui Malcom Hulke
pentru ajutorul neprețuit,
acordat cu generozitate.**

KEN FOLLETT

Germanii au fost aproape
complet induși în eroare – numai
Hitler a intuit adevărul, dar a ezitat
să-și urmeze propriul fler...

J.P. Taylor

English History 1914–1945

PREFAȚĂ

Cam pe la începutul anului 1944, spionajul german aduna dovezi despre masive concentrări de trupe în sud-estul Angliei. Avioanele de recunoaștere au fotografiat cazărmi, aerodromuri și flotile în golful Wash; generalul George S. Patton apărea în inconfundabilii săi pantaloni de călărie (de culoare roz), plimbându-și buldogul alb; s-au semnalat „explozii” pe liniile de emisie radio, schimburi de mesaje între regimentele din zonă. Informațiile transmise de spionii germani din Marea Britanie confirmau toate aceste semnale.

Bineînțeles, nu era vorba de nici o armată. „Navele” erau imitații de cauciuc și cherestea, cazărmiile erau tot atât de adevărate ca decorurile de film. Patton nu avea nici măcar un singur om în subordine; semnalele radio nu aveau nici o noimă, iar spionii erau agenți dubli.

Scopul diversiunii consta în păcălirea inamicului care trebuia să se pregătească pentru o invazie prin Pas de Calais. Debarcarea plănuită în Normandia, pe 6 iunie 1944, urma să fie o surpriză.

Era înșelătoria secolului și friza imposibilul. Mii de oameni au fost implicați efectiv în realizarea acestei farse. Ar fi fost de-a dreptul un miracol ca nici unul dintre spionii lui Hitler să nu afle nimic despre ea.

Au existat oare astfel de spioni? În acele zile toți se credeau înconjurați, din toate părțile, de „oamenii din coloana

a cincea¹. După război s-a răspândit legenda că MI5² reușise să captureze întreaga rețea încă de la Crăciunul anului 1939.

De fapt fuseseră foarte puțini și, într-adevăr, MI5 i-a prins aproape pe toți.

Era de ajuns unul singur...

Este cunoscut că germanii au observat semnalele pe care trebuiau să le vadă în Anglia de Est. La fel, se știe că au mirosit minciuna și s-au străduit din răsputeri să afle adevărul.

Până aici, a fost istorie. Ce urmează este ficțiune.

Cu toate acestea, nu ne putem împiedica să ne gândim că așa ceva s-ar fi putut întâmpla cu adevărat.

CAMBERLEY, SURREY

Iunie, 1977

¹ În original *fifth columnists*, termen politic cu sensul de agent al dușmanului, spion, diversionist, sabotor. (n.tr.)

² MI5 este o abreviere de la Military Intelligence Section 5, organizație guvernamentală însărcinată cu problemele de securitate ale Marii Britanii. (n.tr.)

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

De patruzeci și cinci de ani nu mai fusese o iarnă atât de friguroasă. Multe sate rămăseseră izolate, iar Tamisa se acoperise cu un pod de gheață. Într-una din zilele lui ianuarie, trenul Glasgow–Londra sosise în gara Euston cu o întârziere de douăzeci și patru de ore. Împreună, zăpada și camuflajul făceau circulația periculoasă; numărul accidentelor rutiere se dublase și oamenii glumeau între ei: era mai riscant să circuli noaptea cu un Austin Seven pe Piccadilly decât să duci un tanc dincolo de linia de front Siegfried.

Odată cu primăvara, totul deveni magnific. Baloanele de baraj pluteau maiestuos pe cerul albastru și senin, iar pe străzile Londrei, soldații aflați în permisie flirtau cu fetele îmbrăcate în rochii de vară.

Orașul nu avea deloc aerul de capitală în război. Desigur, nu lipseau semnele; iar Henry Faber, pedalând pe drumul Waterloo–Highgate, le observa: grămezi de saci de nisip în jurul edificiilor publice importante, adăposturi Anderson¹ în parcurile de periferie, afișe propagandistice despre evacuare și măsurile de protecție pe timpul raidurilor aeriene.

¹ Adăposturi demontabile din tablă ondulată, având o formă boltită. Folosite pentru raidurile aeriene, denumite astfel după Sir J. Anderson, ministru de interne britanic în perioada 1939–1944. (n.tr.)

Spiritul de observație al lui Faber era superior funcționarilor obișnuiți de la căile ferate. Vedea mulțimea de copii din parcuri și trăgea concluzia că evacuarea eșuase. Observa numărul mare de automobile care circulau în ciuda raționalizării benzinei; citea despre noile modele anunțate de fabricați. Știa care era semnificația valurilor de muncitori din schimbul de noapte, care luau cu asalt fabricile în care, cu numai câteva luni în urmă, abia dacă se găsea de lucru pentru schimbul de zi. Mai presus de toate, urmărea mișcările de trupe desfășurate pe calea ferată britanică; toată hârtoagele astea. Astăzi, de pildă, ștampilase un teanc de formulare care îl făcuse să creadă că o nouă forță expediționară era pe cale să se constituie. Era cât se poate de sigur că urma să aibă un efectiv de 100 000 de oameni, cu destinația Finlanda.

Într-adevăr, semnale nu lipseau; dar în același timp, totul avea o tentă glumeață. Emisiunile de la radio satirizau absurditățile birocratice prezente în toate reglementările specifice stării de război. În adăposturi răsunau adevărate coruri, iar femeile mondene își purtau măștile de gaze în niște cutii special concepute de croitori de lux. Se vorbea despre „războiul plicticos”. Dintr-odată, devenise ceva cât se poate de banal, asemenea unui spectacol cinematografic. Fără nici o excepție, toate alarmele aeriene fuseseră false.

Faber avea un alt punct de vedere, dar, la urma urmei, el era o persoană aparte.

Își îndreptă bicicleta pe Archway Road și se aplecă un pic în față ca să poată urca mai ușor dealul: picioarele sale lungi pompau neobosit, ca niște pistoale de locomotivă. Era foarte bine făcut pentru vârsta lui, în privința căreia mințea, deși avea treizeci și nouă de ani. De altfel, pentru mai multă siguranță, mințea în mai toate privințele.

Pe măsură ce urca dealul spre Highgate, începu să transpire. Casa în care locuia era una dintre cele mai sus amplasate din Londra, acesta fiind și motivul pentru care o alesese. Era o construcție din cărămidă în stil victorian, situată la unul dintre capetele unei terase ce acoperea șase clădiri identice. Toate înalte, înguste și întunecoase, aidoma minților oamenilor pentru care fuseseră construite. Fiecare avea trei niveluri plus un demisol cu intrare pentru servitori (clasa mijlocie din Anglia secolului al XIX-lea ținea morțiș să aibă „intrare pentru servitori“, chiar și atunci când aceștia nu existau). În privința englezilor, Faber era cinic.

Casa de la numărul șase era proprietatea domnului Harold Garden, de la Garden's Tea and Coffee, o companie modestă ajunsă la faliment în perioada crizei. Credincios principiului că insolvabilitatea e un păcat de moarte, domnul Garden cel falit nu a avut de ales decât moartea. Casa a fost tot ce i-a lăsat moștenire văduvei sale, care a transformat-o în pensiune. Rolul de proprietăreasă îi făcea plăcere, deși eticheta păturii sociale din care făcea parte îi impunea să se arate un pic rușinată din acest motiv. Camera lui Faber se afla la ultimul etaj și avea o lucarnă. Locuia acolo de luni până vineri, spunându-i doamnei Garden că weekendurile și le petrecea cu maică-sa, în Erith. În realitate, avea o altă cameră în Blackheath, iar proprietăreasa îl cunoștea drept domnului Baker, comis-voiajor pentru un fabricant de produse de papetărie.

O luă cu bicicleta pe aleea grădinii, sub privirile încruntate ale ferestrelor înalte de la camerele din față. Adăposti bicicleta în șopron și o legă cu un lacăt de mașina de tuns iarbă – era interzis de lege să lași un vehicul neasigurat. Cartofii de sămânță din lădițele împrăștiate prin tot șopronul incolțiseră. Doamna Garden contribuia la efortul impus de război, transformându-și răzoarele de flori în brazde cu zarzavaturi.

Faber intră în casă, își puse pălăria în cuier, se spală pe mâini și se duse să-și bea ceaiul.

Trei dintre chiriași se aflau deja la masă: un adolescent cu fața plină de coșuri, care încerca să se înroleze; un vânzător de cofetărie cu părul blond-roșcat, tot mai rar pe zi ce trece; și un ofițer de marină pensionat și sclerotic. Faber îi salută cu un gest scurt, aplecând capul, și se așează.

Vânzătorul spunea o anecdotă:

– Comandantul escadrilei zice: „Da’ ce repede te-ai întors!“ la care pilotul răspunde: „Am aruncat fluturașii așa cum erau, legați în pachete. N-am făcut bine?“ la care comandantul răspunde: „Doamne Dumnezeu! Puteai să rănești pe cineva!“

Ofițerul de marină chicoti, dar Faber se mulțumi să zâmbescă. Doamna Garden sosi cu ceainicul.

– Bună seara, domnul Faber. Am început fără dumneata, sper că nu te deranjează.

Faber întinse un strat subțire de margarină pe felia de pâine integrală și, o clipă, se gândi cu poftă la un cârnat gras.

– Cartofii dumneavoastră sunt numai buni de puși în pământ, îi spuse proprietăresei.

Nu zăbovi prea mult asupra ceaiului. Ceilalți se contraziceau în legătură cu schimbarea lui Chamberlain cu Churchill, în postul de prim-ministru. Doamna Garden își tot dădea cu părerea și se uita la el să-i vadă reacția. Era o femeie cam șleampătă, ușor supraponderală. Purta o îmbrăcăminte potrivită uneia de treizeci de ani, deși era cam de vârsta lui. Bănuind că doamna își dorea un alt soț, nu se amestecă în discuție.

Doamna Garden deschise aparatul de radio. Acesta bârâi un timp, apoi un crainic anunță: „Aici BBC – Serviciul intern. Urmează *Din nou, omul acela!*“

Faber mai ascultase programul respectiv. Îl avea neobosit pe spionul german Funf. Se scuză față de ceilalți și se duse în camera lui.

După *Din nou, omul acela*, doamna Garden rămase singură. Ofițerul de marină se duse la un bar cu vânzătorul, iar băiatul din Yorkshire, credincios din fire, plecase la o întrunire religioasă. Stătea în salon, cu un păhăruț de gin, privind la perdelele de camuflaj și gândindu-se la domnul Faber. Ar fi vrut ca el să nu-și petreacă atât de mult timp în cameră. Avea nevoie de cineva care să-i țină de urât, și era genul de companie care i-ar fi făcut plăcere.

Asemenea gânduri o umpleau de vinovăție. Ca să nu se mai simtă atât de vinovată, își aminti de domnul Garden, încetoșat, ca o copie după un film vechi, deteriorat și cu banda sonoră neinteligibilă. Cu toate că își amintea cu ușurință cum era să-l aibă în compania ei, în cameră, îi venea greu să-și imagineze fața, hainele pe care le purta sau comentariile pe care le-ar fi făcut despre război. Mic, spilcuit, domnul Garden fusese un om prosper în afaceri, când avusese noroc, și fără succes, când norocul îl ocolise: era lipsit de strălucire în public și de o tandrețe insațiabilă în pat. Îl iubea tare mult. Dacă războiul s-ar fi desfășurat cum se cuvine, multe femei ar fi fost în situația ei. Își mai turnă un pahar.

Necazul era că domnul Faber părea un om liniștit. Nu avea nici un viciu aparent. Nu fuma, nu-i sesizase niciodată mirosul de băutură în respirație, și își petrecea toate serile în cameră, ascultând muzică clasică la radio. Citea o mulțime de ziare și făcea plimbări lungi. Bănuia că era mai deștept decât lăsa să se vadă prin serviciul său neînsemnat: intervențiile sale în discuțiile purtate în sufragerie erau întotdeauna o idee mai înțelepte decât ale celorlalți. Cu siguranță – dacă s-ar fi străduit – ar fi putut obține o slujbă mai acătării. Dar el părea că refuză șansa.

Același lucru se putea spune și despre fizicul lui. Era o frumusețe de bărbat: înalt, lat în umeri cu ceafa puternică, fără pic de grăsime, cu picioare lungi. Avea o față care inspira forță, cu fruntea înaltă, maxilare prelungi și ochi albaștri, strălucitori. Nu era frumos ca o vedetă de cinema, dar era genul de tip cu succes la femei. În afară de gură – mică și cu buze subțiri –, care o făcea să și-l închipuie lipsit de milă.

Cu toate astea, la prima vedere, nu era genul de bărbat care să facă o femeie să-l privească de două ori. Pantalonii de la costumul vechi și uzat nu erau niciodată călcați – i-ar fi făcut bucuroasă acest serviciu, dar nu i-l ceruse niciodată. Purta în permanență un impermeabil ponosit și o șapcă turtită de docher. Nu avea mustață și, la fiecare două săptămâni, își tunde părul. Încerca să treacă neobservat.

Avea nevoie de o femeie – în privința asta nu încăpea nici o îndoială. O clipă, se întreabă dacă nu cumva era un efeminat, dar îndepărtă imediat gândul acesta. El avea nevoie de o soție care să-l facă să arate omenește și să-l ambiționeze. Ea avea nevoie de un bărbat ca să-i țină tovărășie și – ei, da – pentru dragoste.

Din păcate, el nu făcuse niciodată vreun gest în acest sens. Câteodată, îi venea să țipe din cauza frustrării. Era sigură că îl avea pe vino-ncoace. Se privi în oglindă, în timp ce-și mai turna un pahărel. Avea o față nostimă, un păr blond ondulat, și apoi, un bărbat găsea la ea pe ce să pună mâna... La acest gând, chicoti pe înfundate. Se cherchelise.

Mai luă o înghițitură de gin și se gândi dacă nu cumva era cazul să facă ea primul gest. În mod vădit, domnul Faber era un timid – un timid incorigibil. Nu că nu l-ar fi interesat sexul – înțelesese asta din privirile pe care i le aruncase în vreo două rânduri când o văzuse în cămașă de noapte. Poate că i-ar fi putut înfrânge timiditatea făcând pe nerușinata. În fond, ce-ar fi avut de pierdut? Încercă să-și închipuie cum s-ar fi desfășurat

lucrurile în cel mai rău caz, doar așa, ca să vadă cum s-ar fi simțit. Să presupunem că ar fi respins-o. Ei bine, ar fi fost penibil, ba chiar umilitor. Mândria ei ar fi primit o lovitură. Dar nimeni n-ar fi știut ce s-a întâmplat. Numai că el ar fi fost nevoit să plece.

Posibilitatea de a fi respinsă îi îndepărtă din minte întregul plan. Se ridică în picioare, gândindu-se: „Pur și simplu, nu-s una din alea“. Se făcuse ora de culcare. Cu încă un pahărel de gin băut în pat, ar fi fost în stare să adoarmă. Își luă sticla în dormitor.

Camera se afla sub cea a domnului Faber și, în timp ce se dezbrăca, auzea acordurile viorilor de la aparatul lui de radio. Îmbracă o cămașă de noapte nouă, roz, cu decolteu brodat – din păcate nu era nimeni să-l admire – și umplu un ultim pahar. Se întrebă cum arăta domnul Faber dezbrăcat. Probabil un abdomen suplu și păr pe piept, niște fese mici și i se vedeau coastele, căci era slab. Chicoti din nou: „Chiar că am luat-o razna de tot!“

Își luă paharul lângă ea, în pat, și încercă să se concentreze asupra cărții de pe noptieră, dar efortul era prea mare. Se săturase de poveștile de dragoste ale altora. Povestirile despre legături amoroase amenințate de tot soiul de primejdii se potrivesc când ai o legătură perfect stabilă, cu soțul tău. O femeie are nevoie însă de mai mult decât îi poate oferi Barbara Cartland. Sorbi din pahar și își dori ca domnul Faber să oprească blestemăția aia de radio. Era ca și cum ai fi încercat să adormi la un ceai dansant!

Ar fi putut, desigur, să-l roage să-l oprească. Se uită la ceasul de pe noptieră: era trecut de zece. Nu avea decât să-și pună capotul – asortat cu cămașa de noapte – să-și aranjeze un pic părul, apoi să-și pună papucii – destul de cocheti, cu un model cu trandafiri –, să urce treptele până la etajul de sus, pur și simplu, ei da, să bată la ușa lui. Ar fi deschis-o, probabil în

pantaloni și maiou, după ce s-ar fi *uitat* la ea în același fel în care se uitase atunci când o văzuse în cămașă de noapte, în drum spre dormitor...

– Bătrână și proastă, se muștră ea cu glas tare. Țsta nu-i decât un pretext ca să te duci sus, la el.

Apoi se întrebă de ce îi trebuie neapărat un pretext. În fond, era o femeie matură, era casa ei și în ultimii zece ani nu întâlnise vreun bărbat care să i se potrivească într-atât și – *ce dracu'!* – avea nevoie să simtă deasupra ei pe cineva puternic, vânjos și păros, care să-i frământa sânii, să-i geamă în ureche și să-i desfacă ferm coapsele cu mâinile lui mari și netede. Măine putea să vină din Germania bomba aia cu gaze și toți aveau să moară otrăviți, înecați și sufocați de fum, iar ea ar fi ratat ultima șansă.

Astfel că își goli paharul, se dădu jos din pat, își puse capotul, își aranjă un pic părul, încălță papucii și luă cu ea legătura de chei, pentru eventualitatea în care el ar fi încuiat și nu ar fi auzit-o ciocnind, din cauza radioului.

Nu era nimeni pe palier. Găsi scara pe întuneric. Ar fi vrut să sară peste treapta care scârțâia, dar se împiedică de covorul desfăcut și călcă pe ea cu toată greutatea; din fericire, nimeni nu auzi, așa că merse mai departe și bătu încet la ușă. O încercă ușor. Era încuiată.

Radioul fu dat mai încet și domnul Faber răspunse:

– Da?

Vorbea curat, adică fără vreun accent cockney¹ sau străin. De fapt nu avea nici un fel de accent, doar o voce plăcută și neutră.

– Aș vrea să-ți spun două vorbe, spuse ea.

El păru să șovăie și apoi răspunse:

¹ Dialect și accent din cartierul londonez East End (n.tr.)

– Sunt dezbrăcat.

– Și eu sunt, chicoti ea și deschise ușa cu dublura cheii.

El stătea în fața radioului, cu un soi de șurubelniță în mână. Era în pantaloni și *nu* avea maioul pe el. Era alb la față și părea speriat de moarte.

Păși înăuntru și închise ușa în urma ei, neștiind ce să spună. Dintr-odată își aminti o frază dintr-un film american și zise:

– N-ai vrea să-i oferi ceva de băut unei fete singure?

Era caraghios, zău așa, căci știa că el nu ținea băutură în cameră, iar ea nu era îmbrăcată pentru o ieșire în oraș, dar i se păru că sună ademenitor.

Replica se pare că avu efectul scontat. Fără să spună nimic, se apropie încet de ea. Avea într-adevăr păr pe piept. Făcu un pas înainte, brațele lui o îmbrățișară, ea închise ochii și-și ridică fața. O sărută, ea se mișcă ușor în brațele lui, simți în spate o durere teribilă, înfiorătoare și deschise gura să țipe.

Faber o auzise împleticindu-se pe scări. Dacă ar fi venit cu un minut mai târziu, și-ar fi pus stația radio înapoi în cutie și registrele de coduri în sertar. N-ar fi existat nici un motiv s-o omoare. Dar auzise zgomotul cheii în broască și, când ușa se deschise, stiletul se afla deja în mâna lui.

Pentru că se mișcase puțin în brațele sale, la prima lovitură de pumnal Faber nu îi nimeri inima. Îi vârî degetele-n gură ca să nu țipe. O lovi încă o dată, dar ea se mișcă din nou, iar lama fu deviată de o coastă, producând doar o rană superficială. Sângele tâșni și își dădu seama că nu va fi o moarte „curată“. Așa se întâmplă când ratezi prima lovitură.

Se zvârcolea prea tare ca să mai poată fi ucisă cu o lovitură de pumnal. Cu mâinile înfundându-i gura, îi strânse falca folosindu-se de degetul mare, și o împinse cu spatele în tăblia ușii. Capul se izbi de lemnul sculptat cu un bufnet puternic, iar el își

dori să nu fi dat radioul mai încet. Dar cine se aștepta la așa ceva?

Ezitasese înainte s-o omoare – că ar fi fost mai bine dacă ea ar fi murit în pat – din punctul de vedere al poveștii de acoperire, care, deja, prindea contur în mintea lui. Nu era sigur că putea să o ducă până acolo în liniște. O strânse mai tare de falcă, îi imobiliză capul și deschise cu stiletul un arc amplu, care îi sfâșie beregata; și asta pentru că stiletul nu era o armă potrivită, iar gâtul nu constituia ținta lui favorită.

Sări înapoi ca să evite primul șuvoi oribil de sânge, apoi păși în față ca s-o prindă înainte de a se prăbuși pe podea. O târî până la pat, căutând să nu se uite la gâtul ei, și acolo o culcă.

Nu era prima sa crimă. Își aștepta reacția. Se producea totdeauna imediat ce se simțea în siguranță. Se duse la chiuveta din colțul camerei. Își vedea chipul în oglinda pentru bărbierit. Era slab la față, avea o privire fixă. În timp ce se studia, își zise printre dinți: „Ucigașule!” Apoi, vomită.

După asta, se simți mai bine. Putea să treacă la treabă. Știa exact ce avea de făcut, amănuntele îi veniseră în minte chiar în timp ce o ucidea.

Se spală pe față, pe dinți, curăță chiuveta. Se așeză la masă, în apropierea stației radio. Deschise carnetelul la locul știut și începu să acționeze manipulatorul telegrafic. Avea de transmis un mesaj lung, despre formarea unei armate pentru Finlanda, și fusese întrerupt la jumătate. Mesajul era scris pe carnet. Încheie transmisia cu „Salutări lui Willi”.

Transmițătorul fu împachetat cu grijă în valijoara destinată anume. Faber își puse celelalte obiecte personale într-o a doua valiză. Scoase pantalonii, curăță sângele cu un burete și se spală pe tot corpul.

În cele din urmă, studie cadavrul.

Era în stare să-l privească senin, cu sânge rece. Era război – erau dușmani; dacă n-ar fi omorât-o, ea i-ar fi provocat moartea. Fusesse o amenințare și tot ce mai simțea acum era un sentiment de ușurare. Amenințarea fusese îndepărtată. Greșeala ei fusese că-l speriasse.

Cu toate acestea, ultimul lucru pe care-l avea de făcut nu-i producea nici o plăcere. Îi desfăcu capotul și îi săltă cămașa de noapte până în jurul taliei. Îi sfâșie chiloții, încât să se vadă părul de pe pubis. Biata femeie, nu dorise decât să-l seducă. Dar nu ar fi reușit să o scoată din încăpere fără să observe transmitătorul. Propaganda britanică îi făcuse pe acești oameni ridicol de vigilenți în privința spionilor. Dacă Abwehr¹-ul ar fi avut atât de mulți agenți câți pretindeau ziarele că ar avea, britanicii ar fi pierdut deja războiul.

Făcu un pas înapoi și o studie, cu capul într-o parte. Ceva nu era în regulă. Încercă să gândească exact ca un maniac sexual. „Cum aş fi procedat dacă aş fi fost înnebunit de dorință pentru o femeie ca doamna Garden și aş fi ucis-o doar așa, ca să-mi fac mendrele cu ea?”

De bună seamă, un asemenea descreierat ar fi ținut să-i vadă sânii. Faber se aplecă asupra cadavrului, prinse marginile decolteului și-l sfâșie până la talie. Eliberați, sânii ei mari se lăsară în părți.

Medicul legist avea să descopere imediat că victima nu fusese violată, dar Faber își făcu socoteala că amănuntul nu prezenta importanță. Urmase un curs de criminologie la Heidelberg și știa că o mare parte dintre atacurile cu mobil sexual nu erau duse până la capăt. Și pe urmă, nu putea merge cu înșelăciunea atât de departe, nici chiar pentru patrie. Nu era

¹ Serviciu de informații și contrainformații ce funcționa pe lângă Marele Stat-Major german (1919–1944) (n.tr.)

un SS-ist. *Ăia* ar fi fost în stare să stea la coadă ca să violeze cadavrul... Îndepărtă gândul din minte.

După ce se spală încă o dată se îmbracă. Era aproape miezul nopții. Trebuia să mai aștepte o oră până să plece, mai târziu avea să se simtă în siguranță.

Se așează să analizeze unde greșise.

Comisese o eroare. Doamna Garden îi descoperise secretul – mai exact, i l-ar fi descoperit peste câteva secunde –, prin urmare nu se aflase într-o situație absolut sigură, deci acoperirea nu-i fusese fără cusur, așadar comisese o eroare.

Ar fi trebuit să pună un zăvor la ușă. Mai bine să se creadă că era un timid incorigibil, decât să dea prilejul proprietăreselor în ținută de noapte să se strecoare în camera personală cu ajutorul dublurilor de chei.

Aceasta era eroarea de suprafață. Hiba mai serioasă consta în faptul că era prea arătos pentru un burlac. Se gândi la asta mai degrabă cu iritare decât cu vanitate. Știa că era un bărbat chipeș, și nu avea nici un motiv aparent să rămână neînsurat. Încercă să-și imagineze o explicație plauzibilă pentru această situație, fără să mai riște alte avansuri din partea celorlalte doamne Garden din lumea largă.

Trebuia să se inspire din adevărata sa personalitate. În fond, *de ce* era celibatar? Se foi neliniștit – nu-i plăceau oglinzile. Răspunsul era simplu. Din cauza profesiei sale. Dacă mai existau și alte motive, mai profunde, nu voia să știe de ele.

Își va petrece restul nopții sub cerul liber în pădurea Highgate. Dimineața, avea să-și ducă valizele în gară, la bagaje de mână. Măine-seară se va muta în camera lui din Blackheath.

Va folosi noua sa identitate. Nu se temea că va fi prins de poliție. Comis-voiajorul care închiriasc odaia din Blackheath arăta destul de diferit de funcționarul care-și ucisese proprietăreasa. Personajul din Blackheath se purta cu ostentație, era

vulgar și vorbăreț. Purta cravate stridente, dădea de băut celor din jur și se pieptăna altfel. Poliția avea să caute un amărât de pervers, un ticălos, care n-ar fi spus nimănui nici „dă-te mai încolo“, până nu l-ar fi mistuit patimile trupești. Nimeni n-avea să acorde prea multă atenție comerciantului chipeș, îmbrăcat în costumul lui în dungi, care, în mod evident, arăta ca unul cuprins mai mult sau mai puțin permanent de patimi trupești – și care nu avea nevoie să omoare femeile ca să le facă să-i arate sânii.

Trebuia să-și aranjeze o nouă identitate – întotdeauna dispunea de cel puțin două. Avea nevoie de un nou serviciu, acte noi – pașaport, buletin de identitate, cartelă de alimente, certificat de naștere. Totul era atât de riscant! Dracu' s-o ia pe doamna Garden! Nu putea să se îmbete și să adoarmă, ca de obicei?

Se făcuse ora unu. Faber aruncă o ultimă privire prin cameră. Nu era îngrijorat din pricina urmelor lăsate – evident, amprente sale erau răspândite prin toată casa, și nimeni nu va avea nici o îndoială în privința ucigașului. Nu-l încerca nici un fel de sentiment acum, când părăsea locul care, timp de doi ani, fusese căminul său; niciodată nu-l considerase cu adevărat un cămin. Pentru el nici un loc nu însemnase vreodată un cămin.

De acum încolo, acesta va fi în mintea lui locul unde învățase că trebuie să pună zăvor la ușă.

Stinse luminile, își luă valizele, coborî scările și se făcu nevăzut în întunericul de afară.

CAPITOLUL 2

Henric al II-lea a fost un rege deosebit. Într-o epocă în care nu fusese inventat termenul „vizită scurtă“, el a „zburat“ între Anglia și Franța cu o asemenea rapiditate, încât i s-au atribuit puteri magice – un zvon pe care, se înțelege, nu avea nici un motiv să-l dezminț. În 1173 – în iunie sau în septembrie, în funcție de izvoarele istorice secundare luate în seamă – el a sosit în Anglia și a plecat din nou în Franța, atât de repede încât nici măcar un cronicar contemporan nu a aflat despre asta. Istoricii de mai târziu au descoperit înregistrarea cheltuielilor sale în Pipe Rolls¹. La vremea aceea, regatul trebuia să facă față atacurilor fiilor săi și ale vecinilor de la nord și sud – Scoția și sudul Franței. Dar care a fost cu adevărat scopul vizitei sale? Cu cine s-a întâlnit? De ce se păstrează secretul, când mitul vizitei sale magice ținea loc de o armată întreagă? Ce anume a înfăptuit?

Cam acestea erau întrebările care îl frământau pe Percival Godliman în vara lui 1940, când trupele lui Hitler treceau peste lanurile de porumb franceze ca o uriașă coasă, iar britanicii se năpusteau prin „gâtul de sticlă“ de la Dunkerque într-o devălmășie însângerată.

¹ Înregistrări ale birourilor visteriei de stat (n.tr.)

Profesorul Godliman avea mai multe cunoștințe despre Evul Mediu decât oricare alt om în viață. Cartea sa, *Ciuma neagră*¹, bulversase toate prejudecățile despre medievalism; fusese un bestseller, publicat în prestigioasa colecție Penguin Book. După asta, își îndreptase atenția spre o perioadă timpurie, încărcată de mistere greu de deslușit.

Într-o splendidă zi de iunie, la 12.30, una dintre secretare l-a găsit pe Godliman aplecat asupra unui manuscris cu anluminuri – traducea din greu textul scris în latina medievală, însoțindu-l de notele sale redactate cu un scris aproape ilizibil. Secretara, care își pusese în gând să ia masa de prânz în parcul din Gordon Square, nu agreea deloc sala manuscriselor, unde i se părea că miroase a mort. Aveai nevoie de atâtea chei ca să ajungi acolo, de parcă ar fi fost un cavou.

Palid din cauza luminii de deasupra, stând înaintea pupitrului într-un picior, ca o pasăre, Godliman arăta ca fantoma preotului care scrisese cartea, veghindu-și prețioasa sa cronică. Fata își dresese glasul, așteptând să fie băgată în samă. În fața ei se afla un bărbat scund, trecut de cincizeci de ani, cu spatele gârbovit și vedere slabă, îmbrăcat într-un costum de tweed. Știa că, odată scos din evul său mediu, omul era foarte rezonabil. Tuși din nou și spuse:

– Domnule profesor!

El își ridică privirea și când o văzu îi zâmbi; dintr-odată nu mai arăta ca o fantomă, ci avea mai mult aerul unui tătic trăsnit.

– Bună! salută el cu un ton mirat, de parcă tocmai își întâl-nise vecinul de palier în mijlocul Saharei.

– Mi-ați spus să vă amintesc că trebuie să luați prânzul la Savoy, cu colonelul Terry.

¹ Epidemie de ciumă în Europa între anii 1340–1349 (n.tr.)

– Ah, da! își scoase ceasul din buzunarul de la vestă și se holbă la cadran. Trebuie să plec de îndată – am de gând să merg pe jos.

– V-am adus masca de gaze, spuse ea, încuviințând din cap.

– La toate te gândești! îi răspunse el zâmbind, și tânăra secretară constată că arăta de-a dreptul simpatic.

Luă din mâinile ei masca și o întrebă:

– Crezi că trebuie să-mi iau pardesiul?

– Azi-dimineată ați venit fără. E destul de cald. Să încui după ce plecați?

– Mulțumesc, mulțumesc, murmură el, apoi își vârî carnetul de notițe în buzunarul hainei și părăsi încăperea.

Secretara aruncă o privire de jur împrejur, fu scuturată de un fior și plecă în urma lui.

Colonelul Andrew Terry era un scoțian roșu la față, slab ca un țâr, după o viață de fumător înrăit, cu părul blond întunecat și rar, uns din belșug cu briantină. Godliman îl găsi așezat la una dintre mesele restaurantului Savoy, îmbrăcat civil. În scrumieră se găseau deja trei chiștoace de țigară. Se ridică în picioare să-i strângă mâna.

– 'Neața, unchiule Andrew, spuse Godliman.

Terry era fratele mai mic al mamei sale.

– Ce mai faci, Percy?

– Scriu o carte despre Plantageneti, răspunse Godliman în timp ce se așeza la masă.

– Cum adică, manuscrisele tale au rămas în Londra? Sunt surprins.

– De ce?

Terry își aprinse încă o țigară.

– Mută-te la țară, pentru un eventual bombardament.

– Crezi că ar trebui?

– Jumătate din National Gallery a fost adăpostită în nu știu ce groapă mare, undeva în Țara Galilor. Tânărul Kenneth Clark a fost mai iute de picior decât tine. N-ar strica deci, cu ocazia asta, să-ți iei și tu tălpășița de pe-aici. Bănuiesc că nu ți-au mai rămas cine știe ce studenți la cursuri.

– Așa este. Godliman luă meniul de la chelner și-i spuse: Nu vreau nimic de băut.

Terry nu acordă nici o atenție meniului.

– Serios vorbesc, Percy, de ce ai rămas în oraș?

Dintr-odată, privirea lui Godliman se limpezi, asemenea imaginii de pe ecran, în timp ce proiectorul își reglează distanța focală, de parcă abia în clipa aceea – trecuse ceva vreme de când intrase în restaurant – începuse să gândească.

– Nu am nimic împotriva să fie puși la adăpost copiii și instituțiile naționale, cum ar fi Bertrand Russel. În ce mă privește, ei bine, e ca și cum ai da bir cu fugiții, lăsându-i pe alții să lupte pentru tine. Îmi dau seama că ăsta nu e un argument prea logic. Dar aici e vorba de sentimente, nu de logică.

Pe chipul lui Terry se întipări zâmbetul celui căruia i s-au împlinit speranțele. Abandonă subiectul și cercetă meniul. După câteva clipe, exclamă:

– Dumnezeu mare! Auzi, plăcintă Le Lord Woolton!

Godliman rânji:

– Pariez că-i vorba tot de cartofi și legume.

După ce comandă, Terry spuse:

– Ce părere ai despre noul nostru prim-ministru?

– Individul e un neghiob. În fond, Hitler e un cretin și ia uite ce bine se descurcă! Dar tu?

– Nouă nu ne displace Winston. Cel puțin, e bătaios.

Godliman își ridică sprâncenele.

– „Noi“? Ai intrat din nou în joc?

– La drept vorbind, nu m-am lăsat niciodată.

– Parcă spuneai...

– Percy, chiar nu poți să-ți imaginezi un departament ai cărui angajați spun toți că nu lucrează pentru armată?

– Fir-aș al naibii! Toți anii ăștia...

Fu adus primul fel de mâncare și începură o sticlă de Bordeaux alb. Godliman mânca somn conservat și privea gânditor. În cele din urmă, Terry spuse:

– Te gândești la ultimul război?

Godliman încuviință din cap.

– Eh, anii tinereții! Groaznice vremuri, spuse, dar tonul era aproape nostalgic.

– În orice caz, războiul ăsta nu seamănă deloc cu celălalt. Ortacii mei nu se mai strecoară în spatele liniilor, să numere bivuacurile, cum făceați voi. Ei, mai fac ei și chestii de-astea, dar acum s-a pierdut mult din importanță. În ziua de azi, nu facem decât să ascultăm transmisiile radio.

– Mesajele nu sunt codificate?

Terry săltă din umeri.

– Codurile pot fi deciptate. Sincer îți spun, am ajuns să știm cam tot ce ne este necesar.

Godliman se uită precaut în jur, dar nu sesiză pe nimeni care să-i poată auzi și nu era cazul să-l atenționeze pe Terry că imprudența poate fi plătită cu viața.

– De fapt, continuă Terry, misiunea mea este să acționez astfel încât să fim siguri că *ei* nu ajung în posesia informațiilor de care au nevoie despre *noi*.

I se aduse plăcinta cu carne de pui. Carnea de vită lipsea din meniu. Godliman nu scoase un cuvânt, iar Terry își urmă discursul.

– Canaris este un tip ciudat, să știi. Vorbesc de amiralul Wilhelm Canaris, șeful Abwehr-ului. L-am cunoscut înainte să înceapă măcelul ăsta. Îi e dragă Anglia. Și am senzația că nu e

prea înnebunit după Hitler. În tot cazul, știm că i s-a ordonat să pună la cale o importantă operațiune de spionaj împotriva noastră, ca preambul al unei invazii – dar mare lucru n-a făcut în acest sens. I-am arestat omul cel mai bun din Anglia, a doua zi după izbucnirea războiului. El se află acum în închisoarea de la Wandsworth. Oameni de trei lulele, spionii lui Canaris. Babete adăpostite prin pensiuni, fasciști descreierați, criminali de duzină...

Godliman îl întrerupse:

– Uite ce e, bătrâne, asta e prea mult. Tremura ușor, cu un amestec de supărare și nedumerire. Toate chestiile astea sunt secrete. Nu vreau să știu nimic!

Dar Terry replică imperturbabil:

– Nu vrei să mai mănânci nimic? Eu am să comand o înghețată de ciocolată.

Godliman se ridică în picioare.

– Nu, mulțumesc! Dacă nu te superi, mă întorc la munca mea.

Terry îl privi cu calm.

– Percy, lumea mai poate să aștepte tratatul tău despre Plantageneti. E război, dragul meu. Vreau să lucrezi pentru mine.

Un moment lung, Godliman îl privi în tăcere.

– Și ce Dumnezeu ar trebui să fac?

Terry rânji cu cruzime.

– Să prinzi spioni.

În ciuda vremii frumoase, în drum spre facultate, Godliman se simțea deprimat. Fără îndoială, va accepta oferta colonelului Terry. Țara se afla în război – era un război drept; chiar dacă era prea bătrân să mai lupte, era îndeajuns de tânăr pentru a da o mână de ajutor.

Însă ideea de a-și părăsi munca – pentru câți ani? – îl deprimă. Era îndrăgostit de istorie și, de la moartea soției, acum zece ani, fusese total absorbit de Anglia medievală. Îl pasionau descifrarea misterelor, problemele legate de energia nucleară, rezolvarea contradicțiilor, demascarea minciunilor, a propagandei și a miturilor. Noua sa carte urma să fie cea mai bună lucrare cu acest subiect din ultima sută de ani, iar alta mai bună n-avea cum să fie scrisă încă o sută de ani. Această pasiune pusese stăpânire pe viața lui de mult timp, iar gândul de a o abandona părea aproape ireal; se simțea asemenea cuiva care descoperă pe neașteptate că e orfan și nu are nici un fel de legătură de rudenie cu cei pe care-i credea părinții lui.

Șirul gândurilor îi fu întrerupt de sunetul strident al alarmei aeriene. Îi trecu prin minte să o ignore – cum procedau foarte mulți în acele zile, pentru că mai avea doar zece minute de mers până la facultate. Dar nu mai exista nici un motiv întemeiat să se întoarcă la birou – știa că astăzi nu va putea să lucreze. Se grăbi să intre în stația de metrou, se alătură masei compacte de londonezi îngrămădiți pe scări, spre peronul murdar. Se țină aproape de un perete, holbându-se la o reclamă pentru Bovril¹ și gândind: „Dar nu e vorba numai de ce las în urmă“.

Îl deprimă, în aceeași măsură, și gândul de a reintra în joc. Anumite aspecte îi plăceau: importanța lucrurilor *mărunte*, prețuirea arătată faptului de a fi pur și simplu deștept, meticulozitatea, munca pe ghicite. Ura șantajul, înșelăciunea, disperarea și felul cum erai nevoit să-ți înjunghii inamicul pe la spate.

Peronul devenea din ce în ce mai aglomerat. Godliman se așezase, când mai erau locuri, și se pomeni sprijinindu-se

¹ Extract de carne de vită, folosit la sosuri, fiind marca înregistrată (n.tr.)

de un bărbat în uniformă de șofer de autobuz. Tipul zâmbi și-i spuse:

– „Oh, de-aș fi în Anglia, acum că-i vară“. Știți cine a spus asta?

– „E aprilie acolo“ – îl corectă Godliman. Browning a spus asta.

– Eu am auzit că Hitler ar fi spus-o, zise șoferul. Femeia de lângă el hohoti strident. Știi ce i-a zis evacuatul soției fermierului?

Godliman nu-i băgă în seamă, amintindu-și de un aprilie în care tânjise după Anglia – ghemuit pe creanga înaltă a unui platan, încerca să distingă prin ceața rece într-o vale franceză, undeva, în spatele liniilor germane. Nu vedea nimic, nici măcar cu telescopul, în afară de forme vagi și întunecate. Tocmai se hotărâse să coboare și să meargă mai aproape, doi-trei kilometri, când trei soldați germani, răsăriți ca din pământ, se opriseră la rădăcina copacului să-și fumeze țigările. După un timp, începuseră să joace cărți și tânărul Percival Godliman înțelese că găsiseră o modalitate de a trage chiulul și urmau să rămână acolo toată ziua. Rămase cocoțat în copac, abia mișcându-se, până când începu să-i tremure carnea, până când simți cum îi amorțesc mușchii și cum îi plesnește vezica. Atunci, își scosese revolverul și îi împușcase pe cei trei soldați, unul după altul, lovindu-i în creștetul capului. Astfel, trei oameni, care râdeau și înjurau în timp ce-și jucau solda la cărți, încetaseră să mai existe. Pur și simplu. Era prima oară când ucidea, iar singurul gând care-i venise în minte fusese: „Și asta numai pentru că trebuia să mă piș“.

Godliman se mișcă pe asfaltul rece al peronului și lăsa amintirea să se piardă. Un curent de aer cald se făcu simțit dinspre tunel; un tren intră în stație. Oamenii care coborau își

făcură loc și se puseră pe așteptat. Godliman trase cu urechea la vorbele din jurul lui.

– L-ai auzit pe Churchill la radio? Eram la Ducele de Wellington când a vorbit. Bătrânul Jack Thorton a plâns. Poponar caraghios...

– N-am mai avut friptură la grătar de-atâta vreme, încât i-am și uitat gustul, fir-ar al dracului... Comisia pentru vinuri a prevăzut că o să vină războiul și a achiziționat douăzeci de mii de duzini, slavă Domnului...

– Da, o nuntă liniștită, dar ce rost are să aștepti când nu știi ce poate să aducă ziua de mâine?

– Nu, Peter nu s-a întors de la Dunkerque...

Șoferul de autobuz îi oferi o țigară. Godliman refuză și scoase pipa. Cineva începu să cânte:

Patrula de noapte a strigat,
„Doamnă trageți storurile alea –
că se vede tot de-afară“, iar noi
i-am răspuns: „N-ai tu treabă. Oh!
Sus genunchii, doamnă Brown“...

Încet-încet, toată lumea începu să cânte. Godliman se alătură și el corului, știind că această națiune pierdea războiul și cânta să-și ascundă frica, așa cum fluieră cineva care trece noaptea printr-un cimitir. Știa că afecțiunea subită pe care o simțea pentru Londra și londonezi era efemeră, de aceeași sorginte ca isteria colectivă; nu avea încredere în vocea interioară care-i spunea: „Iată, asta înseamnă războiul, iată pentru ce merită să lupți!“ Știa, dar nu-i păsa, deoarece, pentru prima oară după mulți, mulți ani, simțea fiorul sincer, fizic al camaraderiei, și se simțea bine.

Când se auzi semnalul de încetare a alarmei, toată lumea urcă scările și mulțimea se răspândește pe străzi. Godliman se duse la cea mai apropiată cabină telefonică și îl sună pe Terry să-l întrebe cât de curând poate să înceapă treaba.

CAPITOLUL 3

Faber... Godliman... două laturi ale triunghiului care într-o bună zi va fi completat în mod decisiv cu David și Lucy – personajele principale ale unei ceremonii desfășurate chiar atunci într-o mică biserică de țară. Lăcașul sfânt era vechi și frumos. Un zid de piatră înconjura cimitirul în care creșteau în voie flori sălbătice. Biserica însăși se afla pe acel loc – mai exact, părțile din ea existau acolo – încă de pe vremea ultimei invazii a Britaniei, în urmă cu aproape un mileniu. Zidul dinspre nord al naosului, gros de aproape un metru, străpuns de numai două ferestruici înguste, și-ar fi putut aminti de acea invazie; fusese construit într-o epocă în care bisericile erau, în sensul deplin, niște sanctuare, atât fizic, cât și spiritual, iar cele două ferestre mici, boltite în partea superioară, erau mai potrivite pentru tragerea săgeților asupra dușmanului decât pentru a lăsa să intre lumina Domnului. Și într-adevăr, Voluntarii Defensivei Locale aveau la îndemână planuri detaliate pentru folosirea bisericii, în eventualitatea că bandele de criminali europeni ale acelor timpuri vor traversa Canalul.

În acest august al anului 1940, nu se auzea ropot de cizme pe pardoseala de ceramică a galeriei corului; nu încă. Soarele strălucea prin vitraliile care supraviețuiseră iconoclaștilor lui Cromwell și lăcomiei lui Henric al VII-lea, iar acoperișul

reverbera sunetele orgii care mai avea încă de rezistat cariilor și putregaiului uscat.

Era o nuntă minunată – Lucy era îmbrăcată în alb, bineînțeles, iar cele cinci surori ale ei erau domnișoare de onoare, și aveau rochii de culoarea caisei. David purta uniforma de gală a ofițerilor de aviație din Royal Air Force, proaspăt călcată și mirosind a nou – era prima dată când o îmbrăca. Cântărea Psalmul 23, „Dumnezeu este păstorul meu“, până la aria *Crimond*.

Tatăl lui Lucy era mândru, ca oricare om în ziua în care fiica lui cea mai mare și cea mai frumoasă se mărită cu un băiat chipeș, în uniformă. Își dăduse în arendă terenul arabil, folosind restul ca să crească vreo câțiva cai de curse. Dar în iarna asta, desigur, își va ara islazul și va planta cartofi. Cu toate că, la drept vorbind, era mai mult gentleman decât fermier, avea pielea bronzată, pieptul vânos și mâinile mari și butucănoase ale agricultorilor. Majoritatea oamenilor din acea latură a bisericii semănau cu el: bărbați cu pieptul lat, cu fețele roșii bătute de vânt, care preferau, în locul fracurilor, costumele de tweed și încălțăminte robustă.

Domnișoarele de onoare aveau și ele ceva din această înfățișare, doar erau fete de la țară. Dar mireasa semăna cu mama ei. Avea un păr roșu, foarte întunecat, lung, bogat, strălucitor și magnific, niște ochi ca de chihlimbar, îndepărtați unul de celălalt, pe chipul oval; iar când se uită la vicar cu acea privire limpede și directă, spunând „Da!“ cu o voce fermă și clară, preotul tresări surprins și își spuse: „Dumnezeule, asta chiar vorbește serios!“ – ceea ce era un gând cam ciudat pentru un vicar, aflat în mijlocul unei ceremonii nuptiale. Familia din cealaltă parte a naosului avea și ea o înfățișare aparte. Tatăl lui David era avocat – încruntarea sa permanentă, tipic profesională, era menită să mascheze un temperament deschis. În celălalt

război, fusese maior activ în cadrul armatei, și era convins că toată mascarada asta cu Forțele Aeriene și cu războiul purtat în aer nu era decât un moft, care avea să treacă foarte curând. Dar nimeni nu arăta ca el, nici măcar fiul său care stătea acum în fața altarului, jurând să-și iubească soția până la moarte, care putea să nici nu fie prea departe. Doamne apără și păzește! Nu, ceilalți semănau toți cu mama lui David, așezată acum lângă soțul ei, cu părul ei aproape negru, tenul închis la culoare și membrele lungi și zvelte.

Dintre toți, David era cel mai înalt. Anul trecut, la Universitatea Cambridge, doborâse recordul la săritura în înălțime. Era chiar prea frumos pentru un bărbat – avea o față ce putea să treacă drept feminină, de n-ar fi fost umbra întunecată, de neînălțurat, a unei bărbi dese. Se bărbiera de două ori pe zi. Avea gene lungi, părea inteligent – și chiar era – și, pe deasupra, sensibil.

Întreaga atmosferă era idilică: doi oameni frumoși și fericiți, descendenți ai unor familii solide, binișor situate și englezești sadea, căsătorindu-se într-o biserică de țară, în cea mai frumoasă ambianță de vară pe care o poate oferi clima britanică.

În momentul în care au fost declarați soț și soție, amândouă mamele aveau ochii uscați, în vreme ce amândoi tații plângeau.

Obiceiul de a săruta mireasa era de-a dreptul barbar, se gândea Lucy, în timp ce încă o pereche de buze de vârstă mijlocie, umede de șampanie, îi mânjeau obrazul. Probabil că își avea originea în niște tradiții și mai barbare, din Evul Mediu timpuriu, când toți bărbații din trib aveau dreptul să... ei bine, în tot cazul, sosise timpul ca lumea să devină mai civilizată și să renunțe la chestiile astea.

Știuse dinainte că n-o să-i placă această parte a nunții. Îi plăcea șampania, dar nu se înnebunea după copanele de pui sau

după sendvișurile cu caviar. Cât despre discursuri, fotografii și glume, pe seama însurăteilor, ei bine... Dar putea fi și mai rău. Dacă nu era război, tata ar fi închiriat sigur Albert Hall.

Până acum, nouă oameni spusese: „Fie ca toate necazurile să-ți fie dintre cele mai mici“ și unul singur, parcă ceva mai original, spusese: „Îți doresc ca grădina să-ți fie apărată nu numai de un gărduleț“. Lucy strânsese nenumărate mâini și se prefăcuse că nu aude remarci de genul: „Nu m-ar deranja să fiu în pijamaua lui David în noaptea asta“. David ținuse un mic discurs în care mulțumea părinților miresei că i-o dăduseră pe fiica lor, iar tatăl lui Lucy a spus chiar că nu pierdea o fiică, ci câștiga un fiu. Totul nu era decât vorbărie senilă, dar ce să-i faci, bieții părinți meritau și ei atâta lucru, nu?

Un unchi mai îndepărtat își făcu apariția din direcția barului, clătinându-se ușor, și Lucy, reprimându-și un fior, i-l prezintă soțului ei.

– David, el este unchiul meu, Norman.

Unchiul Norman scutură energic mâna osoasă a lui David.

– Ei, băiete, ia zi, când pleci în misiune?

– Măine, domnule.

– Cum adică, fără lună de miere?

– Numai douăzeci și patru de ore.

– Și presupun că de-abia ai terminat antrenamentele.

– Dă, dar știți, învățasem să pilotez înainte. Am urmat la Cambridge. Și apoi, cu toate câte se întâmplă acum, nu-și pot permite să se dispenseze de piloți. Mă aștept ca mâine să fiu deja în avion.

Lucy îi șopti:

– David, te rog!

Dar unchiul Norman era perseverent.

– Și cu ce aparat ai să zbori? întrebă el cu entuziasmul unui școlar.

– Spitfire. L-am văzut ieri. E un erete tare frumos.

David adoptase deja argoul de la RAF¹ – „ereți“, „lădițe“², „băutură“³ și „bandiții de la ora două“.

– Are opt mitraliere, o viteză de șapte sute de kilometri și poate să facă un viraj în U într-o cutie de pantofi.

– Minunat, minunat! Am impresia că voi chiar sunteți hotărâți să-i bateți de să le sară capacele pe nemțălăii din Luftwaffe, ai?

– Ieri, le doborâsem șaiszeci de avioane, față de numai unsprezece ale noastre, spuse David, mândru de parcă el însuși le-ar fi doborât pe toate. Alaltăieri, când au avut o acțiune în Yorkshire, i-am expediat înapoi în Norvegia cu coada între picioare – și n-am pierdut nici un erete!

Unchiul Norman îl strânse pe David de umăr cu înflăcărarea omului cherchelit.

– „Nicicând – cită el cu emfază – cei mulți nu au datorat atât celor puțini.“ Churchill a spus asta, mai deunăzi.

David încercă un zâmbet modest.

– Cred că se referea la cheltuielile de întreținere.

Lucy nu agreea deloc ușurința cu care banalizau măcelurile și dezastrele. Intervenii în discuție:

– David, trebuie să mergem să ne schimbăm hainele.

Merseseră acasă la Lucy în mașini separate. În timp ce o ajuta să-și dezbrace rochia de mireasă, mama îi spuse:

– Ei, draga mea, nu prea știu eu ce aștepti tu de la noaptea asta, dar trebuie să-ți spun...

– Of, mamă, suntem în anul 1940, ai uitat?

Mama se îmbujoră ușor.

¹ Royal Air Force – aviația militară britanică (n.tr.)

² În original, „the crates“, termen argotic pentru „avioane“ (n.tr.)

³ În original, „the drink“, termen argotic pentru „mare“ (n.tr.)

– Bine, draga mea, cum zici tu, spuse ea cu blândețe. Totuși, dacă o să vrei să discuți cu cineva, după...

Lucy își dădu seama că mama ei făcuse eforturi considerabile să spună asemenea lucruri și regretă replica tăioasă.

– Îți mulțumesc, mamă, spuse ea, mângâind-o pe mână. Așa am să fac.

– Ei, atunci, te las singură. Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-mă.

O sărută pe Lucy pe obraz și ieși din cameră.

Așezată la măsuța ei de toaletă, îmbrăcată numai în chiloți, Lucy începu să-și pieptene părul. Știa foarte bine la ce să se aștepte în noaptea asta. Când își aduse aminte, se simți străbătută de un vag fior de plăcere.

Se întâmplase în iunie, la un an după ce se cunoscuseră la balul Țoalelor Festive. Se vedeau săptămânal, iar David își petrecea o parte din vacanța de Paști împreună cu rudele fetei. Mama și tata îl agreau – era chipeș, deștept și cu purtări alese, din aceeași pătură socială ca și ei. Tata era de părere că ar fi cam încrezut, dar mama spunea că de șase sute de ani, boiernașii de la țară au aceeași părere despre studenți; ea credea că David se va purta frumos cu soția lui, ceea ce, pe termen lung, era lucrul cel mai important. Astfel că, în iunie, Lucy petrecuse un weekend cu familia lui David.

Locuința era o copie în stil victorian a unui conac din secolul al XVIII-lea, o clădire pătrată cu nouă dormitoare și terasă deschisă. Cel mai mult, pe Lucy o impresionă înțelegerea faptului că cei care plantaseră arborii din parc știuseră de la început că vor muri cu mult înainte ca aceștia să ajungă la maturitate. Clima era foarte blândă și amândoi ședeau pe terasă bând bere în lumina soarelui de după-amiază. Atunci i-a spus David că fusese admis pentru pregătirea ca ofițer în cadrul RAF,

împreună cu patru colegi de la clubul aviatic al universității. Își pusese în gând să devină pilot de vânătoare.

– Știu deja să pilotez destul de bine, i-a spus el, și de îndată ce acest război va începe, va fi nevoie de oameni – se spune că, de data asta, războiul va fi câștigat sau pierdut în luptele aeriene.

– Și nu ți-e frică? l-a întrebat ea calmă.

– Cătuși de puțin, i-a răspuns el, după care, uitându-se la ea, s-a contrazis: Ba da, mi-e frică.

Ea și-a zis atunci că David e tare curajos și l-a strâns de mână.

Ceva mai târziu, și-au pus costumele de baie și au coborât la lac. Apa era limpede și rece, dar soarele mai avea încă putere și aerul era cald.

– Știi să înoți? a întrebat-o el.

– Mai bine decât tine!

– Bine, atunci hai să vedem cine ajunge primul la insulă.

Ea și-a pus mâna streășină la ochi, uitându-se la soare. A rămas așa un timp, prefăcându-se că nu-și dă seama cât de ademenitoare era în costumul de baie ud, cu brațele ridicate și umerii trași înapoi. Insula era, de fapt, un mic petic de pământ, acoperit cu tufișuri și arbori, la o distanță de vreo trei sute de pași, în mijlocul lacului.

Ea și-a lăsat brațele în jos, a strigat „Start!” și s-a aruncat într-un craul rapid.

Bineînțeles, David a ajuns primul, cu brațele și picioarele sale enorm de lungi. Când mai avea vreo cincizeci de pași până la insulă, Lucy a trăit un moment de cumpănă. A trecut la bras, dar era prea epuizată și pentru așa ceva, și a fost nevoită să se întoarcă pe spate și să facă pluta. David, care ajunsese deja pe mal, gâfâind ca o morsă, își dădu din nou drumul în apă, înotând în întâmpinarea ei. Ajuns în spatele ei, o apucă pe sub brațe, în

poziția corectă de salvare de la înec, și o trase lin către mal. Mâinile lui se aflau aproape sub sânii ei.

– Îmi place chestia asta, a zis el, iar ea a chicotit, în ciuda faptului că de-abia mai respira.

Câteva clipe mai târziu, David a spus:

– Până la urmă, nu văd de ce nu ți-aș spune.

– Ce? a întrebat ea gâfâind.

– Apa nu are nici un metru jumătate adâncime.

– Fir-ar tu să fii!

S-a zvârcolit, scăpând din brațele lui, râzând și stropindu-l cu apă și, într-adevăr, a dat cu picioarele de fund.

El a luat-o de mână, ajutând-o să iasă din apă, și conducând-o apoi printre copaci. I-a arătat cu degetul o barcă răsturnată cu fundul în sus, ce putrezea la umbra unui păducel.

– Când eram copil, veneam cu barca aia până aici, aveam la mine una dintre pipele lui taică-meu, o cutie de chibrituri și câteva fire de tutun într-o hârtie mototolită. Aici era locul meu pentru fumat.

Ajunseseră într-un luminiș, înconjurat de tufișuri pe toate părțile. Iarba de sub picioarele lor era curată și moale. Lucy se așează pe pământ.

– La întoarcere, o să înotăm mai domol, a spus David.

– Hai să nu mai vorbim despre asta, acum, i-a răspuns ea.

El s-a așezat lângă ea și a sărutat-o, apoi a împins-o ușor înapoi, până când s-a lungit pe pământ. A mângâiat-o pe sold și a sărutat-o pe gât, și curând ea a încetat să mai tremure. Când el și-a așezat mâna cu blândețe și, totodată, cuprins de agitație, pe movilița moale dintre picioarele ei, ea s-a arcuit în sus, îndemnându-l astfel să apese mai tare. Și-a ridicat capul spre el și l-a sărutat cu buzele deschise și umede. Mâinile lui au încercat să-i tragă bretelele costumului de baie peste umeri. Ea i-a spus:

– Nu.

El și-a îngropat fața între sâni ei.

– Lucy, te rog.

– Nu.

El a privit-o în ochi.

– Pentru mine, s-ar putea să fie ultima șansă.

Rostogolindu-se, ea s-a îndepărtat de el și s-a ridicat în picioare. Pe urmă, pentru că era război, din cauza privirii rugătoare de pe chipul lui tânăr și îmbujorat, și din pricina căldurii dinăuntrul ei, care nu dădea nici un semn că s-ar risipi de la sine, și-a scos costumul cu mișcări iuți, apoi cascheta, astfel încât părul ei roșu întunecat s-a revărsat peste umeri. A îngenuncheat în fața lui, i-a luat capul în mâini și i-a condus buzele spre sâni.

Și-a pierdut virginitatea fără dureri, cu entuziasm și parcă totuși un pic prea repede.

Gustul vinovăției dădea un plus de savoare acestei amintiri. Chiar dacă fusese o seducție premeditată, drept e că și ea se purtase ca o victimă cooperantă, ca să nu spunem chiar pasională și plină de dorințe, mai ales la sfârșit.

Începu să-și îmbrace ținuta de drum. În după-amiaza aceea petrecută pe insulă, îl luase prin surprindere în două rânduri; prima dată, când îi dăduse de înțeles că vrea să fie sărutată pe sâni, iar a doua oară, când îl condusesese cu mâinile înăuntrul ei. Se pare că în cărțile pe care le citise el, astfel de lucruri nu se întâmplau. Asemenea majorității prietenelor ei, pentru a se informa în materie de sex, Lucy îl citise pe D.H. Lawrence. Ea își însușise indicațiile lui coregrafice, dar nu avea încredere în efectele sonore – lucrurile pe care oamenii și le făceau unul altuia sunau frumos, dar parcă nu într-un tot frumos, totuși; în orice caz, nu se aștepta ca momentul emancipării ei sexuale să

fie însoțit de trompete, de tunete și de trăsnete ori de zăngănit de talgere.

David era o idee mai ignorant decât ea, dar s-a purtat cu blândețe și și-a hrănit plăcerea din plăcerea ei, ceea ce, era sigură, reprezenta lucrul cel mai important.

După aceea, s-a mai întâmplat o singură dată. Exact cu o săptămână înainte de nuntă au făcut din nou dragoste, prilej cu care s-au și certat pentru prima oară.

Evenimentul s-a petrecut în casa părinților ei, dimineața, după ce toți ceilalți au plecat. A venit în camera ei, îmbrăcat în halat, și s-a culcat în pat, lângă ea. Lucy aproape că-și schimbase părerea despre trompetele și zăngănitul talgerelor despre care pomenește Lawrence. Imediat după aceea, David s-a ridicat din pat.

– Nu pleca, îi spuse ea.

– Dacă vine cineva?

– Mă descurc eu. Vino înapoi în pat.

Ea era caldă, moleșită, mulțumită și voia să-l aibă lângă ea. El își îmbracă halatul.

– Mă simt agitat dacă stau dezbrăcat.

– Parcă acum cinci minute nu erai așa de agitat.

Ea se întinse spre el.

– Culcă-te lângă mine. Vreau să-ți cunosc trupul.

În mod evident, franchețea ei îl stânjenea, astfel că se întoarse pe o parte.

Ea sări brusc din pat, agitându-și adorabilii sâni în ritmul respirației.

– Mă faci să mă simt prost! spuse ea, de pe marginea patului, izbucnind în lacrimi.

David o cuprinse cu brațul și spuse:

– Iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă! Și pentru mine tu ești prima, și sunt cam derutat, nu știu la ce să mă aștept... adică, nimeni nu te învață nimic în privința asta, nu?

Smiorcăindu-se, ea încuviință dând energic din cap, lămurindu-se că motivul care *într-adevăr* îl făcea să fie nervos era faptul că peste opt zile urma să decoleze cu un avion fragil și să lupte pentru viața lui, dincolo de nori; așa încât îl iertă, el îi șterse lacrimile și se întoarseră în pat. După aceea, el se purtase tare frumos...

Era aproape gata. Se studie în oglinda mare. Costumul ei avea o ușoară tentă militară, cu umeri drepti și epoleții aplicați, dar dedesubt bluza echilibra imaginea. Buclele părului se revărsau sub pălărioara elegantă. Cel puțin anul ăsta, nu se cădea să se îmbrace cu prea multă eleganță; simțea totuși că obținuse acel aspect practic, energic și totodată atrăgător, care începuse deja să devină cu rapiditate modern.

David o aștepta în hol. O sărută și îi spuse:

– Arăți minunat, doamnă Rose.

Au fost duși din nou la locul unde se ținea petrecerea ca să-și ia rămas-bun de la toată lumea. Urmau să stea peste noapte la Londra, la Claridge's, după care David avea să plece mai departe la Biggin Hill, iar Lucy să se întoarcă acasă. Va locui cu părinții ei, iar când David va veni în permisie, aveau la dispoziție o casuță separată.

Încă o jumătate de oră de pupături și de strângeri de mână, după care ieșiră la mașină. Câțiva dintre verii lui David îi împodobiseră mașina MG, decapotabilă. Îi legaseră cu sârmă niște cutii de conserve și o cizmă veche de barele de protecție, treptele laterale erau pline de confetti și peste toată caroseria scriseseră cu ruj strident „Proaspăt căsătoriți“.

Porniră la drum, zâmbind și răcnind și făcând cu mâna semne de rămas-bun către nuntașii care umpluseră strada

în spatele lor. După ce străbătură cam doi kilometri, opriră să curățe mașina.

Când porniră din nou, se lăsase amurgul. Farurile aveau măști de camuflaj, dar David conducea foarte repede. Lucy se simțea atât de fericită.

– Vezi că în torpedou e o sticlă de șampanie, spuse David.

Lucy găsi sticla și două pahare împachetate cu grijă în hârtie de mătase. Era încă destul de rece. Dopul sări cu un pocnet și se pierdu în noapte. David își aprinse o țigară, în vreme ce Lucy umplea paharele.

– O să întârziem la cină, spuse el.

– Cui îi pasă? răspunse ea, întinzându-i un pahar.

La drept vorbind, era prea obosită ca să mai bea. Începuse s-o fure somnul. Mașina părea să meargă teribil de repede. Îl lăsă pe David să bea aproape toată șampania. El începu să fluiera *St. Louis Blues*.

Să călătorești cu mașina noaptea, prin întunericul de camuflaj, era o experiență stranie. Simțeau lipsa luminilor pe care, înainte de război, nici nu le luai în seamă; luminile de la ferestre și de pe verandele caselor de la țară; luminile de pe turelele catedralelor și cele de la firmele hanurilor, precum și, mai presus de toate, strălucirea prietenoasă, departe, la orizont, a miilor de lumini ale celui mai apropiat oraș. Chiar dacă ai fi fost în stare să vezi ceva, ai fi putut sesiza că dispăruseră toate indicatoarele rutiere; fuseseră scoase pentru a-i deruta pe parașutiștii germani, așteptați să sosească de la o zi la alta. (Doar cu câteva zile în urmă, în Midlands, fermierii din partea locului găsiseră parașute, stații radio și hărți, dar întrucât în jurul obiectelor nu se descoperise nici un fel de alte urme, se trăsese concluzia că nu aterizase nici un om, totul nefiind decât o jalnică tentativă de-a naziștilor de a stârni panică în rândurile populației.) În orice caz, David cunoștea drumul spre Londra.

Aveau în față un deal lung. Mica mașină sport îl atacă plină de vioiciune. Lucy privi la întunericul din față cu ochii doar pe jumătate deschiși. La baza dealului, drumul era abrupt și sinuos. Lucy auzi huruitul îndepărtat al unui camion care venea spre ei.

Cauciucurile mașinii scrâșneau la curbe.

– Cred că mergi prea repede, spuse Lucy cu blândețe.

Spatele mașinii patină la o curbă pe stânga. David micșoră viteza, temându-se să frâneze, în caz că ar fi patinat din nou. Din când în când, farurile camuflate luminau palid gardurile vii de pe ambele laturi ale drumului. La o curbă strânsă, pe dreapta, David pierdu din nou controlul spatelui. Curba parcă nu se mai termina. Mica mașină patină într-o parte și se răsuci cu 180 de grade, astfel că acum se deplasa în spate, apoi continuă să se răsucească în același sens.

– David! țipă Lucy.

Dintr-odată, luna răsări dintre nori și atunci văzură camionul. Urca din greu dealul, cu viteză de melc, scoțând pe țeava de eșapament un fum gros, argintiu în lumina lunii. Lucy văzu într-o străfulgerare chipul șoferului, chiar și bereta de lână și mustața; căscase gura în momentul în care acționa disperat frânele.

Acum, mașinuța se deplasa din nou înainte. Dacă David ar fi reușit să recapete controlul asupra mașinii, ar fi putut trece pe lângă camion. Trase de volan cât putu de mult și apăsă pe accelerație. A fost o greșeală.

Mașina și camionul se ciocniră frontal.

CAPITOLUL 4

Străinii au spioni; britanicii au Spionajul Militar¹. Ca și cum acest eufemism nu ar fi fost de ajuns, s-a recurs la abrevierea MI. În 1940, MI făcea parte din Ministerul de Război. Nu e deloc surprinzător cum se ramificase ca iedera, diferitele secții fiind cunoscute după numere: MI9 se ocupa de traseele de evadare din lagărele cu prizonieri de război, din zona ocupată a Europei, în țările neutre; MI8 spiona traficul radio al inamicului; MI6 trimitea agenți în Franța.

În toamna lui 1940, profesorul Percival Godliman se alătură secției MI5. Își făcu apariția la Ministerul de Război din Whitehall², într-o dimineață rece de septembrie, după ce toată noaptea participase la stingerea incendiilor în East-End; războiul-fulger al lui Hitler ajunsese la apogeu, iar Godliman era pompier voluntar.

În vremuri de pace, Serviciul de Contraspionaj era condus de militari, deși, după părerea lui Godliman, spionajul oricum nu făcea nici o diferență între civili și militari; acum era populat de „amatori“, iar profesorul descoperi cu încântare, din prima zi,

¹ Serviciul de Contraspionaj britanic (n.tr.)

² Numele unei străzi londoneze lângă care se află majoritatea instituțiilor guvernamentale. Uneori, termenul se folosește cu trimitere la însuși guvernul britanic. (n.tr.)

că îi cunoștea pe jumătate din oameni: un avocat, membru al aceluiași club ca și el, un istoric de artă fost coleg de facultate, un arhivar de la universitatea sa, precum și scriitorul preferat, autor de povestiri polițiste.

Colonelul Terry îl primi în birou la 10 dimineața. Se afla acolo de câteva ore; în coșul de hârtii zăceau două pachete de țigări goale.

– Spune-mi, acum trebuie să-ți vorbesc cu „Sir?” întrebă Godliman.

– Nu, Percy, nu ne încurcăm cu formalismele pe-aici. E de-ajuns să-mi spui „unchiule Andrew“. Ia loc.

Și totuși, atitudinea trăda o anumită asprime, pe care n-o arătase când luaseră prânzul la Savoy. Godliman observă că Terry nu mai zâmbea și atenția îi era distrasă de teancul de mesaje de pe birou, pe care nu apucase să le citească.

Colonelul își cercetă ceasul și spuse:

– Am să-ți fac o scurtă prezentare a faptelor acum, iar la masa de prânz am să termin de citit chestiile astea.

Godliman zâmbi.

– De data asta, n-o să mai fac pe grozavul.

Terry își aprinse o nouă țigară.

– Spionii lui Canaris din Anglia sunt oameni lipsiți de valoare (Terry își continua informarea de parcă n-ar fi trecut decât cinci minute de când se întrerupsese conversația lor, și nu trei luni). Dorothy O’Grady e un caz tipic – am prins-o în timp ce tăia cablurile telefonice militare în Insula Wight. Ea trimitea în Portugalia niște epistole scrise cu genul acela de cerneală „simpatcă“, pe care o cumperi de la prăvăliile de jucării.

În septembrie, a sosit un nou val de spioni. Au fost trimiși în misiuni de recunoaștere pe teritoriul britanic, în pregătirea invaziei – să depisteze plajele adecvate pentru aterizare;

terenurile și drumurile care ar putea fi folosite de platformele transportoare de trupe; capcanele pentru tancuri, barierele de pe șosele și obstacolele de sârmă ghimpată.

Ei par să fie selectați la nimereală, adunați în goană, instruiți de mântuială și echipați sărăcăcios. Elocvenți pentru valul acesta sunt cei patru care au sosit în noaptea de 2 spre 3 septembrie: Meier, Kieboom, Pons și Waldberg. Kieboom și Pons au aterizat în zori, în apropiere de Hythe, și au fost arestați de o patrulă a Diviziei de Infanterie Ușoară „Somerset“, care i-a surprins între niște dune de nisip în timp ce ciopârteau un cârnat mare și murdar.

Waldberg a reușit chiar să trimită un mesaj la Hamburg:

AJUNS CU BINE. DOCUMENTE DISTRUSE. PATRULA ENGLEZEASCĂ LA 200 DE METRI DE COASTĂ. PLAJA CU PLASE RUGINITE ȘI TRAVERSE DE CALE FERATĂ LA O DISTANȚĂ DE 50 DE METRI. NU SUNT MINE. SOLDAȚI PUȚINI. CAZEMATĂ NETERMINATĂ. DRUM NOU. WALDBERG.

E clar că nu știa unde se află, n-avea nici măcar un nume conspirativ. Calitatea instructajului său e ilustrată de faptul că habar nu avea de reglementările noastre privind alcoolul. A intrat într-un bar, la ora nouă dimineața, și a comandat un litru de cidru.

La asta, Godliman izbucni în râs, dar Terry îi spuse:

– Stai să vezi, mai încolo e și mai amuzant.

Patronul i-a spus lui Waldberg să revină la ora zece. I-a sugerat să-și petreacă timpul vizitând biserica din sat. Incredibil, la zece fix, Waldberg s-a întors în bar, unde a fost arestat de doi polițiști pe biciclete.

– Parc-ar fi un scenariu pentru *Din nou, omul acela*, remarcă Godliman.

– Meier a fost descoperit câteva ore mai târziu. În următoarele săptămâni, au mai fost capturați încă unsprezece agenți, majoritatea în decurs de câteva ore de la aterizarea pe solul britanic. Aproape toți au fost condamnați la moarte.

– *Aproape toți?* întrebă Godliman.

Terry îi explică:

– Da. Doi dintre ei au fost trimiși la secția noastră B-1(a). Revin imediat la asta.

Alții au aterizat în Irlanda. Unul dintre ei este Ernst Weber-Drohl, un bine-cunoscut acrobat, care are doi copii nelegitimi acolo – a fost într-un turneu. „Cel mai puternic om din lume“. A fost arestat de Garde Siochana, amendat cu trei lire și transferat la B-1(a).

Celălalt este Hermann Goetz, parașutat din greșeală în Irlanda de Nord, în loc de Irlanda, răpit de IRA¹, a traversat înot Boyne, în indispensabili, și până la urmă și-a înghițit pilula de otravă. Avea o lanternă ștanțată „Made in Dresden“.

– Dacă acești cârpaci sunt ușor de prins, spuse Terry, de ce apelăm la indivizi inteligenți ca tine pentru a-i captura?

– Din două motive. Unu: nu avem cum să știm pe câți *nu* i-am capturat. Doi: important e ce facem cu cei pe care nu i-am spânzurat. Aici intervine în joc secția B-1(a). Dar ca să înțelegi, trebuie să mă întorc în 1936.

Alfred George Owens era un inginer electronist, la o companie care obținuse câteva contracte guvernamentale. În anii treizeci, el a vizitat Germania de câteva ori și, din proprie inițiativă, a furnizat Amiralității frânturi disparate de informații tehnice pe care le-a sustras de acolo. În cele din urmă,

¹ Irish Republican Army – armata republicană nord-irlandeză (n.tr.)

Contraspionajul marinei l-a pasat la MI6, care a început să-l pregătească în calitate de agent. Cam în aceeași perioadă, a fost recrutat de Abwehr, așa cum au aflat cei de la MI6 când i-au interceptat o scrisoare expediată la o adresă germană cunoscută.

În mod sigur, era un individ totalmente lipsit de loialitate; nu voia decât să fie spion. Noi l-am numit Snow¹; nemții îi spuneau Johnny.

În ianuarie 1939, Snow a primit o scrisoare cu instrucțiunile de folosire pentru o stație radio și o chitanță de la biroul de bagaje al gării Victoria.

A fost arestat la o zi după declanșarea războiului și dus împreună cu stația lui radio (pe care o ridicase de la gară, într-o valiză, când s-a prezentat cu chitanța) la închisoarea Eandsworth. A continuat să transmită la Hamburg, numai că acum toate mesajele îi erau dictate de secția B-1(a) a MI5.

Abwehr-ul l-a pus în legătură cu alți doi agenți germani din Anglia, pe care i-am înhățat imediat. Totodată, i-au mai trimis un cod și o procedură radio detaliată, de o valoare inestimabilă.

Pe urmele lui Snow au călcat apoi Charlie, Rainbow², Summer³, Biscuit și, până la urmă, o adevărată mică armată de spioni toți în contact permanent cu Canaris, controlați în totalitate de aparatul britanic de contraspionaj.

A fost momentul în care MI5 a început să întrezărească vag o perspectivă teribilă și totodată tentantă: cu un dram de noroc, *puteau ajunge să controleze și să manipuleze întreaga rețea germană de spionaj din Marea Britanie.*

Transformarea agenților capturați în agenți dubli, în loc de a-i spânzura, are două avantaje esențiale, își încheie Terry

¹ Zăpadă

² Curcubeu

³ Vară

discursul. Dar fiind că inamicul își consideră spionii activi, nu are motive să îi înlocuiască cu alții, care ar putea scăpa neprinși. În plus, prin informațiile transmise de spioni șefilor lor, fiind furnizate de *noi*, putem să înșelăm astfel inamicul și să îi trimitem strategii pe piste false.

– Chestia asta nu-i așa de simplă, spuse Godliman.

– Bineînțeles că nu, încuviință Terry, deschizând fereastra să iasă afară ceața de fum de țigară și de pipă. Pentru a funcționa, sistemul trebuie să fie aproape complet. Căci dacă există un număr important de agenți adevărați pe teritoriul nostru, informațiile lor le-ar contrazice pe cele ale agenților dubli și Abwehr-ul ar bănuî că nu e lucru curat la mijloc.

– Pare a fi o treabă palpitantă, spuse Godliman. Pipa i se terminase.

Terry zâmbi pentru prima oară în dimineața aceea.

– Oamenii de aici îți vor spune că e o muncă grea – ore lungi, încordare extremă, frustrare – dar, bineînțeles, e palpitant. Se uită la ceas. Acum aș vrea să-ți prezint un membru tânăr și inteligent din echipa mea. Am să te conduc până la biroul lui.

Ieșiră din încăpere, urcară câteva scări, apoi străbătură mai multe coridoare.

– Se numește Frederick Bloggs și se supără dacă faci glume pe seama numelui, continuă Terry. L-am pescuit de la Scotland Yard – era inspector la Brigada Specială¹. Dacă ai nevoie de brațe și picioare zdravene, folosește-l. Bineînțeles, îi vei fi superior, dar eu n-aș face mare caz de asta – asta-i obiceiul pe-aici. De altfel, nici nu cred că mai era nevoie să-ți spun.

¹ Departament al poliției britanice, însărcinat cu probleme de securitate politică (terorism, vizite oficiale, refugiați politici etc.) (n.tr.)

Intrară într-o cameră mică, goală, care avea un perete orb. Nu avea covor. Pe perete era agățată fotografia unei fete drăguțe, iar în cuierul pentru pălării atârna o pereche de cătușe.

– Frederick Bloggs, Percival Godliman, spuse Terry. Am să vă las singuri.

Bărbatul din spatele biroului era blond, solid și scund. „Probabil că abia a avut înălțimea pentru a fi primit în poliție“, își spuse Godliman. Cravata îi stătea ca dracu’, dar avea o față deschisă, plăcută și un zâmbet prietenos, precum și o strângere de mână energică.

– Să-ți spun o chestie, Percy – tocmai mă pregăteam s-o șterg acasă pentru masa de prânz. Hai și tu cu mine. Soția a pregătit niște cârnați cu cartofi pai, o minune! (Avea un puternic accent cockney.)

Deși cârnații cu cartofi pai nu erau tocmai mâncarea preferată a lui Godliman, plecă totuși cu Frederick. Ieșiră în Trafalgar Square și luară autobuzul spre Hoxton. Bloggs îi mărturisi:

– M-am însurat cu o fată minunată, dar habar n-are să gătească. Mă omoară în fiecare zi cu cârnați cu cartofi pai.

Cartierul de Est londonez încă mai fumega din pricina raidului aerian din noaptea precedentă. Trecură pe lângă grupe de pompieri și de voluntari care dădeau la o parte molozul, mânuiau furtunurile de apă peste incendiile aproape stinse și degajau străzile de moloz. Văzură un bătrân care ieșea cu un prețios aparat de radio în brațe dintr-o casă pe jumătate dărâmată.

De dragul conversației, Godliman spuse:

– Va să zică, vom prinde spioni împreună.

– Să vedem de ce suntem în stare, Percy.

Locuința lui Bloggs era o clădire cu trei dormitoare, lipită de altele identice cu ea. Grădinițele înguste din față erau toate

folosite pentru cultivarea legumelor. Doamna Bloggs era fata drăguță din fotografia de pe peretele biroului. Arăta obosită.

– În timpul raidurilor, mergem cu ambulanța. Nu-i așa, iubito? se laudă Bloggs.

Era mândru de ea. O chema Christine.

– În fiecare dimineată când vin acasă, mă întreb dacă o să mai găsesc clădirea în picioare, spuse ea.

– Bagă de seamă că nu de mine își face ea griji, ci de casă, glumi Bloggs.

Godliman ridică de pe cămin o medalie așezată într-o casetă.

– Cum ai obținut-o?

Christine îi explică:

– I-a luat pușca unei pușlamale care jefuia un post de poliție.

– Strașnică pereche sunteți voi doi, zise Godliman.

– Căsătorit, Percy? întrebă Bloggs.

– Văduv.

– Îmi pare rău.

– Soția mea a murit de tuberculoză, în 1930. N-am avut copii.

– Deocamdată, nici noi, spuse Bloggs. Mai așteptăm până trece balamucul ăsta.

– Haide, Fred, nu-l mai plictisi pe dumnealui. Nu vezi că nu-l interesează? spuse Christine și se duse la bucătărie.

Se așezară să mănânce la masa pătrată din mijlocul camerei. Godliman era impresionat de acest cuplu și de scena de familie, și se pomeni gândindu-se la Eleanor. Asta nu era ceva obișnuit; de câțiva ani buni, rămăsese imun la sentimentalisme. Probabil că nervii se trezeau la viață iarăși, în sfârșit. Ciudățeniile războiului!

Christine gătea realmente oribil. Cârnații se arseseră. Bloggs își inundă porția cu sos de tomate, iar Godliman îi urmă cu entuziasm exemplul.

Când se înapoiară la Whitehall, Bloggs îi arătă lui Godliman dosarul cu agenții inamici neidentificați, despre care se credea că încă mai operează pe teritoriul britanic.

În privința acestor oameni, existau trei surse de informații. Prima era evidența imigranților de la Ministerul de Interne. De multă vreme, controlul pașapoartelor constituia o armă a contraspionajului britanic și fusese întocmită o listă – care mergea înapoi în timp până la Primul Război Mondial – a străinilor care intraseră în țară, dar nu o părăsiseră, nefiind înregistrați nici la alte categorii, cum ar fi decese sau naturalizări. Când izbucnise războiul, toți fuseseră aduși în fața tribunalelor, care îi împărțiseră în trei categorii. La început fuseseră internați în lagăre numai străinii din categoria A; dar în iulie 1940, în urma unor zvonuri panice răspândite de presă, fuseseră scoși din circulație și cei din clasele B și C. Rămăsese un număr mic de imigranți care nu fuseseră localizați și nu era greșit să se presupună că unii dintre ei erau spioni.

Actele referitoare la ei se aflau în dosarul lui Bloggs.

A doua sursă erau transmisiunile radio. Secția C a MI8 supraveghea pe timp de noapte spațiul radio aerian, înregistra tot ce nu știa sigur că îi aparține și trimitea materialele la Școala guvernamentală de Coduri și Cifruri. Această instituție, care fusese recent mutată din Londra, de pe Berkeley Street, într-o casă de țară din Bletchley Park, nu era nicidecum o școală, ci o grupare de campioni de șah, muzicieni, matematicieni și pasionați de rebus, adepți ai credinței că orice cod inventat de un om poate fi dezlegat de un altul. Semnalele emise de pe teritoriul insulele britanice și care nu puteau fi atribuite nici unuia dintre serviciile de contraspionaj erau considerate ca fiind mesaje ale spionilor.

În dosarul lui Bloggs se aflau mesaje decodificate.

Ultima sursă o reprezentau agenții dubli, dar aportul lor era mai mult de domeniul speranței decât efectiv. Mesajele trimise către ei de Abwehr conțineau un avertisment privitor la sosirea mai multor agenți și demascau un spion rezident în teritoriu – doamna Matilda Krafft din Bournemouth, care îi trimisese lui Snow bani prin poștă și care, prin urmare, fusese încarcerată la închisoarea Holloway. Numai că „dublii“ nu fuseseră în măsură să dezvăluie identitatea sau domiciliul, poziția spionilor profesioniști, care acționau eficient și în liniște, mult mai prețioși pentru un serviciu de contraspionaj. Indiciile nu lipseau – de exemplu, cineva adusese tocmai din Germania stația radio a lui Snow și o depusese la magazia de bagaje, de unde s-o poată prelua acesta. Dar fie Abwehr-ul, fie spionii înșiși, cu toții erau precauți pentru a nu se lăsa prinși de agenții dubli.

În orice caz, indiciile se aflau în dosar.

Se lucra la punerea la punct a altor surse; experții se străduiau să îmbunătățească metodele de triangulație (determinarea cu precizie a localizării surselor cu semnale radio); cei de la MI8 încercau să repună pe picioare rețelele de agenți din Europa, îngropate sub tăvălugul armatelor hitleriste.

Puținele informații obținute pe această cale se aflau și ele în dosarul lui Bloggs.

– Câteodată, te și scoate din fire, îi spuse acesta lui Godliman. Ia uită-te la asta.

Scoase din dosar o lungă înregistrare radio despre planurile britanice de a trimite în Finlanda o forță expediționară.

– Asta a fost recepționată pe la începutul anului. Informația e fără cusur. Încercau să-l localizeze când, fără nici un motiv aparent, s-a întrerupt la mijlocul mesajului – probabil a fost întrerupt. A reluat transmisia câteva minute mai târziu, dar a terminat înainte ca oamenii noștri să-l descopere.

– Asta ce e? întrebă Godliman. „Salutări lui Willi“?

– Ei da, ăsta-i un amănunt important, spuse Bloggs. Devenise entuziasmat. Uite aici o copie a unui alt mesaj, foarte recent. Uite: „Salutări lui Willi“. De data asta a fost un răspuns. Îi este adresat lui Die Nadel.

– Acul.

– Tipul ăsta e un profesionist. Studiază-i mesajul: succint, economic, dar detaliat și fără nici o ambiguitate.

Godliman cercetă fragmentul din cel de-al doilea mesaj.

– Pare să aibă ca subiect efectele bombardamentelor.

– E clar că s-a plimbat prin East End. Îți spun eu, e un profesionist.

– Ce altceva mai știm despre Die Nadel?

Expresia de înflăcărare tinerească a lui Bloggs se risipi urgent.

– Mă tem că doar atât.

– Numele lui conspirativ este Die Nadel, semnează cu „Salutări lui Willi“ și transmite informații corecte – și doar atât?

– Cam așa ceva.

Godliman se rezemă de marginea biroului și privi pe fereastră. Pe zidul clădirii de vizavi, sub un pervaz de fereastră ornat, observă cuibul unui lăstun.

– Ce șanse avem să-l prindem, cu informațiile stea?

Bloggs săltă din umeri:

– Cu informațiile astea, absolut nici una.

CAPITOLUL 5

De bună seamă că pentru asemenea ținuturi a fost inventat cuvântul „sumbru“.

Insula este o îngrămădire stâncoasă în forma literei J, ce se ridică mohorâtă din apele Mării Nordului. Pe hartă, arată precum jumătatea superioară a unui baston frânt în două, paralelă cu ecuatorul, dar mult, mult mai la nord. Curbura mânerului este îndreptată spre Aberdeen, în vreme ce ruptura neregulată e orientată amenințător către îndepărtata Danemarcă. Are o lungime de șaptesprezece kilometri.

Pe mai toată lungimea coastei, faleza se înalță abrupt din apele reci ale mării, fără medierea plăcută a vreunei plaje. Valurile izbesc stâncile cu o furie neputincioasă, însă, de zece mii de ani, insula ignoră neclintită acest acces prelungit de furie.

În cupa literei J marea este mai liniștită, ea asigurându-și aici o primire mai plăcută. Mareele au adunat în această porțiune atât de mult nisip, alge, material lemnos, pietriș și cochilii de scoici, încât acum, între baza falezei și marginea apei, se ridică o semi-lună care seamănă îndeaproape cu o porțiune de uscat, alcătuind un soi de plajă.

În fiecare vară, vegetația de pe creasta falezei risipește pe plajă o mână de semințe, așa cum un bogătaș ar arunca unui

cerșetor niște mărunțiș. Dacă iarna e blândă și primăvara sosește de timpuriu, unele dintre semințe prind rădăcini firave. Acestea nu sunt însă niciodată atât de viguroase încât să înflorească și să-și răspândească propriile semințe, așa încât, an după an, plaja trăiește din pomană.

Pe porțiunea uscată a insulei, pe care faleza o adăpostește de mânia mării, cresc și se înmulțesc reprezentantele vegetației. Poți întâlni mai ales iarbă sălbatică, dar care abia dacă poate hrăni câteva oi scheletice, dar este îndeajuns de puternică încât să asigure aderența dintre stratul superficial de sol fertil și roca de bază a insulei. Mai sunt și câteva tufișuri, toate pline de țepi, care asigură adăposturi pentru iepuri, precum și o barieră de conifere ce înfruntă cu curaj furiile vântului, pe coasta dealului dinspre marginea estică a insulei.

Porțiunea de uscat mai înaltă se află sub stăpânirea bălărilor. La fiecare câțiva ani, omul – ei da, trăiește și un om aici – dă foc buruienilor, și astfel iarba urcă pe povârnișuri, iar oile pot paște și aici. Dar, după un timp, bălăriile se întorc, Dumnezeu știe de unde, gonind oile, până când omul le dă foc iarăși.

Iepurii sunt aici pentru că s-au născut aici; oile sunt aici pentru că au fost aduse aici; dar păsările trăiesc aici pentru că le place. Sunt cu sutele de mii: fluierari cu picioare lungi, fluierând piip-piip-piip atunci când se ridică în zbor și pi-pi-pi-pi când coboară în picaj, asemenea unui Spitfire atacând un Messerschmidt, venind din direcția soarelui; cristei, pe care omul îi vede arareori, dar știe că există, căci țipetele lor îl țin treaz noaptea; corbi, ciori și pescăruși cu trei degete, precum și *nenumărați* pescăruși. Alături de o pereche de acvile de munte, asupra cărora omul trage cu pușca atunci când le vede, pentru că știe – orice i-ar spune naturalistii și experții din Edinburgh – că acestea nu se mulțumesc niciodată cu leșurile mieilor morți, atacându-i deopotrivă și pe cei vii.

Musafirul cel mai statornic al insulei e vântul. El sosește mai ales dinspre nord-est, din ținuturile cu adevărat reci, stăpânite de fiorduri, ghețari și aisberguri; adesea aduce cu el cadouri deloc bine-venite, ca zăpada, ploaia și o ceață rece, rece de tot; alteori, vine cu mâna goală, doar așa, ca să urle, să chinuie și să facă tărăboi, smulgând tufișurile, îndoind copacii și biciuind oceanul, și așa neliniștit, ducându-l spre paroxismul unei furii spumegânde. N-are pic de odihnă vântul ăsta, și tocmai în asta constă greșeala lui. Dacă ar veni doar din când în când, ar putea lua prin surprindere insula, provocându-i cu adevărat pagube. Dar, întrucât el este aici aproape tot timpul, insula a învățat să se apere. Plantele își înfig rădăcini zdravene în sol, iepurii se adăpostesc în adâncul tufișurilor, copacii așteaptă cu spinările gata încovoiate să fie biciuiți, păsările își fac cuiburile pe stâncile adăpostite, iar locuința omului este scundă și solid construită, cu o pricepere care dovedește cunoașterea acestui vânt de demult.

Casa este clădită din lespezi și pietre mari, cenușii, de culoarea mării. Are ferestre mici, uși etanșe și un horn cu apărătoare pentru vânt. Clădirea se înalță în vârful dealului din marginea estică a insulei, aproape de ciotul făcut țandări al bastonului rupt. Străjuiește culmea dealului, sfidând vântul și ploaia, nu dintr-o bravură ostentativă, ci pentru ca omul să-și poată supraveghea oile.

În celălalt capăt al insulei, la șaptesprezece kilometri depărtare și aproape de imitația de plajă, se mai află o casă, foarte asemănătoare. Cândva, acolo a mai locuit cineva. Închipuindu-și că e mai inteligent decât insula, a crezut că poate cultiva ovăz și cartofi și că poate crește câteva vite. S-a războit trei ani cu vântul, cu frigul și cu pământul, până când

a recunoscut că greșise. Când a plecat, nimeni nu s-a arătat dornic să-i cumpere casa.

Acesta este un ținut aspru. Aici nu supraviețuiesc decât cei puternici: stâncile dure, iarba sălbatică, oile rezistente, păsările sălbatice, casele solide și oamenii zdraveni.

De bună seamă că pentru asemenea ținuturi a fost inventat cuvântul „sumbru“.

– Se numește Insula Furtunilor, spuse Alfred Rose. Cred că o să vă placă aici.

David și Lucy Rose se aflau pe prova șalupei de pescuit, privind în largul apei agitate. Era o zi minunată de noiembrie, senină și uscată, în ciuda vântului răcoros. Lumina palidă a soarelui scânteia pe crestele valurilor mici.

– Am cumpărat-o în 1926, continuă domnul Rose senior, când ne temeam că va izbucni o revoluție și vom avea nevoie de un loc în care să ne ascundem de clasa muncitoare – e locul ideal pentru convalescență.

Lucy avea senzația că socrul ei era suspect de entuziasmat, dar fu nevoită să admită că arăta minunat: totul era natural, proaspăt și în bătaia vântului. Iar această mutare era într-un totul justificată. Trebuiau să plece de lângă părinții lor, pentru a-și începe viața de proaspăt căsătoriți; și nu avea nici un sens să se mute într-un oraș, ca să fie bombardați, mai ales că nici unul din ei nu era în măsură să dea cuiva o mână de ajutor; iar când tatăl lui David le dezvăluise că deținea o insulă în largul coastelor Scoției, părea prea frumos ca să fie adevărat.

– Și oile sunt ale mele, spuse domnul Rose tatăl. În fiecare primăvară sunt tunse, iar veniturile obținute din vânzarea lânii abia acoperă salariul lui Tom McAvity. Bătrânul Tom este păstorul.

– Câți ani are? întrebă Lucy.

– Păi, Dumnezeu știe, trebuie să aibă... ăă... vreo șaptezeci de ani.

– Cred că-i cam excentric, presupuse Lucy.

Șalupa pătrunsese în golf și pe chei se zăreau două siluete: un bărbat și un câine.

– Excentric, zici? Păi, nu mai mult decât ai fi și tu dacă ai trăi singură douăzeci de ani. Vorbește cu câinele lui.

Lucy se adresă comandantului micului vas:

– Cât de des faceți drumul ăsta?

– Păi, o dată la două săptămâni, doamnă. Îi aduc lui Tom târguielile, ceea ce nu-i cine știe ce, și poșta, care-i și mai puțină. N-aveți decât să-mi dați lista, de câte ori vin, și dacă se găsește ce doriți la Aberdeen, vă aduc.

Opri motorul și-i aruncă lui Tom parâma. Cuprins de agitație, câinele lătră și prinse a se învârti în cerc, în jurul cozii. Lucy puse piciorul pe marginea bărcii și sări pe chei.

Tom îi strânse mâna. Avea fața tăbăcită și o pipă uriașă, cu capac. Era mai scund decât ea, dar lat în umeri, și arăta ridicol de sănătos. Purta cea mai păroasă haină de tweed pe care Lucy o văzuse vreodată și un pulover împletit din lână, lucrat de bună seamă de vreo soră mai în vârstă. La acestea se adăugau o șapcă în carouri și bocanci de armată. Avea un nas imens, roșu și împânzit de vinișoare.

– Încântat să vă cunosc, spuse el politico, de parcă Lucy ar fi fost al noulea musafir din ziua aceea și nu prima față omească pe care o vedea după paisprezece zile.

– Ține coala, Tom, zise căpitanul, întinzându-i două cutii de carton. De data asta, nu ți-am găsit ouă, dar ai o scrisoare din Devon.

– Trebuie să fie de la nepoată-mea.

„Asta explică proveniența puloverului“, își spuse Lucy.

David era încă în șalupă. Căpitanul se duse în spatele lui și întreabă:

– Sunteți gata?

Tom și Rose senior se aplecară ca să ajute și, împreună, cei trei bărbați ridicară pe chei scaunul cu roțile al lui David.

– Dacă nu plec acum, va trebui să aștept două săptămâni până la cursa următoare, spuse Alfred Rose cu un zâmbet. Casele au fost aranjate destul de drăguț, o să vedeți. Toate lucrurile v-au fost aduse acolo. Tom o să vă arate unde se află. O sărută pe Lucy, îl strânse pe David de umăr și scutură mâna lui Tom. Stați aici împreună și odihniți-vă câteva luni, până vă înzdrăveniți întru totul, și pe urmă întoarceți-vă; pe amândoi vă așteaptă misiuni de război importante.

Nu aveau să se mai întoarcă. Lucy știa prea bine, cel puțin până nu se termină războiul. Dar despre asta nu vorbise cu nimeni.

Alfred Rose se urcă din nou în șalupă, care se îndepărtă de mal, cotind într-un arc de cerc strâns. Lucy le făcu semn de rămas-bun cu mâna, până când micul vas dispăru după promontoriu.

Tom porni să împingă scaunul lui David, astfel că Lucy îi cără cumpărăturile. Între capătul dinspre uscat al debarcaderului și creasta falezei se afla o rampă lungă, îngustă și abruptă, care se ridica deasupra plajei ca o punte. Lui Lucy i-ar fi venit greu să ajungă cu scaunul până sus, dar Tom se descurcă fără prea mare efort.

Căsuța era fără cusur.

Era mică și cenușie, adăpostită de bătaia vântului de o ridicătură nu prea mare de pământ. Toată lemnăria fusese de curând vopsită și un tufiș de măceș străjuia treptele de la intrare. Vântul risipea degrabă vălătucii de fum ce se ridicau pe coș. Ferestrele micițe dădeau spre golf.

– Îmi place! afirmă Lucy.

Interiorul fusese curățat, aerisit și zugrăvit proaspăt, iar pe pardoseala de piatră erau așternute covoare groase. Construcția avea patru încăperi: la parter, o bucătărie modernizată și o sufragerie cu un cămin de piatră; la etaj, două dormitoare. Una dintre extremitățile clădirii fusese amenajată cu grijă, pentru amplasarea instalațiilor sanitare moderne, cu o baie la etaj și o prelungire a bucătăriei dedesubt.

Hainele le fuseseră așezate în șifoniere. În baie se găseau prosoape, iar în bucătărie, alimente.

– În hambar e ceva pe care trebuie să vi-l arăt, spuse Tom.

Era un șopron, nu un hambar, ascuns în spatele casei, și înăuntru se afla un jeep nou-nouț.

– Domnul Rose mi-a spus că a fost adaptat special pentru ca tânărul domn Rose să-l poată conduce, spuse Tom. Are schimbător de viteze automat, iar accelerația și frâna sunt acționate manual. Așa mi-a spus dumnealui.

Părea să repete vorbele papagalicește, de parcă n-ar fi avut habar ce sunt alea frâne, accelerație, cutie de viteze.

– Nu-i așa că-i grozav, David? spuse Lucy.

– Nemaipomenit! Dar unde crezi c-am să mă duc cu el?

– Oricând sunteți bine-veniți să-mi faceți o vizită, să fumăm împreună un tutun și să bem un strop de whisky. De multă vreme așteptam să am și eu, din nou, niște vecini.

– Îți mulțumim, spuse Lucy.

– Ăsta de-aici e generatorul, explică Tom întorcându-se și arătând cu degetul. Și eu am unul la fel. Se alimentează cu combustibil pe aici. Dă curent alternativ.

– Ciudat – generatoarele mici funcționează de regulă cu curent continuu, spuse David.

– Așa-i. Nu prea știu eu care-i diferența, da' mi-au zis că ăsta-i mai sigur.

– Exact. Țsta, dacă te curentează, te-aruncă cât colo, pe când curentul continuu te-ar omori.

Se înapoiară în casă. Tom zise:

– Păi, acum dumneavoastră trebuie să vă aranjați lucrurile, iar eu trebe să mă-ngrijesc de oi, așa că vă zic ziua bună. A! Era să uit – în caz de urgență, pot să iau legătura cu uscatul, prin radio.

David își arată surprinderea:

– Cum așa? Ai o stație radio?

– Da, domnule, răspunse Tom cu mândrie. Fac parte din Corpul de observatori ai armatei și am misiunea să depistez aviația inamică.

– Și, ai depistat până acum vreun avion? întrebă David.

Lucy își arată din priviri reproșul pentru nuanța de sarcasm din vocea lui David, dar Tom păru să nu fi sesizat nimic:

– Până acum, nici unul, replică el.

– Cred că te distrezi de minune.

După ce Tom plecă, Lucy comentă:

– Nu vrea decât să-și facă datoria.

– Sunt o mulțime de alți oameni care *ar vrea* să-și facă datoria, replică David.

„Tocmai ăsta, reflectă Lucy, e necazul.“ Abandonă subiectul și-și conduse soțul invalid în noul lor cămin.

Când Lucy fusese invitată să-i facă o vizită medicului psihiatru al spitalului, presupusese de îndată că David suferise o afecțiune cerebrală.

– Singurul lucru în neregulă cu capul lui este o vânătaie dezagreabilă pe tâmpla stângă, îi spusese psihiatra. În tot cazul, pierderea ambelor picioare reprezintă o traumă și este imposibil de prezis cât de mult îi va afecta starea psihică. Își dorea mult să devină pilot?

Lucy chibzui înainte de a-i răspunde:

– Îi era teamă, dar cu toate acestea, am impresia că-și dorea tare mult.

– În cazul ăsta, va avea nevoie de toată alinarea și sprijinul pe care i le puteți oferi. Și de răbdare, în același timp. Un lucru pe care-l putem prezice este că, o vreme, va fi irascibil și plin de resentimente. Are nevoie de odihnă și de dragoste.

Cu toate acestea, în primele luni petrecute pe insulă, David nu păru să aibă nevoie nici de una, nici de alta. Nu a făcut dragoste cu ea, așteptând probabil să i se vindece complet rănilile. Dar nici odihnă n-a avut. S-a ambalat în treburile legate de îngrijirea oilor, străbătând insula în lung și în lat cu jeepul în care își punea la spate scaunul cu roțile. A construit garduri de-a lungul porțiunilor înșelătoare ale falezei, a tras cu pușca în vulturi, l-a ajutat pe Tom să dreseze un câine tânăr, când Betsy a început să dea semne de orbire, și s-a ocupat de arderea buruienilor; iar primăvara, în fiecare noapte, se ducea să ajute oile să fete. Într-o zi, a doborât un pin bătrân de lângă casa lui Tom și și-a petrecut două săptămâni cojindu-l, despicându-l și tăindu-l în bușteni de mărime potrivită, pe care i-a transportat acasă, pentru lemne de foc. Devenise foarte pasionat de munca manuală grea. Învățase să se prindă strâns cu curele de scaun, ca să-și ancoreze corpul în timp ce mânuia securea sau maiul. Își cioplise o pereche de măciuci de gimnastică și exersa cu ele ore în șir, atunci când Tom nu găsea să-i dea nimic de făcut. Mușchii de pe brațe și tors deveniseră aproape grotești, precum cei ai campionilor de culturism.

Lucy nu era nefericită din cauza asta. Se temuse că va sta ziua-ntreagă lângă foc, gândindu-se la ghinionul avut. Felul în care David muncea era într-o măsură îngrijorător, obsesiv, dar cel puțin nu stătea degeaba.

Îi vorbi despre copil cu ocazia Crăciunului.

Dimineața, Lucy îi făcu în dar o drujbă pe benzină, iar el îi dăruî un cupon de mătase. Tom veni la ei seara, la cină, și mâncară o găscă sălbatică împușcată de el. După ceai, David îl duse pe păstor acasă cu mașina, iar când se întoarse, Lucy desfăcu o sticlă de coniac.

După care îi spuse:

– Mai am un cadou pentru tine, dar până în mai n-ai să poți să vezi despre ce-i vorba.

– Ce Dumnezeu tot vorbești acolo? întrebă el, râzând. Ia zi, cât ai băut din sticla asta cât am fost plecat?

– Sunt însărcinată.

El o privi fix și dintr-odată toată veselie i se risipi.

– Dumnezeule, fir-ar să fie, asta ne mai lipsea!

– David!

– Pentru numele lui Dumnezeu... când dracu' s-a întâmplat?

– Asta nici nu e așa greu de dedus, nu crezi? Cu siguranță cu o săptămână înainte de nuntă. E un miracol că a supraviețuit accidentului.

– Ai fost la vreun doctor?

– Păi, când?

– Și atunci, de unde știi așa sigur?

– Ei, haide, David, nu fi caraghios. Știu sigur, pentru că nu mi-a mai venit ciclul, mă dor sfârcurile, dimineața vomit și m-am îngrășat în talie cu zece centimetri. Dacă ai fi avut ochi și pentru mine, atunci și *tu* ai fi știut, cu siguranță.

– Bine, bine.

– Da' ce se întâmplă cu tine? Ar fi trebuit să fii emoționat.

– Da, sigur. Poate că voi avea un fiu și pe urmă o să mergem împreună să ne plimbăm și să jucăm fotbal, iar el va crește mare dorindu-și să semene cu tatăl său, eroul de război, o caricatură nenorocită și oloagă?

– Of, David. David, șopti ea, îngenunchind în fața scaunului cu roțile. Nu gândești astfel, David. Te va respecta și te va admira pentru că ai avut puterea să revii la viață și să muncești cât doi, din scaunul ăsta, purtându-ți suferința cu demnitate și optimism și...

– Ia nu-mi mai vorbi cu atâta condescendență, se răsti el. Parc-ai fi un preot fățarnic.

Ea se ridică în picioare.

– Atunci, nici tu nu te mai purta de parcă eu aș fi vinovată. Unii oameni se mai și feresc de pericole, să știi.

– Nu și de camioanele invizibile, pe timp de camuflaj.

Amândoi își dădură seama că dialogul devenise penibil, și Lucy nu mai spuse nimic. Însăși ideea de a mai continua sărbătorirea Crăciunului devenise acum teribil de răsuflată. Bucățelele de hârtie colorată de pe pereți, pomul împodobit din colțul camerei, resturile de găscă din bucătărie – nimic nu mai părea să aibă vreo legătură cu viața ei. Începu să se întrebe ce făcea ea pe această insulă sumbră, cu un bărbat care părea să nu o mai iubească, purtând în pânțece un copil, pe care el nu-l dorea. Ce o împiedica să... – de ce nu? – ei bine, ar putea... Și, deodată, își dădu seama că nu avea unde să se mai ducă, nu era nimic de făcut cu viața ei și nu mai putea fi decât doamna David Rose.

În cele din urmă, David decise:

– Eu mă duc să mă culc.

Își dirijă singur scaunul până în hol, se dădu jos din el și se târî pe scări, mergând cu spatele înainte. Ea îl auzi râcâind pe podea, auzi arcurile scârțâind când el se cățără în pat, apoi cum își aruncă hainele într-un colț al camerei și, în sfârșit, gemetele finale ale arcurilor, în timp ce se întindea și trăgea păturile peste el.

Cu toate astea, era hotărâtă să nu plângă.

Se uită la sticla de coniac și-și spuse: „Dacă beau tot coniacul ăsta și fac o baie fierbinte, poate că până dimineată scap de sarcină“.

Se gândi la asta un timp îndelungat, până când ajunse la concluzia că o viață fără David, fără insulă și fără copil ar fi și mai rea, pentru că ar fi o viață pustie.

Astfel încât nu plânse, nu bău coniacul și nici nu părăsi insula; în loc de asta, se duse în dormitor, se întinse în pat, rămânând trează lângă soțul ei adormit, ascultând vântul și încercând să nu se mai gândească la nimic, până când pescărușii începură să țipe și zorii cenușii și ploioase se întinseră peste Marea Nordului, umplând camera cu o lumină palidă și rece; abia atunci adormi.

În timpul primăverii, pogorî asupra ei un soi de pace, de parcă toate amenințările ar fi fost amânate până după naștere. Când zăpada din februarie se topi, Lucy plantă flori și legume pe peticul de pământ dintre ușa bucătăriei și șopron, nefiind convinsă cu adevărat că aveau să crească. Făcu o curățenie temeinică prin toată casa și-i spuse lui David că, dacă avea de gând să mai facă așa ceva până în august, va trebui să se descurce singur. Îi scrisese mamei sale, comandă scutece și împleti o mulțime de lucrușoare. Părinți i-au sugerat să vină acasă pentru a naște, dar ea știa – se temea – că dacă se va duce, nu se va mai întoarce. Făcu plimbări lungi prin zonele acoperite de arbuști, cu o carte despre păsări sub braț, până când, din cauza creșterii în greutate, nu mai putu să meargă atât de departe. Ascunse sticla de coniac într-un dulap în care David nu umbla niciodată și, ori de câte ori se simțea deprimată, se ducea să se uite la sticlă, ca să-și aducă aminte ce fusese cât pe-acți să facă.

Cu trei săptămâni înainte de împlinirea sorocului se duse cu șalupa la Aberdeen. David și Tom i-au făcut cu mâna de pe

debarcader. Marea era atât de agitată, încât și ea, și căpitanul se temeau să nu nască înainte de a ajunge pe uscat. Se internă la spitalul din Aberdeen și, patru săptămâni mai târziu, aducea copilul acasă, cu aceeași șalupă.

David habar n-a avut despre toate astea. Era convins, se pare, că femeile nasc la fel de ușor ca și oile, remarcă ea. Nu știa nimic despre durerile contracțiilor, despre acea oribilă și insuportabilă dilatare, despre durerea de după aceea și nici despre infirmierele despotice și atotștiutoare, care nu te lăsau să-ți atingi copilul pentru că nu erai energică, eficientă, îndemânată și sterilă ca ele; el te-a văzut plecând gravidă și întorcându-te cu acest copil minunat, sănătos și înfășat în alb, zicând: „O să-i spunem Jonathan“.

La asta au adăugat Alfred, după tatăl lui David, Malcolm, după tatăl lui Lucy, și Thomas, după bătrânul Tom, dar îl numeau Jo, căci era prea mic pentru Jonathan, ca să nu mai vorbim de Jonathan Alfred Malcolm Thomas Rose. David învăța să-l hrănească încet cu biberonul, să-l ajute să elimine aerul și să-i schimbe scutecele, ba chiar îl și legăna în poală când și când, dar se arăta față de copil distant, neimplicat; se purta cu el de parcă ar fi îndeplinit o sarcină, copilul nu însemna pentru el același lucru ca pentru Lucy. Tom era mai apropiat de micul Jo decât David. Lucy nu îl lăsa să fumeze în camera copilului, astfel că bătrânul flăcău își vâra în buzunar pipa lui uriașă din lemn de măceș și, ore în șir, gângurea către micuț, îl privea cum dă din piciorușe sau o ajuta pe Lucy să-l îmbrăieze. Cu tact, Lucy îi atrase atenția că s-ar putea să neglijeze oile. Tom îi răspunse că oile nu aveau nevoie să fie supravegheate când pășteau – mai bine se uita la Jo când se hrănea. Îi ciopli din lemn o zornăitoare pe care o umplu cu pietricele rotunde și a fost peste măsură de bucuros

când Jo a apucat-o și a scuturat-o, de prima oară, fără să-i arate nimeni.

David și Lucy continuau să nu facă dragoste.

Mai întâi fusese accidentul lui, apoi ea a fost gravidă și pe urmă a urmat convalescența de după naștere; dar acum motivele se epuizaseră.

Într-o seară, îi spuse:

– Am revenit la normal.

– Ce vrei să spui?

– Păi, după naștere. Corpul s-a însănătoșit. M-am vindecat.

– Ah, înțeleg. Păi, e bine.

Avea grijă să meargă împreună la culcare, astfel încât să o poată vedea dezbrăcându-se, dar el se întorcea mereu cu spatele.

Cum stăteau lungiți în pat, moțâind, ea se mișca astfel încât fie mâna, fie coapsa sau sânii ei să se frece de el, o invitație întâmplătoare, dar străvezie. Nici un răspuns.

Era ferm convinsă că nimic nu era în neregulă cu ea. Nu era o nimfomană – nu voia pur și simplu sex, ea dorea să facă dragoste cu David. Era sigură că, chiar dacă pe insulă ar mai fi trăit și un alt bărbat sub șaptezeci de ani, nu ar fi fost ispășită. Nu era o târfă înfometată de sex, era o soție înfometată de dragoste.

Momentul critic a venit într-una din nopțile în care stăteau lungiți pe spate, unul lângă celălalt, amândoi treji, ascultând vântul de afară și micile sunete scoase de Jo, din camera alăturată. Lucy avu senzația că sosise momentul ca el, fie să facă totuși ce trebuia să facă, fie să-i explice motivul refuzului. Ea gândea că el va evita subiectul până când ea îl va obliga să-l abordeze, și că putea foarte bine să-l oblige chiar acum.

Așa încât, își trecu brațul peste coapsele lui, deschizând gura să vorbească – și aproape că țipă când descoperi cu uimire că

David avea o erecție. Deci, putea s-o facă! Și era dornic s-o facă, altfel de ce... și mâna i se apropie triumfătoare de dovada dorinței lui. Se dădu mai aproape de el, oftând:

– David...

El spuse:

– Of, Doamne Dumnezeule! și o apucă de încheietură, îndepărtându-i mâna și întorcându-se cu spatele la ea.

De data asta însă, n-avea de gând să accepte această umilință într-o tăcere spășită.

– De ce nu vrei, David?

– Isuse Hristoase!

El dădu la o parte păturile, coborî din pat, luă cu o mână plapuma de puf și începu să se târască înspre ușă.

Lucy se ridică în pat și țipă la el:

– De ce nu?

Jo începu să plângă.

David trase de cracii goi pe dinăuntru ai pantalonilor de pijama, arată către pielea zbârcită și albă de pe cioturile picioarelor și spuse:

– Uite de ce nu! Uite de ce nu!

Și se duse jos, să se culce pe canapea, iar Lucy merse în dormitorul alăturat ca să-l liniștească pe Jo.

Îi trebui mult timp ca să-l adoarmă la loc pe copil, probabil pentru că ea însăși ar fi avut nevoie de cineva care s-o aline. Copilul îi simțea gustul lacrimilor de pe obraz, și ea se întrebă dacă avea habar de înțelesul lor – oare nu lacrimile reprezintă unul dintre primele lucruri pe care un sugar ajunge să le înțeleagă? Nu se simțea în stare să-i cante ceva, nici să-i murmure cuvinte de alinare; astfel încât, îl ținu strâns în brațe și îl legănă. Și abia când el o liniști pe ea cu apropierea lui caldă, adormi în brațele ei.

După ce îl puse în pătuț, rămase un timp să-l vegheze. Nu avea nici un rost să încerce să adoarmă. Îl auzea pe David sforăind profund în sufragerie – era nevoie să ia somnifere puternice, altfel vechea durere l-ar fi ținut treaz. Lucy simțea nevoia să plece de lângă el, undeva unde să nu-l mai vadă și să nu-l mai audă, și unde să nu o poată găsi, chiar de-ar fi vrut, preț de câteva ore. Își puse pantalonii și un pulover, o haină și cizmele, coborî scările și se furișă afară.

Era o ceață umedă și cumplit de rece, agitată de vârtejuri, o adevărată „specialitate a casei“ pentru insulă. Își ridică gulerul paltonului, se gândi o clipă să se întoarcă să-și ia un fular și apoi se răzgândi. Păși pe cărarea noroioasă, binecuvântând mușcătura aspră a frigului umed, ușorul frison îndepărtându-i gândul de la rana adâncă din sufletul ei.

Ajunse la marginea falezei și coborî atentă rampa îngustă și abruptă, călcând cu grijă pe scândurile alunecoase. Ajunsă jos, sări pe nisip și se apropie de apa mării.

Vântul și apa își continuau cearta lor perpetuă, vântul năpustindu-se asupra valurilor ca să le hărțuiască, iar marea suierând și spumegând în timp ce se izbea de uscat, trăind condamnarea aceasta la o veșnică dispută.

Lucy păși pe plaja cu nisip aspru, lăsând zgomotul și răcoarea să-i limpezească gândurile. Merse până când plaja se termină brusc într-un punct în care marea întâlnea faleza, se întoarse și o luă înapoi. Toată noaptea se plimbă pe țărm. Spre dimineață, un gând nepoftit îi veni în minte: „Așa înțelege el să fie tare“.

Formulat astfel, gândul nu-i fu de prea mare ajutor, și-și păstră semnificația nepătrunsă, ca într-un pumn strâns. Dar, după ce se strădui un timp, pumnul se deschise, dând la iveală o mică perlă de înțelepciune, adăpostită în palmă – probabil că răceala lui David față de ea însemna același lucru cu tăiatul copacilor,

cu dezbrăcatul de unul singur, cu conducerea jeepului, cu antrenamentele fizice și cu revenirea la viață, pe această insulă rece și aspră din Marea Nordului...

Ori, cum spusese el? „... tatăl său, eroul de război, o caricatură nenorocită și oloagă...” El avea ceva de dovedit, ceva care ar fi sunat de-a dreptul banal dacă ar fi fost exprimat în cuvinte, ceva ce ar fi putut înfăptui ca pilot de vânătoare, dar pe care acum trebuia să-l facă doar cu ajutorul copacilor, al gardurilor, al măciucilor de gimnastică și al scaunului cu roțile. Ei nu-i dădea voie să treacă peste această încercare cu bine, iar el voia să fie în stare să spună: „Aș fi putut să trec oricum cu bine testul ăsta, dar ia *uitați-vă* cât sufăr”.

Era o nedreptate crudă, strigătoare la cer: suportase plin de curaj rănilor, nu putea să se mândrească însă cu ele. Dacă un Messerschmidt l-ar fi lăsat fără picioare, scaunul cu roțile ar fi fost ca o medalie, ca un însemn al curajului. Dar așa, toată viața lui va fi nevoit să spună: „S-a întâmplat în timpul războiului... dar nu, nu am participat la nici o acțiune, a fost un accident de automobil, terminasem antrenamentele și chiar a doua zi urma să plec în luptă, îmi văzusem eretele, era o frumusețe, și...”

Da, așa înțelegea el să fie tare. Și, poate că și ea era în stare să fie puternică. Poate că va reuși să dreagă cât de cât dezastrul vieții sale. Cândva, David fusese bun, tandru și iubitor, iar ea trebuia să învețe acum să aștepte răbdătoare, în timp ce el se lupta să devină din nou bărbatul întreg de altădată. Trebuia să-și găsească noi speranțe, țeluri noi pentru care să trăiască. Alte femei găsiseră tăria să lupte cu durerile cumplite provocate de pierderile suferite de casele distruse de bombardament, de soții capturați ca prizonieri de război.

Ridică de jos o piatră, își trase brațul înapoi și o aruncă în mare cu toată puterea. Nu o văzu și nici nu o auzi căzând; poate că a dispărut pentru totdeauna, învârtindu-se în jurul Pământului, ca un satelit din poveștile despre spațiul cosmic.

Strigă:

– Și eu pot să fiu tare, fir-ar să fie!

Apoi se întoarse spre țărm și începu să urce rampa către casă. Se apropia ora pentru prima masă a lui Jo.

CAPITOLUL 6

De afară, arăta ca o vilă și, până la un punct, chiar asta și era: o casă mare, înconjurată de un parc, dintr-un orașel plin de verdeață. Wohldorf, situat în apropierea cartierului nordic al metropolei Hamburg. Putea fi locuința unui proprietar de mine, a unui importator prosper sau a unui industriaș. De fapt, era proprietatea Abwehr-ului.

Își datora soarta climei – nu de aici, ci de la 3 200 de kilometri depărtare, spre sud-est, mai exact de Berlin, unde condițiile atmosferice erau inadecvate pentru comunicațiile radio cu Anglia.

Era, așadar, vilă numai până la nivelul solului. Dedesubt, se aflau două imense adăposturi betonate și echipament radio în valoare de mai multe milioane de *reichsmarks*. Sistemele electronice fuseseră puse la punct de maiorul Werner Trautmann, care-și cunoștea meseria. Fiecare din cele două săli cuprindea câte douăzeci de mici cabine de ascultare, izolate fonic, ocupate de operatori radio care puteau identifica un spion după felul cum își transmitea mesajele în alfabet Morse, la fel de ușor cum alții recunosc scrisul mamei pe o scrisoare.

Aparatura de recepție era de cea mai bună calitate, dat fiind că transmițătoarele cu care erau lansate în eter mesajele fuseseră construite cât mai compacte, în detrimentul puterii de emisie.

Majoritatea erau seturi, transportabile într-o valiză, numite „Klamotten“, realizate de compania Telefunken la comanda amiralului Wilhelm Canaris – șeful Abwehr-ului.

În seara aceasta, liniile radio erau relativ liniștite – toți auziră când Die Nadel începu să transmită. Mesajul a fost recepționat de unul dintre operatorii mai vârstnici. Acesta bătu semnalul de confirmare a recepției, transmise mesajul și imediat se duse cu hârtia la telefon. Citi textul pe linia cu legătură directă cu cartierul general al Abwehr-ului, din Sophien Terasse – la Hamburg – și reveni în cabina lui, pentru o țigară.

Îi oferi una și tânărului din cabina alăturată; timp de câteva minute, amândoi își fumară țigările, rezemați de zid.

– Ceva nou? întrebă tânărul.

Cel mai în vârstă ridică din umeri.

– Întotdeauna e ceva când transmite el. De data asta însă, nimic deosebit. Luftwaffe¹ a ratat din nou Catedrala Saint Paul.

– Nici un răspuns pentru el?

– Nu credem că așteaptă vreun răspuns. E un ticălos independent, totdeauna așa a fost. Eu l-am antrenat în transmisiunile radio, și de îndată ce s-a terminat cursul, i-a și intrat în cap că știe mai bine decât mine.

– L-ai cunoscut pe Die Nadel? Cum e?

– Cam la fel de simpatic ca un pește mort, dar e cel mai bun agent pe care-l avem. Poate chiar cel mai bun pe care l-am avut vreodată. Circulă o legendă cum că, vreme de cinci ani, a reușit să urce în ierarhia NKVD²-ului din Rusia, până a ajuns unul dintre oamenii de încredere ai lui Stalin... Nu știu adevărul, dar

¹ Aviația militară germană (n.tr.)

² Comisariatul Poporului pentru Afacerile Interne, minister înființat de către Stalin, la 10 iulie 1934, având prerogative polițienești și de putere judiciară. (n.tr.)

sunt genul de fapte pe care ar fi în stare să le facă. Un adevărat profesionist. Și Führerul știe asta.

– Hitler îl cunoaște?

Bătrânul încuviință din cap.

– Într-o vreme, ținea să vadă personal toate mesajele transmise de Die Nadel. Acum, nu știu dac-o mai face. Dar să nu crezi că asta l-ar putea afecta pe Die Nadel. Nimic nu-l impresionează pe individul ăsta. Pe toți cei din jurul său îi privește la fel – de parcă s-ar gândi cum ar putea să-i omoare, dacă aceștia ar face o mișcare greșită.

– Mă bucur că nu a trebuit să-l pregătesc eu.

– A prins repede, trebuie să recunosc. Muncea douăzeci și patru de ore pe zi; pe urmă, după ce a învățat totul, nu-mi dădea nici bună ziua. De-abia dacă-și amintește să-l salute pe Canaris. De altfel, după modul cum semnează întotdeauna – „Salutări lui Willi“ – se vede câți bani dă pe respectarea ierarhiei.

Își terminară țigările, le aruncară pe jos, și le stinseră cu călcâiul. Pe urmă, bătrânul adună chiștoacele, le puse în buzunar, căci fumatul nu prea era permis în adăpost. Stațiile de recepție continuau să tacă.

– Da, nu vrea să-și folosească numele conspirativ, continuă bătrânul. Von Braun i l-a dat, iar lui niciodată nu i-a plăcut. Nici de Von Braun nu i-a plăcut. Ți-aduci aminte când – nu, asta a fost înainte să vii tu aici – Von Braun i-a ordonat să se ducă la un aerodrom din Famborough, Kent. Răspunsul lui a fost: „Nu există nici un aerodrom în Famborough, Hampshire. Din fericire, cei de la Luftwaffe cunosc mai bine geografia decât tine, labagiule“. Chiar așa i-a răspuns!

– Mi se pare că pe bună dreptate. Când facem asemenea greșeli, le punem viața în pericol.

Bătrânul se încruntă. El era întotdeauna cel care emitea astfel de judecăți și nu-i plăcea când audiența intervenea în discuție cu opinii personale.

– Probabil că așa e, spuse el ursuz.

– Dar de ce nu-i place numele conspirativ?

– Zice că are un înțeles, iar un nume conspirativ care are un înțeles îl poate trăda pe cel care-l poartă. Von Braun nici n-a vrut să audă.

– Un înțeles? Acul? Ce poate să însemne asta?

Tocmai atunci radioul veteranului ciripi și reveni în grabă la post. Tânărul rămase fără răspuns.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 7

Mesajul îl agasa pe Faber deoarece îl obliga să se confrunte cu probleme pe care până atunci le evitase.

Cei de la Hamburg își luaseră toate măsurile ca mesajul să ajungă la el. Trimisese semnalul de apel și în loc de obișnuitul „Recepție – continuați“ îi răspunseseră prin „Efectuați rendez-vous unu“.

Confirmă primirea ordinului, își transmise raportul, după care împachetă stația radio în valiza ei. Apoi, ieși cu bicicleta din Erith Marshes – se dădea drept ornitolog amator – și o luă pe drumul către Blackheath. În timp ce se apropia de apartamentul lui înghesuit, cu două camere, se întreba dacă să dea curs ordinului primit.

Avea două motive pentru nesupunere: unul profesional și altul personal.

Motivul profesional era că „Rendez-vous unu“ era un nume codificat vechi, stabilit de Canaris încă din 1937. El însemna că trebuia să se ducă la intrarea unui anumit magazin situat între Leicester Square și Piccadilly Circus pentru a se întâlni cu un al agent.

Faptul că amândoi aveau câte o Biblie trebuia să reprezinte semnalul reciproc de recunoaștere. Apoi urma schimbul de cuvinte stabilit:

„Care este capitolul pentru astăzi?”

„Treisprezece, din Cartea Întâi a regilor”.

Pe urmă, dacă erau siguri că nu-i urmărea nimeni, amândoi decideau că acel capitol era „deosebit de însuflețitor”. În caz contrar, unul din ei spunea: „Mă tem că nu l-am citit încă”.

Intrarea în respectivul magazin putea să nici nu mai existe, dar nu asta îl deranja pe Faber. El se gândea la faptul că, probabil, Canaris dăduse acest cod celor mai mulți dintre amatorii stupizi care traversaseră Canalul Mânecii în 1940 aterizând în brațele primitoare ale MI5. Faber știa că fuseseră prinși – spânzurarea lor fusese făcută publică, pentru a da asigurări opiniei publice că se făcea ceva în privința „oamenilor din coloana a cincea”. Înainte de a muri, divulgaseră toate secretele, iar acum britanicii se aflau probabil în posesia vechiului cod de întâlnire. Și dacă interceptaseră mesajul de la Hamburg, era de așteptat ca respectiva intrare să colcăie acum de tineri englezi buni de gură, cu Biblii sub braț și exersând pronunțarea cu accent nemțesc a formulei „deosebit de însuflețitor”.

Abwehr-ul renunțase la profesionalism încă de pe vremea acelor zile amețitoare, când invazia părea iminentă. De atunci, Faber nu a mai avut încredere în Hamburg. Nu le dezvăluia unde locuiește, refuza să comunice cu ceilalți agenți aflați în Marea Britanie, schimba frecvențele folosite pentru transmiterea mesajelor, fără să-i pese dacă intra pe frecvența altcuiva.

Dacă și-ar fi ascultat totdeauna stăpânii, nu ar fi supraviețuit atât de mult.

La Woolwich, lui Faber i se alătură o mulțime de bicicliști, mare parte femei – era ora când muncitorii ieșeau în valuri de pe porțile uzinelor de armament, după tura de zi. Oboseala lor optimistă îi readuse lui Faber în minte și motivul personal de nesupunere: convingerea că tabăra lui pierdea războiul.

Căci, cu siguranță, nu-l câștigau. Rușii și americanii se alăturaseră aliaților. Africa era pierdută, italienii se prăbușiseră; nu încăpea nici o îndoială că aliații vor invada Franța chiar în acel an, 1944.

Pentru nici un motiv, Faber nu era dispus să-și riște viața.

Ajuns la locuință, își puse bicicleta la adăpost. Când se spăla pe față, începu să realizeze că, împotriva oricărei logici, *voia* totuși să ajungă la acea întâlnire.

Era un risc prostesc asumat pentru o cauză pierdută, și totuși ardea de nerăbdare să riște. Motivul era cât se poate de banal – ajunsese să se plictisească de moarte. Transmisiile de rutină, mimarea activității de ornitolog pasionat, plimbările cu bicicleta, ceaiurile de la pensiune reprezentau monotonia fiecărei zile. De patru ani nu mai întreprinsese nimic care să semene măcar pe departe cu o acțiune. Părea să nu fie amenințat de absolut nici un pericol, și asta îl făcea nervos, căci își imagina amenințări invizibile. Ori de câte ori reușea să identifice o amenințare reală și să ia măsuri pentru a o neutraliza, era cel mai fericit om.

Se va duce la întâlnire. Dar nu așa cum se așteptau ei.

În ciuda războiului, cartierul londonez West End era totuși aglomerat; Faber se întrebă dacă și la Berlin era la fel. Cumpără o Biblie de la librăria Hatchard din Piccadilly și-o ascunse în buzunarul de la piept al hainei. Își luase și umbrela – deși blândă, vremea era umedă, cu o burniță intermitentă.

Orele de întâlnire fuseseră stabilite fie între nouă și zece dimineata, fie între cinci și șase după-amiaza, iar înțelegerea prevedea ca una din părți să meargă la locul știut cinci zile la rând, până la apariția celuilalt. Dacă în acest interval nu se stabilea nici un contact, se trecea la frecvența de o dată la două zile, timp de două săptămâni. După care, se renunța.

Faber ajunsese în Leicester Square la nouă și zece minute. Omul de legătură se afla la post, cu o Biblie neagră sub braț, prefăcându-se că se adăpostește de ploaie la intrarea în tutungerie. Faber îl identifică rapid cu coada ochiului, trecând pe lângă el în grabă, cu capul în jos. Individul era un tinerel, cu mustăcioară blondă și aer de om bine hrănit. Purta un impermeabil la două rânduri, citea *Daily Express* și mesteca gumă. Nu era o figură cunoscută.

Când trecu din nou prin dreptul tutungeriei, de data asta pe celălalt trotuar, Faber reperă și „umbră”: un bărbat scund și solid, îmbrăcat în trenci și purtând pălăria moale atât de îndrăgită de polițiștii englezi în haine civile. Stătea în foaierul unei clădiri administrative și se uita prin ușile de sticlă peste drum, la omul lui de legătură.

Erau două posibilități. Dacă agentul nu știa că este urmărit, Faber nu avea decât să-l îndepărteze de la locul de întâlnire și apoi să scape de „umbră”. În orice caz, alternativa era că agentul fusese capturat, iar individul din ușa tutungeriei era un înlocuitor, situație în care nici el și nici „umbră” lui nu trebuiau să-l vadă pe Faber la față.

Faber luă în considerare cazul cel mai defavorabil și încercă să găsească o cale de a rezolva problema.

În piață se afla o cabină telefonică. Faber intră în ea și memoră numărul. Apoi, rupse din Biblie pagina cu capitolul 12 din Cartea Întâi a regilor și scrisse pe margine: „Du-te în cabina telefonică din piață”.

O luă apoi pe străduțele lăturalnice din spatele National Gallery până când dădu de un puști de vreo zece-unsprezece ani, care stătea pe treptele unei case și arunca alene cu pietre în câini.

Faber îi spuse:

– Știi tutungeria din piață, băiețel?

– Mda.

– Îți place guma de mestecat?

– Mda.

Faber îi întinse pagina ruptă din Biblie.

– La intrarea în tutungerie, e un bărbat. Dacă-i dai asta, o să-ți dea niște gumă.

– Bine, spuse băiatul, ridicându-se în picioare. Cumva, nenișorul ăsta e yankeu?

– Mda, răspunse Faber.

Băiatul plecă în fugă. Faber o luă pe urmele lui. În timp ce băiatul se apropia de agent, Faber se piti în intrarea clădirii de vizavi. „Umbra“ era tot înăuntru, holbându-se prin sticla ușii. Faber se postă exact în fața ușii, acoperindu-i individului vederea față de scena de peste drum, și începu să-și desfacă umbrela. Se prefăcu că se chinuie s-o deschidă. Îl văzu pe agent cum îi dă ceva băiatului și o ia din loc. Își termină numărul cu umbrela și porni în direcția opusă celei în care o luase agentul. Se uită peste umăr și-l zări pe polițist ieșind în stradă și căutându-l cu privirea pe agentul dispărut.

Faber se opri la primul telefon întâlnit și formă numărul cabinei din Leicester Square. Îi trebuiă câteva minute ca să obțină legătura. În cele din urmă îi răspunse o voce profundă.

– Alo?

– Care este capitolul pentru astăzi? întrebă Faber.

– Treisprezece, din Cartea Întâi a regilor.

– Deosebit de însuflețitor.

– Într-adevăr.

„Nenorocitul, habar nu are în ce necaz se află“, își spuse Faber. Cu glas tare, rosti:

– Ei, bine?

– Trebuie să ne vedem.

– Asta nu e posibil.

– Bine, dar trebuie!

Faber sesiză o nuanță de disperare în vocea celuiilalt, care continuă:

– Mesajul vine *foarte* de sus... pricepi ce-ți spun?

Faber se prefăcu însă că șovăie:

– Bine, atunci. Ne vom întâlni peste o săptămână, la ora nouă dimineata, sub arcada de la gara Euston.

– Nu s-ar putea mai devreme?

Faber închise telefonul și ieși din cabină. Deplasându-se rapid, el dădu colțul de două ori și ajunsese în preajma cabinei telefonice din piață. Îl văzu pe agent luând-o înspre Piccadilly. „Umbra“ nu se zărea pe nicăieri. Faber porni pe urmele agentului.

Individul coborî în stația de metrou de la Piccadilly Circus și cumpără un bilet pentru Stockwell. Faber își dădu seama imediat că putea ajunge acolo pe un traseu mult mai scurt. Ieși din stație, se duse repede în Leicester Square și luă un tren care mergea pe Traseul Nordic. Agentul trebuia să schimbe la gara Waterloo, în vreme ce trenul lui Faber era direct, astfel încât urma să ajungă primul în Stockwell, sau în cel mai rău caz ar fi sosit cu același tren.

Până la urmă, Faber trebui să aștepte în gara Stockwell timp de douăzeci și cinci de minute până când apăru și agentul. Faber o luă din nou pe urmele lui. Acesta intră într-un mic restaurant.

În zonă nu se afla absolut nici un loc care să ofere cuiva un pretext cât de cât plauzibil ca să se oprească: nici vitrine de magazin la care să te holbezi, nici bănci pe care să te așezi, nici vreun parc prin care să te plimbi, nici măcar o stație de autobuz sau de taxi, ori vreo clădire publică. Faber fu nevoit să se deplaseze în susul și în josul străzii, dând mereu impresia că avea de ajuns neapărat undeva; după ce depășea câmpul vizual al restaurantului, traversa pe celălalt trotuar. În tot acest timp,

agentul sta în atmosfera caldă și aburindă a restaurantului și bea ceai fierbinte cu pâine prăjită.

Ieși după o jumătate de oră. Faber îl urmări de-a lungul unei succesiuni de străzi rezidențiale. Agentul știa unde se duce, dar nu se grăbea deloc. Pășea ca unul care se întoarce acasă, liniștit că nu mai are nimic de făcut în ziua aceea. Nu se uita înapoi și Faber gândi: „Încă un amator“.

În cele din urmă, intră într-o casă – una dintre acele case de închiriat – sărăcăcioasă, anonimă și discretă, folosită cu precădere de spioni și soții aventurieri de pretutindeni. Acoperișul avea o lucarnă; acolo trebuia să fie camera agentului, cât mai sus, pentru o mai bună recepție radio.

Faber trecu pe lângă clădire, cercetând cu privirea partea cealaltă a străzii. Da, bineînțeles. O mișcare în spatele ferestrei de la etaj, apariția fugară a unei siluete în costum cu cravată, o față ascunsă după perdea – tabăra adversă avea și aici reprezentanți. Probabil că agentul se dusesese și ieri la locul de întâlnire și se lăsase urmărit până acasă de către MI5 – bineînțeles, în afară de cazul în care el însuși era un MI5.

Faber dădu colțul străzii și o luă înapoi pe următoarea stradă paralelă, numărând clădirile. Cam în spatele casei unde intrase agentul se aflau ruinele bombardate a ceea ce fusese înainte o pereche de case gemene. Bun!

În timp ce se înapoia spre gară, pasul îi era mai săltăreț, inima îi bătea o idee mai repede și privea în jurul său cu un interes vioi. Se simțea în elementul lui. Jocul continua.

În seara aceea, se îmbracă în negru – o pălărie de lână, un pulover pe gât, geacă de piele, pantaloni cu manșetele vârâte în ciorapi, pantofi cu talpă de cauciuc – toate de culoare neagră. Avea să fie aproape invizibil – căci și Londra, la rândul ei, îmbrăca pe timp de noapte haina neagră a camuflajului.

Merse cu bicicleta pe străzile liniștite cu lumini palide, departe de arterele principale. Trecuse de miezul nopții și nu întâlnește pe nimeni. Își lasă bicicleta la jumătate de kilometru de destinație și o legă de gard, în curtea unui bar.

Se duse nu la casa agentului, ci la scheletul clădirii bombardate de pe strada învecinată. Pășește cu atenție peste molozul din grădiniță, intră prin spațiul gol al ușii și traversează casa până în spate. Era întuneric beznă. Stelele și luna se ascundeseră în spatele unui paravan gros de nori, la joasă înălțime. Faber se văzu nevoit să meargă încet, cu mâinile întinse înainte.

Ajunse la capătul grădinii, sări peste gard și traversează următoarele două grădini. Dintr-una din case, un câine lătră scurt.

Grădina casei de închiriat se afla în neorânduială. Faber se împiedică de o tufă de coacăz negru. Ghimpii îi zgâriară fața. Se aplecă pe sub o frânghie de rufe – lumina, câtă era, îi fusese de ajuns s-o vadă.

Găsi fereastra de la bucătărie și scoase din buzunar o unealtă cu lama în formă de linguriță. Chitul era vechi și sfărâmicios, iar pe alocuri începuse deja să cadă. După douăzeci de minute de muncă tăcută, scoase ochiul de geam din ramă și îl așeză ușor pe iarbă. Lumina o clipă cu lanterna, să se asigure că nu avea în cale ceva obstacole zgomotoase, desfăcu cârligul, ridică fereastra și se cățăără înăuntru.

Casa cufundată în întuneric mirosea a pește fiert și a dezinfectant. Faber descuie ușa din spate – o precauție pentru o eventuală ieșire în grabă – până să pătrundă în hol. Aprinse lanterna-stilou. În clipa de lumină văzu imaginea holului pardosit cu ceramică, o masă ovală pe care trebuia s-o ocolească, un rând de haine agățate de un cuier și, la dreapta, o scară acoperită cu un covor.

Urcă treptele în liniște.

Se afla la jumătatea palierului de la primul etaj când văzu lumina pe sub ușă. O fracțiune de secundă mai târziu se auzi o tuse astmatică și zgomotul apei trase la toaletă. Din doi pași mari, Faber ajunse la ușă și încremeni lipit de perete.

Când ușa se deschise, lumina inundă palierul. Faber lăsă să-i alunece în mână stiletul ascuns în mânecă. Bătrânul ieși din toaletă și străbătu palierul, lăsând lumina aprinsă. Ajuns la ușa camerei sale, mormăi ceva, se întoarse și porni înapoi.

„Precis o să mă vadă“, își spuse Faber. Mâna i se strânse pe mânerul pumnalului. Ochii pe jumătate deschiși ai bătrânului erau îndreptați spre podea. Își ridică privirea când întinse mâna după întrerupător, și Faber fu pe punctul să-l ucidă în momentul acela – dar după felul în care bâjbâia să găsească întrerupătorul, Faber realizează că era atât de adormit încât, practic, acționa ca un somnambul.

Lumina se stinse și bătrânul se duse la culcare, târșându-și picioarele. Faber răsuflă ușurat.

La capătul celui de-al doilea șir de scări nu se afla decât o singură ușă. Faber încercă să o deschidă. Era încuiată.

Din buzunarul hainei, scoase o altă sculă. Zgomotul apei care umplea rezervorul de la toaletă acoperi sunetele produse de descuierea broaștei. Deschise ușa și ascultă.

Se auzea o respirație profundă și regulată. Pași înăuntru. Sunetul venea din colțul opus al camerei. Nu se vedea nimic. Traversă întunericul ca de smoală al încăperii, pipăind la fiecare pas aerul din fața sa, până când ajunse lângă pat.

Avea lanterna în mâna stângă, stiletul ascuns în mânecă și mâna dreaptă liberă. Aprinse lanterna și apucă gâtul celui adormit într-o strânsoare de fier.

Ochii agentului se deschiseră brusc, dar nu putu zice nici păs. Faber se urcă în pat și se așează deasupra lui. Apoi șopti:

– Treisprezece, Cartea Întâi a regilor, după care slăbi strânsoarea.

Agentul se zgâi în lumina lanternei, încercând să vadă fața agresorului său. Se frecă la gât, în locul unde-l strânsese mâna lui Faber.

– Nu mișca! spuse Faber, ațintind fasciculul de lumină în ochii agentului, în timp ce cu mâna dreaptă scoase stiletul din mânecă.

– N-ai de gând să mă lași să mă ridic?

– Prefer să te știu în pat, cel puțin acolo nu mai poți face alte prostii.

– Prostii? Alte prostii?

– Ai fost filat în Leicester Square, pe mine m-ai lăsat să te urmăresc până aici, iar casa asta e supravegheată. Crezi că pot să mai am încredere în tine?

– Dumnezeu, îmi pare rău.

– De ce te-au trimis?

– Mesajul trebuia transmis personal. Ordinele vin de sus. Tocmai de la vârful... Agentul se opri.

– Ei? Ce fel de ordine?

– Păi... trebuie să mă asigur că ești cine trebuie.

– Și cum vrei să te asiguri?

– Trebuie să-ți văd fața.

Faber ezită, apoi își luminează chipul o clipită.

– Mulțumit?

– Die Nadel.

– Și tu, cine ești?

– Maior Friedrich Kaldor, să trăiți.

– Eu ar trebui să-ți spun ție „să trăiți“.

– Oh, nu, domnule. În absența dumneavoastră ați fost avansat de două ori. Acum sunteți locotenent-colonel.

– Țștia n-au altceva mai bun de făcut la Hamburg?

– Nu sunteți încântat?

– Aș fi încântat dac-aș putea să mă duc acolo și să-l pun pe maiorul Von Braun să spele latrinele.

– Pot să mă ridic, domnule?

– Bineînțeles că nu. De unde știu eu că maiorul Kaldor nu zace în închisoarea Wandsworth, în timp ce tu ești un înlocuitor care abia așteaptă să le facă semn amicilor săi din casa de vizavi?... Acum, ia zi, care sunt ordinele alea de la vârf?

– Ei bine, domnule, noi credem că anul acesta va avea loc o invazie în Franța.

– Foarte inteligent, extrem de inteligent. Mai departe.

– Se crede că generalul Patton își concentrează în Anglia de Est trupele din Corpul de Armată I al Statelor Unite. Dacă aceea este forța de invazie, înseamnă că vor ataca prin Pas de Calais.

– Raționamentul e corect. Dar eu n-am văzut nici urmă din această armată a lui Patton.

– În cercurile cele mai înalte de la Berlin, stăruie anumite îndoieli. Astrologul Führerului...

– Cum?

– Da, domnule, are un astrolog care-i spune că trebuie să apere Normandia.

– Dumnezeu! Chiar așa de rău stau lucrurile acolo?

– El primește în același timp și o mulțime de sfaturi pământești. După părerea mea, se folosește de pretextul cu astrologul atunci când are impresia că generalii greșesc și nu poate să le contracareze argumentele.

Faber oftă. Tocmai de astfel de vești îi fusese teamă.

– Continuă!

– Misiunea dumneavoastră este de a evalua proporțiile acestei forțe de invazie: efectivele trupelor, artileria, aviația...

– Știu cum să apreciez o armată.

– Desigur. Făcu o pauză. Dar am primit instrucțiuni să subliniez importanța acestei misiuni.

– Ai reușit. Spune-mi acum, lucrurile merg chiar așa de rău la Berlin?

Agentul șovăi.

– Nu, domnule. Moralul este ridicat, aprovizionarea cu muniții crește lună de lună, populația ignoră bombardierele RAF...

– Las-o baltă, dacă am chef de propagandă, prefer radioul.

Bărbatul mai tânăr nu spuse nimic.

– Mai ai altceva să-mi spui? Vreau să zic, oficial.

– Da. Pe durata misiunii, vi se asigură o ascunzătoare specială.

– Înseamnă că într-adevăr misiunea este considerată importantă, spuse Faber.

– Trebuie să luați legătura cu un submarin aflat în Marea Nordului, la șaisprezece kilometri spre est de un oraș numit Aberdeen. Nu aveți decât să-i chemați pe frecvența dumneavoastră obișnuită și vor ieși la suprafață. De îndată ce eu sau dumneavoastră transmitem la Hamburg că ați recepționat ordinul de la mine, ruta va fi operațională. Submarinul va fi acolo în fiecare luni și vineri, între orele 6 seara și 6 dimineața.

– Aberdeen este un oraș mare. Ai cumva coordonatele geografice exacte?

– Da.

Agentul rosti cifrele, iar Faber le memoră.

– Asta e tot, domnule maior?

– Da, domnule locotenent-colonel.

– Ce intenționezi să faci în privința domnilor de la MI5, din casa de peste drum?

Agentul săltă din umeri.

– Păi, va trebui să mă fac nevăzut.

Faber își spuse: „N-are nici un rost“.

– Ce ți s-a ordonat să faci după ce te-ai întâlnit cu mine?
Ai și tu o ascunzătoare?

– Nu. Trebuie să merg într-un orașel numit Weymouth, să fur o barcă, orice, și să mă întorc în Franța.

„Asta nu e câtuși de puțin un plan de evadare. Așadar, gândi Faber, Canaris știa ce o să se întâmple. Foarte bine.“

– Și dacă te prind englezii și te torturează?

– Am la mine o pilulă cu otravă.

– Și o vei folosi?

– Mai mult ca sigur.

Faber se uită la el și spuse:

– Da, cred că n-o să ai încotro.

Își așază mâna stângă pe pieptul agentului și se lăsă cu toată greutatea în ea, de parcă s-ar fi pregătit să se dea jos din pat. În felul acesta putea să determine cu precizie locul unde se terminau coastele și începea abdomenul moale. Înfișe vârful stiletului imediat sub coaste și împinse în sus, în direcția inimii.

Preț de o clipă, ochii agentului se deschiseră larg. Un zgomot ajunse până la gât, dar nu mai apucă să iasă de acolo. Trupul îi fu scuturat de convulsii. Faber împinse stiletul și mai adânc. Ochii se închiseră și corpul se înmuie.

– Mi-ai văzut fața, spuse Faber.

CAPITOLUL 8

– Cred că i-am pierdut urma, spuse Percival Godliman.

Frederick Bloggs dădu din cap aprobator și adăugă:

– E greșeala mea.

„Arată cam obosit“, își spuse Godliman. De fapt, așa arăta de aproape un an, din noaptea în care rămășițele zdrobite ale soției sale fuseseră scoase de sub dărâmăturile unei case bombardate din Hoxton.

– Nu mă interesează să găsesc vinovați, spuse Godliman. Problema e că s-a întâmplat ceva în Leicester Square în timpul celor câteva secunde cât l-ai pierdut din ochi pe Blondie.

– Crezi că atunci s-a stabilit contactul?

– Posibil.

– Când l-am reperat din nou în Stockwell, am crezut că pur și simplu a renunțat să mai întreprindă ceva în ziua aceea.

– În cazul acesta, ar fi venit din nou la locul de întâlnire și ieri, și astăzi. Godliman construia figuri din bețe de chibrituri, un obicei care-l ajuta să se concentreze. Nici o mișcare la locuința lui?

– Nimic. N-a ieșit de acolo de patruzeci și opt de ore, îi explică Bloggs. Este greșeala mea.

– Ei, haide, bătrâne, devii plicticos, spuse Godliman. Eu am hotărât să-l lăsăm liber ca să ne conducă la altcineva și continui să cred că așa trebuia procedat.

Bloggs rămase nemișcat, cu un chip lipsit de orice expresie, și mâinile vârâte adânc în buzunarele impermeabilului.

– Dacă întâlnirea a avut loc, n-ar trebui să mai întârziem nici o clipă să-l săltăm pe Blondie și să aflăm care i-a fost misiunea.

– În felul acesta pierdem orice șansă ca Blondie să ne conducă la cineva mai de soi.

– Tu hotărăști.

Din bețele de chibrit, Godliman construisese o biserică. Stăruia o clipă cu privirea asupra ei, apoi scoase din buzunar o monedă pe care o azvârli în sus.

– Pajură, constată el, după ce moneda căzu. Îi mai dă douăzeci și patru de ore.

Proprietarul casei era un irlandez republican, originar din Lisdoonvarna, comitatul Clare, care nutrea speranța tainică și arzătoare că nemții vor câștiga războiul, eliberând astfel pentru totdeauna Insula de Smarald¹ de sub opresiunea britanicilor. Săptămânal, își târa șchiopătând artrita prin casa bătrână, adunând chiriile, făcându-și mereu socoteala cât ar fi câștigat dacă respectivele chirii ar fi fost lăsate să crească la valoarea lor adevărată. Nu era un om bogat – nu avea decât două case: pe aceasta și încă una mai mică, în care locuia. În schimb, era în permanență țăfnos.

Ajuns la primul etaj, bătuse la ușa bătrânului. Acest chiriaș era întotdeauna încântat să-l vadă. Așa cum, probabil, era încântat să vadă pe oricine altcineva.

¹ Denumire poetică pentru Irlanda (în limba engleză, în original, *Emerald Isle*) (n.tr.)

– Vă salut, domnule Riley. Serviți o ceașcă de ceai?

– Astăzi n-am timp.

– Bine, atunci. Bătrânul îi întinse banii. Probabil că ați văzut fereastra de la bucătărie.

– Nu, n-am intrat acolo.

– Oh! Lipsește un ochi de geam. L-am acoperit eu cu perdeaua de camuflaj, dar tot trage curentul.

– Cine l-a spart? întrebă proprietarul.

– Curios lucru, da' nu e spart. E jos, colo pe iarbă. Mă gândesc că o fi cedat chitul cel vechi. Îl pun eu la loc, dacă ați putea face rost de un pic de chit.

„Bătrân prost!“ își spuse proprietarul, iar cu glas tare întrebă:

– Presupun că nu v-a trecut prin cap că ați fi fost jefuiți?

Bătrânul își arată uimirea.

– Nici nu mi-a trecut prin cap.

– Îi lipsește cuiva vreun obiect de valoare?

– Nu mi-a spus nimeni nimic.

Proprietarul se duse către ușă.

– Bine, o să arunc o privire când voi coborî.

Bătrânul ieși după el.

– Nu cred că noul chiriaș e sus, în camera lui, spuse el. De vreo două zile, n-am auzit nici un zgomot.

Proprietarul începu să adulmece.

– Gătește cumva în cameră?

– N-am de unde să știu, domnule Riley.

Amândoi urcară scările. Bătrânul spuse:

– Dacă e înăuntru, atunci e tare liniștit.

– Indiferent ce gătește, trebuie să înceteze. Pute îngrozitor.

Proprietarul bătău la ușă. Nici un răspuns. Deschise ușa, intra în cameră, urmat îndeaproape de bătrân.

– Ei, ia te uită, spuse plin de zel bătrânul sergent. Mi se pare că aveți un mort aici.

Rămase în cadrul ușii, cercetând cu privirea interiorul camerei.

– Ai atins ceva, Paddy¹?

– Nu, replică proprietarul. Și mă numesc „domnule Riley“. Polițistul nu dădu atenție reproșului.

– Totuși, n-a murit de mult. Ar fi mirosit mai rău.

Inspectă scrinul, valiza de pe masa scundă, dreptunghiul decolorat al covorului, perdelele murdare de la lucarnă și patul în dezordine, din colț. Nu se vedeau urme de luptă.

Se apropie de pat. Chipul tânărului bărbat era liniștit, iar mâinile îi erau încrucișate peste piept.

– De n-ar fi așa de tânăr, aş zice c-a suferit un atac de inimă.

Nu se vedea nici o cutie de somnifere goală, care să sugereze sinuciderea. Lua portofelul de piele de pe scrin și-i cercetă conținutul. Un buletin de identitate, o cartelă de alimentare și un teanc frumușel de bancnote.

– Actele sunt în regulă și nu a fost jefuit.

– N-a sosit decât de vreo săptămână aici, spuse proprietarul. Nu prea știu mare lucru despre el. A venit din nordul Țării Galilor ca să lucreze într-o uzină.

– Păi, dacă era la fel de sănătos cum arăta, ar fi trebuit să fie în armată, observă polițistul.

Deschise valiza de pe masă.

– Ei, drăcia dracului, asta ce mai e?

Ceilalți doi se strecurată acum pe ușă. Proprietarul spuse:

– E un radio!

În același moment, bătrânul strigă:

– Sângerează?

¹ Poreclă peiorativă atribuită irlandezilor de către englezi (n.tr.)

– Nu atingeți cadavrul! ceru sergentul.

– A fost înjunghiat în pânțele, insistă bătrânul.

Sergentul ridică atent una din mâinile mortului, dând la iveală un firicel de sânge uscat.

– A sângerat, spuse el. Unde este cel mai apropiat telefon?

– Cinci case mai jos, îi răspunse proprietarul.

– Încuiați camera asta și stați deoparte până mă-ntorc.

Sergentul ieși din casă și bătău la ușa vecinului cu telefon. Îi deschise o femeie.

– Bună dimineața, doamnă. Pot să folosesc telefonul dumneavoastră?

– Poftiți, spuse ea, arătându-i telefonul, așezat în hol, pe un suport. Da' ce s-a întâmplat, e ceva interesant?

– Un chiriaș a murit în pensiunea aia, un pic mai sus de-aici, îi spuse sergentul în timp ce forma numărul.

– Omorât? întrebă ea, cu ochii cât cepele.

– Asta o să stabilească specialiștii. Alo? Vă rog, cu domnul inspector-șef. Sunt Canter. Își ridică privirea spre femeie. Sunteți amabilă să intrați puțin în bucătărie, până vorbesc cu șeful meu?

Femeia plecă, evident dezamăgită.

– Tot respectul, dom' șef. Cadavrul ăsta are o rană de cuțit și un radio portabil.

– Bine, sergent. Ce adresă ziceai că e?

Sergentul Canter îi spuse.

– Da, asta e adresa pe care o supravegheau tipii. Sergent, asta e o afacere a celor de la MI5. Mergi la numărul 42 și anunță echipa de supraveghere în legătură cu descoperirea făcută de tine. Eu o să iau legătura cu șeful lor. Ai ajuns?

Canter îi mulțumi femeii și traversă strada. Era vădit emoționat; în treizeci și unu de ani petrecuți în serviciul poliției londoneze, era abia a doua crimă pe care o întâlnea, și se

dovedea a fi legată de spionaj. Avea poate șansa să avanseze, în sfârșit, la gradul de inspector.

Bătu la ușa de la numărul 42. În cadrul ușii se iviră doi bărbați.

Sergentul Carter spuse:

– Dumneavoastră sunteți agenții secreți de la MI5?

Bloggs sosi în același timp cu omul de la Brigada Specială, inspectorul Harris, pe care-l cunoștea din zilele când lucrase la Scotland Yard. Canter îi conduse la cadavru.

Preț de o clipă, cercetară cadavrul în tăcere, privind la chipul tânăr și liniștit, cu mustăcioara lui blondă.

– Cine e individul? întrebă Harris.

– Numele conspirativ – Blondie, îi spuse Bloggs. Credem că a fost parașutat acum vreo două săptămâni. Noi am interceptat un mesaj radio adresat unui alt agent, prin care se stabilea un rendez-vous. Speram ca Blondie să ne conducă la agentul rezident, care trebuie să fie un specimen cu mult mai periculos.

– Și atunci, ce s-a întâmplat aici?

– Al dracului să fiu dacă știu.

Harris studie rana din pieptul agentului.

– Stilet?

– Ceva de genul ăsta. O treabă foarte curată. Pe sub coaste și direct în inimă. Rapid. Vreți să vedeți metoda de pătrundere folosită? îi întrebă Canter.

Îi conduse până în bucătărie. Se uitară la rama ferestrei și la ochiul de geam de pe gazon. Canter spuse:

– Totodată, a fost forțată și broasca de la dormitor.

Se așezară la masa din bucătărie, iar Carter prepară niște ceai. Bloggs spuse:

– S-a întâmplat în noaptea zilei în care i-am pierdut urma în Leicester Square. Eu am ratat toată chestia.

– Nu fi așa aspru cu tine, îl încurajă Harris.

O vreme, își băură ceaiul în liniște. Harris rupse tăcerea:

– Și cum îți mai merge, așa, în general? N-ai mai trecut pe la noi, pe la poliție.

– Ocupat.

– Christine ce mai face?

– A murit, la un bombardament.

Ochii lui Harris se măriră.

– Of, of, bietul de tine!

– Tu cum o duci?

– Mi-am pierdut fratele, în Africa de Nord. L-ai cunoscut vreodată pe Johnny?

– Nu.

– Era o figură. Băutură? N-ai mai văzut așa ceva. Cheltuia atât de mult pe pileală, încât nu și-a putut permite să se mai însoare – și, așa cum s-a dovedit, bine a făcut.

– Cred că mai toți am pierdut pe câte cineva.

– Dacă tot ai rămas singur, vino pe la noi într-o duminică, la cină.

– Mulțumesc de invitație, dar acum lucrez și duminicile.

Harris dădu din cap a înțelegere.

– Ei, atunci, oricând simți nevoia.

Un subofițer își vârî capul pe ușă și i se adresă lui Harris:

– Putem începe să adunăm probele, dom' inspector?

Harris îl întreabă din priviri pe Bloggs.

– Eu am terminat, spuse Bloggs.

– În regulă, băiete, dați-i drumul, îi răspunse Harris subofițerului.

– Să presupunem că a reușit să stabilească totuși contactul după ce l-am scăpat din ochi și a aranjat cu agentul rezident să

vină aici. Probabil că rezidentul a bănuț că e o capcană – ceea ce ar explica de ce a intrat pe fereastră și a forțat broasca.

– Asta înseamnă că e un ticălos al dracului de suspicios, remarcă Harris.

– Poate că tocmai de aceea nu am reușit să punem mîna pe el. În fine, intră în camera lui Blondie și îl trezește. Acum știe că nu e nici o capcană, corect?

– Corect.

– Atunci de ce îl ucide pe Blondie?

– Poate că s-au certat!

– Nu se vede nici o urmă de încăierare.

Harris își cercetă încruntat ceașca goală.

– Și-a dat seama că Blondie e supravegheat și i-a fost teamă că-l vom sălta pe băiat și-l vom face să ciripească.

– Asta înseamnă că e un ticălos lipsit de milă, spuse Bloggs.

– Poate că și ăsta e unul dintre motivele pentru care n-am pus mîna pe el.

– Intră. Ia loc. Tocmai am primit un telefon de la MI6. Canaris a fost destituit.

Bloggs intră, se așeză și întrebă:

– E o veste bună sau proastă?

– Foarte proastă, spuse Godliman. S-a întîmplat în momentul cel mai nepotrivit cu puțință.

– Se poate să știu și eu de ce?

Godliman îl fixă cu o privire atentă și zise:

– Eu cred că e necesar să știi. În clipa de față avem patruzeci de agenți dubli care transmit la Hamburg informații false despre planurile aliaților de a invada Franța.

Bloggs fluieră a uimire.

– Nu știam că se lucrează la proporțiile astea. Presupun că „dublii“ spun că vom intra pe la Cherbourg, dar de fapt noi vom pătrunde pe la Calais, sau viceversa.

– Ceva de genul ăsta. Nu s-a considerat necesar să cunosc detaliile. În tot cazul, nu mi-au spus. Oricum, întreaga operațiune e în pericol. Îl cunoaștem pe Canaris; știam că l-am păcălit; simțeam că putem continua să-l păcălim. Un înlocuitor al lui, dornic de afirmare, s-ar putea să nu aibă încredere în agenții predecesorului. Mai mult – am avut și câteva cazuri de neloialitate de partea cealaltă, oameni care ar fi putut să-i trădeze pe agenții Abwehr-ului de aici, dacă nu ar fi fost deja trădați. Un alt motiv pentru nemți să devină suspicioși față de agenții noștri dubli.

Pe urmă, există posibilitatea unei scurgeri de informații. Literalmente, în momentul de față, mii de oameni știu despre sistemul de dezinformare. Avem „dubli“ în Islanda, Canada și Ceylon. Am pus la punct o dezinformare și din Orientul Mijlociu.

Iar anul trecut, am făcut o mare greșală, repartizându-l pe un neamț, pe nume Erich Carl. Abia mai târziu am aflat că era agent al Abwehr-ului – unul adevărat – și că în timpul cât a fost internat în lagărul din Isle of Man a avut posibilitatea să afle despre doi agenți dubli, Mutt și Jeff, și probabil și despre un al treilea, pe numele lui, Tate. Așa că ne aflăm într-o situație delicată. Dacă un singur agent inamic profesionist ajunge să afle cum stau lucrurile cu *Fortitude*¹ – acesta e numele de cod al planului de dezinformare – întreaga noastră strategie este amenințată. Ca să ți-o spun pe aia dreaptă, puteam pierde nenorocitul ăsta de război.

¹ Dârzenie (în limba engleză, în original)

Bloggs își reprimă un zâmbet – își amintea de o vreme când profesorul Godliman nu cunoștea semnificația unor asemenea cuvinte.

Profesorul continuă:

– Comitetul Douăzeci mi-a dat de înțeles foarte limpede că se așteaptă să iau toate măsurile ca pe teritoriul britanic să nu existe nici un agent adevărat de-al Abwehr-ului.

– Săptămâna trecută eram mai mult ca siguri că n-a mai rămas nici unul, spuse Bloggs.

– Acum știm că există cel puțin unul.

– Și l-am lăsat să ne scape printre degete.

– Deci, va trebui să-l găsim din nou.

– Nu știu ce să zic, rosti mohorât Bloggs. Nu știu care este zona din țară în care acționează, nu avem nici cea mai mică idee despre cum arată. E un profesionist prea bun ca să-l putem repera în timp ce transmite, prin triangulație – altfel l-am fi înhățat de multă vreme. Nu știm nici măcar care este numele lui conspirativ. De unde să începem?

– De la delictele nerezolvate, spuse Godliman. Uite – un spion nevoit să încalce legea. Falsifică acte, fură benzină și muniție, evită punctele de control, pătrunde în zonele interzise, face fotografii, iar când cineva e pe cale să-l dea în vileag, îl omoară. Cei de la poliție trebuie să aibă cunoștință de unele dintre aceste delictе, dacă spionul a acționat o perioadă mai lungă. Dacă cercetăm dosarele delictelor nerezolvate de la începutul războiului, trebuie să dăm de vreo urmă.

– Dar nu-ți dai seama că *majoritatea* delictelor au rămas nerezolvate? spuse Bloggs cu scepticism. Toate dosarele astea ar umple în întregime Albert Hall!

Godliman ridică din umeri.

– Păi, atunci să ne restrângem la Londra și să începem cu crimele.

Găsiră ceea ce căutau, încă din prima zi a investigațiilor. Se întâmplă ca Godliman să dea peste acel ceva, deși la început nu și-a dat seama de importanța sa.

Era vorba de dosarul referitor la crima comisă asupra doamnei Garden, în Highgate, în anul 1940. Gâtul îi fusese tăiat și fusese molestată sexual, deși nu fusese violată. O găsiră în dormitorul chiriașului, cu o concentrație considerabilă de alcool în sânge. Tabloul se contura foarte limpede: ea avusese o întâlnire cu chiriașul ei, el încercase să obțină mai mult decât era ea pregătită să-i ofere, se certaseră, el o ucisese, iar crima îi anihilase libidoul. Numai că poliția nu îl descoperise nicio-dată pe criminal.

Godliman fusese pe punctul de a trece peste dosarul cu pricina – spionii nu se amestecă în crime cu substrat sexual. Dar, întrucât în privința dosarelor, Godliman era un om foarte meticulos, citi fiecare cuvânt și astfel descoperi că nefericita doamnă Garden primise niște lovituri de stilet în spate, iar rana fatală de la gât îi fusese provocată tot de un stilet.

Godliman și Bloggs se aflau la capetele opuse ale mesei de lemn din arhiva de la sediul vechi al Scotland Yardului. Godliman îi aruncă lui Bloggs dosarul peste masă și-i spuse:

– Cred că asta e.

Bloggs aruncă și el o privire și zise:

– Stiletul.

Semnară pentru primirea dosarului și străbătură pe jos distanța scurtă până la Ministerul de Război. Când intrară în biroul lui Godliman, pe masă se afla un mesaj decodificat. Acesta îl citi în grabă și apoi izbi cu pumnul în masă, cuprins de agitație:

– El este!

Bloggs citi: „Recepționat ordinele. Salutări lui Willi“.

– Ți-l amintești? spuse Godliman. Die Nadel?

– Da, rosti Bloggs cu glas șovăielnic. Acul. Dar nu e cine știe ce informație aici.

– Dar pune-ți mintea la contribuție! Un stilet seamănă cu un ac. Este vorba de același om: crima asupra doamnei Garden, toate semnalele acelea radio din 1940 pe care nu le-am putut identifica, întâlnirea cu Blondie...

– Posibil, admise Bloggs, căzut pe gânduri.

– Pot să-ți demonstrez, zise Godliman. Ți-aduci aminte de mesajul referitor la Finlanda, pe care mi l-ai arătat în prima zi când am venit aici? Cel care era întrerupt?

– Da, spuse Bloggs ducându-se să caute în dosar.

– Dacă nu mă înșală memoria, data transmisiei coincide cu data crimei... și pun pariu că momentul crimei este același cu momentul întreruperii.

Bloggs studie însemnările din dosar.

– Corect în ambele supoziții.

– Ce-ți spuneam eu!

– Operează în Londra de cel puțin cinci ani, și n-am reușit decât acum să dăm de urma lui, reflectă Bloggs. N-o să fie prea ușor de prins.

Dintr-odată, Godliman aruncă o privire rapace.

– O fi el deștept, dar mai deștept decât mine nu e, rosti el cu buzele strânse. Am să-l înțepenesc ca pe-o găză în insectar, paștele mă-sii de ticălos!

Bloggs izbucni într-un râs zgomotos.

– Doamne, profesore, da' știi că te-ai schimbat!

Godliman constată:

– Îți dai seama că e pentru prima oară când râzi, de un an de zile?

CAPITOLUL 9

Șalupa de aprovizionare ocoli promontoriul și, sub un cer albastru, pătrunse pufăind în golful Insulei Furtunilor. La bord se aflau două femei; una era soția căpitanului – acesta fusese mobilizat, și acum ea se afla la cârma afacerii cu șalupa –, iar cealaltă era mama lui Lucy.

Mama coborî din șalupă, îmbrăcată într-o costumație practică: un sacou bărbătesc și o fustă deasupra genunchiului. Lucy o îmbrățișă cu multă vigoare.

– Mamă! Ce surpriză!

– Bine, dar ți-am scris!

Scrisoarea sosise odată cu ea. Mama uitase că pe Insula Furtunilor poșta nu sosea decât de două ori pe lună.

– El e nepotul meu? Ia uite, ce băiat mare!

Micul Jo, acum aproape în vârstă de trei ani, se rușină și se ascunse după fusta maică-sii. Avea părul negru și era frumușel și destul de înalt pentru vârsta lui.

Mama spuse:

– E taică-său întreg!

– Așa e, aprobă Lucy. Cred c-ai înghețat de tot – hai să mergem în casă. Dar de unde ai luat fusta *asta*?

Luară sacoșele cu cumpărături și începură să urce rampa către creasta falezei. Pe drum, mama se apucă să pălăvrăgească:

– Așa e moda, dragă. Economie de material. Dar nici nu-i așa de frig ca aici. Tii, ce mai vânt! Presupun că n-are nimic că mi-am lăsat valiza la debarcader – cine s-o fure! Jane s-a logodit cu un soldat american – slavă Domnului, e alb. Vine dintr-un loc care se cheamă Milwaukee și nu mestecă gumă. Nu-i minunat? Mi-au mai rămas numai patru fete de măritat. Taică-tău este căpitan în Garda Civilă, ori ți-am mai spus? Umblă toată noaptea în patrulă, pe islazul comunal, așteptând parașutiștii germani. Unchiului Stephen i-au bombardat depozitul – nu știu ce-are să se facă acum, e o Lege de Război sau ceva de genul ăsta...

– Nu te agita, mamă, ai la dispoziție paisprezece zile ca să-mi spui toate noutățile, spuse râzând Lucy.

Ajunseră la locuință. Mama constată:

– Ia uite ce *drăguță* e! E de-a dreptul drăguță casa asta a voastră.

Lucy o așeză la masa din bucătărie și prepară ceaiul.

– Tom îți va aduce valiza de jos. Trebuie să apară dintr-o clipă în alta, pentru masa de prânz.

– Păstorul?

– Da.

– Să înțeleg că-l mai ajută și pe David cu câte ceva?

Lucy râse.

– E exact pe dos. Sunt sigură că o să-ți povestească singur cum stau lucrurile. Dar, nu mi-ai spus ce vânt te aduce pe aici.

– Draga mea, nu crezi că sosise timpul să te mai văd și eu? Știu că nu e momentul să faci călătorii care nu sunt neapărat necesare, dar o dată la patru ani nu mi se pare o chestie așa extravagantă.

Afară se auzi zgomotul jeepului și David apără în scaunul cu roțile. O sărută pe mama-soacră și i-l prezentă pe Tom. Lucy spuse:

– Tom, ai putea să-ți câștigi masa de prânz de astăzi aducându-i mamei valiza de jos, mai ales că și ea ți-a adus cumpărăturile.

David își încălzea mâinile deasupra plitei.

– Urâtă vreme, azi, spuse el.

– După câte văd, ai luat foarte în serios problema oieritului.

– Față de acum trei ani, turma e de două ori mai mare, se laudă David. Tatăl meu nu s-a ocupat niciodată prea serios de insula asta. Am îngrădit 200 kilometri de faleză, am îmbunătățit pășunea și am introdus metode moderne de creștere. Nu numai că a crescut numărul oilor, dar fiecare animal ne da acum mai multă carne și lână.

Mama încercă să afle mai mult:

– Presupun că tu ești cu ordinele, iar Tom cu munca fizică.

– Suntem parteneri cu însărcinări egale, mamă, spuse David râzând.

La prânz mâncară inimă la grătar, iar cei doi bărbați consumară munți de cartofi. Mama aprecie comportarea lui Jo la masă. După aceea, David își aprinse o țigară, iar Tom își umplu pipa.

Mama întreabă:

– Ce vreau eu acum să știu este când aveți de gând să ne dăruiți și alți nepoți.

O tăcere lungă fu răspunsul.

– Ei, părerea mea este că modul în care se descurcă David e minunat, spuse tot ea.

– Da, mormăi Lucy.

Se plimbau de-a lungul falezei. Vântul se potolise în a treia zi de vizită, și vremea era destul de blândă pentru a ieși afară. Îl luară cu ele pe Jo, îmbrăcat în pulover și cojocel. Se opriră pe culmea unei movile să privească atent cum David, Tom și câinele duceau oile la păscut. Lucy citea pe chipul mamei lupta

interioară între îngrijorare și discreție. Se hotărî să o scutească de efortul de a întreba.

– Nu mă iubește, spuse ea.

Mama se uită repede în jur, să fie sigură că Jo nu putea auzi nimic.

– Sunt sigură că lucrurile nu sunt chiar așa de tragice, draga mea. Diferiți bărbați își arată dragostea în dif...

– Mamă, noi doi nu am fost soț și soție – așa cum se cuvine – de când ne-am căsătorit.

– Bine, dar...? mama arătă cu capul înspre Jo.

– Asta s-a întâmplat cu o săptămână înainte de nuntă.

– Oh! Of, Doamne! Cumva, e la mijloc, știi tu, accidentul?

– Da, dar nu în sensul în care te gândești tu. Nu e nimic fizic.

Pur și simplu... nu vrea.

Lucy plângea încetișor, lacrimile prelingându-i-se pe obrajii bătuți de vânt.

– Ați discutat despre asta?

– Am încercat.

– Poate că totuși, cu timpul...

– Au trecut aproape patru ani!

Urmă o pauză. Începură să meargă pe terenul acoperit de bălării, în lumina slabă a soarelui de după-amiază. Jo alerga după pescăruși. Mama se confesă:

– Odată, am fost pe punctul de a-l părăsi pe tatăl tău.

Fu rândul lui Lucy să-și arate surprinderea:

– Când?

– La puțin timp după ce s-a născut Jane. Știi, pe atunci nu eram așa de înstăriți – tata încă mai lucra pentru taică-său și a mai fost și criza aceea. Eram însărcinată cu al treilea copil în trei ani și mi s-a părut că nu mă așteaptă decât o viață în care urma să tot nasc copii și să trag neazuri, fără nimic care să mai îndulcească monotonia. Pe urmă, am aflat că se întâlnea

cu o mai veche pasiune de-a lui – Brenda Simmonds, n-ai cunoscut-o, s-a mutat la Basingstoke. Dintr-odată, am început să mă întreb pentru ce o făceam, și nu mi-am putut da un răspuns rațional.

Despre acele timpuri, Lucy avea niște amintiri încetoșate, disparate: bunicul, cu mustața lui albă; tatăl ei, într-o „formulă” mai suplă; mesele comune în familie, în marea bucătărie de la fermă; râsete, animale și soare din belșug. Chiar și atunci, căsătoria părinților ei părea să reprezinte o permanență fericită, o mulțumire trainică. Ea întrebă:

– Și atunci, de ce nu l-ai părăsit?

– Oh, păi în zilele acelea, așa ceva pur și simplu nu se făcea. Nu era moda asta cu divorțul și, în plus, o femeie nu putea găsi de lucru.

– Astăzi, femeile lucrează în tot felul de meserii.

– Așa s-a întâmplat și în timpul celui alt război, dar după aceea au apărut problemele cu șomajul, și lucrurile s-au schimbat. Cred că și de data asta va fi la fel. Bărbații își impun voința, vorbind la modul general.

– Și ești fericită că ai rămas.

Nu era o întrebare.

– Oamenii de vârsta mea nu ar trebuit să dea sentințe despre viață. Dar viața mea nu a însemnat decât un lung șir de renunțări și la fel stau lucrurile cu majoritatea femeilor pe care le cunosc. Totdeauna, statornicia pare a fi un sacrificiu, dar de obicei nu este. În orice caz, nu am să-ți dau nici un sfat. Pentru că oricum nu l-ai asculta, și dacă ai face-o, probabil că ai ajunge să mă învinuiești pe mine pentru necazurile tale.

– Of, mamă, spuse Lucy, zâmbind.

– Ne întoarcem acasă? Pentru o zi, cred că am mers suficient de departe.

Într-o seară, în bucătărie, Lucy îi spuse lui David:

– Aș dori ca mama să mai rămână două săptămâni, dacă vrea.

Mama era sus, îl adormea pe Jo, spunându-i o poveste.

– Nu v-au ajuns două săptămâni să-mi disecați personalitatea? întrebă David.

– David, nu fi caraghios.

El își apropie scaunul de al ei.

– Vrei să-mi spui că n-ai discutat despre mine!

– Bineînțeles că am vorbit despre tine – doar ești soțul meu, nu?

– Și ce i-ai spus?

– Dar de ce ești așa de îngrijorat? replică ea, nu lipsită de malițiozitate. De ce ți-e atât de rușine?

– Fir-ai să fii, n-am nimic de care să-mi fie rușine. Dar nimănui nu-i place ca viața intimă să-i fie luată la puricat de două muieri bârfitoare...

– Nu te bârfim pe tine.

– Ce i-ai spus?

– Vai, ce suspicios ești!

– Răspunde-mi la întrebare!

– I-am spus că vreau să te părăsesc, iar ea încearcă să mă convingă să n-o fac.

El întoarse scaunul și se îndepărtă.

– Spune-i să nu-și mai facă atâtea griji în privința mea.

– Vorbești serios? strigă ea în urma lui.

El se opri în loc.

– Nu am nevoie de nimeni, înțelegi? Mă descurc și singur.

– Și cu mine cum rămâne? rosti ea pe un ton liniștit. Poate că eu am nevoie de cineva.

– Pentru ce?

– Să mă iubească.

Mama intră și sesiză atmosfera încărcată.

– A adormit repede, spuse ea. L-a furat somnul înainte să ajungă Cenușăreasa la bal. Eu mă duc să mai împachetez din lucruri, să nu las totul pentru mâine.

Părăsi din nou încăperea.

– David, tu crezi că situația se va schimba vreodată? întrebă Lucy.

– Nu știu la ce te referi.

– Vom mai fi vreodată... așa cum am fost înainte de nuntă?

– Să știi că picioarele n-o să-mi crească la loc, dacă asta ai vrut să spui.

– Of, Doamne, nu înțelegi că nu asta mă deranjează? Nu vreau decât să fiu iubită.

David săltă din umeri.

– Asta e problema ta, spuse el, ieșind înainte ca Lucy să izbucnească în plâns.

Mama nu a mai rămas pentru următoarele două săptămâni. A doua zi, Lucy o conduse până la debarcader. Ploua puternic, și amândouă purtau mantale de cauciuc. Așteptară în tăcere șalupa, privind cum stropii de ploaie săpau mici cratere efemere pe suprafața mării. Mama îl ținea pe Jo în brațe.

– Cu timpul, lucrurile se vor schimba, ai să vezi, spuse ea. Într-o căsătorie, patru ani nu înseamnă nimic.

Lucy răspunse:

– Nu știu cum o să fie, dar prea multe nici nu pot să fac. E război, Jo trebuie crescut, David e în starea în care e – cum aș putea să-i părăsesc?

Șalupa sosi și Lucy o dădu pe mama ei, în schimbul a trei cutii cu cumpărături și a cinci scrisori. Marea era agitată. Mama se adăposti în cabina strâmtă a șalupei. Îi făcură semn

cu mâna, până când șalupa dispăru după promontoriu. Lucy se simți tare singură.

Jo începu să plângă:

– Nu vreau să plece bunicuța!

– Nici eu, puiule, spuse Lucy.

CAPITOLUL 10

Godliman și Bloggs mergeau umăr lângă umăr pe trotuarul unei străzi londoneze, distruse de bombardament. Alcătuiau o pereche discordantă: profesorul, cu silueta lui gârbovită, ca de cocostârc, purta ochelari cu lentile groase și o pipă în colțul gurii; mergea cu pași scurți și repezi, fără să se uite pe unde calcă, alături de tânărul butucănos. Acesta era blond și pășea hotărât, cu trenziul lui de polițist, cu pălăria melodramatică – o caricatură căreia-i mai lipsea legenda.

Godliman spuse:

- Eu cred că Die Nadel are relații sus-puse.
- De ce?
- Singura modalitate de a scăpa nepedepsit, pentru cât e de nesupus. Mă gândesc la fraza: „Salutări lui Willi“. Trebuie să-i fie adresată lui Canaris.
- Crezi că a fost amic cu Canaris?
- E prieten cu altcineva – probabil mai puternic decât era Canaris.
- Am senzația că asta ar putea duce undeva.
- În general, oamenii își fac asemenea relații în școală, la universitate sau la școala de ofițeri. Ia privește!

Ajunseră în dreptul unui magazin, care avea un imens spațiu gol, pe locul unde fusese vitrina. Un afiș stângaci, scris

de mână și bătut în cuie de ramă, anunța: „Și mai deschis decât de obicei“.

Bloggs izbucni în râs.

– Am văzut unul în fața unui post de poliție bombardat care spunea: „Purtați-vă frumos, suntem descoperiți în permanență“.

– A devenit un gen minor de artă.

Își continuau plimbarea. Bloggs spuse:

– Bun, și ce dacă Die Nadel a fost coleg de școală cu cineva barosan din Wehrmacht?

– Toată lumea își păstrează fotografiile din școală. În subsolul unei clădiri din Kensington – unde-și avea sediul MI6, înainte de război – e un tip, Middleton, care are o colecție de câteva mii de fotografii ale ofițerilor germani: amintiri din școală, chiolhanuri la popotă, parade militare, străngeri de mână cu Adolf, fotografii din ziare – de toate.

– Înțeleg, murmură Bloggs. Deci, dacă ai dreptate și dacă Die Nadel a trecut prin echivalentul nemțesc al colegiilor de la Eton sau Sandhurst, e posibil să avem o fotografie de-a lui.

– Aproape sigur. Este bine-cunoscută timiditatea spionilor în fața aparatului de fotografiat, dar ei nu devin spioni de pe băncile școlii. Va trebui să căutăm un Die Nadel tânăr prin dosarele lui Middleton.

Ocoliră craterul uriaș din fața unei frizerii. Clădirea era intactă, dar tradiționalul stâlp vopsit în dungi roșii și albe zăcea sfărâmat pe trotuar. Afișul din vitrină anunța: „Noi am scăpat *la mustață* – Pofțiți să vedeți, dacă nu credeți!“

– Și cum o să-l recunoaștem? Nimeni nu l-a văzut vreodată, spuse Bloggs.

– Ba da, a fost văzut. La pensiunea doamnei Garden, din Highgate, este foarte bine cunoscut.

Clădirea victoriană, din cărămidă roșie, străjuia orașul de la înălțimea unui deal și Bloggs avu impresia că ea privește cu

mânie la stricăciunile provocate de Hitler orașului său. Înălțimea la care se afla asigura condiții optime pentru transmisia radio.

De bună seamă că Die Nadel locuise la mansardă. Bloggs se gândi la secretele transmise la Hamburg în zilele întunecate ale lui 1940: coordonatele geografice ale oțelăriilor și uzinelor de avioane, detalii privind apărarea de coastă, bârfele politice, măștile de gaze, sacii de nisip și adăposturile Anderson, moralul populației, rapoarte despre efectele bombardamentelor. „Bine lucrat, băieți, în sfârșit, ați nimerit-o pe Christine Bloggs...” (Taci din gură!)

Ușa fu deschisă de un bărbat în vârstă, îmbrăcat cu o haină neagră și pantaloni în dungi.

– Bună dimineața. Sunt inspectorul Bloggs, de la Scotland Yard. Aș vrea să vorbesc cu proprietarul, vă rog.

Bloggs remarcă teama care inunda privirea bărbatului, apoi o femeie tânără apărură din spatele lui și zise:

– Pofțiți, vă rog.

Holul pardosit cu ceramică mirosea a ceară de lustruit.

Bloggs își atârna în cuier pălăria și haina. Bătrânul se făcuse nevăzut în ascunzișurile casei, și tânăra îl conduse pe Bloggs într-un salon, mobilat costisitor și excesiv, într-o manieră demodată. Pe o măsuță cu roțile se aflau sticle de whisky, gin și sherry, toate nedesfăcute. Femeia se așeză pe un fotoliu înflorat și-și încrucișă picioarele.

– De ce i-e teamă bătrânului de poliție? întrebă Bloggs.

– Socrul meu este evreu german. A venit aici în 1935, ca să scape de Hitler, iar în 1940 l-ați internat într-un lagăr de concentrare. În fața acestei perspective, soția lui s-a sinucis. A fost eliberat de curând din Isle of Man. A primit o scrisoare de scuze din partea regelui, pentru situația neplăcută în care a fost aruncat.

– Dar noi nu avem lagăre de concentrare, spuse Bloggs.

– Noi le-am inventat. În Africa de Sud. Nu ştiaţi? Îi dăm înaintea cu istoria noastră, dar uităm chestiile mărunte. Ne pricepem tare bine să închidem ochii în faţa faptelor neplăcute.

– Poate că-i mai bine aşa.

– Poftim?

– În 1939, am închis ochii în faţa faptului neplăcut că singuri nu puteam câştiga războiul împotriva Germaniei – şi iată ce s-a întâmplat.

– Aşa spune şi socrul meu. El nu este aşa de cinic ca mine. Ce putem face ca să ajutăm Scotland Yard?

Bloggs participase la controversă cu plăcere, dar acum se văzu nevoit să revină la motivul vizitei sale, deşi nu-i făcea plăcere:

– Este vorba de o crimă care a avut loc aici, în urmă cu patru ani.

– O, atât de mult!

– S-ar putea ca elemente noi să fi ieşit la iveală.

– Bineînţeles, ştiu despre ce vorbiţi. Proprietăreasa dinaintea a fost ucisă de unul dintre chiriaşi. Soţul meu a cumpărat casa de la executorul testamentar – nu existau moştenitori.

– Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat cu ceilalţi oameni care locuiau aici, cu chirie, la data aceea.

– Da. Femeii îi dispăruse ostilitatea şi pe faţa ei se citea acum efortul de a-şi aduce aminte. Când am sosit noi, mai erau trei dintre cei care fuseseră aici înainte de crimă: un ofiţer de marină, un vânzător şi un băiat din Yorkshire. Băiatul s-a înrolat în armată – ne scrie şi acum. Vânzătorul a fost mobilizat şi a murit undeva, pe mare. Ştiu asta pentru că două dintre cele cinci soţii ale sale ne-au scris! Iar căpitanul locuieşte tot aici.

– Aici? (Ăsta era un adevărat noroc!) Aş vrea să-l văd, vă rog.

– Desigur, zise ea ridicându-se. A îmbătrânit tare mult. Am să vă conduc în camera lui.

Urcară scările acoperite de un covor, până la primul etaj.

– Cât vorbiți cu dânsul, am să caut ultima scrisoare pe care ne-a scris-o băiatul de la armată.

Femeia bătui la ușa bătrânului ofițer. „Proprietăreasa mea n-ar fi făcut atâta lucru pentru mine“, gândi Bloggs ironic.

O voce strigă: „E deschis!“ și Bloggs intră în cameră.

Căpitanul stătea într-un fotoliu, lângă fereastră, cu o pătură peste genunchi. Purta ochelari și era îmbrăcat cu un sacou sport, peste cămașa cu cravată. Avea părul rar, o mustață căruntă, iar pielea zbârcită îi atârna peste ceea ce fusese probabil, cândva, o față energică. Toată camera era cuibul unui om care trăiește din amintiri – se aflau acolo tablouri cu corăbii cu pânze, un sextant și un telescop, precum și o fotografie care-l înfățișa ca tânăr ofițer la bordul *HMS¹ Winchester*.

– Uită-te și dumneata, spuse el fără să se întoarcă. Să-mi spui și mie de ce individul acela nu e în marină.

Bloggs se apropie de fereastră. Un camion de pâine tras de cai se afla la bordura din fața casei, calul mai bătrân ronțăindu-și grăunțele dintr-o traistă, în vreme ce se livra marfa. „Individul“ în cauză era o femeie cu părul blond și scurt, în pantaloni. Avea un bust impresionant. Bloggs izbucni în râs.

– Este o femeie în pantaloni, spuse el.

¹ HMS – siglă folosită înainte pentru denumirea navelor din Marina Regală Britanică (Abreviere de la *Her* sau *His Majesty Ship* – Nava Maiestății Sale) (n.tr.)

– Ei drăcie, știi că ai dreptate! exclamă căpitanul întorcându-se spre el. În ziua de astăzi, nu mai e nici o diferență, să știi. Auzi, femeie în pantaloni!

Bloggs se prezentă.

– Am redeschis dosarul unei crime comise aici în 1940. Cred că ați locuit aici în același timp cu principalul suspect, un anume Henry Faber.

– Într-adevăr! Cum vă pot fi de folos?

– Cât de bine vi-l amintiți pe Faber?

– Perfect. Un tip înalt, cu părul negru, politicos, liniștit. Avea niște haine mai curând ponosite – dacă-l judecai după aparențe, te puteai înșela. N-aș putea spune că mi-a displicut – nu m-ar fi deranjat să ajung să-l cunosc mai bine, dar el nu a vrut asta. Cred că era cam de vârsta dumitale.

Bloggs își reprimă un zâmbet – era obișnuit ca oamenii să-l considera mai în vârstă, numai pentru faptul că era detectiv de poliție.

Căpitanul adăugă:

– Să știi că sunt sigur că nu el a făcut-o. Mă cam pricep la caracterul omului – nu poți comanda o navă fără să înveți – și dacă individul ăsta era un maniac sexual, atunci eu sunt Hermann Goering.

Bloggs făcu la repezeală legătura dintre blonda în pantaloni și greșala în privința vârstei sale, iar concluzia îl descurajă. Spuse:

– Știți, n-ar strica să cereți întotdeauna polițiștilor să vă arate legitimația.

Căpitanul se arată ușor surprins:

– Bine, atunci, s-o vedem.

Bloggs își desfăcu portmoneul și-i arătă fotografia Christinei.

– Iat-o.

Căpitanul o studie preț de o clipă și spuse:

– O asemănare remarcabilă.

Bloggs oftă. Bătrânul era aproape orb. Se ridică.

– Deocamdată, pentru astăzi, e de ajuns. Vă mulțumesc.

– Sunteți oricând bine-venit. Fac tot ce pot ca să vă ajut. În zilele astea, nu prea sunt de folos Angliei – știți, trebuie să fii tare nefolositor ca să fii scos ca invalid din Garda Civilă.

– La revedere, spuse Bloggs și ieși afară.

Femeia îl aștepta în holul de la parter. Îi dădu o scrisoare.

– Adresa băiatului este un cod militar, spuse ea. Numele lui este Parkin... nu mă îndoiesc că veți ști să dați de urma lui.

– Ați știut că bătrânul n-o să ne poată fi de folos, spuse Bloggs.

– Probabil, dar dorințele unui musafir trebuie îndeplinite, răspunse ea, deschizându-i ușa.

Mânat de impulsul de moment, Bloggs spuse:

– N-ați vrea să luați cina cu mine, într-o seară?

O umbră trecu peste fața ei.

– Soțul meu se află încă în Isle of Man.

– Îmi cer scuze... am crezut...

– Nu vă faceți probleme. Mă simt flatată.

– Aș fi vrut să vă conving că noi nu suntem Gestapo.

– Sunt convinsă de asta. Dar o femeie care trăiește singură, devine cinică.

– Eu am pierdut-o pe soția mea, la un bombardament.

– Atunci ați înțeles cum ajunge omul să urasca.

– Da, așa este, ajungi să urăști.

Bloggs coborî scările. Ușa se închise în urma lui. Începuse să plouă...

Și în noaptea aceea plouase. Bloggs ajunsese târziu acasă. Cercetase împreună cu Godliman niște materiale noi. Acum

se grăbea să mai prindă o jumătate de oră alături de Christine, înainte ca ea să plece cu ambulanța. Era întuneric și raidul începuse deja. Lucrurile pe care Christine le vedea noaptea erau atât de îngrozitoare, încât încetase să mai vorbească despre ele.

Bloggs era tare mândru de ea. Oamenii cu care lucra spuneau că e mai bună decât doi bărbați – gonea prin orașul aflat sub camuflaj, șofând ca un veteran, luând curbele pe două roți, fluierând și spunând bancuri, în timp ce totul se prefăcea în scrum în jurul ei. O porecliseră Neînfricata, însă Bloggs o cunoștea mai bine: era îngrozită, dar nu lăsa să se vadă nimic. El știa, pentru că îi vedea privirea dimineata, când se trezea și ea venea să se culce; când își cobora garda și scăpa pentru câteva ore de coșmar; știa că nu era neînfricare, ci curaj, și de aceea era mândru.

Când coborâse din autobuz, ploua și mai tare. Își trăsese pălăria peste urechi și-și ridicase gulerul. La tutungerie, se oprise să-i cumpere țigări Christinei – începuse de curând să fumeze, asemenea multor altor femei. Din cauza penuriei, nu primise decât cinci țigări, pe care le pusese într-o cutie de bachelită.

Un polițist îl oprise, cerându-i buletinul de identitate; încă două minute pierdute. O ambulanță trecuse pe lângă el, asemănătoare cu cea condusă de Christine; o furgonetă rechiziționată, vopsită în cenușiu.

Pe măsură ce se apropiase de casă, devenise mai agitat. Exploziile răsunau mai aproape, și avioanele se auzeau limpede. În noaptea asta, cartierul East End avea s-o pățească? Urma să doarmă în adăpostul Morrison¹.

¹ Adăpost din oțel, de formă plată, folosit în interiorul clădirilor, pentru protecția împotriva raidurilor aeriene. (n.tr.)

Auzi o explozie puternică, înfiorător de aproape, și grăbi pasul. Cina o s-o mănânce tot în adăpost.

Dădu colțul înspre strada lui, văzu ambulanțele și mașinile de pompieri și o rupse la fugă.

Bomba aterizase pe partea sa de stradă, cam pe la mijloc. Era aproape de casa lui. „Dumnezeule din ceruri, nu pe noi, nu...”

Bomba lovise direct în acoperiș, iar casa era literalmente la pământ. Alergase către mulțimea adunată acolo: vecini, pompieri și voluntari.

– Ați văzut-o pe nevastă-mea, e bine? E afară? E cumva înăuntru?

Un pompier îi aruncase o privire și îi spusese:

– Nimeni n-a ieșit de acolo, bătrâne.

Echipele de salvare cercetau cu atenție molozul. Unul dintre ei strigase:

– Aici! După care, adăugă: Dumnezeu, este Bloggs Neînfricata!

Frederick năvălise spre locul unde se afla bărbatul. Christine se afla dedesubtul unei bucăți imense de zidărie. I se vedea fața: avea ochii închiși.

Salvatorul strigase:

– Aduceți cricul, băieți, rapid!

Christine gemuse și se trezise.

– Trăiește! spusese Bloggs. Îngenunchease lângă ea și-și vârâse mâinile pe sub marginea bucății de moloz.

– N-ai cum să urnești chestia aia, fiule, spusese salvatorul.

Lespedea se ridicase un pic.

– Doamne, vrei să te omori? rostise bărbatul și se aplecase să îl ajute și el.

Când o ridicaseră la o jumătate de metru de la pământ, o sprijiniseră cu umerii. Greutatea nu mai apăsa pe Christine.

Venise și al treilea om, apoi al patrulea. Împreună, reușiră să se ridice în picioare. Bloggs spusese:

– Am s-o scot afară de acolo.

Se târâse pe sub acoperișul înclinat din cărămidă și-și luase în brațe soția.

– Fir-aș al dracului, alunecă! țipase careva.

Bloggs ieșise grăbit de sub lespede, ținând-o pe Christine strâns la piept. De îndată ce fusese în siguranță, salvatorii dăduseră drumul lespezii și săriseră cât colo. Obiectul izbise pământul cu un bufnet înfiorător și când Bloggs realizase că *asta* căzuse peste Christine, înțelese că soția lui va muri.

O dusesse în brațe până la ambulanță, care pornise imediat. Ea deschisese ochii o singură dată, înainte să moară, ca să-i spună: „Va trebui să câștigi războiul ăsta fără mine, băiete“.

La mai bine de un an după aceea, în timp ce cobora din Highgate în „copaia“ Londrei, cu ploaia care-i bătea în față amestecându-se din nou cu lacrimile, ca și atunci, Bloggs se gândi că femeia din casa spionului rostise un adevăr mareț: în astfel de situații, ajungi să urăști.

Pe timp de război, băieții devin bărbați, bărbații devin soldați, iar soldații sunt avansați; iată de ce Bill Parkin, plecat din pensiunea din Highgate, pe când avea optsprezece ani, și care ar fi trebuit să fie ucenic în tăbăcăria tatălui său din Scarborough, a fost luat de cei din armată ca având douăzeci și unu de ani, avansat la gradul de sergent și i se dăduse misiunea de a-și conduce grupa de recunoaștere printr-o pădure fierbinte și uscată, către un sat italian prăfuit, cu casele date cu var.

Italianii capitulasera, dar germanii nu, astfel că acum germanii apărau Italia împotriva invaziei combinate americano-britanice. Aliații se deplasau către Roma, iar pentru grupa sergentului Parkin asta însemna o lungă plimbare pedestră.

Ieșiră din pădure în vârful unui deal și se făcură una cu pământul ca să cerceteze satul din vale. Parkin își scoase binoclul și zise:

– Ei, băga-mi-aș, ce n-aș da acu' pentru-o ceașcă de ceai, paștele mă-sii de afacere!

Se apucase de băutură, femei și țigări, și adoptase vocabularul soldaților de pretutindeni. La întruniri religioase nu mai participa.

Anumite sate erau apărate, altele nu. Parkin considera asta ca fiind o tactică inteligentă – nu aveai de unde ști care nu erau apărate, așa încât te apropiai de toate cu prudență, iar prudența însemna timp irosit.

Coborâtul dealului nu oferea prea mult adăpost – doar câteva tufișuri –, iar satul începea chiar de la bază. Mai întâi, erau câteva case albe, un râu cu un pod de lemn, apoi mai multe case adunate în jurul unei *piazza*, unde se vedeau clădirea primăriei și un turn cu ceas. Din turn, podul se vedea ca-n palmă; dacă inamicul avea oameni aici, aceștia trebuiau să se afle în primărie. Pe câmpurile dimprejur, se vedeau câteva siluete muncind; Dumnezeu știa cine erau. Puteau fi țărani adevărați sau oricare din mulțimea de grupări: fasciști, mafia, *corsos*, *partigiani*, comuniști... sau chiar nemți. Nu puteai ști de partea cui erau, până când începeau să se tragă.

Parkin spuse:

– În regulă, caporale.

Caporalul Watkins se făcu nevăzut în pădure ca să apară, cinci minute mai târziu, pe drumul nepietruit care intra în sat, purtând pe cap o pălărie civilă și o pătură veche și murdară peste uniformă. Mergea târșâindu-și picioarele, iar pe umăr ducea o legătură care putea fi orice, de la o traistă cu ceapă, până la un iepure mort. Ajunse la marginea satului și dispăru în întunericul unei case joase.

După o clipă, ieși afară. Stând aproape de zid, ca să nu poată fi văzut din sat, se uită la soldații din vârful dealului și dădu din mână: o dată, de două, de trei ori.

Grupa se târî de-a bușilea pe panta dealului, până ajunse în sat.

– Toate casele sunt goale, sergent, spuse Watkins.

Parkin dădu din cap. Asta nu însemna nimic.

Se deplasară printre case, până la malul râului. Parkin zise:

– E rândul tău, Zâmbărețule. Ai ocazia să treci Mississippi înot.

Soldatul Hudson, Zâmbărețul, își așeză echipamentul ordonat, își scoase casca, bocancii și tunica, și se strecură în râul îngust. Se cățără apoi pe malul celălalt și se făcu nevăzut printre case. De data asta, așteptarea fu mai lungă; aria de cercetare era mai mare. În cele din urmă, Hudson se întoarse, trecând la pas peste podul de lemn.

– Dacă-s pe-aici, 'nseamnă că stau pitiți, spuse el.

Își recuperează efectele personale și grupa trecu podul, intrând în sat. În timp ce se îndreptau către *piazza*, se țineau aproape de zidurile clădirilor. O pasăre zbură de pe un acoperiș, și Parkin tresări. În trecere, soldații deschiseră cu lovituri de picior câteva uși. Nu dădură peste nimeni.

Ajunseră la intrarea în piață. Parkin arătă cu capul spre clădirea primăriei.

– Ai fost și înăuntru, Zâmbărețule?

– Da, sir.

– Atunci, s-ar părea că satul e al nostru.

– Da, sir.

Parkin păși înainte, ca să traverseze piața, și deodată se dezlănțui iadul. Se auziră zgomote de armă, și o ploaie de gloanțe se abătu asupra lor. Cineva țipă. Parkin o rupse la fugă, aplecat, alergând în zigzag. Watkins, în fața lui, urla de durere,

ținându-se de picior. Parkin îl ridică folosindu-și toată forța. Un glonț ricoșă în casca lui. Alergă până la cea mai apropiată casă, năvăli pe ușă și se prăbuși înăuntru.

Puștile încetară să tragă. Parkin riscă o privire afară.

Unul dintre oamenii săi zăcea în piață, rănit: Hudson. Soldatul făcu o mișcare și imediat se auzi un foc răzleț. Hudson nu se mai mișcă. Parkin spuse:

– Ticăloși nenorociți!

Watkins se ocupa de propriul picior, înjurând.

– Glonțul ți-a rămas în carne? întrebă Parkin.

Watkins zbieră:

– Au! apoi rânji, ținând în mână ceva de metal. Acum, nu mai e!

Parkin aruncă din nou o privire afară.

– Sunt în turnul ceasului. Nici n-ai zice că ar fi așa mult loc acolo. Nu poa' să fie prea mulți.

– Da, da' de tras pot să tragă.

– Da. Ne-au prins aici ca-ntr-o cursă. Parkin se încruntă. Ai ceva artificii la tine?

– Da, șefule.

– Ia să vedem. Parkin deschise ranița lui Watkins și scoase dinamita. Uite, aranjează-mi un fitil de zece secunde.

Ceilalți se aflau în casa de peste drum. Parkin strigă la ei.

– Hei!

În ușă, se ivi o față.

– Da, șefu'!

– Am să arunc o pătlăgea. La semnalul meu, trageți ca să mă acoperiți.

– 'teles.

Parkin își aprinse o țigară. Watkins îi întinse un pachet de dinamită. Parkin strigă: „Foc!“ Aprinse fitilul de la țigară, ieși în stradă, își luă avânt și aruncă explozibilul în direcția turnului.

Se aplecă și reveni în casă. Focurile trase de oamenii lui îl asurzeau. Un glonț lovi razant tocul ușii și se alese cu o așchie sub bărbie. Apoi, auzi explozia dinamitei.

Înainte să apuce să vadă ceva, unul dintre cei de peste drum strigă:

– Drept la țintă!

Parkin ieși în stradă. Străvechiul turn cu ceas se făcuse fărâme. Un clopot continua să sune absurd, în vreme ce praful se lăsa peste ruine.

Watkins spuse:

– Ai jucat vreodată crichet? Asta a fost o lovitură a dracului de reușită.

Parkin păși spre centrul pieței. Pe caldarâm păreau răspândite suficiente bucăți omenești disperate ca să faci la loc vreo trei nemțălăi.

– Turnul ăsta și-așa era cam șubred, spuse el. Probabil că s-ar fi prăbușit și dacă strănutam spre el toți deodată! Se întoarse și zise: Alți bani, altă distracție. Era o expresie auzită de la soldații yankei.

– Don' sergent, sunteți chemat.

Era transmisionistul grupei. Parkin se duse la el și luă receptorul:

– Sergent Parkin.

– Maior Roberts. Din acest moment, ești eliberat din serviciul activ, sergent.

– De ce? Primul gând al lui Parkin a fost că îi descoperiseră adevărata vârstă.

– Ștăbimea te vrea la Londra. Să nu mă întrebi de ce, fiindcă nu știu nici eu. Predai grupa caporalului și te întorci imediat la bază. O mașină te va aștepta pe șosea.

– Am înțeles, sir.

– Ordinul mai spune ca, sub nici o formă, să nu îți pui viața în primejdie. Ai înțeles?

Parkin rânji, gândindu-se la dinamită și la turnul cu ceas.

– În regulă. Executarea, norocosule!

„Toată lumea l-a numit «băiat», dar asta pentru că l-au cunoscut înainte de a se înrola în armată“, își spuse Bloggs. Acum nu încăpea nici o îndoială că era un adevărat bărbat. Avea un mers sigur și elegant, o privire ageră și era respectuos, fără a se simți stânjenit în compania ofițerilor superiori. Bloggs își dădu seama că mințea în privința vârstei, nu după aspect sau comportare, ci după micile semne care-l trădau ori de câte ori venea vorba de vârstă – semne pe care Bloggs, anchetator experimentat, le remarcă din obișnuință.

La început, fusese amuzat când îi spusese că trebuie să se uite la niște fotografii. Acum, în a treia zi petrecută în galeria subterană plină de praf a domnului Middleton, distracția dispăruse, înlocuită de plictiseală. Cel mai mult îl irita interdicția de a fuma.

Pentru Bloggs, nevoit să stea și să-l urmărească, era și mai plictisitor.

La un moment dat, Parkin spuse:

– Nu m-ați fi adus înapoi din Italia numai pentru a vă ajuta în privința unei crime de acum patru ani, care putea să aștepte și până după război. Totodată, fotografiile astea sunt aproape toate cu ofițeri germani. Dacă e vorba de ceva în legătură cu care trebuie să-mi țin gura, ar fi mai bine să mi-o spuneți.

– Da, e vorba de ceva în legătură cu care va trebui să-ți ții gura, replică Bloggs.

Parkin reveni la fotografiile lui.

Toate erau vechi, cele mai multe neclare, cu o tentă de culoare cafenie. Multe erau luate din cărți, reviste și ziare.

Câteodată, Parkin se folosea de lupa adusă de prevăzătorul domn Middleton, ca să cerceteze mai îndeaproape câte un chip mărunț în vreo fotografie de grup, și de fiecare dată când se întâmpla așa, inima lui Bloggs bătea mai repede, ca să se domolească atunci când Parkin lăsa de o parte lupa și lua următoarea fotografie.

Se duseră să mănânce la un bufet apropiat. Berea era slabă, ca mai toată berea pe timp de război, dar Bloggs tot nu îl lăsa pe tânărul Parkin să bea mai mult de două halbe – lăsat de capul lui, ar fi fost în stare să bea zece.

– Domnul Faber era un tip de om liniștit, spuse Parkin. N-ai fi bănuț ce zace în el. Și țineți cont, nici jupâneasa nu arăta rău deloc. În plus, era dornică. Privind în urmă, cred că aș fi putut s-o am și eu, dac-aș fi știut cum s-o iau. Ce să-i faci, aveam doar optsprezece ani.

Mâncară pâine cu brânză, iar Parkin înfulecă o duzină de cepe murate. La întoarcere, se opriră puțin în fața clădirii, până când Parkin mai fumă încă o țigară.

– Ascultați la mine, spuse el, era un tip solid, chipeș, cu vorbă aleasă. Noi toți credeam că nu era mare lucru de capul lui pentru că se îmbrăca sărăcăcios, umbla cu bicicleta și nu avea bani. Acum cred că ar fi putut fi un soi subtil de deghizare. (Sprâncenele i se ridicară întrebător.)

– Posibil, spuse Bloggs.

În după-amiaza aceea, Parkin găsi nu una, ci trei fotografii ale lui Faber. Una dintre ele avea o vechime de numai nouă ani. Iar domnul Middleton avea și negativul.

Heinrich Rudolph Hans von Müller-Güder (cunoscut și ca Faber) se născuse în anul 1900, la 26 mai, în satul Oln din Prusia Occidentală. De mai multe generații, familia tatălui său stăpânea suprafețe întinse de pământ, în acea regiune. Tatăl lui fusese al

doilea fiu; așa era și Heinrich. În familia lor, fiecare al doilea născut devenea ofițer de armată. Mama lui, fiica unui oficial important în birocrăția celui de-al doilea Reich, fusese născută și educată pentru a fi o bună soție de aristocrat, ceea ce și era, de fapt.

La vârsta de treisprezece ani, Heinrich a plecat la școala de cadeți din Karlsruhe, landul Baden; doi ani mai târziu, a fost transferat la școala, mai prestigioasă, Gross-Lichterfelde, de lângă Berlin. Ambele instituții erau adevăratele unei discipline severe, în care intelectul elevilor era ameliorat cu ajutorul bătailor, al băilor reci și al hranei proaste. În tot cazul, Heinrich a învățat să vorbească engleza și franceza, a studiat istoria și a trecut examenul de absolvire cu calificativul maxim înregistrat de la începutul secolului. În cariera lui școlară, nu mai erau decât trei elemente de interes: într-o iarnă aspră s-a răzvrătit împotriva autorității, până la a se strecura noaptea afară din incinta școlii, străbătând pe jos 250 de kilometri până la locuința mătușii sale; i-a rupt brațul instructorului de lupte în timpul unei încăierări la antrenamente și a fost biciuit pentru insubordonare.

În 1920 a funcționat ca ofițer de rang inferior în zona neutră Friedrichsfeld, de lângă Wesel; în 1921, a efectuat, de formă, pregătirea pentru ofițeri la Școala Militară din Metz, iar în 1922 a fost avansat la gradul de sublocotenent.

(„Ce expresie ai folosit tu?” l-a întrebat Godliman pe Bloggs. „Echivalentul nemțesc al colegiilor de la Eton sau Sandhurst.”)

În anii următori a îndeplinit însărcinări de scurtă durată, în vreo cinci-șase locuri, în maniera cuiva care era pregătit pentru statul-major. A continuat să se remarce ca atlet, specializându-se în alergările pe distanțe lungi. Nu a avut prieteni apropiați, nu s-a căsătorit și a refuzat să intre în Partidul Național Socialist.

Se părea că întârzierea avansării la gradul de locotenent nu era întru totul străină de faptul că fiica unui locotenent-colonel din Ministerul Apărării a rămas însărcinată în aceeași perioadă. În cele din urmă, promovarea s-a produs în jurul anului 1928. Obiceiul său de a le vorbi ofițerilor superiori ca și cum ar fi fost egalii lui a ajuns să fie considerat ca fiind scuzabil pentru cineva care era, în același timp, un tânăr ofițer cu frumoase perspective și un aristocrat prusac.

Pe la sfârșitul deceniului al treilea, amiralul Wilhelm Canaris s-a împrietenit cu unchiul lui Heinrich. Otto, fratele mai mare al tatălui său, și-a petrecut mai multe vacanțe la moșia familiei, în Oln. În 1931, Adolf Hitler, viitorul cancelar al Germaniei, a fost și el în vizită acolo.

În 1939, Heinrich a fost avansat la gradul de căpitan și a plecat la Berlin, pentru însărcinări neprecizate. Aceasta era și data ultimei fotografii.

Cam pe atunci, conform informațiilor publicate, se părea că, pur și simplu, încetase să mai existe...

— În ceea ce privește restul, spuse Percival Godliman, putem face supoziții. Abwehr-ul îl antrenează în transmisii radio, coduri, întocmirea hărților, efracții, șantaj, sabotaj și omucideri. Sosește la Londra cam prin 1937, și are suficient timp la dispoziție să-și construiască o identitate de acoperire — poate chiar două. Instinctele sale de lup singuratic sunt ascuțite de jocul spionajului. Când izbucnește războiul, se consideră autorizat să ucidă. (Aruncă o privire spre fotografia de pe birou.) E un bărbat frumos.

Era fotografia echipei câștigătoare a cursei de 5 000 de metri din cadrul Batalionului 10, Hanoverian Jaeger. Faber se afla la mijloc, ținând în mână o cupă. Avea o frunte înaltă, cu părul tuns scurt, o bărbie și o gură mică, împodobită de o mustață subțire.

Godliman îi întinse fotografia lui Billy Parkin.

– S-a schimbat mult?

– Arăta cu mult mai bătrân, dar s-ar putea ca de vină să fi fost... felul cum se comporta. (Cercetă concentrat fotografia.) Avea părul mai lung și nu mai avea mustață. (Împinse fotografia înapoi, peste birou.) Dar, cu siguranță el este.

– În dosar mai sunt două amănunte, ambele bazate pe supoziții, spuse Godliman. Mai întâi, se spune că s-ar putea să fi intrat în spionaj în 1933 – asta fiind ipoteza de rutină atunci când referințele de serviciu ale unui ofițer încetează brusc, fără nici un motiv evident. Al doilea amănunt este un zvon, neconfirmat de nici o sursă de încredere, că vreme de câțiva ani a fost consilierul de taină al lui Stalin, sub numele de Vasili Zankov.

– Asta e incredibil, sări Bloggs. Nu pot să cred așa ceva.

Godliman săltă din umeri.

– *Cineva* l-a convins pe Stalin să execute crema propriului său corp ofițeresc, în anii în care Hitler s-a ridicat la putere.

Bloggs clătină din cap și schimbă subiectul.

– Încotro o luăm de aici încolo?

Godliman reflectă.

– Mai întâi, să-l transferăm la noi pe sergentul Parkin. Este singurul om cunoscut de noi care l-a văzut la față pe Die Nadel. Și apoi, știe deja prea multe ca să ne permitem să-l lăsăm în prima linie a frontului; ar putea fi capturat și interogat. Pe urmă, fă-mi o reproducere clasa-ntâi a acestei fotografii și pune un artist retușier să-i mai îmbogățească podoaba capilară și să-i radă mustața. Pe urmă, vom distribui copiile.

– Să înțeleg că vom da sfoară în țară? întrebă Bloggs cu îndoială în glas.

– Nu. Pentru început, vom lucra mai discret. Dacă publicăm chestia asta în presă, o să afle de ea și o să dispară. Deocamdată, trimite fotografia doar celor de la poliție.

– Asta e tot?

– Cred că da. Doar dacă nu ai tu alte idei.

Parkin își dresă glasul.

– Sir!

– Da.

– Zău că aș prefera să mă întorc la unitatea mea. Nu e genul meu să fac pe birocratul, înțelegeți la ce mă refer.

– Sergent, trebuie să înțelegi că nu ai posibilitatea de a alege. În această etapă, un sătuc italian în plus sau în minus contează mai puțin – dar individul acesta, Faber, ne-ar putea face să pierdem războiul. Vorbesc cât se poate de serios.

CAPITOLUL 11

Faber plecase la pescuit.

Stătea lungit pe puntea micului iaht, lung de zece metri, bucurându-se de soarele de primăvară, și se deplasa de-a lungul canalului cu o viteză de circa patru noduri. O mână leneșă ținea fusul cârmei, cealaltă se odihnea pe bățul undiței cu firul târât prin apă, în urma bărcii.

Nu prinsese nimic toată ziua.

Pe lângă pescuit, se mai ocupa și cu studiul obiceiurilor păsărilor – atât din interes (la drept vorbind, ajunsese să cunoască o mulțime de lucruri despre nenorocitele alea de păsări), cât și ca pretext plauzibil pentru faptul că avea la el un binoclu. Ceva mai devreme, astăzi, văzuse cuibul unui pescăruș albastru.

Cei de la debarcaderul din Norwich fuseseră încântați să-i închirieze vasul pentru două săptămâni. Afacerile mergeau prost – rămăseseră cu numai două bărci cu pânze, dintre care una nu mai fusese folosită de pe vremea nenorocirii de la Dunkerque. Faber se tocmise la preț, doar așa, de dragul aparențelor. Până la urmă, se dăduseră bătuți și îi azvârliseră și o ladă cu hrană conservată.

De la un magazin din apropiere, își cumpăraseră momeală; sculele de pescuit le aduseseră de la Londra. Îi uraseră să

aibă noroc la pescuit, după ce remarcaseră că va avea parte de o vreme frumoasă. Nimeni nu îi ceruse buletinul de identitate.

Până aici, toate bune.

Partea dificilă îl aștepta de acum încolo. Căci evaluarea unei armate *era* o chestiune dificilă. Mai întâi, de exemplu, trebuia s-o găsești.

Pe timp de pace, ca să te ajute, armata își puna propriile semne indicatoare. Acum însă, acestea fuseseră îndepărtate, nu numai cele ale armatei, dar chiar și toate celelalte indicatoare rutiere.

Soluția cea mai simplă ar fi fost să te urci într-o mașină și să o iei pe urmele primului vehicul militar întâlnit, până când acesta s-ar fi oprit. În orice caz, Faber nu avea o mașină; pentru un civil era aproape imposibil să închirieze vreuna și, chiar dacă ar fi făcut-o, nu ar fi putut obține combustibil pentru ea. În plus, un civil plimbându-se cu mașina pe dealurile din afara orașului și urmărind vehiculele militare sau cercetând cu privirea taberele armatei, ar fi fost, cu siguranță, arestat.

Prin urmare, barca.

În urmă cu câțiva ani, înainte ca actul de comercializare a hărților să devină ilegal, Faber descoperise că Marea Britanie posedă mii de mile de căi interne navigabile. Rețeaua naturală de râuri fusese suplimentată în timpul secolului al nouăsprezecelea printr-o rețea de canale, răspândite ca o pânză de păianjen. În anumite regiuni, existau aproape tot atâtea canale câte drumuri. Una dintre aceste regiuni era Norfolk.

Navigația avea multe avantaje. Pe o șosea, un om merge *undeva*: pe un râu, navighează. Dormitul într-o mașină parcată bate la ochi; dormitul într-o barcă ancorată este natural. Canalele erau aproape pustii. Și cine a mai pomenit bariere pe canal?

Erau și dezavantaje. Aerodromurile și cazărmile trebuiau să se afle în apropierea drumurilor, dar erau localizate fără vreo

referință la accesul pe calea apei. Faber era nevoit să exploreze ținuturile noaptea, lăsându-și ambarcațiunea legată la mal și străbătând dealurile la lumina lunii, în circuite extenuante de câte șaptezeci de kilometri, în timpul cărora era foarte ușor să nu dea peste ceea ce căuta, fie din cauza întunericului, fie pentru că, pur și simplu, nu avea suficient timp ca să cerceteze fiecare palmă de pământ.

Când se întorcea, cam la două ore după ce se crăpa de ziuă, dormea până la prânz, apoi o lua din loc, oprindu-se din când în când ca să se cațere pe vreun deal din apropierea apei și să arunce o privire. Când ajungea la ecluze, la fermele izolate sau la vreun restaurant de pe malul apei, intra în vorbă cu oamenii din partea locului, sperând să obțină indicii despre prezența în zonă a militarilor.

Până în acel moment, nu aflase nimic.

Începuse să se întrebe dacă nu cumva greșise regiunea. Încercase să se pună în locul generalului Patton, gândind: „Dacă aş pune la cale invadarea Franței la est de Sena, pornind de la o bază situată în estul Angliei, unde mi-aș amplasa baza?” Norfolk era soluția evidentă: o vastă regiune de țară, puțin populată, presărată din belșug cu terenuri netede pentru aviație, aproape de mare, pentru o plecare rapidă. Iar golful Wash era locul natural cel mai potrivit pentru adunarea unei flote maritime. În tot cazul, din motive care îi scăpau, raționamentul lui părea a fi eronat. În curând, va trebui să se gândească la o mutare rapidă, într-o nouă regiune, probabil în The Fens¹.

În fața lui apăru o ecluză și își orientă pânzele astfel încât să micșoreze viteza. Barca intra lin în ecluză și se lovi ușor de poartă. Casa paznicului se afla pe mal. Faber își duse mâinile căuș la gură și strigă. Apoi se puse pe așteptat. Învățase că

¹ Regiune mlăștinoasă dintre Cambridgeshire și Lincolnshire (n.tr.)

paznicii de ecluză erau o specie de oameni care nu puteau fi grăbiți. Mai mult, era ora ceaiului, oră la care abia dacă puteau fi urniți din loc.

O femeie ieși în ușă și-i făcu semn cu mâna. Faber îi răspunse la semn, sări pe mal, legă barca și intră în casă. Paznicul era așezat la masa din bucătărie, în ținută lejeră. Spuse:

- Nu vă grăbiți, nu-i așa?
- Cătuși de puțin, răspunse Faber zâmbind.
- Servește-l cu o ceașcă de ceai, Mavis.
- Vă rog, nu vă deranjați, spuse Faber politicos.
- Nu-i nici un deranj, tocmai am fiert un ceainic.
- Vă mulțumesc.

Faber se așază. Mica bucătărie era curată și aerisită, iar ceaiul îi fu adus într-o frumoasă ceașcă de porțelan.

– La pescuit? întrebă paznicul.

– Păi, cu pescuitul și cu observarea păsărilor, răspunse Faber. Mă gândesc să trag cât de curând barca la mal și să petrec vreo două zile pe uscat.

– Aha! Ei, atunci ai face bine să te ții pe partea cealaltă a canalului. Pe partea asta e zonă interzisă.

– Serios? Nu știam că pe-aici sunt terenuri militare.

– Ba da, zona începe cam la opt sute de metri de aici. Dar dacă e vorba de armată, nu știu. Nu mi-au spus.

– Ei, probabil că nici nu trebuie să știm, spuse Faber.

– Așa e. Bea-ți ceaiul, atunci, și să ne vedem la ecluză. Mulțumesc că m-ai lăsat să mi-l beau pe-al meu.

Ieșiră din casă, iar Faber se urcă în barcă și o dezlegă. Porțile se închiseră încet în urma lui, apoi paznicul porni pompele. Barca sprintenă coborî treptat odată cu nivelul apei din sas, după care paznicul deschise porțile din față.

Faber întinse pânzele și porni la drum. Paznicul îi făcuse cu mâna.

Cam la vreo șapte kilometri mai jos, opri din nou și legă barca de un copac solid de la marginea apei. În așteptarea nopții, luă masa; carne conservată, biscuiți uscați și apă din sticlă. Își îmbracă echipamentul de culoare neagră, își puse într-un sac de umăr binoclul, aparatul foto și un număr din revista *Păsări rare din estul Angliei*, vârî busola în buzunar și luă lanterna. Era gata.

Stinse felinarul de vânt, încuie cabina și sări pe mal. Consultă busola și intră în centura împădurită ce însoțea canalul.

O luă în direcția sudică, față de barcă, preț de opt sute de metri, până ajunse la un gard. Era înalt de aproape doi metri, din sârmă obișnuită, cu sârmă ghimpată la partea superioară, desfășurată în spirală. Se înapoie în pădure și se urcă într-un copac înalt.

Cerul era acoperit de nori răzleți. Luna lumina cu intermitență. Dincolo de gard, era un teren deschis, ușor înclinat. Faber mai făcuse lucruri de genul acesta la Biggin Hill, Aldershot și într-o mulțime de zone militare răspândite în tot sudul Angliei. Paza era asigurată la două nivele: o patrulă mobilă de-a lungul perimetrului împrejmuit și porturi de santinele în apropierea obiectivelor.

Era încredințat că amândouă puteau fi evitate prin răbdare și prudență.

Faber coborî din copac și se întoarse la gard. Se ascunse în spatele unui tufiș și rămase în așteptare.

Trebuia să afle când trecea patrula mobilă prin punctul acela. Dacă nu treceau până în zori, urma să revină în noaptea următoare. Dacă avea noroc, trebuiau să apară curând. După întinderea ariei aflate sub pază, trase concluzia că nu aveau cum să facă mai mult de un tur complet al împrejuririi, în fiecare noapte.

Avu noroc. Curând după ora zece, auzi zgomot de pași, și trei bărbați trecură la pas lejer prin dreptul lui, pe partea interioară a gardului.

Cinci minute mai târziu, Faber sări gardul.

Merse spre sud; când toate direcțiile sunt echivalente, linia dreaptă e cea mai bună. Nu se folosi de lanternă. Atunci când putea, se ținea aproape de tufișuri sau de copaci, evitând ridicăturile de pământ unde ar fi putut fi reperat la o apariție neașteptată a lunii. În fața lui se întindea un peisaj abstract în negru, cenușiu și argintiu. Terenul pe care călca era ușor îmbibat cu apă – exista probabil vreo mlaștină prin apropiere. O vulpe îi tăie calea, iute ca un ogar, grațioasă ca o felină.

Se făcuse unsprezece și jumătate noaptea când ajunse la primele semne de activitate militară – niște semne extrem de ciudate.

Luna ieși dintre nori și Faber văzu, cum la jumătate de kilometru în față, mai multe șiruri de clădiri cu un singur nivel, amplasate cu inconfundabila precizie a cazărmilor. Imediat se aruncă la pământ, dar deja începuse să se îndoiască de realitatea celor văzute, căci nu se auzea nici un zgomot, nu se vedea nici o lumină.

Rămase pe loc timp de zece minute, sperând să-i vină în minte o explicație, dar nu se întâmplase nimic, cu excepția apariției greoaie a unui bursuc, care o șterse de îndată ce-l văzu.

Faber merse târâș înainte.

Pe măsură ce se apropia, își dădu seama că respectivele clădiri nu erau numai neocupate, ci și neterminate. Cele mai multe abia dacă se aflau în stadiul de acoperiș sprijinit pe niște stâlpi, la colțuri. Unele dintre ele aveau câte un perete.

Un zgomot brusc îl opri: râsul unui bărbat. Rămase nemișcat și privi cu atenție. Un chibrit arse scurt, apoi se stinse, lăsând în

urmă două puncte luminoase roșii în unul dintre adăposturile neterminate: santinelele.

Faber își pipăi stiletul din mânecă, apoi începu să se târască din nou către marginea taberei, cea îndepărtată de santinele.

Adăposturile pe jumătate construite nu aveau fundație și nici pardoseală. Din preajma lor lipseau utilajele de construcție, roabele, betonierele, lopețile sau grămezile de cărămidă. Un drum de țară ducea din incinta taberei undeva peste câmp, iar iarba de primăvară crescuse pe făgașuri; semn că în ultimul timp, drumul nu prea fusese folosit.

Era ca și cum cineva hotărâse să încartiruiască în acest perimetru zece mii de oameni și, la câteva săptămâni după începerea construcțiilor, se răzgândise.

Și totuși, era ceva în legătură cu acest loc care nu se potrivea cu o astfel de explicație.

Faber păși împrejur cu băgare de seamă, temându-se ca nu cumva santinelelor să le dea prin cap să plece în patrulare. În mijlocul taberei se afla un grup de vehicule militare. Erau vechi și ruginite – nici una nu mai avea motor sau alte componente interne.

Dar, presupunând că respectivele componente fuseseră valorificate într-un fel sau altul, de ce nu fuseseră duse la retopit și caroseriile acestor mașini?

Adăposturile care aveau un perete, se aflau pe rândurile exterioare, iar zidurile erau îndreptate în afară. Arătau mai degrabă ca un decor de film, decât ca niște clădiri în construcție.

Faber decise că aflase tot ce se putea despre acest loc. Merse către marginea estică a taberei, apoi se târî de-a bușilea, până când se ascunse îndărătul unui gard viu. După încă opt sute de metri, aproape de culmea unei movile, privi înapoi. Acum, arăta din nou aidoma unei cazărmi.

Scânteia unei idei îi licări în minte. O lăsa să dospească.

Terenul era în continuare relativ neted, întrerupt doar de șanțuri molcome. Ici-colo, câte un petic împădurit sau un lăstăriș de mlaștină, de care Faber se folosi. La un moment dat, fu nevoit să ocolească, în lumina lunii, oglinda argintie a unui lac. Auzi tipătul unei bufnițe, privi în direcția zgomotului și observă în depărtare un hambar părăginit.

La opt kilometri depărtare, dădu peste aerodrom.

Se aflau aici mai multe avioane decât își închipuise că posedă, cu totul, Forțele Aeriene Britanice. Astfel, pe aerodrom așteptau aparate Pathfinder, pentru lansarea rachetelor de semnalizare, bombardiere Lancaster și B-17, pentru slăbirea rezistenței inamicului, avioane de vânătoare Hurricane, Spitfire și Mosquito, pentru recunoaștere și mitraliere; suficiente avioane pentru o invazie.

Fără excepție, trenurile de aterizare se scufundaseră în pământul moale și avioanele zăceau în noroi până la burtă.

Nici aici nu se auzeau zgomote, nu se vedeau lumini.

Faber aplică aceeași procedură, mergând târâș până când reperă santinelele. În mijlocul aerodromului, se găsea un mic cort. Lumina palidă a unui felinar răzbătea prin prelată. Doi oameni, maximum trei.

Pe măsură ce Faber se apropia de avioane, acestea păreau să se aplatizeze, de parcă ar fi fost turtite.

Ajunse la cel mai apropiat și îl pipăi uluit. Era o bucată de placaj, groasă de un centimetru, tăiată după conturul unui Spitfire, vopsită în culori de camuflaj și legată cu frânghii la sol.

Toate celelalte avioane erau identice.

Se găseau acolo mai mult de o mie.

Faber se ridică în picioare, privind cu coada ochiului la cort, gata să se arunce la pământ, la cea mai mică mișcare. Ocoli întregul aerodrom contrafăcut, cercetând cu privirea falsele

avioane de vânătoare și bombardiere, făcând legătura cu cazărmile de cinema, amețit de implicațiile descoperirii sale.

Știa acum că dacă și-ar fi continuat explorările, ar fi dat peste alte aerodromuri asemănătoare, peste alte cazărmi neterminate. Dacă s-ar fi dus în golful Wash, ar fi găsit acolo o flotă de transportoare și distrugătoare din placaj.

Era o înșelătorie de proporții, meticuloasă, costisitoare și sfidătoare.

Bineînțeles că nu puteau induce în eroare, pentru multă vreme, un privitor atent. Numai că nu observatorii tereștri trebuiau înșelați.

Toate acestea trebuiau să se vadă din aer.

Chiar și un avion de recunoaștere zburând la joasă altitudine, dotat cu cele mai moderne aparate foto și cu filmele cele mai sensibile, s-ar fi întors la bază cu fotografii care ar fi arătat, fără putință de tăgadă, o masivă concentrare de trupe și armament.

Nici nu era de mirare că statul-major anticipa o invazie la est de Sena.

Faber își imagină că existau și alte elemente de inducere în eroare. Britanicii făceau, probabil, referiri la forța expediționară în mesajele radio, folosind coduri despre care știau că vor fi descifrate; la fel de probabil se trimiteau rapoarte de spionaj false către Hamburg, pe filiera diplomatică spaniolă. Posibilitățile erau nenumărate.

Britanicii avuseseră la dispoziție patru ani ca să se înarmeze pentru această invazie. Cea mai mare parte a armatei germane lupta în Rusia. De îndată ce aliații urmau să-și stabilească un cap de pod pe teritoriul francez, nimeni nu îi mai putea opri. Unica șansă a germanilor era să-i surprindă pe plajă și să-i anihileze în timpul coborârii din navele transportoare.

Iar dacă așteptau unde nu trebuia, pierdeau și această ultimă șansă.

Întreaga strategie deveni, dintr-odată, limpede. Era simplă, dar în același timp, devastatoare.

Faber trebuia să anunțe Hamburgul.

Se întrebă dacă îl vor crede.

Strategiile de război erau arareori modificate pe baza cuvântului unui singur om. Poziția lui era într-adevăr înaltă, dar oare chiar *atât* de înaltă?

Idiotul ăla de von Braun nu-l va crede în ruptul capului. De ani de zile îl ura pe Faber și nu va lăsa să-i scape prilejul de a-l discredita. Canaris, von Roenne... în ăștia nu avea încredere.

Și mai era ceva: radioul. Nu avea de gând să încredințeze așa ceva unei transmisii radio... deja de câteva săptămâni avea senzația că totuși codul său radio nu mai era sigur. Dacă britanicii aflau că secretul lor a fost desconspirat...

Nu-i rămânea de făcut decât un singur lucru; să obțină dovezile și să le ducă el însuși la Berlin.

Avea nevoie de fotografii.

Va fotografia acest gigantic simulacru de armată, apoi se va duce în Scoția, ca să facă joncțiunea cu submarinul, și-i va înmâna fotografiile personal Führerului. Mai mult nu putea face. Nici mai puțin.

Pentru fotografii avea nevoie de lumină. Va trebui să aștepte până în zori. Puțin mai în spate, trecuse pe lângă un hambar păraginit – își putea petrece acolo restul nopții.

Își controlează busola și o porni din loc. Hambarul se afla mai departe decât crezuse și-i trebui o oră ca să ajungă la el. Era o construcție veche din lemn, cu găuri în acoperiș. Șobolanii îl părăsiseră de multă vreme, din lipsă de hrană, dar în pătul rămăseseră liliecii.

Faber se întinse pe niște scânduri, dar nu putu să adoarmă. Cum ar fi putut, de altfel, acum când știa că de el depindea soarta războiului?

Soarele trebuia să răsară la 5.21. La 4.21, Faber părăsea hambarul.

Cu toate că nu dormise, cele două ore petrecute în hambar îi odiniseră trupul și-i limpeziseră mintea, și acum se găsea într-o dispoziție foarte bună. Vântul de vest gonise norii, astfel că, deși luna apusese, stelele străluceau pe cer.

Își calculase timpul cu precizie. Cerul devenea mai luminos pe măsură ce se apropia de „aerodrom“.

Santinelele nu ieșiseră din cort. Cu puțin noroc, poate că încă mai dormeau. Faber știa din propria experiență în astfel de însărcinări că cel mai greu era să rămâi treaz în timpul ultimelor ore ale schimbului.

Dar dacă ieșeau, va fi nevoit să-i ucidă.

Își alegea poziția și încarcă aparatul cu o rolă de film Agfa de 35 mm cu 36 de poziții. Spera ca emulsia filmului să nu se fi voalat; îl ținuse în valiză încă dinainte de război – astăzi nu mai puteai cumpăra vreun film fotografic în Anglia. Își făcu curaj, zicându-și că n-avea cum să se fi voalat, căci îl ținuse într-o pungă etanșă, departe de orice sursă de căldură.

Când curbura roșie a soarelui se ivi la orizont, începu să fotografieze. Luă o serie de cadre din diferite unghiuri și de la distanțe diferite, încheind cu un plan apropiat al unuia dintre avioanele false. Fotografiile trebuiau să arate atât iluzia, cât și realitatea.

La ultima fotografie, distinse cu coada ochiului o mișcare. Se aruncă la pământ și se târî sub avionul de placaj. Un soldat ieși din cort, făcu câțiva pași și urină, după care se întinse, căscă și își aprinse o țigară. Aruncă o privire în jurul său, se înfioră de frig și intră din nou în cort.

Faber se ridică și o rupse la fugă.

După ce parcurse jumătate de kilometru, privi înapoi – aerodromul nu se mai zărea. O luă spre vest, către cazarmă.

Aceasta avea să fie mai mult decât o lovitură reușită de spionaj. Hitler se mândrea cu faptul că, de o viață întreagă, nu se bazase decât pe propriile intuiții. Omul care avea să-i aducă dovada că, și de data asta, Führerul avusese dreptate și toți experții se înșelaseră, se putea aștepta la ceva mai mult decât o strângere de mână. Faber știa că Hitler îl considera, deja, drept cel mai bun agent al Abwehfr-ului, astfel că acest triumf ar fi putut să-i aducă postul lui Canaris.

Cu condiția să reușească.

Își spori viteza, alergând douăzeci de metri, mergând la pas următorii douăzeci, alergând din nou, astfel că ajunse la cazarmă cam pe la șase și jumătate. Se luminase de ziuă acum, și nu se mai putea apropia de obiectiv, deoarece santinelele nu mai stăteau într-un cort, ci într-unul din adăposturile fără pereți, având o bună vedere asupra împrejurimilor. Se lăsă pe după gardul viu și făcu poze de la distanță. Developările obișnuite vor înfățișa doar o cazarmă, dar copiile mărite vor pune în lumină detaliile înșelăciunii.

Când se hotărî să revină la barcă, consumase deja treizeci de poziții. Se grăbi din nou, căci acum devenise teribil de bătător la ochi: un bărbat îmbrăcat în negru, cărând în spate un sac de cânepă cu diverse aparate, alergând printr-o zonă interzisă.

Ajunse la gard o oră mai târziu, neîntâlnind în drum decât niște găște sălbaticе. În timp ce se cățara peste împrejmuirea de sârmă, simți o imensă ușurare. Înăuntrul zonei îngrădite, balanța suspiciunii îi defavoriza; afară, era în favoarea sa. Putea să revină la rolul de marinar, pescar și ornitolog amator. Depășise etapa cea mai riscantă.

Ajuns în pădure, merse la pas, domolindu-și respirația și lăsând să se risipească încordarea pricinuită de activitățile nocturne. Se hotărî să navigheze câteva mile mai departe, înainte să ancoreze din nou pentru un somn de câteva ore.

Ajunse la canal. Se terminase. Barca arăta frumos în soarele dimineții. De îndată ce va porni din loc, își va pregăti un ceai, pe urmă...

Un bărbat în uniformă ieși din cabina iahtului și zise:

– Ei, ei, ia te uită! Cine ești dumneata, mă rog frumos?

Faber rămase nemișcat, lăsându-se stăpânit de calmul său de gheață și de vechile instincte. Intrusul purta uniformă de căpitan din Garda Civilă. Avea un soi de pistol într-un toc cu clapetă cu capsă. Era înalt și voinic, și părea să aibă aproape șaizeci de ani. De sub beretă i se vedea părul cărunt. Nu făcu nici o mișcare să-și scoată arma. Faber observă toate aceste amănunte în timp ce spuse:

– Dumneata te afli în barca mea, așa încât mi se pare că eu ar trebui să te întreb cine ești.

– Căpitan Stephen Langham, Garda Civilă.

– James Baker, spuse Faber, rămânând pe mal. (Un căpitan nu patrulează de unul singur.)

– Și cu ce treburi pe aici?

– Sunt în concediu.

– De unde veniți?

– Am fost să observ păsările.

– Înainte de răsăritul soarelui? Watson, stai cu ochii pe dumnealui!

Un flăcău în uniformă de doc răsări din stânga lui Faber, cu o pușcă în mână. Faber privi în jurul său. La dreapta se afla un alt bărbat și încă unul în spate.

Căpitanul strigă:

– Din ce direcția a venit, caporale?

Replica sosi din vârful unui stejar:

– Din zona interzisă, sir.

Faber își calculează șansele. Patru contra unu – până când caporalul se dădea jos din copac. Aveau numai două arme, pușca

și pistolul căpitanului. Și erau, în mod clar, niște amatori. Barca îl va ajuta și ea. Spuse:

– Zonă interzisă? Eu n-am văzut decât un gărduț. Auzi, n-ai vrea mata să îndrepti aia în altă parte? Nu de alta, dar s-ar putea descărca.

– Nimeni nu se duce să se uite după păsări noaptea, spuse căpitanul.

– Dacă-ți aranjezi adăpostul pe timp de noapte, dimineata, când păsările se trezesc, n-au cum să te mai vadă. Toată lumea e de acord că așa trebuie procedat. Acu, uite ce e, eu știu că Garda Civilă este vigilentă, patriotică și toate celelalte. Dar să nu împingem gluma prea departe. Nu credeți că ar fi mai bine să-mi verificați actele și să vă întocmiți raportul?

Căpitanul păru cuprins de îndoială.

– Ce ai în sac?

– Un binoclu, un aparat foto și o lucrare de specialitate, spuse Faber întinzând mâna după sac.

– Stai pe loc, spuse căpitanul. Watson, vezi ce are înăuntru. „Taman la țanc – greșală de amatori.“

Watson îi spuse:

– Mâinile sus!

Faber își ridică brațele deasupra capului, cu mâna dreaptă lângă mâneca stângă a hainei. Faber plănuise deja următoarele câteva secunde – nu trebuia să se tragă nici un foc.

Watson se apropie dinspre stânga lui Faber, ațintind arma asupra lui, și deschise clapeta sacului de cânepă. Faber scoase stiletul din mânecă, evită arma și înfipse pumnalul în gâtul lui Watson, până la plăsele. Cu mâna cealaltă, Faber smulse arma din strânsoarea mâinii tânărului.

Ceilalți doi soldați aflați pe mal se apropiată de el, iar caporalul începu să coboare în grabă printre crengile stejarului.

Faber trase stiletul din gâtul lui Watson, în timp ce acesta se prăbușea la pământ. Căpitanul se chinuia să-și scoată pistolul din toc. Faber sări în carenă. Barca se legănă, dezechilibrându-l pe căpitan. Faber încercă să-l lovească rapid cu pumnalul, dar se afla prea departe pentru o lovitură precisă. Vârful se prinse de reverul vestonului de uniformă, apoi scăpă și-i creștă bărbia. Mâna căpitanului părăsi tocul pistolului și se strânse pe rană.

Faber se întoarse cu fața la mal. Unul dintre soldați sări în barcă. Faber făcu un pas înainte și soldatul se înfipse în lama de douăzeci de centimetri a stiletului.

Faber se clătină pe picioare din cauza șocului și scăpă mânerul armei sale. Soldatul căzuse pe vârful stiletului. Faber se lăsă în genunchi; nu mai era timp să-și recupereze arma, căpitanul deschisese tocul pistolului. Faber sări la el, căutându-i cu mâna fața. Pistolul ieși din toc. Degetele lui Faber se înfipseră în ochii căpitanului, care țipă de durere și încercă să împingă în lături brațele agresorului.

Cu un bufnet, al patrulea soldat ateriză în carena bărcii. Faber îl lăsă în pace pe căpitan, care acum nu mai era în stare să folosească pistolul, chiar dacă ar fi reușit să tragă piedica. Celălalt ținea în mână un baston de poliție, pe care îl lăsă să cadă cu toată puterea. Faber eschivă spre dreapta, astfel că lovitura îi trecu pe lângă cap, lovindu-l în umăr. Brațul stâng îi rămase câteva clipe amorțit. Îl izbi pe atacatorul său cu muchia palmei în gât, o lovitură precisă și puternică. Uluitor, omul rezistă și ridică bastonul pentru a izbi din nou. Faber se apropie. Brațul își revenea și începu să-l doară grozav. Îi apucă soldatului fața cu ambele mâini, împinse, răsuci și împinse din nou. Se auzi un trosnet ascuțit când gâtul soldatului se rupse. În aceeași clipă, bastonul ateriză iarăși, de data asta în creștetul lui Faber. Acesta se împletici, amețit.

Căpitanul se ciocni de el, clătinându-se pe picioare. Faber îl împinse. Ofițerul se împiedică de marginea bărcii și, cu un plesnet asurzitor, căzu pe spate în apa canalului, bereta zburându-i cât colo.

Când mai avea doi metri până jos, caporalul sări din stejar. Faber își recuperase stiletul și sări pe mal. Watson mai trăia încă, dar nu pentru multă vreme – sângele țâșnea gâlgâind din rana de la gât.

Faber și caporalul se aflau față în față. Caporalul îndreptase asupra celuilalt o armă.

Era îngrozit, și nu fără motiv. În secundele care i-au trebuit să coboare din stejar, omul din fața lui îi ucisese pe trei dintre camarazii săi și-l aruncase pe al patrulea în canal.

Faber se uită la pușca sa. Era *antică* – aproape o piesă de muzeu. Dacă ar fi avut cât de cât încredere în ea, caporalul ar fi tras demult.

Caporalul făcu un pas înainte, și Faber observă că-și protejează piciorul drept – probabil se lovise atunci când coborâse din copac. Faber păși lateral, obligându-l pe caporal să-și mute greutatea pe piciorul slăbit, în timp ce se întorcea pentru a-și menține arma asupra țintei. Faber își vârî vârful pantofului sub o piatră și o săltă în sus. Atenția caporalului fu atrasă de piatră, și Faber acționă.

Caporalul apăsă pe trăgaci: nu se întâmplă nimic. Antica flintă se blocase. Chiar dacă ar fi tras, caporalul nu l-ar fi nimerit pe Faber: ochii îi erau atenți la piatră, se sprijinea pe piciorul beteag, iar Faber se mișcase din loc.

Faber îl ucise cu o lovitură de pumnal în gât.

Mai rămăsese doar căpitanul.

Faber se uită în jur și-l văzu pe bătrânul ofițer chinându-se să se cațere pe malul celălalt. Căută o piatră, o găsi și o aruncă

în direcția căpitanului. Deși lovit în cap, acesta ajunsese pe mal și o rupse la fugă.

Faber se aruncă în apă și, din câteva mișcări viguroase de craul, ajunsese pe malul celălalt. Căpitanul avea un avans de o sută de metri și continua să alerge, dar era bătrân. Faber recupera treptat distanța, până când putu auzi respirația neregulată și chinuită a fugarului. Căpitanul încetini și se prăbuși într-un tufiș. Faber se aruncă asupra lui și-l întoarse cu fața spre el.

Căpitanul șuieră:

– Ești un... diavol.

– Mi-ai văzut fața, spuse Faber și-l omorî.

CAPITOLUL 12

Avionul transportor trimotor JU-52, cu svastici pe aripi, se opri în loc zdruncinând-se pe pista umedă de ploaie de la Rastenburg, din întinsa zonă îndepărtată a Prusiei Orientale. Un bărbat scund, cu trăsături proeminente – nas lung, gură largă, urechi mari – coborî și traversă în grabă porțiunea de asfalt până la Mercedesul care îl aștepta.

În timp ce mașina gonia prin pădurea umedă și sumbră, feldmareșalul Erwin Rommel își scoase chipiul și-și trecu o mână nervoasă prin părul care începea să-l părăsească. În câteva săptămâni, știa asta, altcineva va parcurge aceeași rută, cu o bombă în geanta-diplomat – o bombă al cărei destinatar urma să fie Führerul însuși. Până atunci, lupta trebuia să continue, încât noul conducător al Germaniei – probabil, chiar el însuși – să poată negocia cu aliații de pe o poziție cât mai puternică.

La capătul unui drum de șaisprezece kilometri, mașina ajunsese la Wolfsschanze. Bârlogul Lupilor, devenit acum cartierul general al Führerului și al cercului din ce în ce mai restrâns și mai nevrotic de generali care-l înconjurau.

Ploua mărunț și constant, iar picăturile de ploaie se prelingeau din brazii înalți ce străjuiau tabăra. La poarta sediului personal al lui Hitler, Rommel își puse chipiul și coborî din mașină. Oberführerul Rattenhuber, comandantul gărzii de corp

SS, fără să spună un cuvânt, întinse mâna ca să primească de la Rommel pistolul.

Întrunirea urma să se țină în buncărul subteran, un adăpost rece, umed și neaerisit, căptușit cu beton. Înăuntru, se aflau deja în jur de zece inși, așteptând întrevederea de la prânz: Himmler, Göring, von Ribbentrop, Keitel. Rommel îi salută din cap și se așează pe un scaun tare, așteptând.

Când Hitler intră, toți se ridicară în picioare. Purta o tunică sobră, cenușie, pantaloni negri și, remarcă Rommel, devenea tot mai cocoșat. Se duse drept la capătul îndepărtat al buncărului, unde fusese agățată de zid o hartă mare a Europei nord-vestice. Arăta obosit și iritat. Vorbi fără nici un preambul.

– Va avea loc o debarcare a aliaților în Europa. Se va produce anul acesta. Va fi lansată din Anglia, cu trupe engleze și americane. Vor debarca în Franța. Îi vom distruge în punctul culminant al acțiunii lor. În legătură cu asta, nu există loc pentru discuții.

Privi în jur, de parcă i-ar fi provocat pe generali să-l contrazică. Se lăsă tăcerea. Rommel se cutremură: buncărul era rece ca moartea.

– Întrebarea este: unde vor debarca? Von Roenne, prezintă-ți raportul.

Colonelul Alexis von Roenne, care preluase efectiv funcția lui Canaris, se ridică în picioare. Avea abia gradul de căpitan la izbucnirea războiului și se distinsese printr-un superb raport asupra punctelor slabe ale armatei franceze – raport considerat un factor decisiv în victoria germanilor. În 1942 devenise șeful Biroului de contraspionaj al armatei, birou care, după căderea lui Canaris, absorbise Abwehr-ul. Rommel auzise despre el că era mândru și direct, dar capabil.

Von Roenne spuse:

– Informațiile noastre sunt numeroase, dar în nici un caz complete. Numele de cod al aliaților pentru operațiune este Overlord. Concentrările de trupe pe teritoriul britanic sunt după cum urmează. Luă un indicator și traversă încăperea până la hartă. Prima: de-a lungul coastei sudice. A doua: în regiunea cunoscută sub numele de Anglia de Est. A treia: în Scoția. Concentrarea din Anglia de Est este, *de departe*, cea mai importantă. Tragem concluzia că debarcarea se va produce pe trei fronturi. Primul: un atac de diversiune din Normandia. Al doilea: cel principal, peste strâmtoarea Calais. Al treilea: o debarcare de flanc, din Scoția, peste Marea Nordului, către Norvegia. Toate sursele de informații confirmă această prognoză.

Von Roenne se așează.

Hitler spuse:

– Comentarii?

Rommel, comandantul Corpului B de armată care controla coasta nordică a Franței, spuse:

– Pot raporta un element de confirmare: Pas de Calais a primit, de departe, cel mai mare tonaj de bombe.

Göring interveni:

– Ce surse de informații sprijină prognoza dumitale, von Roenne?

Von Roenne se ridică din nou.

– Trei surse: recunoașterea aeriană, supravegherea transmisiilor radio inamice și rapoartele agenților. Se așează.

Hitler își încrucișă mâinile protector în dreptul organelor genitale, un tic nervos, semn că era pe punctul de a ține un discurs.

– Am să vă spun acum, începu el, cum aş judeca dacă aş fi Winston Churchill. Două opțiuni stau în fața mea: la est de Sena, sau la vest de Sena. Estul are un avantaj: este mai aproape. Dar,

în strategia de război modernă nu există decât două distanțe – *înăuntrul* și *în afara* razei de acțiune a avioanelor de vânătoare. *Ambele* opțiuni se află *înăuntrul* acestei raze de acțiune. Prin urmare, distanța nu constituie un criteriu.

Vestul are un port important – Cherbourg – în vreme ce estul nu are nici unul. Și, mai important, estul este mult mai bine apărat decât vestul. Inamicul are și el recunoaștere aeriană.

Așadar, aș alege vestul. Și ce aș face în acest caz? Aș căuta să-i fac pe germani să creadă exact contrariul! Aș trimite de două ori mai multe bombardiere în Pas de Calais decât în Normandia. Aș încerca să distrug toate podurile de peste Sena. Aș lansa mesaje radio derutante, aș trimite rapoarte de spionaj false și mi-aș desfășura trupele într-o manieră derutantă. Aș înșela niște fraieri ca Rommel și von Roenne. Aș spera să-l induc în eroare chiar pe Führer!

Göring vorbi primul, după o tăcere lungă:

– *Mein Führer*, părerea mea este că-l flatați pe Churchill creditându-l cu o inteligență egală cu a dumneavoastră.

În buncărul incomod, se făcu simțită o vizibilă ușurare. Göring spusese exact ce trebuia, reușind să îmbrace dezacordul în haina complimentului. Ceilalți îl urmară, fiecare aducând argumente și mai puternice; aliații vor alege trecerea mai scurtă a mării, pentru o viteză mai mare; coasta mai apropiată va permite aviației de vânătoare să realimenteze și să se întoarcă mai repede; sud-estul constituia o rampă de lansare mai bună, cu mai multe estuare și porturi; era improbabil ca *toate* rapoartele de spionaj să fie eronate.

Preț de o jumătate de oră, Hitler ascultă, apoi ridică mâinile ca să facă liniște. Ridică de pe masă un teanc de foi îngălbenite și spuse fluturându-le:

– În 1941 am emis directiva *Construirea apărării de coastă*, în care am prevăzut că debarcarea decisivă a aliaților se va

produce prin zonele proeminente ale Normandiei și Bretaniei, acolo unde acele excelente porturi vor constitui niște capete de pod ideale. Asta mi-a spus mie atunci intuiția, și tot asta îmi spune și acum!

Un firicel de spumă se ivi pe buza de jos a Führerului.

Von Roenne rosti cu glas tare. („E mai curajos decât mine“, gândi Rommel.)

– *Mein Führer*, investigațiile noastre continuă, firește, și există o anumită direcție de cercetare despre care trebuie să vă informez. Cu puține săptămâni în urmă, am trimis în Anglia un emisar ca să-l contacteze pe agentul cunoscut sub numele de Die Nadel.

Ochii lui Hitler se aprinseră.

– Ah! Îl cunosc pe omul acesta. Continuă!

– I-am transmis ordinul de a evalua capacitatea Corpului I de Armată al Statelor Unite din Anglia de Est, de sub comanda generalului Patton. Dacă el descoperă că s-a exagerat în această privință, de bună seamă că va trebui să ne reconsiderăm prognoza. În situația în care el raportează că armata este tot atât de puternică pe cât credem noi acum, atunci nu mai încape aproape nici o îndoială că ținta este Calais.

Göring se uită la von Roenne.

– Cine este acest Nadel?

Hitler îi răspunse la întrebare:

– Este singurul agent profesionist recrutat de Canaris – și asta pentru că l-a recrutat la ordinul meu. Îi cunosc familia – solidă, leală, de germani mândri. Iar Die Nadel – un om strălucit, realmente strălucit! I-am citit toate rapoartele. Se află la Londra încă de când...

– *Mein Führer*, îl întrerupse von Roenne.

Hitler îl privi cu asprime.

– Ce este?

Von Roenne rosti șovăielnic:

– Să înțeleg că veți fi de acord cu raportul lui Die Nadel?

Hitler încuviință din cap și spuse:

– Omul acesta va descoperi adevărul.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL 13

Tremurând, Faber se rezemă de un copac și vomită. Apoi se gândește dacă trebuia sau nu să îngroape cele cinci cadavre.

Estimă că-i va lua între treizeci și șaiszeci de minute, în funcție de cât de bine le va ascunde. În acel interval, risca să fie prins.

Fu nevoit să pună în balanță acest risc, cu orele prețioase pe care le-ar fi câștigat, întârziind descoperirea cadavrelor. Foarte curând, celor cinci oameni li se va simți absența – se va porni în căutarea lor cam în jurul orei nouă. Presupunând că formau o patrulă regulată, ruta le era cunoscută. Prima mișcare a cerceșilor va fi să trimită un alergător ca să verifice ruta. Dacă lăsa așa cadavrele, acesta le va descoperi și va da alarma. Altfel, urma să se întoarcă la bază și se va organiza o operațiune de căutare în toată regula, cu copoi și polițiști răscolind tufișurile. S-ar putea să le trebuiască toată ziua ca să găsească leșurile. În vremea aceea, Faber ar fi ajuns deja la Londra. Era esențial pentru el să se facă nevăzut din zonă până când ceilalți își vor fi dat seama că trebuie să caute un criminal. Se hotărî să riște ora suplimentară.

Trecu din nou canalul înot, cu căpitanul cel vârstnic pe umăr, îl aruncă după un tufiș, târî cele două cadavre din barcă, le așează peste căpitan și, la sfârșit, îi adăugă la grămadă pe caporal și pe Watson.

Nu avea cazma, și era nevoie de un mormânt încăpător. La câțiva metri mai încolo, în pădure, dădu peste un petic de pământ afânat. Spre norocul lui, terenul era ușor scobit. Luă o cratiță din mica bucătărie a iahtului și începu să sape.

Preț de vreo șaizeci de centimetri, cât ținu stratul de frunziș putred, înaintă repede. Pe urmă dădu de argilă, iar săpatul deveni extrem de dificil. Într-o jumătate de oră abia mai reuși să adâncească groapa cu vreo 45 de centimetri. Trebuia să se mulțumească însă cu atât.

Târî cadavrele, unul după altul, până la groapă, și le aruncă acolo. Își dezbracă hainele murdare, pătate de sânge, și le așează deasupra. Acoperi groapa cu pământul dislocat și cu un strat de frunze rupte din tufișurile și copacii din vecinătate. Trebuia să treacă cu bine de prima cercetare, cea superficială.

Acoperi cu pământ porțiunea de mal pe care se scursese sângele lui Watson. Era sânge și în barcă, unde zăcuse soldatul care se înfipsese în stilet. Faber găsi o cârpă și spălă puntea.

Îmbracă haine curate, ridică pânzele și o luă din loc.

Nu pescui și nici după păsări nu se uită; nu era momentul pentru plăcutele îndeletniciri ale identității sale de acoperire. Trebuia să se îndepărteze cât mai mult de mormântul improvizat, să părăsească barca și să ajungă într-un mijloc de transport mai rapid. În timp ce naviga, reflectă, prin comparație, asupra avantajelor trenului sau ale unui eventual automobil furat. Mașina era mai rapidă, dacă aveai de unde să furi una, dar căutarea ei urma să fie declanșată imediat, indiferent dacă hoțul avea sau nu vreo legătură cu patrula dispărută a Gărzii Civile. Gasirea haltei de cale ferată i-ar fi luat mai mult timp, dar părea mai sigură. Dacă acționa cu prudență, putea să scape de bănuială pentru ziua aceea.

Se întrebă ce să facă însă cu barca. Ideal ar fi fost să o scufunde, dar putea fi văzut. Dacă ar lăsa-o la vreun debarcader

sau, pur și simplu, ar lega-o undeva la marginea canalului, poliția ar face și mai rapid legătura între barcă și crime, obținând indicații despre direcția în care se deplasa. Amână luarea unei decizii.

Din nefericire, nu știa sigur unde se află. Harta sa despre căile navigabile ale Angliei indica fiecare pod, debarcader sau ecluză, dar nu și liniile de cale ferată. Calculă în gând – că se afla la o distanță de vreo oră-două de mers pe jos spre o zonă cu cinci-șase sate, dar asta nu însemna numai decît că satul avea și o stație de tren.

Amândouă problemele își găsiră rezolvarea dintr-odată; canalul trecea pe sub un pod de cale ferată.

Își luă busola, filmul din aparat, portofelul și stiletul. Celelalte lucruri urmau să se ducă la fund, împreună cu barca.

Drumul de pe malul canalului era umbrit de copaci, iar alte șosele nu se zăreau prin preajmă. Strânse pânzele, demontă piciorul catargului și coborî catargul pe punte. Scoase cepul de la vana din chilă și păși pe mal, ținând în mână parâma.

Barca alunecă sub pod, plină cu apă. Faber trase de parâma ca să mențină vasul exact sub bolta de cărămidă, în timp ce se scufunda. Prima dată se scufundă duneta, apoi prova și, în cele din urmă, apele canalului se închiseră deasupra acoperișului cabinei. Câțiva bulbuci, și pe urmă nimic. Umbra podului ferea conturul bărcii de priviri întâmplătoare. Aruncă parâma în apă.

Calea ferată mergea de la nord-est la sud-vest. Faber urcă terasamentul și-o luă spre sud-vest, direcție în care se afla Londra. Linia era dublă, probabil o ramificație rurală. Trenurile aveau să fie puține, dar cel puțin opreau în toate stațiile.

Pe măsură ce mergea, soarele lumina mai puternic, iar efortul îl făcu să se simtă înfierbântat. După ce-și îngropase hainele negre, pătate de sânge, îmbrăcase un sacou sport la două

rânduri și pantaloni groși din lână. Acum își scosese sacoul și îl aruncase peste umăr.

După patruzeci de minute, auzi un pufăit îndepărtat și se ascunse în tufișurile de la marginea liniei. O locomotivă cu aburi trecu încet pe lângă el, îndreptându-se spre nord-est, scoțând nori groși de fum și remorcând o garnitură de vagoane cu cărbuni. Dacă venea vreun tren din sens opus, ar fi putut sări în el. S-o facă? Ar fi scutit de un drum lung pe jos. Pe de altă parte, se putea murdări prea tare și ar fi putut avea greutate să coboare fără a fi văzut. Nu, mersul pe jos era mai sigur.

Linia traversa, dreaptă ca săgeata, regiunea întinsă de câmpie. Faber trecu pe lângă un fermier care-și ara ogorul cu tractorul. Nu avea cum să se strecoare neobservat. Fermierul îi făcu semn cu mâna, fără să se întrerupă de la treburile sale. Se afla mult prea departe ca să-l vadă pe Faber la față așa cum se cuvine.

Parcursese aproape șaisprezece kilometri când văzu înaintea lui o gară. Se găsea la mai puțin de un kilometru distanță și tot ce putu vedea fu porțiunea ridicată a peroanelor și un mănunchi de semnale. Părăsi linia și o tăie de-a dreptul peste câmp, ținându-se aproape de liziera pădurii, până când ajunse la o șosea.

După cinci minute, intra în sat. Nici un semn după care să-și dea seama cum se numește așezarea. Acum, că amenințarea invaziei germane rămăsese o amintire, indicatoarele rutiere și numele localităților erau puse din nou la locul lor, dar se părea că cei de prin partea locului nu apucaseră s-o facă.

Văzu un oficiu poștal, un magazin de cereale și o bodegă numită Taurul. Pe când trecea pe lângă monumentul eroilor de război, o femeie care împingea un cărucior de lăptar îi adresă un „Bună dimineată!” prietenos. Clădirea mărunță a stației se încălzea leneș în soarele primăvăratic. Faber intră.

Pe o foaie de hârtie lipită de un avizier era trecut orarul trenurilor. Faber se opri în dreptul lui. Din spatele ferestruicii de la ghișeul de bilete, o voce îl preveni:

– Dac-aș fi în locul dumitale, n-aș pune prea multă bază pe chestia aia. E cea mai mare operă de ficțiune de la *Forsyte Saga* încoace.

Faber știa că orarul nu mai corespundea cu realitatea, dar trebuia să afle dacă trenurile mergeau la Londra și constată că mergeau, așa că spuse:

– Aveți idee la ce oră trece primul tren spre Liverpool Street?

Casierul râse sarcastic:

– Păi, dacă aveți noroc, va trece până la urmă astăzi.

– În orice caz, am să cumpăr un bilet. Dați-mi un bilet dus, vă rog.

– Cinci șilingi și patru pence. Cică în Italia trenurile circulă regulat, spuse casierul.

– Nici acolo nu mai circulă, remarcă Faber. În orice caz, prefer să avem trenuri proaste și să stăm bine cu politica.

Funcționarul îi aruncă o privire neliniștită.

– Aveți dreptate, de bună seamă. Dacă vreți, puteți să așteptați la Taurul. O să auziți trenul, sau, ca să fiți mai sigur, trimit eu pe cineva să vă cheme.

Faber nu voia să mai fie văzut la față și de alții.

– Nu, mulțumesc, n-aș face decât să-mi cheltuiesc banii.

Își luă biletul și ieși pe peron.

Peste câteva minute, casierul veni după el și se așeză la soare pe banca de lângă el.

– Vă grăbiți? spuse el.

Faber clătină din cap.

– Mi-am ratat ziua de azi. M-am trezit târziu, m-am certat cu șeful, iar camionul cu care am făcut autostopul a rămas în pană.

– Ei, mai are omul și zile de-astea. Funcționarul se uită la ceas. S-ar putea să aveți noroc. Dimineata, trenul a plecat la timp, iar cine pleacă, trebuie să și ajungă. Se întoarce în cămăruța lui.

Faber avu noroc. Trenul sosi douăzeci de minute mai târziu. Era înțesat cu fermieri, familiști, oameni de afaceri și soldați. Își facu loc pe podea, lângă o fereastră. În timp ce trenul își vedea de mersul său greoi, luă de pe jos un ziar vechi, împrumută un creion și începu să dezlege cuvinte încrucișate. Era mândru de priceperea cu care rezolva cuvintele încrucișate englezești – o încercare dură a cunoașterii unei limbi străine. După un timp, legănatul trenului îi provocă un somn superficial și visă.

Era un vis cu care se familiarizase deja, visul sosirii sale la Londra.

Trecuse granița venind din Franța, cu un pașaport belgian pe numele Jan van Gelder, reprezentant al firmei Philips (ceea ce ar fi explicat și stația radio din valiză, dacă vameșii i-ar fi controlat bagajele). Stăpânea destul de bine engleza, deși nu la perfecție. La controlul vamal nu avu nici o problemă: era, doar, un aliat. Luase trenul spre Londra. În acele zile, găseai o mulțime de locuri libere în vagoane – puteai lua și masa. A cerut o friptură de vită și o budincă de Yorkshire. Era binedispus. A discutat cu un student la istorie, din Cardiff, despre situația politică europeană a momentului. Visul a respectat realitatea până când trenul a oprit în gara Waterloo. După aceea, s-a transformat într-un coșmar.

Necazurile au început odată cu controlul biletelor. Ca toate visele, își avea propria lipsă de logică. Documentul incriminat nu era pașaportul lui fals, ci biletul de tren, perfect valabil. Controlorul spuse:

– Acesta este un bilet Abwehr.

– Ba nu, nu este, răspunse Faber cu un accent nemțesc ridicol de pregnant. Ce se întâmplase cu pronunția sa englezească elegantă? Pur și simplu, îi dispăruse. L-am *gekauft* la Dover. Fir-ar să fie, cu asta chiar că o zbârcise!

Dar controlorul de bilete, care se transformase într-un polițist londonez, complet echipat, inclusiv celebra cască, păru să ignore alunecarea bruscă în germană. El zâmbi politicos și spuse:

– Vă rog să prezentați *Klamotte* la control, domnule.

Gara era aglomerată. Faber își făcu socoteala că ar putea scăpa dacă s-ar pierde în mulțime. Lăsă baltă valiza cu stația radio și o zbughi, făcându-și loc cu coatele prin aglomerație. Brusc își dădu seama că își uitase pantalonii în tren și că avea svastici pe ciorapi. Trebuia neapărat să-și cumpere pantaloni din primul magazin întâlnit, înainte ca lumea să-l observe pe fugarul în chiloți și cu ciorapi naziști. Deodată, o voce din mulțime strigă: „Eu te cunosc de undeva“, și îi puse piedică, iar el căzu cu un bufnet, aterizând pe podeaua vagonului de tren, acolo unde îl luase somnul.

Clipi din ochi, căscă și privi în jur. Capul îl durea. La început, se simți ușurat că totul nu fusese decât un vis, apoi se amuză de simbolismul ridicol – „Doamne Dumnezeule, auzi, ciorapi cu svastică!“

Bărbatul în salopetă de lângă el zise:

– Da' știi că ai tras un somn pe cinste, nene.

Faber îi aruncă o privire tăioasă. Dintotdeauna îi fusese frică să nu vorbească în somn și, astfel, să se trădeze.

– Am visat urât, spuse el, iar celălalt nu avu nimic de comentat.

Afară se întuneca. Într-adevăr, dormise un timp îndelungat. Vagonul se ilumina brusc – un singur bec albastru – și cineva trase perdelele. Chipurile călătorilor se transformară în niște

ovale palide, lipsite de trăsături. Muncitorul deveni din nou vorbăreț:

– Ai ratat distracția, îi spuse el lui Faber.

Faber se încruntă:

– Ce s-a întâmplat?

Era imposibil să nu se fi trezit dacă ar fi avut loc vreun control polițienesc.

– Unul dintre trenurile yankeilor a trecut pe lângă noi. Mergea cam cu douăzeci de kilometri pe oră, negrul care-l conducea a sunat din clopot, și locomotiva avea o apărătoare uite-așa de mare în față! Exact ca alea din Vestul sălbatic.

Faber zâmbi și se gândi la visul său. De fapt, sosirea lui la Londra se produsese fără nici un incident. Trăsese la un hotel, folosindu-se tot de identitatea belgiană. În săptămâna următoare, umblase prin câteva cimitire de țară, luase de pe pietrele funerare numele unor bărbați de vârsta sa și completase formularele pentru trei certificate de naștere. Apoi se mutase într-o casă cu chirie și găsisese un serviciu modest, căci avea referințe de la o firmă inexistentă din Manchester. Până să izbucnească războiul, reușise chiar să fie trecut în registrul electoral din Highgate. Votase cu conservatorii. Când venise raționalizarea, cartelele erau distribuite, prin intermediul proprietarilor de case, fiecărei persoane care dormise în casa respectivă, într-o anumită noapte. Faber reuși să-și petreacă părți din noaptea respectivă în trei case diferite, obținând astfel cartele pentru fiecare dintre cele trei identități. Își arsesese pașaportul belgian, căci putea obține ușor trei pașapoarte britanice. Trenul se opri și, după zgomotele de afară, pasagerii ghiciră că ajunseseră la destinație. Când coborî, Faber își dădu seama cât de înfometat și de însetat era. Ultima lui masă fusese o conservă de carne, biscuiți uscați și apă la sticlă, cu douăzeci și patru de ore în urmă. Trecu de bariera pentru controlul biletelor și găsi bufetul gării. Era plin de

oameni, mai ales soldați, dormind sau încercând să doarmă cu capul pe masă. Ceru un sendviș cu brânză și o ceașcă de ceai.

– Hrana este rezervată pentru militari, spuse femeie din spatele tejghelei.

– Atunci, măcar un ceai.

– Ai ceașcă?

– Nu, n-am, făcu Faber surprins.

– Nici noi n-avem, prietene.

Se gândi să ia cina la Great Eastern Hotel, dar i-ar fi luat prea mult timp. Găsi o cârciumă unde bău două halbe de bere slabă, își cumpără o pungă cu cartofi pai de la un magazin specializat, mănca pe trotuar, direct din ambalajul de ziar. Cartofii îl făcură să se simtă surprinzător de sătul.

Acum trebuia să găsească o drogherie și să pătrundă acolo prin efracție.

Voia să-și developeze filmul, pentru a fi sigur că pozele ieșiseră. Nu putea să se întoarcă în Germania cu un film fotografie voalat, inutil. Dacă fotografiile nu erau bune, va trebui să fure un alt film și să se ducă din nou la „cazarmă“. Gândul i se păru insuportabil.

Căută un magazin mic, independent, care să nu facă parte dintr-o rețea centralizată, aflat într-o zonă unde oamenii să dețină aparate de fotografiat (măcar înainte de război). Regiunea din East End, în care se afla, nu era potrivită. Hotărî să meargă în Bloomsbury.

Sub lumina lunii, străzile erau liniștite. Până atunci nu se auzise nici o sirenă. Doi polițiști îl opriră în Chancery Lane și îi cerură buletinul de identitate. Faber se prefăcu a fi ușor pilit, iar polițiștii nu-l mai întrebă ce căuta la ora aceea pe stradă.

Găsi prăvălia căutată la capătul nordic al străduței Southampton, magazinul era deschis, așa că intră.

În spatele tejghelei era un bărbat gârbovit și nervos, cu părul rar și ochelari, îmbrăcat în halat alb.

– Nu ținem deschis decât pentru rețete medicale, zise el.

– Am înțeles, dar voiam numai să vă întreb dacă developați fotografii.

– Da, dacă reveniți mâine...

– Le prelucrați chiar aici? întrebă Faber. Știți, aș avea nevoie de ele urgent.

– Da, dacă reveniți mâine...

– Ați putea să-mi dați și copiile în aceeași zi? Fratele meu e în permisie și ar vrea să ia la el câteva din ele...

– Mai devreme de douăzeci și patru de ore nu putem să vi le facem. Reveniți mâine...

– Vă mulțumesc, am să vin.

La plecare, observă că mai erau zece minute până la ora închiderii. Traversă strada și rămase în umbră așteptând.

Fix la ora nouă, farmacistul ieși din magazin, încuie ușa în urma lui, și o porni pe drum în jos. Faber o luă în direcția opusă și dădu colțul de două ori.

Nu exista o intrare prin spatele magazinului, iar Faber nu voia să pătrundă pe ușa din față prin efracție – risca să fie observat de vreun polițist în patrulare. Merse de-a lungul străduței paralele, căutând o modalitate de pătrundere. Cu toate că, aparent, nu se zărea nimic, era imposibil să nu fie vreo despărțitură între cele două case.

În cele din urmă, se hotărî să treacă de-a dreptul printr-o clădire veche, un cămin pentru colegiul din apropiere. Ușa din față era descuiată. Faber intră și parcurse rapid distanța până la bucătăria comună. La una dintre mese, o fată singuratică își bea cafeaua, citind o carte. Faber murmură: „Controlul camuflajului“. Fata încuviință din cap și se întoarse la textul ei. Faber ieși pe ușa din dos.

Traversă o curte, împiedicându-se de o îngrămădire de tomberoane de gunoi, și găsi o porțiță care dădea într-o alee despărțitoare. În câteva secunde, era în spatele drogheriei. În mod evident, ușa respectivă nu fusese niciodată folosită. Se cățără peste niște cauciucuri și saltele dezafectate și izbi cu umărul în ușă. Lemnul putred cedă cu ușurință, iar Faber pătrunse înăuntru.

Găsi camera obscură și se încuie înăuntru. Aprinse un bec roșu și palid, fixat în tavan. Atelierul foto era destul de bine echipat, cu substanțele pentru developare ordonat etichetate; exista un aparat de mărit, chiar și un uscător pentru poze.

Faber lucră rapid și atent.

Negativele erau perfecte.

Le lăsa să se usuce, după care le introduse în aparatul de mărit și făcu un set complet de fotografii zece pe opt. Avu un sentiment de mândrie în timp ce imaginile prindeau treptat contur în baia de developare – într-adevăr făcuse o treabă excelentă.

Trebuia să ia o hotărâre importantă.

Problema îl frământase toată ziua, dar acum, când fotografiile erau gata, era obligat să o rezolve.

Ce se întâmpla dacă nu reușea să ajungă acasă?

Urma o călătorie, eufemistic vorbind, riscantă. Era mai mult decât încrezător în capacitatea sa de a ajunge la locul întâlnirii, în ciuda restricțiilor de circulație și a pazei de coastă; dar nu putea garanta că submarinul se va afla acolo, sau că va reuși să străbată Marea Nordului. După cum, bineînțeles, putea să iasă din prăvălie și să-l calce vreun autobuz.

Posibilitatea ca, după ce descoperise cel mai important secret de război, să moară și, odată cu el, să piară și secretul cu pricina, era atât de îngrozitoare încât nici nu se putea gândi la ea.

Trebuia neapărat să aplice o stratagemă acoperitoare: o a doua metodă de a încerca să se asigure că dovada diversiunii aliaților va ajunge la Abwehr.

Bineînțeles, nu exista nici un serviciu poștal între Anglia și Germania. Corespondența trecea printr-o țară neutră. Și cu siguranță că toate plicurile trimise pe această cale erau cenzurate. Ar fi putut scrie într-un cod anume, dar nu avea nici un rost. Fotografiile trebuiau să ajungă – dovezile contau.

Exista o rută, și încă una sigură, după cum i se spusese. La ambasada portugheză din Londra lucra un funcționar care simpatiza cu Germania – în parte, din motive politice și în rest, se îngrijoră Faber, pentru că era consistent mituit – și care ar fi putut trimite mesajul prin intermediul poștei diplomatice la Ambasada Germaniei din Lisabona neutră. De acolo, s-ar fi aflat în siguranță. Ruta fusese deschisă încă din 1939, dar Faber nu o folosisese decât o singură dată de atunci, când Canaris îi ceruse să trimită o comunicare de rutină, pentru testare.

Va funcționa. Trebuia să funcționeze.

Se simți cuprins de mânie. Detesta să se bazeze pe alții. Nu erau decât niște aiuriți cu toții – dar, de data asta, nu putea risca. Trebuia să aibă o acoperire pentru această informație. Era mai puțin riscant decât să se folosească de stația radio și, cu certitudine, mai puțin riscant decât dacă Germania nu ar fi aflat deloc cum stau lucrurile.

Mintea i se limpezise. Balanța argumentelor înclina, fără discuție, în favoarea legăturii de la ambasada portugheză.

Se așeză și scrise o scrisoare.

CAPITOLUL 14

Frederick Bloggs petrecuse o după-amiază neplăcută la țară.

Când la postul de poliție se prezentaseră cinci soții îngrijorate să reclame că soții lor nu se întorseseră casă, polițistul își pusese la încercare puterea de deducție și trăsese concluzia că nu se putea ca toată patrula din Garda Civilă să absenteze nemotivat. Era absolut sigur că respectivii se rătăciseră pur și simplu – toți erau prostănaci, altfel ar fi fost înrolați în armată – dar, ca să-și asigure o acoperire anunță evenimentul la „centru”. Sergentul de serviciu care primi mesajul sesiză de îndată că dispăruții patrulaseră într-o zonă militară deosebit de sensibilă și-și informă inspectorul, care înștiință Scotland Yard care, la rândul său, trimise pe cineva de la Brigada Specială și informă serviciul MI5, care-l trimise pe Bloggs.

Omul de la Brigada Specială era Harris, cel care venise și la crima din Stockwell. Cei doi se întâlniră în trenul tras de una dintre locomotivele din Vestul Sălbatic, împrumutate de la americani. Harris repetă invitația de a cina împreună, într-o duminică, iar Bloggs îi spuse iarăși că lucra în majoritatea duminicilor.

După ce coborâră din tren, împrumutară niște biciclete și o luară pe drumul care însoțea canalul, ca să ajungă din urmă echipa plecată în căutarea dispăruților. Harris, care era cu zece

ani mai bătrân decât Bloggs și cu douăzeci și cinci de kilograme mai greu, găsi călătoria extrem de obositoare.

Se întâlniră cu o parte din echipa de căutare sub un pod de cale ferată. Harry binecuvântă prilejul oferit de a coborî de pe bicicletă.

– Ce ați găsit acolo? întrebă el. Cadavre?

– Nu, o barcă, spuse un polițist. Cine sunteți dumneavoastră?

Cei doi se prezentară. Un polițist dezbrăcat în chiloți se scufundă să cerceteze ambarcațiunea. Ieși la suprafață cu un cep în mână.

Bloggs se uită la Harris.

– Să fi fost scufundată intenționat?

– Așa s-ar părea. Harris se întoarse către cel din apă. Ai mai observat ceva deosebit?

– N-a fost scufundată de multă vreme, e în stare bună, dar catargul nu e rupt, a fost lăsat jos.

– O mulțime de informații după numai un minut de scufundare, remarcă Harris.

– În weekenduri mă distrez și eu făcând pe marinarul, spuse polițistul din apă.

Harris și Bloggs se urcară pe biciclete și o luară din loc.

Când se întâlniră cu grosul echipei, cadavrele fuseseră deja descoperite.

– Toți cinci au fost uciși, spuse conducătorul echipei, un inspector în uniformă. Căpitanul Langham, caporalul Lee și soldații Watson, Dayton și Forbes. Dayton are gâtul rupt, iar ceilalți au fost omorâți cu un pumnal. Cadavrul lui Langham a fost și în canal. I-am găsit pe toți cinci îngropați într-un mormânt puțin adânc. Nenorocită crimă.

Inspectorul arăta zguduit de cele văzute. Harris privi de aproape cele cinci cadavre, aliniate pe pământ.

– Fred, parc-am mai văzut răni ca astea, spuse el.

Bloggs privi și el mai atent.

– Dumnezeule, parc-ar fi...

Harris încuviință din cap.

– Un stilet.

Inspectorul își exprimă uluirea:

– Știți cine a făcut-o?

– Bănuim, spuse Harris. Credem că a mai ucis de două ori până acum. Dacă e vorba de același om, știm *cine* e, dar nu și *unde* este.

– Ținând cont că zona interzisă este atât de aproape, zise inspectorul, iar Brigada Specială și MI5 au sosit atât de rapid la locul faptei, mai este ceva pe care ar trebui să-l știu în legătură cu acest caz?

– Doar că nu trebuie să suflă o vorbă până când șeful dumitale nu ia legătura cu brigada noastră, răspunse Harris.

– Ați mai găsit ceva, inspectore? întrebă Bloggs.

– Cercetăm în continuare zona, în cercuri din ce în ce mai largi, dar până acum, nimic. A, în mormânt am mai găsit niște haine, spuse el, arătându-le cu mâna.

Bloggs le pipăi cu grijă; pantaloni negri, un pulover negru, o geacă scurtă de piele neagră, model RAF.

– Haine pentru activități nocturne, spuse Harris.

– Ale unui individ solid, adăugă Bloggs.

– Cât de înalt e omul tău?

– Peste un metru optzeci.

– I-ați întâlnit pe cei care au găsit barca scufundată? întrebă inspectorul.

– Da, răspunse Bloggs încruntându-se. Unde se află cea mai apropiată ecluză?

– La șase kilometri în amonte.

– Dacă asasinul a călătorit până aici cu barca, înseamnă că paznicul ecluzei trebuie să-l fi văzut, nu-i așa?

– Sigur, încuviință inspectorul.

– Cred că ar fi bine să vorbim cu el, spuse Bloggs, întorcându-se la bicicleta lui.

– Of, alți șase kilometri de mers! se plânse Harris.

– Mai renunță și tu la cinele alea de duminică, îl sfătui Bloggs.

Parcurseră cei șase kilometri în mai bine de o oră – era un drum desfundat, pentru cai, nu pentru vehicule cu roți, plin de hârtoape, noroios și „minat“ cu bolovani răzleți și rădăcini de copac. Când ajunseră la ecluză, Harris asudase tot și înjura de mama focului.

Paznicul sta afară, lângă căsuța lui, fumându-și pipa și bucurându-se de aerul blând al după-amiezii. Era un bărbat de vârstă mijlocie, molcom la vorbă și cu mișcări domoale. Privea la cei doi bicicliști oarecum amuzat.

Întrucât Harris abia își mai trăgea sufletul, vorbi Bloggs:

– Suntem ofițeri de poliție.

– Serios? făcu paznicul. Și de ce sunteți așa de agitați? El arăta la fel de agitat ca o pisică la gura sobei.

Bloggs scoase din portofel fotografia lui Die Nadel și i-o arătă.

– L-ai mai văzut vreodată pe acest om?

Paznicul își puse fotografia pe genunchi, își aprinse din nou pipa, studie o vreme fotografia și i-o dădu înapoi lui Bloggs.

– Ei? făcu Harris.

– Da, domnule. A trecut pe aici ieri, cam pe la aceeași oră. Am băut împreună o ceașcă de ceai. Un tip destul de simpatic. Ce-a făcut, a aprins vreo lumină pe timp de camuflaj?

Bloggs se așeză jos cu greutate.

– Asta lămurește totul, spuse el.

Harris gândi cu glas tare:

– Ancorează barca în aval de aici și pătrunde în zona interzisă după căderea nopții. Vorbea cu voce scăzută, pentru a nu fi auzit de paznic. Când revine, constată că Garda Civilă i-a descoperit barca. Îi aranjează, mai navighează puțin până la linia ferată, scufundă barca și... sare într-un tren.

– Calea ferată care trece peste canal câțiva kilometri mai jos – unde duce? îl întreabă Bloggs pe paznic.

– Londra.

– Of, dar-ar dracii, făcu Bloggs.

Bloggs ajunse la Ministerul de Război la miezul nopții. Godliman și Billy Parkin îl așteptau acolo.

– El este, fără-ndoială, le spuse Bloggs și le povesti întâmplarea.

Parkin asculta cuprins de agitație. Godliman arăta doar încordat. Când Bloggs își termină relatarea, Godliman spuse:

– Vasăzică, individul s-a întors la Londra, iar noi trebuie acum să căutăm din nou acul în carul cu fân. Se juca neatent cu bețele de chibrit, alcătuind o figură pe tăblia biroului.

– Știi ceva? De câte ori mă uit la fotografia aia, am sentimentul că l-am *întâlnit* undeva pe nenorocitul ăsta.

– Păi, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Bloggs, încearcă să-ți amintești unde!

Godliman își clătină capul, frustrat.

– Trebuie să se fi întâmplat o singură dată și în împrejurări ciudate. Este o figură pe care am zărit-o în rândurile audienței dintr-un amfiteatru sau printre invitați, la un cocteil. O imagine fugară, o întâlnire întâmplătoare – când am să-mi aduc aminte, probabil că nu ne va mai fi de nici un folos.

– Ce se găsește în zona aceea? întreabă Parkin.

– Nu știu, ceea ce înseamnă că, probabil, e ceva extrem de important, spuse Godliman.

Se așternu tăcerea. Parkin își aprinse o țigară cu unul dintre bețele de chibrit ale lui Godliman. Bloggs spuse:

– Am putea să multiplicăm fotografia lui într-un milion de exemplare – să le distribuim tuturor polițiștilor, patrulelor ARP¹, membrilor gărzii civile, militarilor, hamalilor din gări; să le lipim pe garduri, să le publicăm în ziare...

Godliman clătină din cap.

– Prea riscant. Dacă a vorbit deja la Hamburg despre cele văzute? Dacă stârnim vâlvă în jurul lui, nemții vor avea siguranța că informațiile lui sunt corecte. N-am face decât să-i sporim credibilitatea.

– Dar trebuie să facem ceva!

– Vom răspândi fotografia lui în rândurile polițiștilor. Îi vom da descrierea în presă, prezentându-l ca pe un criminal comun. Putem oferi detalii despre crimele din Highgate și Stockwell, fără să pomenim însă problemele de securitate implicate.

Parkin interveni:

– Dumneavoastră nu spuneți altceva decât că va trebui să luptăm cu o mână legată la spate.

– Cel puțin deocamdată.

– Am să dau drumul bulgărelui de zăpadă să se rostogolească, începând cu Scotland Yardul, spuse Bloggs, ridicând receptorul telefonului.

Godliman își cercetă ceasul.

– În noaptea asta, nu mai putem face mare lucru, dar nu-mi vine să mă duc acasă. N-am să pot dormi.

Parkin se ridică.

¹ Air Raid Precautions – organizație civilă ai cărei membri ajutau populația în timpul raidurilor aeriene. (n.tr.)

– În cazul ăsta, mă duc să caut un ceainic și să pun de ceai, zice el părăsind încăperea.

Chibriturile de pe biroul lui Godliman conturaseră imaginea unui cal și a unei trăsurii. Luă unul dintre picioarele calului și-și aprinse pipa cu el.

– Ți-ai făcut vreo prietenă, Fred? întrebă el, ca să facă conversație.

– Nu.

– Nici una, de când...?

– Nu.

Godliman pufăi din pipă.

– Să știi că și suferința asta trebuie să aibă un sfârșit.

Bloggs nu avu nici un răspuns.

– Uite ce e, poate că nu e cazul să-ți vorbesc ca un bunic sfătos. Dar înțeleg ce simți – și eu am trecut prin asta. Cu singura diferență că eu nu am avut pe cine să dau vina.

– Dar nu te-ai recăsătorit, spuse Bloggs, fără să-l privească pe Godliman.

– E-adevărat, dar n-aș vrea să faci și tu aceeași greșeală. Când ai s-ajungi la vârsta mea, ai să vezi ce trist e să trăiești de unul singur.

– Ți-am spus vreodată că au poreclit-o Neînfricata?

– Da, mi-ai spus.

În sfârșit, Bloggs se uită la Godliman.

– Atunci spune-mi unde crezi c-aș mai putea găsi o femeie ca ea pe lumea asta?

– Chiar trebuie să fie o femeie-erou?

– După Christine...

– Anglia e plină de eroi, Fred...

În clipa aceea își făcu apariția colonelul Terry.

– Nu vă mai ridicați, domnilor. Ce vă spun acum este important, ascultați cu atenție! Oricine i-a ucis pe cei cinci din

Garda Civilă a aflat un secret vital. În curând, va avea loc o debarcare. Asta știți. Ceea ce nu știți este când și unde. Inutil să vă spun, obiectivul nostru este să-i ținem pe germani în aceeași stare de ignoranță. Mai presus de toate, în privința *locului* unde se va produce debarcarea. Am pus la cale niște operațiuni extreme pentru a ne asigura că inamicul va fi indus în eroare în această privință. Dacă omul lor reușește să treacă dincolo informația, totul este ratat. S-a stabilit, fără putință de îndoială, că omul lor a aflat despre diversiunea noastră. Dacă nu reușim să-l împiedicăm să-și transmită informația, întreaga debarcare – și, în consecință, se poate afirma cu certitudine, războiul – este compromisă. V-am spus deja mai mult decât ar fi trebuit, dar este imperios necesar să înțelegeți urgența și consecințele exacte ale unui eșec, în cazul în care informația ajunge la inamic.

Nu le spuse că debarcarea va avea loc în Normandia și nici că Pas de Calais, cu lansare din estul Angliei, era pista falsă – cu toate că și-a dat seama că, cel puțin în privința acestui ultim aspect, Godliman va intui adevărul, de vreme ce Bloggs îi relatase eforturile întreprinse pentru a descoperi ucigașul celor cinci membri ai Gărzii Civile.

Bloggs interveni:

– Îmi cer scuze, domnule colonel, dar cum de puteți fi atât de sigur că omul lor a aflat acest secret?

Terry se duse la ușă.

– Intră, Rodriguez.

Un bărbat înalt și chipeș, cu un păr negru ca smoala și nasul lung, intră în încăpere și îi salută politicos din cap pe Godliman și Bloggs.

– *Señor* Rodriquez este omul nostru de la ambasada portugheză. Povestește-le ce s-a întâmplat, Rodriguez.

Bărbatul rămăsese lângă ușă.

– După cum știți, de mai multă vreme îl ținem sub supraveghere pe *señor* Francisco, funcționar la ambasadă. Astăzi, s-a întâlnit cu un bărbat, într-un taxi, și a primit un plic. La puțin timp după plecarea necunoscutului cu taxiul, am intrat în posesia plicului. Am reușit să luăm numărul de înmatriculare al taxiului.

– Am pus să fie urmărit taxiul, spuse Terry. În regulă, Rodriquez, ar trebui să te înapoiezi la ambasadă. Și, mulțumesc.

Înaltul portughez părăsi încăperea. Terry îi dădu lui Godliman un plic galben, voluminos, al cărui destinatar fusese Manuel Francisco. Godliman îl desprinse – fusese desigilat în prealabil – și scosese un al doilea plic fără înțeles: probabil un cod.

În plicul interior se aflau mai multe foi de hârtie scrise de mână și un set de fotografii zece pe opt. Godliman cercetă scrisoarea.

– Pare a fi un cod extrem de simplu, spuse el.

– Nu e nevoie să-l descifrezi, spuse Terry nerăbdător. Uită-te la fotografii.

Godliman se conformă. Erau vreo treizeci cu totul și le studiasse pe fiecare în parte, înainte de a vorbi.

– Asta nu e decât varianta lui de rezervă. Omul ăsta se află în posesia negativelor și *se duce undeva cu ele*.

În micul birou, cei trei bărbați rămaseră nemișcați, ca-ntr-un tablou istoric. Singura lumină venea de la veioza de pe masa de lucru a lui Godliman. Cu pereții de culoare crem, ferestrele camuflate, mobila sărăcăcioasă și covorul uzat, camera părea un decor banal pentru o piesă de teatru.

Terry rupse tăcerea:

– Va trebui să-l informez pe Churchill.

Telefonul sună și colonelul ridică receptorul.

– Da. Bun. Adu-l aici imediat, te rog – dar, înainte de asta, întreabă-l unde l-a lăsat pe pasager. Cum? Mulțumesc, vino repede aici! (Puse receptorul în furcă.) Taxiul l-a lăsat pe omul nostru la Spitalul Universitar.

Bloggs spuse:

– Probabil că a fost rănit în lupta cu cei din Garda Civilă.

– Unde se află spitalul ăsta? întreabă Terry.

– Cam la cinci minute de mers pe jos de gara Euston, spuse Godliman. De la Euston, pleacă trenuri spre Holyhead, Liverpool, Glasgow... toate acestea fiind locuri de unde se poate lua feribotul pentru Irlanda.

– De la Liverpool la Belfast, spuse Bloggs. Trece apoi, cu o mașină, granița spre Irlanda și se întâlnește cu un submarin undeva pe coasta Atlanticului. Nu va risca ruta Holyhead–Dublin, din cauza controlului pașapoartelor, și nu ar avea nici un rost să meargă dincolo de Liverpool, până la Glasgow.

Godliman spuse:

– Fred, ai face bine să te duci la gară și să arăți celor de acolo fotografia lui Faber, poate l-a văzut cineva urcându-se în tren. Am să-i sun ca să-i previn că te duci acolo, și să aflu ce trenuri au plecat din gară după zece și jumătate.

Bloggs își luă pălăria și trenciul.

– Gata, am pornit la drum.

Godliman ridică telefonul.

– Da, am pornit cu toții la drum.

În gara Euston mai era încă o mulțime de oameni. Deși în vremuri normale gara se închidea pe la miezul nopții, întârzierile datorate războiului erau atât de mari, încât adeseori se întâmpla ca ultimul tren să nu părăsească stația înainte de sosirea primelor trenuri de aprovizionare, la prima oră a dimineții. Sala de așteptare era înșesată de bagaje și de călători pe jumătate adormiți.

Bloggs arată fotografia polițiștilor din stație. Nici unul nu recunosc figura. Întrebă vreo zece femei-hamal: nimic. Se duse la fiecare barieră pentru controlul biletelor. Unul dintre controlori îi spuse: „Noi ne uităm la bilete, nu la oameni“. Tot fără nici un rezultat, încercă și cu vreo câțiva călători. În cele din urmă, intră în încăperea caselor de bilete și arată fotografia fiecărui casier.

Unul dintre funcționari, un individ foarte gras, chel și cu dinți falși, puși anapoda, recunosc chipul.

– Mă mai distrez și eu, îi spuse el lui Bloggs, încercând să descopăr ceva la câte un pasager, din care să-mi dau seama de ce călătorește cu trenul. De exemplu, o cravată neagră înseamnă că respectivul merge la o înmormântare, niște ghetе murdare de noroi îmi spun că e vorba de un fermier care se întoarce acasă, sau o eșarfă de colegiu, ori un mic loc alb pe degetul de pe care femeia și-a scos verigheta... cred că înțelegeți la ce mă refer, nu? Fiecare are câte ceva. E o meserie cam monotonă – nu că m-aș plânge...

– Ce ai observat în legătură cu acest individ? îl întrerupse Bloggs.

– Nimic. Vedeți, tocmai aici e necazul – nu l-am putut ghici deloc. Arăta ca și cum ar fi încercat cu tot dinadinsul să treacă neobservat, înțelegeți la ce mă refer?

– Înțeleg. Bloggs făcu o pauză. Acum, am să te rog să te concentrezi cu atenție. Îți aduci aminte încotro se ducea?

– Da, spuse casierul cel gras. La Inverness.

– Asta nu înseamnă că se și duce acolo, spuse Godliman. Avem de a face cu un profesionist – știe că putem face cercetări la gară. Cred că din reflex și-a cumpărat un bilet într-o direcție derutantă. (Se uită la ceas.) Probabil că s-a urcat în trenul de la ora 11.45. În momentul ăsta, trenul oprește în gara Stafford.

I-am anunțat pe cei de la calea ferată, iar ei și-au anunțat impiegații. Vor opri garnitura dincoace de Crewe. Am pregătit un avion care așteaptă să vă transporte la Stoken-Trent. Parkin, te va sui în tren acolo unde se va opri, în afara stației Crewe, pentru eventualitatea în care Faber se hotărăște să coboare. Vei purta uniformă de conductor de tren și te vei uita cu atenție la fiecare bilet și la fiecare față din acel tren. Când l-ai depistat pe Faber, ține-te aproape de el.

– Totul va merge foarte bine numai în cazul în care nu mă va recunoaște el pe mine, spuse Parkin. Dacă-și amintește figura mea de la Highgate?

Godliman deschise un sertar și scoase un pistol pe care i-l dădui lui Parkin.

– Dacă te recunoaște, împușcă-l.

Parkin își vârî pistolul în buzunar fără să mai spună nimic.

Godliman spuse:

– L-ați auzit pe colonelul Terry, dar aș vrea să subliniez importanța acestei acțiuni. Dacă nu reușim să-l prindem pe acest individ, debarcarea în Europa va trebui amânată – poate cu un an. În acest timp, balanța războiului se poate întoarce împotriva noastră. Niciodată nu vom mai avea un moment atât de favorabil.

Bloggs întrebă:

– Am putea să știm și noi cât mai este până la ziua cea mare?

Godliman își spuse că cei doi erau cel puțin la fel de îndreptățiți ca și el... la urma urmei, plecau pe câmpul de luptă.

– Tot ce știu este că e vorba de câteva săptămâni.

Parkin calculă în gând.

– Atunci, o să fie în iunie.

Telefonul sună și Godliman răspunse. După o clipă, își ridică privirea:

– Mașina vă așteaptă jos.

Bloggs și Parkin se ridicară.

Godliman rosti:

– Stați puțin.

Cei doi rămaseră lângă ușă, privindu-l pe profesor, care tocmai spunea:

– Da, sir. Desigur. Așa voi face. Respectele mele, sir.

Bloggs nu-și putea imagina cine putea fi persoana căreia Godliman i se adresa cu „sir“. Întrebă:

– Cine a fost?

– Churchill, răspunse Godliman.

– Și ce a spus? întrebă Parkin impresionat.

Godliman răspunse:

– Vă urează la amândoi drum bun și noroc!

CAPITOLUL 15

În vagon era întuneric beznă. Faber se gândea la glumele pe care le făceau oamenii: „Ia-ți mâinile de pe genunchii mei. Nu, nu tu, tu!” Britanicii erau într-o stare mai proastă decât oricând, dar nimeni nu se plângea – se lupta pentru o cauză dreaptă. Oricum, Faber prefera întunericul – îl transforma într-un anonim.

Mai devreme, se și cântase. Trei soldați aflați pe coridor dăduseră tonul, pe urmă întreg vagonul li se alăturase. Trecuseră prin cântecele: *Fii ca ceainicul și cântă, Anglia va trăi veșnic*, urmat de *Glasgow îmi aparține și Țara strămoșilor mei*, pentru echilibru etnic, și, ca o aluzie adecvată, *Cărați-vă cât mai curând*.

La un moment dat, se auzise o alarmă aeriană și trenul încetinise la cincizeci de kilometri pe oră. Ar fi trebuit să se culce cu toții la podea, dar, bineînțeles, nu era loc. O voce anonimă de femeie spusese: „Of, Doamne, ce frică-mi e!”, la care, o voce masculină, la fel de anonimă, dar cu accent cockney, o liniștise: „Te afli în locu’ cel mai sigur, femeie – n-au cum să nimerească o țintă în mișcare”. Toată lumea râsese și nimănui nu îi mai fusese frică. Atunci cineva deschisese o valiză și împărțise sendvișuri cu praf de ouă.

Unul dintre marinari avea chef să joace cărți.

– Dar cum o să jucăm pe întunericul ăsta?

– Pipăie-le pe margine. Toate cărțile lui Harry sunt însemnate.

Pe la 4 dimineața, trenul opri inexplicabil. O voce de om cult – furnizorul de sandvișuri, remarcă Faber – spuse:

– Am impresia că ne aflăm aproape de Crewe.

– După cum merg astăzi trenurile, putem să fim oriunde între Bolton și Bornemouth, replică vocea cu accent cockney.

Trenul porni din loc smucindu-se, evenimentul fiind întâmpinat cu ovații. Faber se întreabă unde era proverbialul englez, cu reticența lui glacială și cu buza de sus țeapănă. În nici un caz aici.

Câteva minute mai târziu, o voce se auzi de pe coridor:

– Biletele la control, vă rog.

Faber remarcă accentul de Yorkshire; de-acum ajunseseră în nord. Se scotoci prin buzunare după bilet.

Ocupase locul de lângă ușă, așa că putea vedea ce se întâmpla pe coridor. Conducătorul controla biletele cu ajutorul unei lanterne. Faber văzu silueta de pe coridor în lumina reflectată. I se păru vag familiară.

Așteptă liniștit în scaun. Își aminti coșmarul: „Acesta este un bilet Abwehr“ – și zâmbi în întuneric.

Apoi se încruntă. Trenul se oprise inexplicabil; puțin după aceea, apăruse un controlor de bilete; chipul acestuia îi era vag familiar... Poate că nu era nimic, dar Faber rămăsese în viață îngrijorându-se pentru lucruri care *poate* că nu însemnau nimic. Se uită din nou pe coridor, dar individul intrase într-un compartiment.

Trenul se opri pentru scurt timp – ajunseseră la Crewe, conform opiniilor pertinente din compartimentul lui Faber –, și apoi o luă din loc.

Faber mai privi o dată chipul controlorului și, deodată, își aminti. Pensiunea din Highgate! Puștiul din Yorkshire care voia să se înroleze în armată!

Faber îl urmări cu atenție. Lanterna lui se oprea pe chipul fiecărui pasager. Era clar că nu controla doar biletele.

„Ei, haide, își spuse Faber, nu te pripzi să tragi concluzii. Cum ar fi fost posibil să-mi dea de urmă? Era imposibil ca într-un timp atât de scurt să afle în care tren m-am urcat, să pună mâna pe unul dintre puținii oameni din lume care știu cum arăt și să-l mai și suie în tren, îmbrăcat în controlor de bilete...” Parkin, asta-i era numele. Billy Parkin. Arăta parcă mult mai bătrân. Se apropia.

Trebuie să fie o coincidență – poate un frate mai mare. *Nu putea fi decât o coincidență.*

Parkin intră în compartimentul învecinat. Nu mai rămăsese timp.

Faber optă pentru varianta cea mai defavorabilă și se pregăti să se confrunte cu ea.

Se ridică, părăsi compartimentul și o luă pe coridor, spre lavoar, croindu-și drum peste valize, saci și trupurile călătorilor. Toaleta era liberă, intră și încuie ușa după el.

Nu făcea decât să câștige ceva timp – nici controlorii de bilete nu uitau să verifice toaletele. Ședea pe scaunul closetului, întrebându-se cum avea să scape din asta. Trenul se deplasa cu o viteză prea mare ca să mai poată sări din el. Și apoi, se putea să-l vadă cineva și, dacă într-adevăr îl căutau, ar fi oprit trenul.

– Biletele la control, vă rog.

Parkin se apropiase din nou.

Lui Faber îi veni o idee. Spațiul dintre vagoane era strâmt, ca ecluza unui submarin, cu pereții laterali asemănători unui burduf și etanșat la capetele cu uși – o măsură de protecție împotriva zgomotului sau a curentului de aer. Ieși din toaletă,

ajunse la capătul vagonului, deschise ușa și păși în pasajul de trecere. Închise ușa după el.

Era un frig de-ți înghețau oasele, iar zgomotul era înfiorător. Se ghemui pe jos, prefăcându-se că doarme. Numai un mort ar fi putut sta acolo, dar în zilele acelea, oamenii făceau tot felul de lucruri ciudate prin trenuri. Se străduia să nu tremure.

Ușa se deschise în spatele lui.

– Biletele, vă rog.

Nu reacționează în nici un fel. Auzi ușa închizându-se.

– Trezește-te, măi, somnoriță!

Vocea era inconfundabilă. Faber se prefăcu că tresare, apoi se ridică în picioare, cu spatele la Parkin. Când se răsuci, avea stiletul în mână. Îl împinse pe Parkin în ușa și, ținând vârful pumnalului la gâtul acestuia, îi spuse:

– Dacă faci o mișcare, ești mort.

Cu mâna strângă îi luă lanterna și îi luminează fața. Parkin nu arăta atât de îngrozit cum ar fi trebuit să fie.

Faber spuse:

– Ei, ca să vezi drăcie, Billy Parkin, care a vrut să se înroleze în armată și a ajuns la calea ferată. Până la urmă, tot o uniformă e.

Parkin spuse:

– Dumneata...

– Știi foarte bine că-s eu, băiețuș. Ia să-mi spui acum, de ce mă căutai? (Se străduia să fie cât mai amenințător.)

– Păi, de ce ar trebui să vă caut? Doar nu sunt polițist.

Faber își agită pumnalul cu un gest melodramatic.

– Să nu-ndrăznești să mă minți.

– Zău așa, domnule Faber. Dați-mi drumul – vă promit că n-am să spun la nimeni că v-am văzut.

Faber începu să aibă îndoieli. Parkin ori spunea adevărul, ori era la fel de bun actor ca și el însuși.

Corpul lui Parkin se mișcă, brațul lui drept băjbâind prin întuneric. Faber îi prinse încheietura într-o strânsoare de fier. Parkin se zbătu o clipă, dar Faber împinse vârful ca un ac al stiletului în gâtul lui și tânărul încremenii. Faber găsi buzunarul la care încercase să ajungă Parkin și scoase de acolo pistolul.

– Conducătorii de tren nu umblă înarmați, spuse el. Cine te-a trimis, Parkin?

– Păi, acum ne-au dat la toți pistoale – se întâmplă o grămadă de grozăvii în trenuri, din cauza întunericului.

Cel puțin, mințea cu curaj și imaginație. Faber își dădu seama că amenințările nu vor fi suficiente ca să-i dezlege limba.

Acționă brusc, rapid și precis. Vârful stiletului pătrunse, cam un centimetru, în ochiul stâng al lui Parkin și ieși afară.

Mâna lui Faber acoperea gura lui Parkin. Strigătul înăbușit de durere fu acoperit de zgomotul trenului. Tânărul își duse mâinile la ochiul distrus.

– Salvează-ți ochiul celălalt, Parkin. Cine te-a trimis?

– Spionaj militar. Dumnezeule, vă rog, încetați!

– Cine anume? Menzies? Masterman?

– Dumnezeule... Godliman, Godlima...

– Godliman! Faber cunoștea numele, dar nu era momentul că-și scotocească memoria după alte amănunte. Și ce dovezi au?

– O fotografie – eu am găsit-o în niște dosare.

– Ce fotografie? *Ce fotografie?*

– O echipă de atletism... alergând... cu o cupă... în armată...

Faber își aduse aminte. Isuse, oare cum ajunseseră la ea? Țsta era coșmarul lui: *aveau o fotografie*. Acum, vor ști cum arată la față. Fața *lui*.

Aduse pumnalul mai aproape de ochiul drept al lui Parkin.

– De unde ai știut unde sunt?

– Vă rog, nu faceți asta... ambasada... v-au luat scrisoarea... taxiul... Euston – vă rog, nu și ochiul celălalt... (Își acoperi amândoi ochii cu mâinile.)

„Dar-ar dracii! Idiotul ăla de Francisco... Acum, el... “

– Ce ați pus la cale? Unde e capcana?

– Glasgow. Vă așteaptă la Glasgow. Trenul va fi golit acolo. Faber coborî pumnalul la nivelul stomacului lui Parkin. Ca să-i distragă atenția, spuse:

– Și câți oameni sunt?

Apoi, înfipse stiletul cu putere, înăuntru și în sus, spre inimă.

Ochiul lui Parkin rămas teafăr se mări de groază, fără ca tânărul să moară pe loc. Acesta era neajunsul metodei de ucidere favorite a lui Faber. În mod normal, șocul provocat de pumnal era suficient să oprească bătăile inimii. La urma urmei, câteodată, chiar și chirurgii introduc acul seringii direct în inimă pentru a injecta adrenalina. Dacă inima continua să pulseze, mișcarea producea o gaură în jurul lamei, prin care se scurgea sângele. În final, efectul era același, dar dura mai mult.

În cele din urmă, trupul lui Parkin se înmuie. Faber îl sprijini o clipă de ușă, reflectând. Înainte ca omul să moară, observase pe chipul lui ceva – o licărire de curaj, umbra unui zâmbet –, care avea o anumită semnificație. Asemenea lucruri aveau întotdeauna o semnificație.

Lăsă corpul să cadă pe podea, apoi îl aranjă astfel încât să pară că dormea, cu rănilor ascunse vederii. Aruncă într-un colț chipiul uniformei. Își șterse stiletul de pantalonii lui Parkin și-și curăță mâinile de lichidul scurs din ochiul victimei. Fusese o treabă murdară.

Ascunse pumnalul în mânecă și deschise ușa vagonului. Se întoarse în compartiment, bâjbâind prin întuneric.

În timp ce se așeza, individul cu accent cockney spuse:

– Da' știu că ți-a luat ceva timp – ori era coadă?

Faber replică:

– Cred că am mâncat ceva care nu mi-a priit.

– Mi-e că de la sendviș ți s-a tras, își dădu cu părerea celălalt, râzând.

Faber se gândea la Godliman. Numele îi era cunoscut – îl putea chiar asocia cu un chip vag: un bărbat de vârstă mijlocie, cu ochelari, pipă și un aer absent, de om preocupat de profesia lui... Asta era – omul acela era profesor!

Acum își amintea. În primii doi ani petrecuți la Londra, Faber nu avusese prea multe de făcut. Războiul încă nu începuse și majoritatea oamenilor nici nu credeau că o să înceapă vreodată. Faber nu se numărase printre optimiști. Reușise să realizeze câteva acțiuni utile – mai ales verificarea și corectarea hărților depășite ale Abwehr-ului și trimiterea de rapoarte cu caracter general, bazate pe observațiile proprii ori lecturile din ziare – dar nu cine știe ce. Ca să-și umple timpul, să-și perfecționeze engleza și pentru a da mai multă credibilitate identității sale de acoperire, atunci începuse să viziteze orașul.

Scopul vizitării Catedralei Canterbury fusese nevinovat, cu toate că atunci cumpăraseră o vedere aeriană a orașului și a catedralei, pe care o trimisese celor de la Luftwaffe. Deși se pare că nu le fusese de nici un folos – își petrecuseră mai tot anul 1942 nereușind să o nimerească. Vizitarea monumentului îi luase lui Faber o zi întreagă, în cursul căreia a citit inscripțiile antice săpate în ziduri, privise diferitele stiluri arhitectonice și, plimbându-se fără grabă, citise explicațiile ghidului turistic, cuvânt cu cuvânt.

Se afla în galeria sudică a corului, privind arcadele oarbe, când devenise conștient de prezența cuiva lângă el – un bărbat mai în vârstă, cu o figură preocupată.

– Nu credeți că e fascinant? întrebă necunoscutul și Faber se interesase la ce se referea.

– Arcul ascuțit strecurat într-o arcadă de arce rotunde. Nici o justificare pentru așa ceva – în mod evident, această secțiune nu a fost reconstruită. Pentru cine știe ce motiv, pur și simplu, cineva a modificat-o pe aceea. Mă întreb de ce.

Faber înțelesese ce voia să spună necunoscutul. Galeria corului era construită în stil roman, iar naosul în stil gotic; și totuși, aici se găsea o boltă gotică solitară.

– Probabil, spusese el, călugării i-au cerut arhitectului să le arate cum ar veni o boltă ascuțită, iar acesta a construit-o pentru demonstrație.

Bărbatul mai în vârstă îl privise stăruitor.

– Ce deducție splendidă! Bineînțeles că ăsta a fost motivul. Sunteți cumva istoric?

Faber izbucnise în râs.

– Nu, sunt un simplu funcționar, dar, în timpul liber, îmi place să citesc cărți istorice.

– Să știți că pentru astfel de raționamente inspirate, unii obțin doctoratul.

– Dumneavoastră sunteți istoric?

– Da, probabil că pentru a-mi ispăși păcatele, răspunsese celălalt, întinzându-i mâna. Percy Godliman.

„Este oare posibil, gândea Faber în vreme ce trenul gonea huruind prin ținutul Lancashire, ca acea siluetă ștearsă, îmbrăcată într-un costum de tweed, să fie omul care mi-a descoperit identitatea?”

De regulă, spionii pretindeau că sunt funcționari publici sau ceva la fel de vag, nu istorici – o minciună care putea fi prea ușor dată în vileag. Și totuși, se zvonise că spionajul militar își întărise forțele cu o serie de universitari. Faber și-i imaginase ca fiind tineri, bine făcuți, agresivi și energici și, în același timp, inteligenți. Godliman era inteligent, dar nu avea nici una dintre celelalte calități. Doar dacă între timp nu se schimbase.

Faber îl mai văzuse doar o singură dată, deși atunci nu mai discutase cu el. După scurta întâlnire din catedrală, citise un mic anunț despre o conferință ținută de profesorul Godliman la facultatea sa, având ca subiect viața lui Henric al II-lea. Se dusesese din curiozitate. Discursul fusese vioi, erudit și convingător. Cu toate că Godliman avea o alură întru câtva comică, pășind țănoș în spatele pupitrului, entuziasmându-se asupra subiectului expus, era limpede ca lumina zilei că avea o minte ascuțită ca o lamă de cuțit.

Așadar, acesta era omul care descoperise cum arăta la față Die Nadel.

Un diletant.

Și, prin urmare, comitea greșeli de diletant. Trimiterea lui Billy Parkin fusese una dintre ele: Faber îl recunoscuse pe băiat. Godliman ar fi trebuit să trimită pe cineva necunoscut lui Faber. Parkin avea mai multe șanse să-l recunoască pe cel urmărit, dar absolut nici una să supraviețuiască întâlnirii. Un profesionist ar fi trebuit să știe asta.

Trenul se opri zgâlțâindu-se, și o voce înfundată de afară anunță că ajunseseră la Liverpool. Faber mormăi o înjurătură; ar fi trebuit să-și folosească timpul calculându-și următoarea mișcare, nu amintindu-și despre Godliman.

Va să zică, așa cum spusese Parkin înainte să moară, îl așteptau la Glasgow. De ce Glasgow? Din cercetările făcute la gara Euston aflaseră desigur că destinația lui era Inverness. Iar dacă ar fi bănuiră că Inverness nu era decât o pistă falsă, ar fi fost normal să presupună că urma să coboare aici, la Liverpool, acesta fiind cel mai apropiat punct de legătură pentru un feribot irlandez.

Faber detesta deciziile luate la repezeală.

În orice caz, trebuia să coboare din acest tren.

Se ridică, deschise ușa, coborî, și se îndreptă spre bariera pentru controlul biletelor.

Între timp, se gândea la altceva. Oare ce însemnase strălucirea din ochii lui Parkin, înainte de a-și da duhul? Nu fusese nici ură, nici teamă și nici durere – deși toate acestea se citiseră în privirea lui. Mai degrabă... triumf?

Faber se uită în fața lui, dincolo de silueta controlorului de bilete, și înțelese.

De partea cealaltă a barierei, îmbrăcat în treci și cu pălărie, aștepta tânărul blond, „umbra“ din Leicester Square.

Bărbatul în treci nu-l remarcase încă pe Faber, aflat în mijlocul mulțimii. Faber se întoarse și se urcă din nou în tren. „Umbra“ cerceta fețele călătorilor. Nu-l observase pe bărbatul care se suise înapoi în tren. Faber urmări ce se petrece în timp ce pasagerii treceau de barieră, până când peronul se goli. Blondul vorbi degrabă cu controlorul, care clătină din cap. Celălalt păru să insiste. După o clipă, îi făcu semn cu mâna cuiva aflat în afara câmpului său vizual. Din umbră, apăru un polițist, care-i spuse ceva controlorului. Supraveghetorul de peron se alătură grupului, urmat de un bărbat îmbrăcat în civil, de bună seamă un funcționar superior de la calea ferată.

Mecanicul de locomotivă și fochistul coborâră din locomotivă și se apropiară de bariera de bilete. Urmă o discuție însoțită de gesturi din mână și clătinări din cap.

În cele din urmă, cei de la calea ferată abandonară disputa, săltând din umeri, întorcându-se cu spatele sau ridicându-și privirile în sus. Blondul și polițistul adunară alți câțiva polițiști aflați în preajmă și intrară pe peron.

Era evident că urmau să percheziționeze trenul.

Toți funcționarii feroviari, inclusiv echipajul locomotivei, se făcură nevăzuți într-o direcție opusă, în căutarea unor sendvișuri

și a unor cești cu ceai, lăsându-i pe nebuni să încerce să cerceteze un tren tixit. Ceea ce îi sugeră o idee lui Faber.

Deschise ușa vagonului și coborî din tren pe partea opusă peronului. Alergă după vagoane, de-a lungul liniilor – ferit de privirile polițiștilor –, se împiedică de traverse și alunecă pe pietriș, în sfârșit, în direcția locomotivei.

Bineînțeles, veștile nu puteau fi decât proaste. Când își dădură seama că Billy Parkin nu mai coborâse din acest tren, Frederick Bloggs știuse că Die Nadel le scăpase din nou printre degete. Polițiști în uniformă se urcau în tren, câte doi pentru fiecare vagon, iar Bloggs trecu în revistă posibilele motive ale dispariției lui Parkin; și toate explicațiile erau deprimante.

Își ridică gulerul trenului și păși pe peronul umed. Tare mult își dorea să pună mâna pe Die Nadel; nu numai pentru binele debarcării – deși, bineînțeles, ar fi fost un motiv suficient –, dar și pentru Percy Godliman, pentru cei cinci membri ai Gărzii Civile, pentru Christine și pentru el însuși...

Se uită la ceasul de la mână: se făcuse patru dimineața. În curând, începea o nouă zi. Bloggs stătuse treaz toată noaptea și nu mai mâncase nimic din dimineața precedentă – rezistând stimulat de adrenalină. Eșecul capcanei îl secase de energie. Foamea și oboseala îl ajunseră din urmă. Se văzu nevoit să facă un efort uluitor ca să nu viseze cu ochii deschiși o mâncare caldă și un pat confortabil.

– Sir! (Un polițist se aplecase pe ușa vagonului și-i făcea semne cu mâna.) Sir!

Bloggs merse spre el și apoi o rupse la fugă.

– Ce s-a întâmplat?

– S-ar putea să fie omul dumneavoastră. Parkin.

Bloggs se urcă în vagon.

– Cum adică „s-ar putea să fie“?

– Ar fi mai bine să vedeți și dumneavoastră.

Polițistul deschise ușa de la capătul vagonului și aprinse lanterna, luminând culoarul de trecere.

Parkin era: Bloggs recunoscuse din primul moment uniforma de controlor de bilete. Zăcea ghemuit pe podea. Bloggs luă lanterna polițistului, îngenunche lângă Parkin și îl întoarse cu fața în sus.

Văzu fața tânărului și privi repede în altă parte.

– Of, Doamne Dumnezeule!

– Parkin este, nu-i așa? întrebă polițistul.

Bloggs încuviință în tăcere. Se ridică apoi cu mișcări încete, fără să se mai uite la cadavru.

– Îi voi interoga pe toți cei din vagonul ăsta și din cel de alături, spuse el. Oricine a văzut sau a auzit ceva neobișnuit va fi reținut pentru cercetări amănunțite. Deși nu cred că are să ne folosească la ceva; cu siguranță că ucigașul a sărit din tren înainte de a ajunge aici.

Bloggs coborî din nou pe peron. Toți polițiștii își terminaseră treaba și se adunaseră într-un grup. Alese șase dintre ei să ajute la interogatorii.

Inspectorul de poliție spuse:

– Înseamnă că omul dumatăle a sărit din tren.

– Aproape sigur. V-ați uitat în fiecare toaletă, în compartimentul însoțitorilor de tren?

– Da, ne-am uitat și pe acoperiș, sub tren, în locomotivă și în tenderul pentru cărbuni.

Un pasager se dădu jos din tren, apropiindu-se de Bloggs și de inspector. Era un individ mărunț de statură, cu o respirație astmatică chinuitoare.

– Permiteți, domnilor, spuse el.

– Da, poftiți, răspunse inspectorul.

– Mă întrebam și eu, căutați pe cineva?

– De ce vreți să știți?

– Păi, în cazul ăsta, mă întrebam și eu, este vorba de un individ înalt?

Bloggs interveni nerăbdător.

– Da, e vorba de un individ înalt. Haide, spune repede ce știi!

– Păi, nu știu decât că un individ înalt a coborât din tren, pe partea cealaltă.

– Când asta?

– La un minut-două după ce trenul a oprit în stație. A sărit pe linie. Numai că, vedeți, nu avea nici un bagaj, ceea ce mi s-a părut ciudat și m-am gândit...

– 'Tu-i paștele măsii! exclamă inspectorul.

– Înseamnă că a mirosit capcana, spuse Bloggs. Dar cum? Nu știe cum arăt, iar oamenii dumitale nu se aflau la vedere.

– Ceva l-a făcut bănuitor.

– Deci, a trecut peste linii spre peronul următor și a plecat pe acolo. Nu l-ar fi văzut cineva, în cazul ăsta?

Inspectorul săltă din umeri.

– La ora asta, circulă prea puțini oameni. Și chiar dacă l-ar fi văzut careva, putea să spună că nu avusese răbdare să mai aștepte la coada de la barieră.

– Nu ai asigurat și celelalte bariere?

– Mă tem că nu mi-a trecut prin cap... în fine, putem căuta prin împrejurimile gării, mai târziu vom face cercetări în diferite zone ale orașului și, bineînțeles, vom supraveghea feribotul...

– Da, te rog, așa să faceți! spuse Bloggs.

Dar ceva îi spunea că Faber nu va fi găsit.

Trecuse mai bine de o oră înainte ca trenul să pornească din nou. Faber avea o crampă în mușchiul gambei și praf în nas. Îi auzi pe mecanic și pe fochist urcându-se în locomotivă și prinse

din zbor frânturi de conversație despre un cadavru descoperit într-unul din vagoane. Se auzi un huruit metalic, în timp ce fochistul arunca alert cărbuni cu lopata în cuptor, apoi şuieratul aburului, clăntănitul pistoanelor, o smucitură și un oftat, însoțit de un nor de fum, în timp ce locomotiva pornea din loc. Cu recunoștință, Faber își schimbă poziția și-și îngădui un strănut înăbușit. Se simți mai bine.

Se afla la spatele tenderului, adânc îngropat în cărbuni, într-un loc pe care un bărbat cu o lopată ar fi trebuit să muncească din greu, vreo zece minute, ca să-l descopere. Așa cum sperase, polițiștii se mulțumiseră să cerceteze tenderul doar cu privirea.

Se întrebă dacă putea risca să iasă la suprafață. La ora aceea, trebuia să se lumineze de ziuă; putea fi oare văzut de pe vreun pod care traversa linia? Își făcu socoteala că era puțin probabil. Pielea i se făcuse neagră la culoare, iar în lumina palidă a zorilor, în trenul aflat în mișcare, nu s-ar fi văzut decât ca o umbră întunecată pe un fundal întunecat. Da, putea să-și încerce norocul. Cu mișcări încete și grijulii, își săpă drumul afară din mormântul său de cărbuni.

Trase adânc în piept aerul răcoros. Cărbunele era scos cu lopata din tender printr-o ușiță aflată la capătul celălalt. Probabil că mai târziu, când grămada de cărbuni se va fi micșorat, fochistul va trebui să intre în tender. Deocamdată însă, era în siguranță.

Pe măsură ce lumina devenea mai puternică, se cercetă cu atenție. Era acoperit, din cap până-n picioare cu praf de cărbune, aidoma unui miner proaspăt ieșit din mină. Trebuia să se spele și să-și schimbe hainele.

Riscă o privire peste marginea tenderului. Trenul se afla încă la periferia orașului, trecând pe lângă fabrici, depozite și șiruri de căsuțe mohorâte. Se gândi la următoarea mutare.

Planul inițial fusese să coboare la Glasgow, de unde să ia un tren spre Dundee și spre coasta de est, până la Aberdeen. Încă mai era posibil să coboare la Glasgow, sărind din tren înainte sau după gară. Cele mai periculoase erau stațiile intermediare dintre Liverpool și Glasgow, când putea fi depistat. Trebuia să coboare imediat și să găsească altceva.

Locul ideal ar fi fost o porțiune singuratică a liniei, apropiată de un oraș sau de un sat.

Trenul gonea cu șaptezeci de kilometri pe oră. Faber se întinse peste cărbuni, în așteptare. Nu se putea uita permanent la regiunile prin care trecea, de teamă să nu fie văzut din afară. Se hotărî să se uite afară ori de câte ori trenul avea să încetinească. În restul timpului, urma să stea nemișcat în ascunzătoarea lui.

Adormi după câteva minute apoi își schimbă poziția și se rezemă în coate, astfel încât, la o zguduitură a trenului ar fi căzut și s-ar fi trezit.

Trenul mergea din ce în ce mai repede. Între Londra și Liverpool se târâse ca melcul; acum gonea cu o viteză considerabilă. În plus, începu să plouă, o burniță rece, neîntreruptă, care-i pătrundea prin haine și, odată ajunsă la piele, părea să se transforme în gheață. Un alt motiv de a coborî din tren: putea să moară de frig până la Glasgow.

După încă o jumătate de oră de mers cu viteză mare, începu să planuiască uciderea mecanicului și a fochistului și să oprească singur trenul. Un canton de cale ferată le salvă ambilor viețile. Trenul încetini brusc, în scrâșnetul saboților. Viteza scădea în trepte: Faber presupuse că linia era marcată cu indicatoare limitatoare de viteză. Aruncă o privire afară. Se aflau într-o zonă nelocuită. Observă cauza încetinirii – o încrucișase de linii, iar semnalul de pe marginea liniei le era potrivit.

Trenul se opri și Faber rămase în tender. După cinci minute, garnitura porni din loc. Se cățăară pe peretele tenderului, rămase cocoțat pe margine, preț de o clipă, și sări.

Ateriză pe terasament și rămase culcat cu fața în jos în iarba înaltă. Nu se ridică în picioare decât atunci când trenul nu se mai auzea. Singurul semn al civilizației era cantonul de cale ferată, o construcție din lemn cu două nivele, cu ferestre mari la etaj, unde se afla camera de control, o scară exterioară și o ușă de acces la parter. În partea îndepărtată a clădirii se vedea un drum acoperit cu zgură, care ducea nu se știe unde.

Faber ocoli pe departe, pentru a se apropia de canton prin spate, unde nu existau ferestre. Pătrunse la parter pe ușă și găsi ce sperase: o toaletă, o chiuvetă și, suplimentar, o haină agățată de un cui.

Își scoase hainele îmbibate de umezeală, își spală mâinile și fața și se frecă energic pe tot corpul cu un prosop murdar. Micul cilindru metalic, filmul fotografie developat, era lipit strâns cu bandă adezivă de pieptul său. Își îmbracă din nou hainele, dar sacoul ud learcă îl înlocui cu paltonul acarului.

Acum nu mai avea nevoie decât de un mijloc de transport. Semnalizatorul trebuia să fi ajuns aici într-un fel. Faber se duse afară și găsi o bicicletă legată cu lanț de o balustradă aflată în spatele micii clădiri. Desfăcu lăcășelul cu lama stiletului. Mișcându-se în linie dreaptă față de peretele lipsit de ferestre, merse pe lângă bicicletă până când ieși din câmpul vizual al cantonului. O luă de-a dreptul, până la drumul de zgură, se urcă pe bicicletă și începu să pedaleze.

CAPITOLUL 16

Percival Godliman își adusese de acasă un mic pat de campanie. Stătea lungit pe el, îmbrăcat în pantaloni și cămașă, încercând fără succes să doarmă. Nu mai suferise de insomnie de aproape patruzeci de ani, cam de pe vremea examenelor de absolvire de la universitate. Ar fi schimbat bucuros neliniștile acelor zile cu grijile care îl țineau treaz acum.

Pe atunci era un alt fel de om, era conștient de asta; nu doar mai tânăr, ci, în același timp, mai puțin... preocupat. Fusesse expansiv, energic și ambițios; avea de gând să intre în politică. În vremurile acelea nu era un tip studios – avea toate motivele să fie neliniștit în privința examenelor.

Cele două pasiuni contradictorii ale sale, de atunci, fuseseră oratoria și sala de dans. Susținuse discursuri remarcabile la Oxford Union și fusesse descris într-un articol din *The Tatler* valsând cu debutantele. Nu era deloc un afemeiat; ar fi dorit să facă dragoste cu o femeie pe care să o iubească, nu pentru că ar fi crezut în cine știe ce principii nobile, ci pentru că așa simțea că se cuvine.

Așa rămăsese virgin, până o cunoscuse pe Eleanor, care nu se număra printre respectivele debutante, dar era o strălucită licențiată în matematici, plină de grație și căldură sufletească, cu un tată aflat pe moarte, bolnav de plămâni după patruzeci

de ani de muncă într-o mină de cărbuni. O prezentase părinților săi. Tatăl său avea o funcție locală importantă – era liderul puterii executive judecătorești a comitatului –, iar casa lor i se păruse Eleanorei o adevărată vilă. Totuși, se purtase cu naturalețe și farmec.

Iar când mama lui o tratase cu o superioritate lipsită de tact, la un moment dat, Eleanor reacționase cu o inteligență neîndurătoare, fapt pentru care el o iubise și mai mult.

Obținuse diploma universitară, și, după terminarea Primului Război Mondial, predase la o școală de stat și participase la trei alegeri parțiale. Amândoi fuseseră dezamăgiți când aflaseră că nu puteau avea copii; se iubeau și erau fericiți împreună, iar moartea ei reprezentase cea mai îngrozitoare tragedie trăită vreodată de Godliman. Tristul eveniment îl făcuse să-și piardă interesul pentru lumea înconjurătoare și se refugiase în epoca Evului Mediu.

Această suferință comună îi apropiase, pe el și pe Bloggs. Războiul îl adusese la viață; redobândise impetuositatea, agresivitatea și ardoarea tinereții, care făcuseră din el un orator, un profesor excelent și speranța Partidului Liberal. I-ar fi plăcut foarte mult să existe ceva în viața lui Bloggs, care să-l salveze de la o existență plină de amărăciune și introspecție.

Tocmai acum, când se gândea la el, Bloggs telefonă de la Liverpool să-i comunice că Die Nadel scăpase din capcană, iar Parkin fusese ucis.

Godliman se ridică de pe pat și răspunse la telefon:

– Pe tine ar fi trebuit să te pun în trenul acela.

– Mulțumesc! făcu Bloggs.

– Și asta numai pentru că nu știe cum arăți.

– Ba eu am impresia că mă cunoaște, răspunse Bloggs. Noi bănuim că a mirosit capcana de pe peron, iar fața mea era singura aflată la vedere atunci când a coborât din tren.

– Dar unde ar fi putut să te vadă?... Oh, Leicester Square!

– Nu-mi dau seama cum, dar în acest caz... se pare că l-am subestimat.

Godliman îl întrebă nerăbdător:

– Ai asigurat supravegherea feribotului?

– Da.

– N-o să-l folosească, bineînțeles – e prea băcător la ochi. E mai probabil că va fura o barcă. Pe de altă parte, nu-i exclus să-și continue drumul spre Inverness.

– I-am alertat pe polițiștii de acolo.

– Bun. Dar am să te rog să ții cont că nu putem face nici un fel de supoziții asupra direcției în care a luat-o. Să nu pierdem din vedere nici o variantă.

– Da.

Godliman se ridică, luă telefonul și începu să se plimbe pe covor, înapoi și încolo.

– Totodată, lasă deoparte presupunerea că el a fost cel care a coborât din tren pe partea opusă peronului. Acționează în ipoteza că ar fi putut să coboare înainte de, în, sau după Liverpool. Creierul lui Godliman lucra cu repeziciune, selectând combinații și posibilități. Dă-mi-l la telefon pe inspectorul-șef.

– E lângă mine.

După o scurtă pauză, o altă voce rosti:

– La telefon inspectorul-șef Anthony.

Godliman îi spuse:

– Ești de acord cu mine că omul nostru a coborât din tren undeva în zona dumitale de acțiune?

– Pare foarte probabil, da.

– În regulă. Acum, primul lucru de care va avea nevoie va fi un mijloc de transport, așa încât am să te rog să obții informații despre toate mașinile, ambarcațiunile, bicicletele sau atelajele furate în următoarele douăzeci și patru de ore, pe o rază de două sute de kilometri în jurul orașului Liverpool. Ține-mă la curent, dar dă-i informațiile și lui Bloggs și colaborați îndeaproape, pe orice pistă descoperită.

– Am înțeles, să trăiți!

– Nu pierde din vedere și celelalte delictе care ar putea fi comise de un fugar – furturi de hrană sau îmbrăcăminte, tâlhării nejustificate, nereguli în privința buletinelor de identitate și așa mai departe.

– Am înțeles!

– Acum, domnule Anthony, îți dai seama că acest om este mai mult decât un criminal oarecare?

– Așa presupun, sir, din însuși faptul că v-ați implicat în această afacere. În orice caz, nu cunosc detaliile.

– Aceasta este o problemă de securitate națională, îndeajuns de importantă ca să-l facă pe prim-ministru să telefoneze din oră în oră la acest birou.

– Da... ăă, domnul Bloggs ar dori să vă mai spună ceva, sir. Bloggs preluă telefonul.

– Ți-ai amintit de unde-i știi fața? Parcă spuneai că...

– A, da – și așa cum am presupus, nu are nici o semnificație. L-am cunoscut din întâmplare la Catedrala Canterbury și am avut o discuție pe probleme de arhitectură. Amănuntul nu ne spune decât că este un tip inteligent; după câte îmi amintesc, a făcut atunci niște observații remarcabile.

– Știam că este deștept.

– Cum îți spuneam, asta nu ne folosește la nimic.

Inspectorul-șef Anthony, un vrednic reprezentat al clasei de mijloc, cu un accent de Liverpool atent ținut în frâu, nu știa dacă

trebuia să se supere pentru modul în care i se dădeau ordine de către cei de la MI5 sau să se simtă entuziasmat de șansa pe care o avea de a salva Anglia, acționând pe teren propriu.

Bloggs înțelese conflictul interior care-l măcina pe inspector – îl mai întâlnise înainte, când colaborase cu forțele locale de poliție – și știa cum să încline balanța în favoarea lui.

– Vă sunt recunoscător pentru ajutorul acordat, domnule inspector-șef. Să știți că aceste lucruri nu vor trece neobservate la Whitehall.

– Nu ne facem decât datoria... (Anthony nu știa dacă era nevoie să i se adreseze lui Bloggs cu „sir“.)

– Și totuși, este o mare diferență între sprijinul dat în silă și ajutorul acordat cu toată bunăvoința.

– Da. Ei, e foarte probabil că vor mai trece câteva ore până când vom reuși să-i luăm urma individului ăsta. N-ați vrea să tragem un pui de somn?

– Ba da, spuse Bloggs cu recunoștință. Numai să aveți un scaun pe undeva, într-un colțișor...

– Rămâneți aici, îi zise Anthony, indicându-i biroul său. Eu mă duc jos, la biroul de mișcare. Am să vă trezesc de îndată ce avem ceva nou. Faceți-vă comod.

După ce Anthony părăsi încăperea, Bloggs se așeză comod într-un fotoliu și închise ochii. Imediat, văzu chipul lui Godliman, asemenea unui film proiectat pe partea interioară a pleoapelor, spunând: „Să știi că suferința asta trebuie să aibă un sfârșit... N-aș vrea să săvârșești și tu aceeași greșeală...“ Dintr-odată, Bloggs își dădu seama că aștepta sfârșitul războiului deoarece asta l-ar obliga să se *confrunte* cu probleme asemănătoare celei ridicate de Godliman. Războiul simplifica viața – știa că îi ura pe inamici și știa ce trebuia să facă în privința aceasta. După aceea... Numai gândul la o altă femeie i se părea lipsit de loialitate.

Căscă și se cufundă mai adânc în fotoliu, gândirea îi deveni tot mai încețoșată pe măsură ce somnul puneă stăpânire pe el. Dacă Christine ar fi murit înainte de război, ar fi privit cu totul altfel problema recăsătoririi. Întotdeauna ținuse la ea și o respectase, dar după ce începuse să lucreze pe ambulanță, respectul i se transformase într-o admirație vecină cu venerația, și afecțiunea se preschimbase în dragoste. Se stabilise între ei ceva deosebit, pe care ceilalți îndrăgostiți nu-l împărtășeau. Acum, la mai bine de un an de la moartea ei, lui Bloggs i-ar fi fost ușor să găsească o altă femeie, dar știa că nu-i va mai fi suficient. O căsnicie obișnuită, cu o femeie banală, i-ar fi reamintit în permanență că, odată, el – un bărbat mai curând obișnuit – avusese parte de cea mai deosebită dintre femei...

Se foi în fotoliu, încercând să alunge gândurile, pentru a putea adormi. Anglia era plină de eroi, parcă așa spusese Godliman. Ei bine, dacă Die Nadel reușea să scape...

Mai întâi, prioritățile...

Cineva îl zgâlțâi. Adormise foarte profund, visase că se afla în aceeași încăpere cu Die Nadel, dar nu-l putea prinde – spionul îl orbise cu ajutorul stiletului. Când se trezi, încă mai credea că orbise – nu vedea cine-l scutura, până când înțelese că, pur și simplu, avea ochii închiși. Îi deschise și văzu aplecată deasupra lui silueta masivă, îmbrăcată în uniformă, a inspectorului-șef Anthony.

Bloggs se îndreptă de spate și se frecă la ochi.

– Ați aflat ceva? întrebă el.

– O mulțime de chestii, spuse Anthony. Întrebarea e, care dintre ele contează? Uitați, v-am adus micul dejun.

Puse pe masa de lucru o cană cu ceai și un biscuit și se așază pe partea cealaltă a mesei.

Bloggs se ridică din fotoliu și-și trase lângă masă un scaun cu spătar rigid. Sorbi din ceai. Era slab și foarte dulce.

– S-auzim, spuse el.

Anthony îi întinse un teanc de cinci-șase foi de hârtie.

Bloggs zise:

– Să nu-mi spui că au fost singurele delictе comise în regiunea asta...

– Bineînțeles că nu, răspunse Anthony. Dar am eliminat cazurile de beție, certuri conjugale, nerespectarea camuflajului, infracțiunile de circulație și toate delictеle pentru care s-au făcut deja arestări.

– Scuze, spuse Bloggs. Încă nu m-am dezmeticit. Să citesc mai întâi hârtiile.

Fuseseră jefuite trei case. În două dintre cazuri, se furaseră obiecte de valoare – bijuterii și blănuri. Bloggs spuse:

– Nu-i exclus să fure și așa ceva, numai ca să ne arunce nisip în ochi. Înseamnă locurile respective pe hartă, te rog. Poate ne vor da un indiciu.

Îi înapoie lui Anthony cele două foi de hârtie. Al treilea jaf fusese numai reclamat la poliție, fără alte amănunte. Anthony însemnă locul pe hartă.

În Manchester, fusese furate câteva sute de cartele alimentare dintr-un birou.

– Nu de cartele are nevoie, spuse Bloggs, ci de hrană.

Puse hârtia la o parte. Mai existau un furt de bicicletă în apropiere de Preston și un viol în Birkenhead.

– Nu cred că e un violator așa de înrăit, dar însemnează-l, pentru orice eventualitate.

Furtul bicicletei și a treia casă jefuită erau apropiate pe hartă. Bloggs zise:

– Cantonul de unde a fost furată bicicleta e cumva situat pe linia principală?

– Da, așa cred, spuse Anthony.

– Să presupunem că Faber s-a aflat totuși ascuns în acel tren și nu am reușit să-l găsim. Nu cumva cantonul ar putea fi primul loc unde putea să oprească trenul, după ce a plecat din Liverpool?

– Posibil.

Bloggs cercetă documentul din fața sa.

– Zice aici că a fost furat un palton și, în locul lui, a fost lăsat un sacou ud.

Anthony săltă din umeri.

– Asta poate să însemne orice.

– Nici o mașină furată?

– Nu, și nici ambarcațiuni sau atelaje, răspunse Anthony. În zilele astea, nu prea se mai fură mașini. Să faci rost de un automobil e simplu – mai greu e cu benzina.

– Puteam să pariez că va fura o mașină în Liverpool, spuse Bloggs, lovindu-se în ciudat cu pumnul în genunchi. O bicicletă nu-i poate fi de prea mult folos, de bună seamă.

– Eu aș fi de părere să vedem totuși despre ce e vorba, insistă Anthony. Oricum, altceva mai bun nu avem.

– De acord. Dar între timp, verificați încă o dată, la cele două jafuri, dacă nu s-a furat cumva mâncare sau îmbrăcăminte. Poate cei prădați nu au observat de la bun început. Arată-i fotografia lui Faber și victimei violului. Și continuați să verificați toate delictele. Poți să-mi aranjezi un mijloc de transport până la Preston?

– Am să-ți fac rost de o mașină, afirmă Anthony.

– Cât va dura până veți obține detalii despre al treilea jaf?

– Probabil că exact în acest moment au ajuns acolo, spuse Anthony. Când ai să fii la canton, trebuie să am toate datele.

– Ține-i din scurt, să nu piardă vremea pe drum, ceru Bloggs, luându-și treniul din cuier. Te sun.

- Anthony? Bloggs la telefon. Am ajuns la canton.
- Nu-ți mai pierde timpul acolo. În mod sigur, cel de-al treilea jaf a fost comis de omul tău.
- Sigur?
- Doar dacă nu cumva mișună prin zonă doi bandiți care amenință oameni cu stiletul.
- Despre ce-i vorba?
- Două doamne în vârstă, care locuiesc singure într-o căsuță.
- Dumnezeu! Moarte?
- Doar dacă n-au murit din pricina emoțiilor.
- Ce spui?
- Du-te până acolo și ai să vezi ce vreau să zic.
- Am plecat.

Era genul de căsuță care totdeauna e locuită de două bătrânici care trăiesc singure. Era mică, veche, de formă pătrată iar ușa era încadrată de o tufă de măceș, fertilizată de miile de ibrice cu frunze de ceai folosite, aruncate la rădăcină. Perdele roz-albe acopereau ferestrele alcătuite din ochiuri mici, prinse într-o rețea de fâșii de plumb; porțița de la intrare scârțâia. Răzoare de zarzavaturi se înșirau ordonat în mica grădină din față, împrejmuită cu un gard viu bine întreținut. Ușa din față fusese vopsită de un amator priceput, iar ciocănelul era prelucrat dintr-o potcoavă.

Apelului lui Bloggs îi răspunse o octogenară înarmată cu o pușcă. Bloggs zise:

- Bună dimineața. Sunt de la poliție.
- Ba nu ești deloc, spuse bătrâna. Aia au trecut deja pe-aici. Acum, cară-te de-aici până nu-ți zbor creierii!

Bloggs se uită la ea cu atenție. Avea mai puțin de un metru și jumătate înălțime, un păr alb și bogat strâns într-un coc și o față palidă zbârcită. Degetele-i subțiri ca niște bețe de chibrit

strângeau cu fermitate pușca. Buzunarul șortului era plin de cârlige de rufe. Bloggs se uită la picioarele ei și văzu că purta ghete bărbătești. În cele din urmă, spuse:

– Polițiștii pe care i-ați văzut mai devreme erau din partea locului. Eu sunt de la Scotland Yard.

– Și eu de unde să știu asta? spuse ea.

Bloggs se întoarse către șofer, îl chemă și îi spuse bătrânei:

– Uniforma lui constituie o dovadă suficientă pentru dumneavoastră?

– În regulă, zise ea și se dădu la o parte, lăsându-l să intre..

Pătrunse într-o cameră cu tavanul jos, pardosită cu ceramică. Încăperea era ticsită cu mobilă veche, greoaie, și fiecare suprafață disponibilă fusese decorată cu ornamente de porțelan și sticlă. În șemineu ardea un foc firav de cărbuni. Locuința mirosea a levănțică și a pisici.

Cea de-a doua bătrânică se ridică dintr-un fotoliu. Semăna cu prima, doar că era cam de două ori mai trupeșă. Când se ridică, două pisici o zbughiră din poala ei.

– Bună ziua, eu sunt Emma Parton, iar pe sora mea o cheamă Jessie. Nu țineți cont de pușca aia – slavă Domnului, nu este încărcată. Lui Jessie îi plac chestiile dramatice. Luați loc, vă rog. Arătați parcă prea tânăr pentru un polițist. Sunt surprinsă că Scotland Yardul se interesează de micul nostru necaz. Ați sosit de la Londra în dimineața asta? Jessie, adu-i tânărului nostru o cană cu ceai.

Bloggs se așează.

– Dacă nu ne înșelăm în privința identității făptașului, este vorba despre o persoană urmărită de justiție, spuse el.

– Ți-am spus eu! făcu Jessie. Puteam să fim terminate, măcelărite cu sânge rece!

– Nu fi caraghioasă, replică Emma. Se întoarse către Bloggs. Era un bărbat atât de simpatic...

– Povestiți-mi cum s-a întâmplat, zise Bloggs.

– Eu ieșisem în curtea din spate, începu Emma. Mă aflam în cotețul găinilor, sperând să găsesc vreun oușor. Jessie era în bucătărie...

– Și m-a luat prin surprindere, o întrerupse Jessie. Nici n-am avut timp să-mi iau pușca.

– Ai văzut prea multe filme cu cowboy, dragă, o muștră Emma.

– Ei și? Sunt mai bune decât filmele tale de dragoste – numai lacrimi și sărutări...

Bloggs scoase din portofel fotografia lui Faber.

– Despre el e vorba?

Jessie o examinează amănunțit.

– El este!

– Vai, da' inteligenți mai sunteți! se minună Emma.

– Dacă am fi fost așa de inteligenți cum spuneți, l-am fi prins până acum, replică Bloggs. Și ce a mai făcut?

Jessie spuse:

– Mi-a apăsat vârful cuțitului pe gât și mi-a spus: „O singură mișcare greșită și-ți tai beregata“. Cred că vorbea cât se poate de serios.

– Ei, las-o-ncolo, Jessie, mie mi-ai povestit că ți-a zis: „Dacă faci ce-ți spun, n-am să-ți fac nici un rău“.

– Tot un drac, Emma!

– Și ce voia? întrebă Bloggs.

– Mâncare, o baie, haine uscate, mașină. I-am dat, bineînțeles, ouăle, ce să-i faci. Am găsit niște haine de-ale lui Norman, soțul răposat al lui Jessie...

– Ați putea să le descrieți?

– Da. O pufoaică, o salopetă albastră, cămașă în carouri. A luat și mașina bietului Norman. Nu știu cum o să reușim

acum să mergem la cinema fără ea. Știți, sunt singurul nostru viciu, filmele.

– Ce fel de mașină era?

– Un Morris. Norman o cumpărase în 1924. Ne-a slujit cu credință, biata mașinuță.

Jessie interveni:

– Până la urmă, a renunțat să mai facă baie!

– L-am făcut să înțeleagă că nu se cuvine ca un bărbat să facă baie în bucătăria unor doamne care locuiesc singure.

– Sigur, replică usturător Jessie. Caraghioasă cum ești, ai prefera să ți se taie gâtul decât să vezi un bărbat în chiloți.

– Ce a zis când l-ați refuzat? întrebă Bloggs.

– A râs, spuse Emma. Dar cred că a înțeles poziția noastră.

Bloggs nu se putu abține să nu zâmbească.

– Cred că sunteți deosebit de curajoasă, spuse el.

– Sunt sigură că nu știu la ce vă referiți.

– Așadar, a plecat de aici cu un Morris, model 1924, îmbrăcat în salopetă și pufoaică. Pe la ce oră?

– Cam pe la nouă și jumătate.

Bloggs mângâie, cu un aer absent, o pisică tărcată, care clipi și începu să toarcă.

– Aveați multă benzină în rezervor?

– Vreo nouă litri – dar ne-a luat și taloanele de benzină.

– Și cum reușiți dumneavoastră să obțineți rația de petrol?

– În scopuri agricole, spuse Emma, bătând în retragere. Se înroși la față.

Jessie pufni:

– În plus, suntem izolate și bătrâne. Bineînțeles că avem dreptul la benzină.

– Să știți că de fiecare dată când mergem la cinematograful, ne ducem și la magazinele de cereale, adăugă Emma. Nu irosim benzina.

Bloggs zâmbi și ridică mâna.

– În regulă, nu vă faceți griji – raționalizarea nu intră în domeniul meu de interes. Cât de repede merge mașina dumneavoastră?

Emma spuse:

– N-am depășit niciodată cincizeci de kilometri pe oră.

Bloggs își cercetă ceasul de la mână.

– Chiar și la viteza asta, ar putea fi deja la o sută douăzeci de kilometri distanță. Se ridică. Trebuie să transmit toate aceste amănunte la Liverpool. Bănuiesc că nu aveți un telefon în casă, nu?

– Nu.

– Ce fel de Morris este?

– Un Cowley. Norman o poreclise „Bot de taur“.

– Culoarea?

– Cenușie.

– Numărul de înmatriculare?

– MLN 29.

Bloggs își trecu toate datele în carnețel.

Emma îl întreabă:

– Ce credeți, o să ne mai recuperăm vreodată mașinuța noastră?

– Eu așa cred, dar s-ar putea să nu o mai găsiți într-o stare așa de bună. Cei care conduc mașini de furat nu prea au grijă cu ele.

Se apropie de ușă.

– Sper să puneți mâna pe el, strigă Emma.

Jessie îl conduse afară. Continua să strângă în brațe pușca.

La ușă, îl prinse de mânecă și îi șopti pe un ton teatral:

– Spuneți-mi, ce este individul? Un evadat? Un criminal? Un violator?

Bloggs se uită la ea. Ochii ei mici și verzi străluceau de emoție. Se aplecă și-i șopti la ureche:

– Să nu suflați o vorbă nimănui, murmură el, dar să știți că este un spion german.

Ea chicoti încântată. „E limpede, își spuse, și el a văzut același film ca și mine“.

CAPITOLUL 17

Trecuse puțin de amiază când Faber traversă podul Sark și intră în Scoția. Lângă clădirea postului de control Sark, o tăbliță indicatoare anunța prima casă întâlnită în drumul spre Scoția, iar un afiș deasupra ușii zicea ceva despre căsătorii – nu reuși să-l citească din mers.

O jumătate de kilometru mai încolo, înțelese: era un loc în care fugarii se puteau căsători.

Șoseaua era umedă din cauza ploii din noaptea trecută, dar soarele o usca rapid. De când se renunțase la precauțiile cauzate de invazia germană, semnele de circulație și panourile indicatoare fuseseră puse la loc. Faber străbătu un șir de sate: Kirkpatrick, Kirtlebridge, Ecclefechan. Peisajul rural era plăcut la înfățișare și pajiștile verzi scânteiau în lumina soarelui.

Se opri să ia benzină la Carlisle. La stație supraveghe-toarea pompei, o femeie între două vârste, cu șorț slinos, nu-i puse nici o întrebare incomodă. Faber umplu rezervorul și canistra de rezervă, fixată afară, pe scara mașinii.

Era de-a dreptul încântat de mașină. În ciuda vârstei apreciabile, tot mai era în stare să prindă optzeci de kilometri pe oră. Motorul cu patru cilindri, 1548 de centimetri cubi și supape laterale, funcționa lin și neobosit în timp ce urca și cobora dealurile scoțiene. Fotoliile capitonate cu piele erau confortabile.

Apăsă para de cauciuc a claxonului pentru o oaie rătăcită de turmă.

Trecu prin micul târg Lockerbie, traversă râul Annan, pe podul Johnstone și începu ascensiunea vârfului Beattock. Folo-sea tot mai des cutia de viteze în trei trepte.

Hotărâse să nu o ia prin Edinburgh, de-a lungul coastei de est, ruta directă către Aberdeen. Cea mai mare parte a coastei de est a Scoției, pe marginile estuarului Forth, era zonă interzisă. Desigur, autoritățile nu puteau supraveghea în-deaproape o regiune atât de întinsă. Cu toate acestea, era mult mai puțin probabil ca Faber să fie oprit și luat la întrebări câtă vreme se ținea departe de zonă.

Până la urmă, tot va trebui să intre acolo – dar mai bine mai târziu decât prea devreme –, și-și stoarse mintea că născocească ceva plauzibil pentru situația când ar fi fost prins. În ultimii doi ani, cu restricțiile tot mai aspre de raționalizare a benzinei, călătoriile de plăcere cu mașina încetaseră practic, iar oamenii care dețineau automobile pentru călătorii absolut necesare erau pasibili de a fi condamnați pentru abateri de câțiva metri de la ruta prestabilită, în scopuri personale. Faber citise pățania unui impresar, arestat pentru că folosisse benzină livrată în scopuri agricole ca să transporte câțiva actori de la teatru la hotelul Savoy. Nesfârșitele lozinci propagandistice înștiințau populația că un bombardier Lancaster are nevoie de circa 9 000 de litri de benzină ca să ajungă în zona Ruhr. În condiții normale, nimic nu i-ar fi pricinuit o plăcere mai mare lui Faber decât irosirea petrolului care era folosit la bombardarea patriei sale; dar să fie oprit acum din drum, cu informațiile prinse la piept, și arestat pentru încălcarea raționalizării combustibilului ar fi fost o ironie de nesuportat.

Era dificil de găsit ceva. Cea mai mare parte a traficului era militar, iar el nu avea nici un fel de documente militare. Nu putea

pretinde că livrează provizii indispensabile – nu avea în mașină nici un fel de provizii. Cine călătorea în acele zile? Marinarii aflați în permisie, funcționarii, câte un vilegiaturist răzleț, muncitorii calificați... Asta era! Va fi un inginer mecanic, specialist într-un domeniu obscur, al uleiurilor pentru cutii de viteze, rezistente la temperaturi înalte, care mergeau la Inverness să rezolve o problemă de fabricație. Dacă avea să fie întrebat la ce uzină se duce, urma să spună că era secretă. (Destinația lui fictivă trebuia să fie cât mai îndepărtată de realitate, pentru a elimina riscul de a fi luat la întrebări de vreunul care știa cu certitudine că o asemenea uzină nu există.) Avea îndoieli asupra faptului că inginerii consultanți ar purta salopete ca a lui, dar, în vremuri de război, orice era posibil.

Odată rezolvată această problemă, se simți la adăpost de orice verificare întâmplătoare care ar fi putut apărea pe drum. Pericolul de a fi oprit de cineva care îl căuta înadins pe Henry Faber, spionul fugar, era o cu totul altă chestiune. Aveau fotografia lui...

Ei știau cum arată la față! Fața lui!

... Și nu peste multă vreme vor intra și în posesia descrierii mașinii în care călătorea. Nu se temea că vor pune o barieră pe șosea, întrucât nu aveau de unde să știe încotro se îndrepta; dar era sigur că fiecare polițist din regiune era pornit deja în căutarea unui Morris Cowley cenușiu, cu numărul de înmatriculare MLN 29.

Dacă era depistat în câmp deschis, nu l-ar fi prins imediat; polițiștii de la țară nu aveau mașini, ci biciclete. Da, dar ar fi telefonat superiorilor lor și, în câteva minute, mașinile ar fi pornit în urmărirea lui Faber. De cum vedea un polițist, trebuia să-și părăsească mașina, să fure alta și să se abată de la ruta planificată. În orice caz, în ținuturile joase, puțin populate, ale Scoției, avea toate șansele să ajungă până la Aberdeen fără să

întâlnească vreun polițist. În orașe, era altă poveste. Pericolul de a fi urmărit de o mașină a poliției era foarte mare. Era puțin probabil să scape; mașina lui era veche și relativ înceată și, în general, polițiștii erau buni șoferi. Cel mai bine, într-o atare situație, ar fi fost să iasă din mașină, cu speranța de a se face nevăzut în mulțime sau pe străduțele lateralnice. De fiecare dată când intra în câte un oraș mai răsărit, se gândea să-și abandoneze mașina și să fure alta. Necazul era că, procedând astfel, le-ar fi servit pe tavă celor de la MI5 o pistă largă de un kilometru, pe care aceștia nu ar fi întârziat să se arunce. Probabil că cea mai bună soluție era un compromis; avea să treacă prin orașe căutând să folosească numai străduțele lateralnice. Se uită la ceas. Urma să ajungă la Glasgow cam pe la amurg și de acolo se va bucura de avantajele întunericului.

Ei bine, nu era într-un totuș satisfăcut, dar singura cale de a te afla complet în siguranță era să nu fii spion.

În timp ce urca înălțimea de trei sute de metri a vârfului Beattock, începu să plouă. Faber opri mașina și coborî să ridice capota din prelată. Atmosfera era înăbușitor de caldă. Faber privi în sus. Cerul se acoperea cu iuteală de nori. Se anunțau tunete și trăsnete.

Când o porni din nou la drum, începu să descopere unele dintre defecțiunile mașinii. Vântul și ploaia se strecurau prin câteva tăieturi ale acoperișului de prelată, iar micul ștergător, care mătura jumătatea superioară a parbrizului secționat în două pe orizontală, nu reușea să ofere șoferului decât o perspectivă ca de tunel a drumului din față. Pe măsură ce relieful devenea tot mai deluros, sunetul motorului devenea ușor neregulat. Nici nu era de mirare: veche de douăzeci de ani, mașina era solicitată la maximum.

Ploaia încetă. Furtuna anunțată mai înainte nu sosisese, cerul rămăsese întunecat, iar atmosfera era rău prevestitoare.

Faber trecu prin Crawford, o așezare adăpostită printre dealurile verzi, Abington – o biserică și un post de poliție, situate pe malul vestic al râului Clyde – și Lesmahagow, la marginea ținutului mlăștinos, acoperit de vegetație sălbatică.

O jumătate de oră mai târziu era la periferia orașului Glasgow. De îndată ce intră în perimetrul construcțiilor, se îndepărtă de drumul principal, luând-o spre nord, sperând să ocolească orașul. Parcurse un șir de drumuri secundare, traversă arterele principale din zona estică a orașului, până când ajunse la șoseaua Cumbernauld. Aici coti din nou spre est și părăsi în grabă orașul. Scăpase mai repede decât se așteptase. Norocul continua să îl însoțească.

Se afla pe șoseaua A80, trecând pe lângă fabrici, mine și ferme. Alte denumiri de localități scoțiene îi intrară și-i ieșiră la fel de repede din memorie: Millerston, Stepps, Muirhead, Mollinburn, Condorrat.

Norocul îl părăsi între Cumbernauld și Stirling.

Acclera de-a lungul unei porțiuni drepte de șosea, coborând ușor, având câmp liber de ambele părți ale drumului. În timp ce acul vitezometrului atingeza șaptezeci de kilometri pe oră, se auzi un zgomot brusc și foarte puternic din direcția motorului: un huruit aspru, de parcă un lanț uriaș ar fi trecut forțat peste dinții unei roți. Micșoră viteza la cincizeci, dar zgomotul nu scăzu mai deloc în intensitate. Era limpede că cedase o piesă importantă și de mari dimensiuni a motorului. Faber ascultă cu atenție. Fie se spărsese un rulment, fie se fisurase arborele motor. Cu siguranță, nu putea fi ceva simplu, ca un carburator înfundat sau o bujie ancrasată; în nici un caz ceva care să se poată repara altundeva decât într-un atelier.

Opri mașina și se uită sub capota motorului. În afară de uleiul răspândit peste tot, nu-și putea da seama despre ce era

vorba. Se întoarse la volan și o luă din loc. În mod evident, puterea motorului scăzuse, dar cel puțin mașina se mișca.

După alți cinci kilometri, aburul începu să se ridice dinspre radiator. Faber își dădu seama că în curând mașina avea să se oprească definitiv. Căută un loc ferit unde să o abandoneze și găsi un drum neasfaltat, care se ramifica din drumul principal, ducând probabil la o fermă. La o sută de pași distanță față de șosea, drumul cotea pe după un tufiș de coacăz negru. Faber parcă mașina în apropierea tufei și opri motorul. Șuieratul aburului scăzu treptat în intensitate. Coborî și încuie ușa. Simți o undă de regret pentru Emma și Jessie, cărora le va fi foarte dificil să-și repare mașina înainte de terminarea războiului.

Se întoarse la șoseaua principală. De acolo, mașina nu putea fi văzută. Puteau să treacă o zi sau chiar două, până când vehiculul abandonat să trezească suspiciuni. „Până atunci, își spuse Faber, s-ar putea să fiu în Berlin.“

Își continuă drumul pe jos. Mai devreme sau mai târziu va ajunge într-un oraș, de unde va fura altă mașină. Se descurcase destul de bine: trecuseră mai puțin de douăzeci și patru de ore de când părăsise Londra și încă mai avea la dispoziție o zi întreagă până când submarinul avea să sosească la locul întâlnirii, mâine, la ora șase după-amiaza.

Soarele apusese demult și acum întunericul se lăsase dintr-odată. Faber abia mai vedea pe unde merge. Din fericire, pe mijlocul drumului fusese trasată o dungă albă – o inovație, a cărei utilitate fusese pusă în evidență de rigorile camuflajului – și abia dacă era în stare să se țină de ea. Mulțumită liniștii nocturne, avea să audă cu mult timp înaintea apropierea oricărui vehicul.

De fapt, nu-l depăși decât o singură mașină. Îi auzi zgomotul de tonalitate joasă al motorului încă de departe și se

îndepărtă câțiva pași de drum, făcându-se nevăzut până când mașina avea să treacă. Era o mașină de gabarit mare, un Vauxhall, încercă să ghicească Faber, și se deplasa cu viteză mare. O lăsă să treacă, apoi își reluă drumul pe jos. Douăzeci de minute mai târziu, o văzu din nou, oprită la marginea drumului. Dacă ar fi observat-o din vreme, ar fi făcut un ocol peste câmp, dar avea luminile stinse, motorul oprit și aproape că se ciocni de ea în întuneric.

Până să apuce să se gândească la ce avea de făcut, se pomeni luminat de fasciculul unei lanterne îndreptate spre el dinspre capota motorului, în timp ce o voce rosti:

– Ei, drăcie, e cineva acolo?

Faber se mișcă în lumina lanternei și întreabă:

– Aveți necazuri?

– Așa se pare.

Necunoscutul îndreptă lanterna în jos și, apropiindu-se, Faber observă în lumina reflectată fața împodobită de mustață a unui bărbat între două vârste, îmbrăcat într-un palton la două rânduri. În cealaltă mână, bărbatul ținea, mai degrabă cu stângăcie, o cheie mare, părând a nu fi prea sigur ce ar putea să facă de fapt cu ea.

Faber cercetă motorul.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu mai vrea să pornească, spuse bărbatul cu un puternic accent regional. Până acum a mers ca unsă și, deodată, a început să se poticnească. Și nu mă pricep deloc la mecanică. Ridică din nou lanterna spre Faber. Dumneavoastră vă pricepeți? încheie el plin de speranță.

– Nu tocmai, spuse Faber, dar pot să-mi dau seama când văd un cablu desfăcut. Luă lanterna din mâna celuiilalt, se aplecă și conectă cablul desprins pe capacul cilindrului. Ia încercați acum!

Individul urcă în mașină și porni motorul.

– Perfect! strigă el pe deasupra zgomotului. Sunteți un adevărat geniu! Urcăți-vă în mașină.

Lui Faber îi trecu o clipă prin minte că s-ar putea să fie o capcană complicată, pusă la cale de MI5, dar alungă gândul. În eventualitatea puțin probabilă că ar fi știut unde se află, de ce s-ar mai fi purtat cu mânuși? Când puteau mult mai ușor să trimită douăzeci de polițiști și vreo două mașini blindate ca să-l salte de pe șosea.

Urcă în mașină.

Șoferul urni automobil din loc și accelerează treptat, până când mașina prinse o viteză mulțumitoare. Faber se așeză mai comod. Șoferul spuse:

– Apropo, mă numesc Richard Porter.

Faber își aduse repede aminte de buletinul de identitate pe care-l avea în portofel.

– James Baker.

– Încântat de cunoștință. Cred că am trecut pe lângă dumneavoastră fără să vă observ.

Faber își dădu sama că omul își cerea scuze pentru că nu-l luase de pe drum – de când cu criza de benzină, toată lumea dădea curs apelurilor autostopiștilor.

– Nu-i nici o problemă, spuse Faber. Probabil că mă afluam lângă drum, în spatele unui tufiș, răspunzând unei chemări a naturii. Am auzit trecând o mașină.

– Veniți de departe? spuse Porter, oferindu-i un trabuc.

– Vă mulțumesc, dar nu fumez, spuse Faber. Da, vin tocmai de la Londra.

– Și ați ajuns până aici cu autostopul?

– Nu. Mi s-a stricat mașina la Edinburgh. Se pare că trebuia înlocuită o piesă care nu se afla pe stoc, așa că am lăsat-o la garajul atelierului.

– Al naibii ghinion! Ei, eu oricum merg la Aberdeen, așa că pot să vă las oriunde vreți pe această distanță.

Ăsta era chiar un noroc orb. Cu ochii închiși își imaginează harta Scoției.

– Grozav, spuse el. Eu merg la Banff, așa că Aberdeen este chiar în drumul meu. Numai că au nu aveam de gând s-o iau pe drumul principal... Nu mi-am făcut rost de un permis de trecere. Cumva Aberdeen se află în zona interzisă?

– Numai portul, spuse Porter. În tot cazul, cât timp vă aflați în mașina mea, nu aveți de ce să vă faceți griji din cauza asta. Sunt judecător de pază și membru în Comitetul pentru Ordine. Ce părerea aveți de asta?

Faber zâmbi în întuneric.

– Vă mulțumesc. Ei, e vorba de un serviciu permanent? Mă refer la postul de judecător.

Porter apropie un chibrit aprins de trabuc, pufăind cu poftă.

– Nu tocmai. De fapt, sunt pe jumătate pensionat. Până să descopăr că sunt bolnav de inimă, eram avocat consultant.

– Aha. Faber se strădui să pună în intonație ceva compasiune.

– Sper că nu vă supără fumul? spuse Porter agitându-și trabucul.

– Cătuși de puțin.

– Și ce vânt vă poartă la Banff?

– Sunt inginer. S-a ivit o problemă într-o uzină... La drept vorbind, treaba e secretă.

Porter ridică mâna.

– Nu mai spuneți nici un cuvânt. Am înțeles.

Pentru o vreme, se lăsă tăcerea. Mașina trecu în goană prin câteva orașe. Era evident că Porter cunoștea drumul foarte bine, dacă își permitea să conducă mașina cu o asemenea viteză în condiții de întuneric total. Automobilul de mari dimensiuni

înghițea pur și simplu kilometri. Mersul lui lin acționa ca un narcotic. Faber își înăbuși un căscat.

– Fir-ar să fie, eu te țin de vorbă și dumneata nu mai poți de somn, spuse Porter. Ce caraghios sunt! Te rog, nu te formaliza. Dacă vrei, poți să tragi un pui de somn.

– Mulțumesc, răspunse Faber. Așa voi face.

Balansul mașinii semăna cu legănatul trenului, și Faber avu din nou coșmarul lui legat de sosirea la Londra, numai că de data asta era ușor definit. În loc să cineze în tren și să discute politică națională cu studentul din Cardiff, din nu se știe care motiv era obligat să călătorească în tenderul pentru cărbuni, șezând pe valiza care conținea stația radio și rezemat de peretele metalic. Când trenul a ajuns la gara Waterloo, toată lumea – inclusiv pasagerii care coborau din tren – ținea în mână câte o copie a fotografiei care-l reprezenta pe Faber în echipa de atletism; toți se uitau unul la celălalt, comparându-și reciproc fețele cu chipul din fotografie. La bariera pentru controlul biletelor, controlorul îl apucă de umăr și spuse: „Dumneata ești omul din fotografie, nu-i așa?” Faber rămase fără replică. Nu fu în stare să se holbeze la fotografie și să-și aducă aminte de felul cum trebuie să alerge ca să câștige acea cupă. Doamne, cum mai alergase; își începuse finišul prea din timp, cam cu un kilometru mai devreme față de momentul planificat, iar pe ultimii cinci sute de metri ajunsese să-și dorească moartea – iar acum, probabil că avea să moară din cauza fotografiei din mâna controlorului... Controlorul spunea: „Trezește-te! Trezește-te!” și, dintr-odată, Faber se trezi din nou în automobilul lui Richard Porter, tot acesta fiind și cel care-i spunea să se trezească.

Mâna sa dreaptă parcursese pe jumătate drumul spre mânăca stângă, acolo unde era ascuns stiletul, în fracțiunea de secundă scursă înainte de a-și aminti că, din punctul de vedere al lui

Porter, James Baker nu era decât un autostopist nevinovat. Mâna îi căzu lângă corp și se relaxă.

– Te-ai trezit ca un soldat, constată amuzat Porter. Am ajuns la Aberdeen.

După felul cum fuseseră pronunțate cuvintele, Faber își aduse aminte că Porter era magistrat și membru al unei autorități polițienești. Faber îl cercetă cu privirea pe bărbatul de lângă el, în lumina palidă a zorilor: Porter avea o față roșie și o mustață îngrijită; paltonul de culoarea cămilei părea de bună calitate. Faber trase concluzia că acesta trebuia să fie, în orașul său, un om înstărit și puternic. Dacă ar fi dispărut, i s-ar fi remarcat imediat lipsa. Astfel încât se hotărî să nu-l omoare.

Faber spuse:

– Bună dimineața.

Privi pe fereastra mașinii la orașul de granit. Se deplasau încet, de-a lungul unei străzi principale, mărginită de ambele laturi de magazine. Văzu mai mulți lucrători matinali, îndreptându-se hotărâți în aceeași direcția – de bună seamă, pescari. Părea a fi un loc rece și bătut de vânturi.

– Dacă simți nevoia să te bărbierești și să iei un mic dejun înainte de a-ți continua călătoria, te invit la mine acasă. Ce zici?

– Ești foarte amabil...

– Nicidecum. Dacă nu erai dumneata, și acum m-aș fi aflat tot pe șoseaua A80, la Stirling, așteptând să se deschidă vreun atelier de reparații.

– ... și îți mulțumesc foarte mult. Dar aș vrea să-mi continui călătoria.

Porter nu insistă și Faber bănuie că omul răsuflase chiar ușurat că nu-i fusese acceptată propunerea.

– În cazul ăsta, am să te las la intersecția cu George Street, acolo începe șoseaua A96, care duce direct la Banff.

Câteva clipe mai târziu, mașina se opri la un colț de stradă.

– Am ajuns.

Faber deschise ușa.

– Mulțumesc că m-ai adus până aici.

– Mi-a făcut plăcere, spuse Porter, întinzându-i mâna.

Succes!

Coborî, închise ușa și mașina se urni din loc. Își făcu socoteala că nu avea de ce să se teamă; Porter avea să se ducă acasă și să doarmă toată ziua, iar atunci când își va da seama că ajutase un fugar, avea să fie prea târziu ca să mai poată face ceva.

Urmări cu privirea automobilul care se îndepărta, traversă drumul și intra pe Market Street, un nume promițător. Nu trecu mult și se pomeni în zona docurilor și, orientându-se după miros, ajunse în piața negustorilor de pește. Se simțea în siguranță în agitația zgomotoasă și mirositoare a pieței, în care toți erau îmbrăcați în haine de lucru, ca și el. Peștii umezi zburau prin aer, însoțiți de înjurături prietenoase, și lui Faber îi veni greu să priceapă graiul stâlcit, gutural. Cumpără de la o tarabă un ceai fierbinte și tare, servit într-o cană ciobită, și o chiflă cu o felie de brânză.

Se așeză pe un butoi să mănânce și să se gândească. În seara aceea era momentul să fure o barcă. Era destul de supărător faptul că trebuia să aștepte o zi întreagă, în următoarele douăsprezece ore fiind nevoit să se ascundă undeva; dar ajunsesse prea aproape acum ca să riște inutil, iar furtul unei bărci în plină zi era mult mai periculos decât după apusul soarelui.

Își termină micul dejun și se ridică în picioare. Aveau să mai treacă vreo două ore până când se va trezi la viață. Hotărî să întrebuințeze acest răgaz căutându-și o ascunzătoare potrivită.

Făcu un circuit al docurilor și al portului închis. Măsurile de securitate erau superficiale și ochi mai multe locuri pe unde putea să se strecoare pe lângă punctele de control. Ocoli plaja și porni de-a lungul esplanadei lungi de trei kilometri, la capătul căreia se aflau două iahturi de agrement, ancorate la gura râului Don. Ar fi fost foarte potrivite pentru scopul lui Faber, dar cu siguranță că nu aveau combustibil.

Un paravan dens de nori acoperea răsăritul de soare. Atmosfera deveni extrem de caldă și încărcată. Câțiva vilegiaturiști hotărâți ieșiseră din hotelurile de lângă țărmul mării și se așezaseră pe plajă, așteptând cu încăpățănare lumina soarelui.

Faber se îndoia că vor avea parte de ea în ziua aceea.

Se părea că plaja era cea mai bună ascunzătoare. Poliția va verifica gara feroviară și autogara, dar aproape sigur că nu va cerceta cu de-amănuntul întregul oraș. Era posibil să controleze câteva hoteluri și case de oaspeți. Era însă greu de crezut că îi vor lua la rând pe cei aflați pe plajă. Hotărî deci să-și petreacă ziua într-un șezlong.

Își cumpără un ziar de la un chioșc și închirie un șezlog. Își dezbracă haina, apoi își scoase și cămașa și o îmbracă din nou, peste salopetă.

Dacă apărea vreun polițist, avea să-l vadă cu mult înainte să ajungă în zona în care se postase. Avea timp berechet să părăsească plaja și să se facă nevăzut pe străzi.

Începu să citească ziarul, care anunța cu litere de-o șchioapă o nouă ofensivă a aliaților în Italia. Faber trată știrea cu scepticism. Anzio¹ fusese teatrul unui adevărat măcel.

¹ Port la sud de Roma, cap de pod al invaziei aliaților în Italia, în ianuarie 1944 (n.tr.)

Ziarul era prost imprimat și nu avea fotografii. Mai citi că poliția se afla în căutarea unui anume Henry Faber, care omorâse doi oameni din Londra cu un stilet...

O femeie în costum de baie trecu prin fața lui, privindu-l stăruiitor. Inima lui Faber tresări un pic. Apoi realizează că femeia se afla în căutarea unei aventuri. O clipă, fu tentat să-i vorbească. Trecuse atât de mult... Își luă însă seama, zicându-și: „Răbdare, răbdare. Mâine vei fi acasă“.

Era o ambarcațiune pescărească de mici dimensiuni, lungă de o sută cincizeci-două sute de metri și lată în „șolduri“, cu motorul în cală. Dimensiunile antenei vorbeau despre o stație radio puternică. Cea mai mare parte a punții era ocupată de tanbuchiuri care dădeau în cală. Cabina se afla la pupa, înăuntru abia fiind loc pentru doi oameni stând în picioare, plus tabloul de bord și comenzile. Corpul navei era căptușit cu scânduri suprapuse, proaspăt călăfătuit și părea a fi fost de curând vopsit.

Și alte două bărci aflate în port ar fi fost la fel de potrivite, dar Faber urmărise de pe chei cum echipajul acesteia o legase la mal și o realimentase, înainte de a pleca acasă.

Lăsă să treacă vreo câteva minute, pentru ca echipajul să se îndepărteze suficient, apoi se apropie de șalupă și sări pe punte. Vasul se numea *Marie II*.

Găsi timona blocată cu ajutorul unui lanț. Așezat pe podeaua cabinei strâmte, ascuns privirilor din afară, se chinui timp de zece minute să forțeze lacătul. Se întuneca devreme din cauza stratului de nori care continua să acopere cerul.

După ce deblocă timona, ridică ancora mică și sări din nou pe chei, ca să dezlege parâmele. Reveni în cabină, amorsă motorul diesel și trase demarorul. Motorul tuși și se opri. Încercă din nou. De data aceasta, mașinăria se trezi zgomotos la viață. Începu manevrele de ieșire din dană.

Se strecură printre celelalte ambarcațiuni ancorate la chei și găsi canalul principal de ieșire din port, marcat de geamanduri. Deși își dădea seama că numai vanele cu un pescaj mult mai mare trebuiau să se țină de canal, se gândi că nu avea cum să-i dăuneze o precauție în plus.

De îndată ce ieși din rada portului, o briză puternică își făcu simțită prezența și Faber nu putu decât să spere că acesta nu era vreun semn că vremea avea să se strice. Marea era surprinzător de agitată și șalupa mică, dar robustă, se înălța pe creasta valurilor. Faber deschise larg valvele motorului, consultă busola de pe tabloul de bord și își stabili cursul. Găsi câteva hărți într-un dulăpior, sub timonă. Păreau vechi și puțin folosite; fără îndoială, căpitanul vasului cunoștea prea bine apele din zonă ca să mai aibă nevoie de hărți. Faber verifică toate coordonatele memorate în noaptea aceea de la Stockwell, stabili un curs precis și acționează piedica timonei.

Ferestrele cabinei erau acoperite de apă. Faber nu-și putu da seama dacă era ploaia sau stropii aruncați de valuri, retezate acum de vântul tăios. Fu de ajuns să scoată doar o clipă capul pe ușa cabinei, ca să se aleagă cu fața udată temeinic.

Porni stația radio. Se auzi mai întâi un zumzet, apoi niște pârațuri. Roti butonul de acord, trecând rapid peste lungimile de undă, și prinse câteva frânturi de mesaje. Stația funcționa perfect. O reglă pe frecvența submarinului, apoi o închise. Era prea devreme pentru stabilirea contactului.

Pe măsură ce înainta spre ape mai adânci, valurile creșteau în dimensiuni. Acum, vasul se înălța ca un cal năvălaș, cu fiecare val, apoi se legăna o clipă pe creastă, înainte de a plonja amețitor în depresiunea de la baza talazului următor. Faber se holbă afară, fără să vadă nimic. Se înnoptase și era întuneric beznă. Avu o ușoară senzație de greață.

De fiecare dată când reușea să se liniștească, spunându-și că nu era posibil ca valurile să crească mai mult, un nou monstru, mai înalt decât cel de dinaintea lui, ridica vasul înspre ceruri. Valurile deveniseră tot mai apropiate, astfel încât acum pupa ambarcațiunii rămânea ațintită câtva timp fie înspre cer, fie către fundul mării.

Șalupa ajunsese într-o depresiune deosebit de adâncă, moment în care un fulger o ilumina de parcă ar fi fost ziuă. Faber văzu un munte verde-cenușiu de apă prăbușindu-se pe prova și măturând apoi puntea și cabina în care se afla. Nu-și putea da seama dacă trosnetul teribil care se auzi, la o secundă după aceea, era tunetul sau zgomotul sfărâmării structurii de rezistență a vasului. Căută înfrigurat prin cabină o vestă de salvare. Nu găsi nici una.

După aceea, fulgerele deveniră tot mai dese. Faber menținu timona blocată și se sprijini cu fermitate de peretele cabinei, străduindu-se să rămână în picioare. Nu avea nici un rost să încerce să acționeze comenzile – șalupa se ducea acolo unde o arunca furia mării.

Își spunea întruna că ambarcațiunea fusese construită să reziste unor astfel de furtuni de vară, ivite pe neașteptate. Nu reușea să se convingă. De bună seamă că pescarii experimentați ar fi observat semnele unei asemenea furtuni și s-ar fi abținut să pornească în larg, știind că vasul lor nu putea supraviețui în astfel de condiții.

Nu avea nici cea mai mică idee unde se afla. Putea să se fi întors aproape de Aberdeen, după cum nu era exclus să fi ajuns la locul întâlnirii. Se așeză pe podeaua cabinei și porni radioul. Legănatul și scuturăturile violente făceau dificilă reglarea stației. Când aceasta se încălzi, se jucă puțin cu butoanele, dar nu reuși să prindă nimic. Reglă volumul la maximum – nici un rezultat.

Cu siguranță antenna se ruptese din suportul ei de pe acoperișul cabinei.

Comută pe „transmisie“ și repetă de mai multe ori mesajul simplu. „Recepție, vă rog!“; apoi comută aparatul pe „recepție“. Nu trăgea mari speranțe ca mesajul său să ajungă unde trebuia.

Opri motorul ca să economisească totuși combustibilul. Trebuia să reziste până la terminarea furtunii – dacă putea, bineînțeles – și apoi să încerce să repare sau să înlocuiască antenna. Combustibilul avea să fie prețios.

La coborârea de pe creasta următorului val uriaș, vasul se înclină amenințător într-o parte și Faber își dădu seama că avea nevoie de puterea motorului pentru ca șalupa să atace valurile frontal. Trase demarorul. Nu se întâmplă nimic. Încercă de câteva ori, apoi renunță, blestemându-și ideea de a-l fi oprit.

Deodată vasul se înclină atât de mult, încât Faber căzu și se lovi cu capul de timonă. Zăcu amețit pe podeaua cabinei, așteptând din clipă în clipă ca șalupa să se răstoarne. Un alt val se zdrobi de cabină, făcând țandări ferestrele. Imediat, Faber se pomeni sub apă. Fiind sigur că nava avea să se scufunde, se strădui să se ridice și ieși la suprafață. Toate ferestrele fuseseră sparte, dar șalupa plutea în continuare. Izbi cu piciorul ușa cabinei și apa se năpusti afară. Se prinse cu mâinile de timonă, ca să nu fie luat de apă și aruncat în mare.

Deși părea incredibil, furtuna devenea tot mai violentă. Unul dintre ultimele gânduri coerente ale lui Faber fu acela că, probabil, apele acestea nu vedeau o astfel de furtună decât o dată la o sută de ani. Apoi, întreaga lui voință și toată puterea de concentrare se focalizară pe menținerea mâinilor strânse pe timonă. Ar fi trebuit să se lege, dar acum nu mai îndrăznea să-și dea drumul ca să găsească o frânghie. Își pierdu cu totul simțul orientării în timp ce șalupa se înălța și se prăbușea de pe valurile

înalte ca niște stânci. Vântul puternic și tone întregi de apă își dădeau silința să-l miște din locul lui. Picioarele îi alunecau în permanență pe podeaua și pereții umezi, iar mușchii brațelor îl ardeau de durere. Trăgea aer în piept în momentele când capul i se ridica deasupra nivelului apei, dar în rest își ținea respirația. De câteva ori, aproape că-și pierdu cunoștința și realizează, ca prin ceață, că acoperișul cabinei dispăruse.

Ori de câte ori fulgera, vedea frânturi de imagine ca de coșmar ale mării. Era mereu surprins de apariția valurilor: în față, mai jos, înălțându-se lângă el sau ieșind complet din câmpul vizual. Totodată, descoperi șocat că nu-și mai simțea mâinile și privi în jos ca să vadă dacă erau încleștate în continuare de timonă, înghețate într-o strânsoare de o rigiditate cadaverică. Un vuiet continuu îi răsuna în urechi, fiindu-i imposibil să distingă vântul de tunete sau de freamătul mării.

Puterea gândirii raționale îl părăsi încetul cu încetul. Într-o stare care era mai puțin decât o halucinație, dar mai mult decât un vis cu ochii deschiși, o văzu pe femeia care-l privise stăruitor pe plajă, mai devreme. Pășea la nesfârșit către el, pe deasupra punții instabile a șalupei, cu costumul de baie lipit de trup, mereu apropiindu-se, dar niciodată ajungând la el. Știa că atunci când ea va ajunge suficient de aproape ca s-o atingă, el își va desprinde mâinile amortite de pe timonă, dar își spunea întruna: „Nu încă, nu încă...“, în timp ce ea pășea zâmbind și unduindu-și soldurile. Se simți tentat să lase baltă timona și să se apropie el de ea, dar ceva în subconștient îi spunea că, dacă își va părăsi locul, nu va mai ajunge niciodată la ea, astfel încât așteptă, îi zâmbi și o urmări cu privirea din când în când; și chiar și atunci când închidea ochii, o vedea tot acolo.

Acum, conștiința îl părăsea și îi revenea, pe rând. Mintea i se întuneca, mai întâi dispărând șalupa și marea, apoi imaginea

fetei, până când se trezea brusc ca să realizeze că, în mod incredibil, încă mai rezista în picioare, încă se mai ținea strâns de timonă, încă mai era în viață. Apoi, pentru un timp, își impunea să rămână treaz și conștient, dar în cele din urmă extenuarea puna din nou stăpânire pe el.

Într-unul din ultimele sale momente lucide, observă că valurile se deplasau într-o anumită direcție, purtând și vasul cu ele. Un fulger luminează din nou și văzu, în una din părțile laterale, o uriașă masă întunecată, un val de o mărime imposibilă – nu, nu era un val, era o faleză... Bucuria de a fi ajuns undeva, aproape de un țărm, fu risipită de teama de a nu fi aruncat de valuri și zdrobit de peretele stâncos al falezei. Încercă prosteste să tragă demarorul, apoi reveni iute cu mâna pe timonă: numai că, de data asta, mâna refuza să mai strângă.

Un nou val ridică barca și o azvârli-n jos, ca pe o jucărie stricată. În timp ce zbura prin aer, agățat în continuare de timonă cu o singură mână, Faber văzu o stâncă ascuțită ca un stilet ivindu-se în apă, la baza valului. Părea aproape sigur că vârful se va înfige în barcă... dar carena zgârie muchia stâncii și fu purtată mai departe.

Ajunsese în zona în care valurile înalte ca niște munți se spărgeau. Următorul talaz fu prea puternic pentru structura de rezistență a vasului. Acesta lovi piciorul valului cu forța izbiturii de un corp solid, și sunetul carenei zdrobite avu în urechile sale rezonanța unei explozii. Faber înțelese că șalupa era terminată...

Apa se retrăsese, iar Faber își dădu seama că vasul se zdrobise pentru că se lovise de... țărm. Cu o uluială amortită, privi plaja luminată de un nou fulger. Marea ridică vasul distrus de pe nisip, un nou val spărgându-se de punte, trântindu-l pe Faber la podea. Însă îi fusese de ajuns lumina fulgerului ca să vadă totul cu limpezime. Plaja era îngustă, iar valurile se

spărgeau direct de faleză. Dar, undeva în dreapta lui, se afla un debarcader și un soi de punte care ducea de la debarcader la creasta falezei. Știa că dacă părăsea barca, odată ajuns pe plajă, următorul val avea să-l zdrobească sub greutatea tonelor de apă sau să-i spargă capul, precum coaja unui ou, de stâncile falezei. Dar, dacă reușea să ajungă până la debarcader în intervalul dintre două valuri, poate că ar fi reușit pe urmă să se târască pe punte, până acolo unde s-ar fi aflat la adăpost de mânia apelor.

Valul următor despică puntea, ca și cum lemnul din care fusese construită nu era mai rezistent decât o coajă de banană. Șalupa se prăbuși sub Faber, care se pomeni târât înapoi de valul care se retrăgea. Se căzni să se ridice, cu picioarele ca de gelatină, și o rupse la fugă spre debarcader, improșcând apa din băltoacele de pe plajă. Parcurgerea celor câțiva metri se dovedi a fi cel mai greu efort fizic pe care-l făcuse vreodată. Aproape că-și *dorea* să se împiedice, să cadă în apă și să moară, dar rămase în picioare, așa cum făcuse când câștigase cursa de cinci mii de metri, până când se izbi de unul dintre pilonii debarcaderului. Ridică brațele și se agăță de scânduri cu mâinile, obligându-le, printr-un efort de voință, să revină la viață timp de câteva secunde; se ridică până când ajunse cu bărbia la nivelul debarcaderului; apoi își balansă picioarele și se rostogoli pe platforma de lemn.

Valul veni din urmă în momentul în care reuși să se ridice în genunchi. Se aruncă înainte. Valul îl purta câțiva pași, apoi îl trânti pe platformă. Înghiți apă sărată și văzu stele verzi. Când greutatea apei încetă să-i mai apese pe spate, își concentră voința ca să se miște din loc. Nu reușea cu nici un chip. Se simțea târât înapoi de o forță implacabilă și, dintr-odată, se simți cuprins de furie. Nu se va da bătut... nu acum, fir-ar să fie! Blestemă în gura mare nenorocita de furtună și marea, și pe britanici, și pe Percival Godliman și, brusc, se ridică în picioare și alergă, alergă

departe de mare și urcă puntea, cu ochii închiși și cu gura deschisă, ca un nebun, riscând să-i crape plămânii și să-și sfărâme oasele; alerga fără să mai știe unde avea să ajungă, dar simțind că nu se va opri până când nu-și va pierde mințile.

Puntea era lungă și puternic înclinată. Un bărbat puternic ar fi reușit să alerge de jos până sus, dacă ar fi fost antrenat și odihnit. Un atlet olimpic, dacă ar fi fost obosit, ar fi putut parcurge jumătate din distanță. Un bărbat obișnuit, de patruzeci de ani, ar fi făcut un pas sau doi.

Faber reuși să ajungă pe creasta falezei.

Când mai avea un pas până la capăt, simți o durere ascuțită asemenea unui ușor atac de inimă, și își pierdu cunoștința, dar picioarele mai făcură din inerție încă doi pași, înainte de a cădea pe iarba îmbibată de apă.

N-a știut niciodată cât timp a zăcut acolo. Când a deschis ochii, furtuna nu se oprise, dar se crăpase de ziuă și, la câțiva pași de el, văzu o casuță care părea locuită.

Se ridică în genunchi și își începu târâșul lung, ce părea să nu se mai sfârșească, până la ușa de la intrare.

CAPITOLUL 18

Submarinul U-505 făcu un viraj larg, motoarele puternice încetiniră la scufundare. Era ca un uriaș rechin cenușiu, fără dinți. Comandantul Werner Heer își bea cafeaua, abținându-se să nu fumeze. Fusese a zi lungă și o noapte la fel de lungă. Nu-i plăcea misiunea. Era un luptător, iar aici nu se purta nici o luptă. Și, mai ales, nu putea să-l sufere pe ofițerul din Abwehr, un tip tăcut, cu ochi albaștri, care era un oaspete nepoftit pe submarinul său. Agentul secret, maiorul Wohl, stătea în fața căpitanului. Omul ăsta nu părea niciodată obosit, naiba să-l ia! Ochii lui albaștri se roteau prin încăpere, înregistrând totul, fără însă să-și schimbe expresia.

Uniforma lui nu avea nici cea mai mică urmă de cută, în ciuda condițiilor de viață de pe submarin, și-și aprindea țigară de la țigară, fumându-le doar pe un sfert.

Heer s-ar fi lăsat de fumat, fie doar și pentru a aplica regulamentul și a-i strica plăcerea lui Wohl, dar el însuși era un împătimit al țigărilor.

Heer nu-i agrease niciodată pe agenții secreți pentru că avea mereu impresia că voiau să culeagă informații despre el. Și nici cu Abwehr-ul nu-i plăcea să lucrez. Submarinul său era construit pentru luptă și nu ca să se furișeze pe lângă coastele britanice ca să salveze nu știu ce agent secret. I se părea curată nebunie să

riște integritatea unui echipament de luptă atât de scump – fără a mai vorbi de echipajul format din oameni experimentați – de dragul cuiva care putea foarte bine să nu reușească să ajungă la locul întâlnirii.

Își goli ceașca și făcu o grimasă.

– Fir-ar a dracului de cafea, spuse el. Are un gust îngrozitor.

Privirea lipsită de expresie a lui Wohl zăbovi asupra lui preț de o clipă și apoi se fixă pe altceva. Nu spuse nici un cuvânt.

„Veșnic enigmatic. Să-l ia dracu’.” Heer se foi neliniștit în scaun. Pe puntea unui vas obișnuit, s-ar fi plimbat de colo-colo, dar la bordul unui submarin, oamenii învățau să evite mișcările de prisos. În cele din urmă, spuse:

– Să știi că omul dumitale nu are cum să vină pe o vreme ca asta.

Wohl se uită la ceasul de la mână.

– Vom aștepta până la ora șase dimineța, spuse el degajat.

Nu era un ordin – Wohl nu avea cum să-i dea ordine lui Heer, dar chiar și numai enunțarea seacă a faptului respectiv constituia totuși o insultă la adresa unui ofițer superior. Ceea ce Heer ținu să-i precizeze.

– Fiecare dintre noi va acționa respectând ordinele primite, răspunse Wohl. După cum știți, ele provin de la o autoritate cu adevărat foarte înaltă.

Heer își stăpâni mânia. Tânărul avea dreptate, desigur. Heer va da curs ordinelor sale, dar, odată reveniți în port, îl va raporta pe Wohl pentru insubordonare. Deși știa că nu va realiza mare lucru cu asta, cei cincisprezece ani petrecuți în cadrul Marinei Militare îl învățaseră pe Heer că oamenii din statul-major nu dădea socoteală nimănui...

– Atunci, chiar dacă omul dumitale este îndeajuns de sărit de pe fix ca să se aventureze în larg în noaptea asta, cu siguranță că nu este un marinar atât de priceput încât să supraviețuiască.

Singurul răspuns a lui Wohl fu aceeași privire inexpressivă.

Heer se adresează operatorului radio:

– Weissman?

– Nimic, domnule căpitan.

Wohl spuse:

– Am senzația că zgomotele pe care le-am auzit cu câteva ore în urmă erau de la el.

– În cazul acesta, se afla foarte departe de locul întâlnirii, domnule maior, spuse operatorul. Mie mi s-a părut mai curând că au fost paraziți de la fulgere.

Heer adăugă:

– Dacă nu a fost el, nu a fost și gata. Dar dacă atunci a fost el, până în momentul ăsta aproape sigur că s-a înecat.

– Dumneavoastră nu-l cunoașteți pe omul acesta, domnule căpitan, rosti Wohl, și de data asta se simți chiar o undă de emoție în vocea lui.

Heer nu răspunse. Zumzetul motorului se modifică ușor și i se păru că distinge un vag clăntănit. Dacă acesta creștea în intensitate, va trebui să vadă în port despre ce e vorba. Ar fi putut face asta oricum, numai ca să evite o nouă călătorie cu acest detestabil maior Wohl.

Un marinar își făcu apariția.

– Doriți cafea, să trăiți?

Heer clătină din cap.

– Dacă mai beau una, o să mă piș cafea.

– Adu-mi una, te rog, spuse Wohl, scoțându-și o nouă țigară.

Ceea ce-l făcu pe Heer să se uite la ceas. Era șase și zece minute. Într-un mod subtil, maiorul Wohl își aprinsese țigara de la ora șase cu o ușoară întârziere doar ca să mai țină submarinul pe loc câteva minute în plus.

Heer spuse:

– Fixați direcția pentru revenirea la bază.

– O clipă, spuse Wohl. Cred că, înainte de a pleca, ar trebui să aruncăm o privire la suprafață.

– Nu fi prost, replică Heer, știind că acum se află pe teren sigur. Nu-ți dai seama ce furtună e afară? Nici nu vom fi în stare să deschidem tambuchiul, iar cu periscopul nu vom reuși să vedem la o distanță mai mare de câțiva metri.

– De unde știți cât de puternică e furtuna, de la această adâncime?

– Din experiență.

– Atunci, trimiteți măcar un semnal la bază și înștiințați-i că omul nostru a venit la locul întâlnirii. S-ar putea să primim ordinul să rămânem aici.

Heer oftă exasperat.

– Este imposibil să se stabilească un contact radio cu baza, de la această adâncime.

În sfârșit, calmul lui Wohl se risipi.

– Căpitane Heer, vă recomand cu fermitate ca, înainte de a părăsi locul de întâlnire, să ieșiți la suprafață să comunicați cu baza. Omul pe care trebuie să-l salvăm deține niște informații vitale. Führerul așteaptă raportul său.

Heer îi aruncă o privire tăioasă.

– Vă mulțumesc că mi-ați făcut cunoscută opinia dumneavoastră, domnule maior, spuse el, întorcându-i spatele. Cu toată viteza înainte, ordonă el.

Murmurul celor două motoare diesel se preschimbă într-un huruit, și submarinul începu să accelereze.

PARTEA A PATRA

CAPITOLUL 19

Când Lucy se trezi, furtuna din seara trecută nu se potolise. Se aplecă peste marginea patului, mișcându-se cu grijă ca să nu-l deranjeze pe David, și își luă ceasul de mână de pe podea. Trecuse puțin de șase. Prin acoperiș se auzea urletul vântului. David putea să doarmă mai departe: astăzi nu se putea face mare lucru pe afară.

Se întrebă câte plăci de ardezie smulsese vântul din acoperiș peste noapte. Se va urca în pod, să verifice. Dar mai întâi, va aștepta până când David va ieși afară, altfel s-ar putea supăra că nu-i ceruse lui să facă treaba asta.

Se furișă afară din pat. Era extrem de frig. Vremea caldă a ultimelor zile fusese o scurtă vară înșelătoare, care pregătea terenul pentru această furtună. Acum era frig ca în noiembrie. Își scoase cămașa de noapte din flanelă și își îmbracă la repezeală chiloții, pantalonii și puloverul. David se foi. Ea îi aruncă o privire; David se răsuci într-o parte, dar nu se trezi.

Traversă palierul îngust și se duse în camera lui Jo. Ajuns la vârsta de trei ani, copilul avansase de la pătuțul cu zăbrele de lemn la un pat adevărat, și adeseori se întâmpla să cadă în timpul nopții, fără a se trezi. Îl găsi în pat, întins pe spate, dormind cu gura larg deschisă. Lucy zâmbi. Când dormea, Jo era tare drăgălaș.

Coborî repede scările, întrebându-se pe drum de ce se trezise așa de dimineată. Probabil că Jo făcuse vreun zgomot, sau poate că de vină fusese furtuna.

Îngenunche în fața căminului și, suflecându-și mânecile puloverului, se pregăti să aprindă focului. În timp ce curăța grătarul, fluieră un cântecel auzit la radio. „Ești ori nu ești, draga mea?” Trase cu vătraiul cenușa rece și puse bucățile mai mari spre baza focului. Așeză un mănunchi de ferigă uscată pentru aprindere, lemnele și deasupra cărbunii. Altădată folosea numai lemne, dar, pe o asemenea vreme, cărbunii erau mai buni. Acoperi gura căminului cu o pagină de ziar timp de câteva minute, pentru crearea în horn a unui curent de aer ascendent. Când îndepărtă ziarul, lemnul ardea, iar cărbunele începea să se înroșească. Împături hârtia și o așeză sub coșul de cărbuni; o va folosi a doua zi.

Vâlvătaia avea să încâlzească foarte curând căsuța, dar, între timp, de mare folos i-ar fi fost o ceașcă de ceai fierbinte. Lucy se duse în bucătărie și puse ceainicul pe plita electrică. Așeză două cești pe o tavă, apoi căută țigările lui David și o scrumieră. Pregăti ceaiul, umplu ceștile și porni cu tava prin hol, în direcția scărilor.

Pusese piciorul pe prima treaptă când auzi bătaia în ușă. Se opri, se încruntă, își spuse că probabil vântul mișcase ceva și mai făcu încă un pas. Sunetul se auzi din nou. Era ca și cum cineva ar fi bătut în ușa de la intrare.

Era ceva absurd, bineînțeles. Nu avea cine să bată la ușa din față – numai Tom putea să fie, dar el intra întotdeauna pe ușa de la bucătărie și nu bătea niciodată.

Bătaia se auzi din nou.

Coborî treptele și ținând în echilibru tava, cu o singură mână, deschise ușa.

Scăpă tava din mână, șocată. Bărbatul se prăbuși în hol, dezechilibrând-o. Lucy țipă.

Sperietura nu dură decât o clipă. Necunoscutul zăcea întins cu fața la podea, în mod vădit incapabil să atace pe cineva. Hainele îi erau îmbibate de apă, iar mâinile și fața i se albiseră ca varul din cauza frigului.

Lucy se ridică în picioare. David cobora scările târându-se pe fund și strigând:

– Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?

– Uite ce s-a întâmplat, spuse Lucy, arătând cu mâna spre necunoscut.

David ajunse la baza scării, îmbrăcat în pijama, și se aruncă în scaunul cu roțile.

– Nu înțeleg de ce trebuia să țiți în halul ăsta, zise el.

Se apropie cu scaunul și-l cercetă cu privirea pe bărbatul întins pe jos.

– Îmi pare rău că te-am trezit, dar m-a speriat.

Lucy se aplecă, îl apucă pe străin de antebrate, îl târî până în sufragerie, în apropierea șemineului. David veni în urma lui.

– De unde dracu' a mai apărut și ăsta? întrebă el, privind la omul lipsit de cunoștință.

– Probabil că a naufragiat... furtuna...

Numai că individul era îmbrăcat ca un muncitor, nu ca un marinar, băgă de seamă Lucy. Îl cântări cu privirea. Era un bărbat tare înalt; culcat era mai lung decât preșul din fața căminului. Avea o față energică; dar cu osatură delicată, o frunte înaltă și maxilare lungi. „De n-ar fi palid ca un cadavru, aș spune că e chiar drăguț.“

Necunoscutul se mișcă și deschise ochii. La început, avu o privire teribil de înfricoșată, ca a unui băiețel ajuns pe neașteptate într-un loc straniu, pe urmă însă, foarte repede, expresia i se relaxă și se uită în jurul lui cu o privire ageră care zăbovi în

treacă asupra lui David, a lui Lucy, pe fereastră, ușa și focul din cămin.

Lucy zise:

– Trebuie să-i scoatem imediat hainele ude. Du-te și adu niște pijamale și un halat.

David părăsi încăperea, iar Lucy îngenunche lângă necunoscut. Îi scoase mai întâi ghetetele și ciorapii. În ochii lui aproape că se citi o undă de amuzament în timp ce se uita la ea. Când vru să-i scoată haina, el își încrucișă cu un gest protector, brațele deasupra pieptului.

– Ai să mori de pneumonie dacă rămâi cu hainele astea pe dumneata, spuse ea pe un ton cât mai potrivit cu situația neobișnuită în care se afla. Lasă-mă să ți le scot.

Bărbatul spuse:

– Nu cred că ne cunoaștem îndeajuns, zău așa – la urma urmei, nici nu ne-am prezentat.

Era pentru prima oară când vorbea. Vocea îi era atât de sigură, vorbele atât de politicoase, încât contrastul cu felul îngrozitor în care arăta o făcu pe Lucy să râdă zgomotos.

– Te rușinezi? spuse ea.

– Sunt de părere că un bărbat trebuie să-și păstreze un aer misterios, spuse el zâmbind larg, dar imediat zâmbetul i se stinse și ochii i se închiseră de durere.

David se întoarse, purtând pe braț schimburile curate.

– După cum se vede, voi doi păreți să vă distrați binișor împreună, constată el.

– Va trebui să-l dezbraci, spuse Lucy. Pe mine nu mă lasă.

Privirea lui David fu de nepătruns.

Necunoscutul spuse:

– Vă mulțumesc, dar cred că am să mă descurc singur – doar dacă asta nu e din cale afară de nepoliticos din partea mea.

– Cum dorești, spuse David, care aruncă schimburile pe un scaun și ieși din sufragerie.

– Mă duc să mai fac niște ceai, zise Lucy, plecând în urma lui. Închise ușa.

În bucătărie, David umplea deja ceainicul, iar o țigară aprinsă îi atârna între buze. Lucy curăță la repezeală cioburile de porțelan din hol și se duse în bucătărie.

– Acum cinci minute n-aș fi băgat mâna în foc că individul ăsta mai trăia, și acum, poftim, se îmbracă singur, spuse David.

Lucy își făcea de lucru cu un ibric.

– Probabil că s-a prefăcut.

– De bună seamă că perspectiva de a fi dezbrăcat de tine l-a făcut să-și revină rapid.

– Nu pot să cred că cineva poate fi atât de rușinos.

– Faptul că tu nu ai mai avut parte de problema respectivă te poate face să subestimezi puterile pe care le are asupra celorlalți.

Lucy zăngăni ceștile.

– Hai să nu ne mai certăm și astăzi, David – avem altceva mult mai interesant de făcut. Măcar așa, pentru variație.

Luă tava și se duse în sufragerie.

Necunoscutul se încheia la nasturii pijamalei și se întoarse cu spatele când Lucy intră în încăpere. Puse tava pe masă și turnă ceaiul. Când reveni cu fața spre el, necunoscutul era deja îmbrăcat cu halatul lui David.

– Ești foarte amabilă, spuse privind-o drept în ochi.

„Nu pare a fi deloc un timid“, își spuse ea. În tot cazul, era mai în vârstă cu câțiva ani buni – avea în jur de patruzeci, după cum presupuse Lucy. Poate că asta era explicația. Cu fiecare clipă, arătă din ce în ce mai puțin ca un năpăstuit de soartă.

– Stai mai aproape de foc, îl îndemnă, întinzându-i o cană cu ceai.

– Nu sunt sigur că pot să țin și farfurioara, spuse el. Nu mă ascultă degetele.

Cu mâinile înțepenite, luă ceașca din mâna ei, cu amândouă palmele, și o duse cu grijă la buze.

David intră și îi oferă o țigară, pe care străinul o refuză.

După ce-și bău ceaiul, întrebă:

– Unde mă aflu?

– Locul ăsta se numește Insula Furtunilor, îi explică David.

Bărbatul păru să răsuflă ușurat.

– Credeam că am fost aruncat înapoi, pe țărm.

David îi făcu semn cu mâna să-și încălzească picioarele goale lângă foc.

– Probabil că ai fost adus de curent în golf. Așa se întâmplă de regulă. Tot așa s-a format și plaja.

Jo intră în cameră cu ochii împăienjeniți, târând un ursuleț panda cât el de mare, căruia-i nu-i mai rămăsese decât un singur braț. Când îl văzu pe străin, alergă la Lucy și-și ascunse fața în hainele acesteia.

– V-am speriat fetița, spuse bărbatul zâmbind.

– E băiat. Trebuie să-l tund, spuse Lucy, săltându-l pe Jo în poală.

– Îmi cer scuze pentru confuzie.

Ochii necunoscutului se închiseră, iar el se clătină în scaun.

Lucy se ridică în picioare, așezându-l pe Jo pe sofa.

– Trebuie să-l culcăm într-un pat pe bietul om, David.

– O clipă, spuse David, apropiindu-se de străin. E posibil să mai fie vreun supraviețuitor? întrebă el.

Bărbatul își ridică privirea.

– Am fost singur, bâigui el. Se vedea că era complet epuizat.

– David... începu Lucy.

– O singură întrebare: ai anunțat paza de coastă în privința rutei?

– Ce importanță are? întrebă Lucy.

– Are, pentru că dacă a făcut-o, s-ar putea ca în clipa asta niște oameni să-și riște viața căutându-l, iar noi puteam să le dăm de veste că e în siguranță.

Bărbatul rosti cu greutate:

– Nu... i-am... anunțat...

– Gata, ajunge, îi spuse Lucy lui David. (Se lăsă în genunchi în fața necunoscutului.) Poți să urci scările?

El încuviință din cap și se ridică în picioare, cu mișcări încete. Lucy îi luă brațul, îl petrecu peste umerii ei și începu să-l conducă spre dormitor.

– Am să-l culc în patul lui Jo, spuse ea.

Urcară treptele una câte una, oprindu-se la fiecare câte puțin. Când ajunseră sus, bruma de culoare pe care focul i-o readusese în obraji se risipise cu totul. Lucy îl conduse în dormitorul mic. Străinul se prăbuși în pat.

Lucy îl acoperi cu păturile și părăsi încăperea, închizând ușa cu grijă.

Faber se simți inundat de un uriaș simțământ de ușurare. În ultimele minute, efortul depus pentru a nu-și pierde autocontrolul fusese supraomenesc. Se simți fără vlagă. Înfrânt și suferind.

După ce ușa de deschisese, își îngăduise să zacă fără cunoștință un timp. Pericolul sosise când frumoasa femeie începuse să-l dezbrace, iar el își adusese aminte de filmul lipit de piept. Asta îi restabilise pentru câțeva vreme vigilența. Se mai temuse să nu fie chemată vreo ambulanță, dar probabil că insula era prea mică pentru a avea un spital. Cel puțin, avusese norocul să nu ajungă înapoi, în Scoția. Acolo i-ar fi fost imposibil să împiedice înștiințarea autorităților în privința naufragiului. În orice caz,

felul cum soțul pusese întrebările îi dăduse de înțeles că prea curând nu va fi nimeni înștiințat.

Despre ce avea să se întâmple mai târziu, Faber nu avea energie să mai facă speculații. Pentru moment, părea să se afle în siguranță, și deocamdată atât îl interesa. Se încălzise, era uscat și viu, iar patul era moale.

Se întoarse pe o parte, pentru a face o recunoaștere a camerei: ușa, fereastra, coșul căminului. Obişnuința de a fi precaut supraviețuia în orice împrejurare, cu excepția morții înseși. Pereții erau de culoare roz, de parcă cei doi speraseră să aibă o fetiță. Pe podea se aflau un trenuleț și o mulțime de cărți ilustrate. Era o locuință sigură, pașnică – un adevărat cămin. El era aici ca un lup într-o stână de oi. Un lup sleit de puteri.

Închise ochii. În ciuda epuizării, trebuia să facă un efort de voință ca să se poată relaxa, mușchi după mușchi, fibră după fibră. Treptat, mintea i se goli de gânduri și adormi.

Lucy gustă *porridge*-ul și mai adăugă un praf de sare. Ajunsesese să le placă felul în care îl pregătea Tom, fără zahăr, în stil scoțian. Niciodată nu avea să mai gătească *porridge* dulce, nici chiar atunci când zahărul nu va mai fi raționalizat și se va găsi din belșug. Era ciudat să constați cum se obișnuiește omul cu unele lucruri, atunci când nu are încotro: pâine neagră, margarină și *porridge* sărat.

Puse mâncarea în farfurii și familia se așeză la masă, pentru micul dejun. Jo își turnă lapte din belșug, ca să-și răcească porția. David consuma cantități enorme în zilele acelea, fără să se îngrașe – consecință a traiului în aer liber. Se uită la mâinile lui, așezate pe masă. Erau aspre și permanent bronzate – mâini de om care lucra manual. Ea remarcase că mâinile străinului aveau degetele lungi și pielea albă sub contuzii și sângele închegat. Nu erau mâinile unui om obișnuit cu munca grea de marinăr.

– Astăzi n-ai să poți face mare lucru, spuse Lucy. Furtuna nu dă semne că s-ar potoli.

– N-are nici o importanță asta. Oile au nevoie de îngrijire permanentă, indiferent de vreme.

– Și unde ai să te duci?

– La capătul celălalt al insulei, lângă Tom. Am să merg cu jeepul.

– Pot să vin și eu? întrebă Jo.

– Astăzi nu, îi spuse Lucy. Este prea frig și e prea umed afară.

– Dar nu-mi place de nenea.

· Lucy zâmbi.

– Nu fi caraghios. N-are să ne facă nici un rău. E atât de bolnav încât abia mai poate să se miște.

– Cine este?

– Nu știm cum îl cheamă. A naufragiat pe insula noastră și va trebui să-l îngrijim până când se va înzdrăveni suficient de mult încât să se poată întoarce în țară. Este un om foarte amabil.

– Este unchiul meu?

– Nu, e doar un străin, Jo. Și acum, mănâncă.

Jo nu-și ascunse dezamăgirea. Cândva cunoscuse un unchi. În mintea lui, unchii erau oameni care îi dăruiau bomboane, care îi plăceau, și bani, cu care nu avea ce să facă.

David își termină micul dejun și își îmbracă pelerina, confecționată ca un cort, cu mâneci și deschizătură pentru cap – îi acoperea și scaunul, la fel de bine ca pe el însuși. Își puse pălăria de mușama, legată sub bărbie, îl sărută pe Jo și-și luă la revedere de la Lucy.

Un minut-două mai târziu, ea auzi jeepul pornind și se duse la fereastră să-l urmărească absentă cu privirea cum conduce mașina prin ploaie. Roțile din spate ale vehiculului

alunecau din cauza noroiului. Va trebui să conducă acum cu mai multă prudență.

Se întoarse spre Jo, care o anunță:

– Țsta e un câine.

Desenase o figură pe fața de masă, folosind ca materiale *porridge* și lapte. Lucy îl plesni peste mână.

– Uită-te și tu ce mizerie ai putut să faci!

Posomorât, copilul se întunecă la față, și Lucy se gândi cât de mult semăna cu tatăl lui. Amândoi aveau pielea închisă la culoare, părul aproape negru, și același mod de a se retrage în ei când se supărau. În schimb, Jo râdea mai tot timpul – slavă Domnului, moștenise ceva și dinspre partea familiei lui Lucy.

Jo luă privirea ei contemplativă drept mânia și spuse:

– Iartă-mă, mamă.

Lucy îl spală la chiuveta din bucătărie, apoi strânse resturile micului dejun, cu gândul la străinul de la etaj. Acum, când criza imediată trecuse și se părea că omul nu se mai afla în pericol de moarte, era roasă de curiozitate în privința lui. Cine este? De unde venea? Ce făcea el pe furtuna aceea? Era însurat? De ce avea îmbrăcăminte de muncitor, mâini de funcționar și accent londonez? Era de-a dreptul provocator.

Îi trecu prin minte faptul că dacă ar fi locuit oriunde altundeva n-ar fi acceptat cu atâta ușurință să-l găzduiască. Putea să fie un dezertor, un criminal sau chiar un prizonier de război evadat. Numai că, atunci când trăiești pe o astfel de insulă, ajungi să uiți că celelalte ființe umane pot să fie și periculoase, nu numai sociabile. Era atât de plăcut să vezi o față nouă, încât părea total nepotrivit să nutrești suspiciuni de acest fel. Probabil – ce gând neplăcut! – că ea, mai mult decât alte femei, era pregătită să întâmpine cu bucurie un bărbat atrăgător... Îndepărtă gândul din minte.

Ce caraghioasă! Omul era atât de obosit și de bolnav, încât nu era în stare să facă rău nimănui. Chiar și pe uscat, cine ar fi șovăit să-l adăpostească, așa cum fusese, cu hainele ude și aproape fără cunoștință? Când se va simți mai bine, îi vor putea pune întrebări, iar dacă relatarea nu avea să fie credibilă, puteau să ia legătura prin radio cu uscatul, de la locuința lui Tom.

Când termină de spălat vasele, se furișă pe scări să vadă ce face străinul. Dormea cu fața la ușă, iar când Lucy intră, ochii i se deschiseră instantaneu. Din nou i se citi în privire, o fracțiune de secundă, o undă de teamă.

– Stai liniștit, șopti Lucy. Voiam să mă asigur că totul e în regulă.

El închise ochii fără să spună nici un cuvânt.

Ea coborî din nou la parter. Împreună cu Jo, se îmbrăcară cu haine de ploaie din pânză gudronată și cizme de cauciuc, apoi ieșiră afară. Ploua în continuare cu găleata, iar vântul sufla îngrozitor. Se uită la acoperiș: într-adevăr, câteva plăci de ardezie fuseseră smulse. Luând vântul în piept, se îndreptară spre marginea falezei.

Îl ținea strâns de mână pe Jo – putea fi aruncat cât colo de suflul vântului. Două minute mai târziu, își dorea să fi rămas înăuntru. Șiroaiele de apă se strecurau pe sub gulerul hainei și îi intrau în cizme. Cu siguranță că Jo era ud până la piele, dar acum, că tot se udaseră, puteau să mai stea așa câteva minute. Lucy voia să meargă pe plajă.

Cu toate acestea, când ajunseră la capătul punții, își dădu seama că era imposibil. Puntea îngustă de lemn era alunecoasă din cauza ploii, iar cu vântul ăsta, putea în orice clipă să-și piardă echilibrul și să cadă, plonjând în hăul de douăzeci de metri care o separa de plaja de jos. Trebuia să se mulțumească doar cu privitul.

Oricum, avea ce vedea.

Valuri imense, fiecare cam de mărimea unei case mici, se rostogoleau cu repeziciune, apropiate unul de celălalt. Valul se înălța și mai sus, traversa plaja, creasta i se curba într-un semn de întrebare, pentru ca apoi să se izbească plin de furie de baza falezei. Perdele de stropi pulverizați fin se înălțau peste creasta falezei, făcând-o pe Lucy să se retragă grăbită, iar pe Jo – să chiuie de plăcere. Lucy reușea să audă râsetele fiului ei numai pentru că copilul se afla acum în brațele ei și-și ținea gura lângă urechea ei; vuietul vântului și al mării îneca toate zgomotele mai îndepărtate.

Era teribil de palpitant să vezi stihiiile naturii dezlănțuindu-se, scuișând, legănându-se și urlând de furie, să stai o idee prea aproape de marginea falezei, să te simți amenințat și, în același timp, în siguranță, tremurând de frig și transpirând de frică. Era într-adevăr palpitant, și puține lucruri fuseseră palpitate în viața ei.

Era pe punctul să se întoarcă înapoi, spre casă (se gândea la sănătatea lui Jo), când văzu barca.

Desigur, nu mai era o barcă, și tocmai de aceea fu atât de șocată. Nu mai rămăseseră decât grinzile mari ale punții și ale chilei. Erau risipite pe stâncile de la baza falezei ca o mână de chibrituri azvârlite pe o masă. Lucy își dădu seama că fusese o barcă de mari dimensiuni. Un singur om nu ar fi putut s-o piloteze decât cu mare greutate. Stricăciunile produse de mare erau îngrozitoare. Era foarte dificil să mai găsești două bucăți de lemn îmbinate între ele.

Doamne Dumnezeule, cum reușise străinul să scape cu viață din acest dezastru?

Se cutremură la gândul unui trup lovit de valuri și aruncat pe stânci. Jo sesiză schimbarea bruscă de dispoziție a mamei și-i spuse în ureche:

– Hai acasă, acum.

Ea se întoarse repede cu spatele la mare și pași grăbită pe cărarea noroioasă ce ducea la căsuța lor.

Ajunși din nou la adăpost, își scoaseră hainele, pălăriile și cizmele ude, întinzându-le în bucătărie la uscat. Lucy merse la etaj și aruncă o privire în camera unde dormea necunoscutul. De data asta, nu mai deschise ochii. Părea că doarme foarte liniștit, și totuși ea avea senzația că se trezise și-i recunoscuse pașii pe scări, închizând din nou ochii atunci când deschisese ușa.

Pregăti o baie fierbinte. Și ea, și copilul erau uzi până la piele. Îl dezbracă pe Jo și-l așeză în cadă, apoi – sub impulsul momentului – se dezbracă și intră în apă, lângă el. Simți căldura ca pe o binecuvântare. Închise ochii și se destinse. Și asta era o senzație plăcută; să stai în casă, la căldură, în vreme ce furtuna se izbește neputincioasă în zidurile puternice de piatră.

Dintr-odată, viața devenise interesantă. Într-o singură noapte veniseră furtuna, naufragiul și bărbatul misterios; și asta, după trei ani de... Spera ca necunoscutul să se trezească foarte curând, ca să poată afla ce era cu el.

Totodată, trebuia să înceapă să pregătească prânzul. Avea niște piept de miel, așa că va face o tocană. Ieși din cadă și se șterse cu prosopul fără grabă. Jo se juca singur cu o pisicuță de cauciuc, jucăria lui de baie. Lucy se studie în oglindă, examinându-și cu atenție dungile de pe pânțele, rămase de pe urma sarcinii. Deveneau tot mai șterse, dar nu aveau să dispară niciodată. O expunere completă la soare i-ar fi folosit. Își zâmbi în oglindă. De unde atâta soare?! Și apoi, pe cine mai interesa cum arăta burta ei? Pe nimeni, în afară de ea însăși.

Jo spuse:

– Pot să mai stau un minut în plus?

Era una dintre expresiile lui, „un minut în plus“, care putea să însemne oricât, până la o jumătate de zi.

– Doar până mă-mbrac, îi spuse ea, atârând prosopul pe suport și îndreptându-se spre ușă.

Străinul stătea în cadrul ușii, privind-o.

Rămaseră așa un timp, uitându-se unul la celălalt. Era ciudat – se gândise Lucy mai târziu – că atunci nu simțise nici un fel de teamă. Și asta datorită felului în care se uita la ea: în privirea lui nu era nimic amenințător, nimic desfrânat, nimic prefăcut. Nu se uita la pubisul ei, nici măcar la sâni, ci la fața ei – la ochii ei. Ea îi susținu privirea, oarecum șocată, dar deloc stânjenită, și doar o neînsemnată parte a minții ei se întreba de ce nu țipa, de ce nu încerca să-și acopere trupul cu mâinile și apoi să-i trântască ușa în nas.

În cele din urmă, ceva apărui în ochii lui – probabil că era numai imaginația ei, dar văzu admirație, un licăr slab de umor neprefăcut și o umbră de tristețe – și deodată vraja se rupse, iar el se întoarse cu spatele și se duse în camera lui, închizând ușa. O clipă mai târziu, Lucy auzi arcurile scârțâind, semn că necunoscutul se întinsese în pat.

Și, fără vreun motiv aparent, se simți cuprinsă de un sentiment îngrozitor de vinovăție.

CAPITOLUL 20

Percival Godliman își folosea deja toate resursele.

Fiecare polițist din Regatul Unit avea o fotografie a lui Faber și cam jumătate din ei erau implicați în căutarea acestuia, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. În orașe, erau verificate hotelurile și casele de închiriat, gările și autogările, restaurantele și centrele comerciale; podurile, gangurile și locuințele bombardate în care hălăduiau infractorii. La sate, căutau prin hambare și silozuri, prin casele părăsite și castelele ruinate, prin tufișuri, crânguri și lanuri de porumb. Fotografiile erau arătate casierilor din gări, lucrătorilor de la benzinării, luntrașilor de pe bancuri, încasatorilor de taxe la intrările în șosele. Toate porturile de pasageri și aerodromurile erau în stare de alertă, și fiecare ghișeu pentru controlul pașapoartelor avea fotografia cu pricina la îndemână.

Bineînțeles, polițiștii erau convinși în continuare că se află în căutarea unui criminal de drept comun. Polițistul de pe stradă știa că individul din fotografie ucisese cu pumnalul doi oameni în Londra. Superiorii lor cunoșteau câteva amănunte în plus: că una dintre crime fusese însoțită de o agresiune sexuală, a doua era lipsită de un mobil aparent, iar a treia – despre care oamenii lor nu trebuiau să știe nimic – era un atac inexplicabil, dar sângeros, asupra unui soldat, în trenul

Euston–Liverpool. Numai șefii de poliție regionali și câțiva ofițeri de la Scotland Yard știau că soldatul se afla de puțină vreme în slujba MI5 și că toate crimele erau legate cumva de securitatea națională.

La fel, și ziarele erau încredințate că este vorba de vânarea unui criminal obișnuit. A doua zi după ce Godliman furnizase presei amănuntele, cele mai multe dintre ziare relataseră povestea în edițiile lor de prânz; primele ediții destinate să ajungă în Scoția, Irlanda de Nord și Țara Galilor apăruseră deja, astfel că acestea prezentară o versiune prescurtată, o zi mai târziu. Victima din Stockwell fusese identificată în persoana unui muncitor, i se dăduse un nume fals și un trecut londonez cât mai vag formulat. Comunicatul de presă al lui Godliman stabilea o conexiune între această crimă și moartea unei anumite doamne Garden, în 1940, dar preciza în termeni foarte vagi natura respectivei legături. Se arăta doar că arma crimei fusese un stilet.

Cele două ziare din Liverpool aflaseră foarte repede despre cadavrul din tren, și amândouă își puseseră întrebarea dacă nu cumva făptașul era tot criminalul cu stiletul, din Londra. Amândouă încercaseră să obțină informații de la poliție, însă directorii ambelor ziare primiseră telefoane de la șeful poliției. Și nici unul din ziare nu mai relatase întâmplarea.

În total, un număr de o sută cincizeci și șapte de bărbați înalți și cu părul negru fuseseră arestați sub bănuiala de a fi persoana căutată. Toți, în afară de douăzeci și nouă, fuseseră în măsură să dovedească faptul că era imposibil ca ei să fi comis crimele respective. Cu cei douăzeci și nouă vorbiseră anchetatorii de la MI5. Douăzeci și șapte dintre ei își chemaseră părinții, rudele și vecinii care declaraseră că respectivii se născuseră în Marea

Britanie și că locuiseră în țară în anii douăzeci, perioadă în care Faber trăise în Germania.

Ultimii doi fuseseră aduși la Londra și anchetați din nou, de data asta chiar de către Godliman. Amândoi erau celibatari, locuiau singuri, nu aveau rude în viață, și erau mereu în tranzit. Primul era un bărbat bine îmbrăcat, sigur pe el, care declara neconvingător că își câștiga existența bătând țara în lung și în lat și muncind ca lucrător manual, acceptând să presteze munci dintre cele mai neobișnuite. Godliman îl făcu să înțeleagă că – spre deosebire de poliție – el avea puterea de a încarcera pe oricine, pe perioada războiului, fără să-i pună nici o întrebare. Mai mult decât atât, nu era câtuși de puțin interesat de infracțiunile mărunte, și orice informație pe care i-ar fi adus-o la cunoștință aici, la Ministerul de Război, în sediul căruia se aflau, era strict confidențială și nu va fi dezvăluită nimănui.

Suspectul mărturisi de îndată că era un escroc sentimental, dându-i totodată adresele a nouăsprezece doamne în vârstă pe care le deposedase de bijuterii în ultimele trei săptămâni. Godliman îl dădu pe mâna poliției.

Nu se simțea deloc obligat să fie cinstit cu un mincinos de profesie.

Și ultimul suspect cedă la presiunile lui Godliman, mărturisind că era departe de a fi un celibatar. Avea o soție în Brighton. Precum și una în Solihul, Birmingham. De asemenea, în Colchester, Newburry și Exeter. Toate cinci sosiră mai târziu, în cursul aceleiași zile, arătând certificatele de căsătorie. Poligamul fusese dus la închisoare, în așteptarea procesului.

Cât timp ținuse vânătoarea, Godliman dormise la birou.

Bristol, Templet Meads, stația de cale ferată.

– Bună dimineata, domnișoară. Vreți să aruncați o privire la asta, vă rog?

– Hei, fetelor – nenea polițistul vrea să ne arate poze!

– Acum, vă rog să n-o lungiți prea mult, spuneți-mi dacă l-ați văzut.

– Oo, da' ce frumos e! Zău c-aș fi vrut să-l cunosc!

– Dacă ați ști ce a fost în stare să facă, cred că ați avea altă părere. Vă rog, vreți să vă uitați toate la fotografie?

– Nu l-am văzut niciodată.

– Nici eu.

– Eu nici atât.

– Când îl prindeți, spuneți-i că dacă vrea să cunoască o fetiță simpatică din Bristol...

– Măi fetelor – nu știu ce să vă zic... dar acu', numai fiindcă ați primit o pereche de pantaloni și un serviciu de hamal, chiar credeți că trebuie să vă purtați ca niște bărbați?...

Woolwich, debarcaderul feribotului.

– Mizerabilă zi, dom' sergent.

– 'Neața, domnule căpitan. Cred că în largul mării e și mai rău.

– Pot să-ți fiu de folos cu ceva? Sau vrei numai să treci râul?

– Vreau să arunci o privire la o fotografie, dom' căpitan.

– Stai numai să-mi pun ochelarii. Ah, nu-ți face probleme, ca să conduc vasul văd destul de bine; am nevoie de ochelari numai pentru lucrurile apropiate. Ei, hai să vedem...

– Se aprinde vreun beculeț?

– Îmi pare rău, dom' sergent, da' mie nu-mi spune nimic figura ăstuia.

– Ei, atunci, dacă-l vezi, dă-mi de veste.

– Cu siguranță.

– *Bon voyage!*

– Al dracului de „bon“!

Leak Street, numărul 35, Londra E1.

– O, sergent Riley – ce surpriză plăcută!

– Lasă gargara, Mabel. Spune-mi, ce fel de oameni ai în casă?

– Am numai chiriași respectabili, sergent – doar mă cunoști.

– Păi, aia e, că te cunosc. Ia zi, se întâmplă cumva ca vreunul dintre chiriașii ăștia ai tăi respectabili să stea așa, mai pe șest?

– Dar de când te ocupi cu recrutările pentru armată?

– Nu despre asta e vorba, Mabel. Caut pe cineva, și dacă e aici, probabil că ți-a spus că e urmărit.

– Uite ce e, Jack. Dacă-ți spun că n-am pe nimeni în casă pe care să nu-l cunosc bine, mă lași în pace și nu mă mai bați la cap?

– Și de ce aș avea încredere în tine?

– Din motive de 1936.

– Arătai mai bine pe atunci, Mabel.

– Păi, și tu arătai, Jack.

– Bine, mă dau bătut... Aruncă-ți binoclul pe poza asta. Dacă șmecherașul apare pe-aici, să-mi dai de știre, ai înțeles?

– Îți promit.

– Și să nu stai prea mult pe gânduri când o faci.

– Am înțeles, să trăiți!

– Mabel... să știi că a înjunghiat o femeie de vârsta ta. Vreau numai să te pun în gardă.

Cafeneaua La Bill, pe șoseaua A30, în apropiere de Bagshot.

– Dă-mi, te rog, un ceai, Bill. Cu două bucăți de zahăr.

– Bună dimineata, sergent Pearson. Mizerabilă zi!

– Ce-ai pe farfuria aia, Bill – pietricele de Portsmouth?

– Chifle cu unt, de ce te faci că nu știi?

– Zău! Ei, atunci am să iau și eu două de-astea. Mulțumesc... Buun! Ei, băieți, ia fiți puțin atenți la mine. Dacă vrea cineva să se aleagă cu camionul controlat la sânge, poate să plece imediat... Așaa... Acum, am să vă rog să vă uitați puțin la fotografia asta.

– Pentru ce e căutat, dom' sergent – a circulat cu bicicleta fără far?

– Lasă glumele, Harry, și arată-le fotografia la toți. L-a luat careva în mașină pe individul ăsta?

– Eu nu.

– Nu.

– Îmi pare rău, dom' sergent.

– Nu l-am văzut în viața mea.

– Vă mulțumesc, băieți. Dacă-l vedeți, să-mi dați de veste.

Salutare.

– Dom' sergent!

– Da, Bill.

– Nu mi-ați plătit chiflele.

Stația de benzină Smetwick, Carlisle.

– 'Neața, stimată doamnă. Când aveți o clipă liberă...

– Vin imediat, domnule ofițer. Numai să-l servesc pe domnul... Doisprezece șilingi și șase pence, vă rog, domnule. Mulțumesc. Drum bun...

– Cum merg afacerile?

– Ca de obicei, îngrozitor. Cu ce vă pot fi de folos?

– Putem să intrăm în birou un minut?

– Sigur, poftiți... Așa, acum s-auzim.

– Uitați-vă la fotografia aceasta și spuneți-mi dacă l-ați servit în ultimul timp cu benzină pe omul acesta.

– Păi, n-ar trebui să-mi fie prea greu să-mi amintesc. Că doar nu avem așa de mulți clienți în zilele acestea... ei! Să știți că l-am servit!

– Când?

– Alaltăieri, de dimineată.

– Cât de sigură sunteți că despre el este vorba?

– Păi... arăta mai în vârstă decât în fotografie, dar sunt destul de sigură.

– Ce mașină conducea?

– Una de culoare cenușie. Nu prea mă pricep la mărci, de fapt asta e meseria bărbatului meu, dar el e în Marină acum.

– Atunci, spuneți-mi, cum arăta?

– Era un model vechi, cu acoperiș de prelată, rabatabil. Cu două locuri. Tip sport. Avea un rezervor suplimentar fixat în șuruburi de treapta laterală; l-am umplut și pe ăla.

– Vă amintiți cu ce era îmbrăcat?

– Nu prea... Cred că niște haine de muncitor.

– Era înalt?

– Da, mai înalt decât dumneavoastră.

– Aveți un telefon pe-aici?...

William Duncan era un tânăr de douăzeci și cinci de ani, înalt de 1,78 metri, cântărind șaptezeci și trei de kilograme și cu o sănătate de fier. Contribuiau la această condiție fizică perfectă viața în aer liber, precum și lipsa totală de interes pentru tutun, băutură, nopți pierdute și trai dezordonat. Și totuși, nu fusese înrolat în armată.

Până la vârsta de opt ani, când mintea încetase să i se mai dezvolte, părea un copil normal, deși ușor retardat. Nu suferise nici un fel de traumă de care să fi avut cunoștință cineva și nici vreo afecțiune fizică pe seama căreia să poată fi pusă o astfel de cădere bruscă. Mai mult, trecuseră câțiva

ani buni până se observase că nu era ceva în regulă cu el, căci la vârsta de zece ani nu părea să fie mai mult decât ușor întârziat mintal, iar la doisprezece ani era doar nătâng. Abia la cincisprezece ani devenise evident că era sărăcuț de tot la minte, pentru ca la optsprezece ani să fie poreclit Willie Prostănacul.

Părinții săi făceau amândoi parte dintr-un grup religios fundamentalist, de proveniență obscură, ai cărui membri nu aveau voie să se căsătorească în afara Bisericii (ceea ce putea să aibă sau nu legătură cu starea mintală a lui Willie). Se rugaseră pentru el, bineînțeles, dar îl duseseră și la un specialist din Stirling. Medicul, un bărbat în vârstă, îl supusese mai multor teste, după care le adusesese la cunoștință părinților, privindu-i pe deasupra ochelarilor cu ramă aurie, că băiatul lor avea mintea unui copil de opt ani și că această minte nu se va maturiza niciodată. Ei continuaseră să se roage pentru Willie, dar, bănuind că Dumnezeu îi pune la încercare, se asiguraseră, înainte de toate, ca băiatul să fie *salvat*, așteptând apoi cu nerăbdare ziua în care îl vor reîntâlni, vindecat, în ceruri. Până atunci însă, avea nevoie de o slujbă.

Un băiat de opt ani poate duce vacile la păscut și, orice s-ar spune, păscutul vitelor este o îndeletnicire ca oricare alta, astfel că Willie Prostănacul devenise văcar. Iar mașina o văzuse, prima dată, tocmai când ducea vacile la pășune.

Văzând-o presupusese că în mașină se aflau niște îndrăgostiți.

Willie știa cum stau lucrurile cu îndrăgostiții. Cu alte cuvinte, știa că îndrăgostiții există și că își făceau unul altuia niște chestii – despre care nu era îngăduit să vorbești – în locuri întunecoase cum ar fi crângurile, cinematografele și mașinile; în plus, mai știa că nu avea voie să vorbească despre acești oameni. Astfel încât, își îndemnase vitele să treacă foarte

repede pe lângă tufișul lângă care fusese parcat automobilul Morrison Cowley, cu două locuri, model 1924 (ca orice copil de opt ani, avea cunoștințe vaste despre automobile), străduindu-se din răspuțeri să nu se uite înspre mașină, ca să nu fie martor la un păcat.

Își mână micuța cireadă în staulul pentru muls, se întoarse acasă pe o cărare ocolitoare, mănca de seară, îi citi tatălui său un capitol din Leviticul – cu glas tare, atent să nu greșească –, apoi se duse la culcare, ca să viseze despre îndrăgostiți.

În seara zilei următoare, mașina se afla tot acolo.

Cu toată inocența sa, Willie știa că îndrăgostiții nu-și făceau chestiile pe care și le făceau unul altuia timp de douăzeci și patru de ore în șir, astfel că, de data asta, se dusesese ată la mașină și se uitase înăuntru. Înăuntru nu era nimeni. Pământul de sub automobil era negru și lipicios din cauza uleiului scurs. Willie își imagină o nouă explicație: mașina se defectase și fusese abandonată de șofer. Nu îi trecuse prin cap să se întrebe de ce trebuia ascunsă după un tufiș.

Odată ajuns la staul, îi povestise fermierului ce văzuse:

– Pe cărarea de lângă șosea, am văzut o mașină stricată.

Fermierul era un bărbat masiv, cu niște sprâncene stufoase, de culoarea nisipului, care se împreunau atunci când posesorul lor făcea un efort de gândire.

– Și nu era nimeni prin preajmă?

– Nu... și e acolo de ieri.

– Păi, atunci, de ce nu mi-ai spus de ieri?

Willie se înroși.

– Am crezut că poate erau... niște îndrăgostiți...

Fermierul înțelese că Willie nu făcea pe rușinosul, ci era cu adevărat stânjenit. Îl bătă pe umăr, zicându-i:

– Ei, nu-i nimic, mergi acasă și lasă-mă pe mine să mă-ngrijesc de treaba asta.

După ce termină de muls vacile, fermierul se duse să vadă cu ochii lui. Pe el, faptul că mașina era ascunsă privirilor îl puse pe gânduri. Auzise despre criminalul cu stiletul, din Londra, și chiar dacă nu se grăbise să tragă concluzia că mașina fusese abandonată de ucigaș, se gândise totuși că nu era exclus să existe o legătură între automobil și vreo fărădelege oarecare; așa încât, după cină, își trimise fiul cel mare până în sat, ca să telefoneze postului de poliție din Stirling.

Polițiștii sosiră înainte ca băiatul să fi revenit din sat. Veniseră cel puțin o duzină, și fiecare dintre ei părea a fi băutor de ceai pasionat. Fermierul și nevasta lui stătură treji jumătate din noapte, ca să se ocupe de ei.

Willie Prostănacul a fost convocat ca să-și relateze din nou povestea, repetând amănuntul că prima oară văzuse mașina în seara precedentă, roșind din nou când le explicase că, la început, bănuise că înăuntru se aflau niște îndrăgostiți.

Una peste alta, pentru el, fusese cea mai palpitantă noapte de război.

În aceeași seară, Percival Godliman, care urma să-și petreacă a patra noapte consecutivă în birou, se duse acasă ca să facă o baie, să-și schimbe îmbrăcămintea și să-și pregătească o valiză.

Avea un apartament de serviciu într-un bloc din Chelsea. Era mic, dar îndeajuns de spațios pentru un celibatar, curat și ordonat, cu excepția camerei de lucru, în care menajera nu avea voie să intre și, prin urmare, era înțesată de cărți și fel de fel de hârtoage. Mobila era de dinainte de război, desigur, dar piesele fuseseră destul de bine alese, astfel că apartamentul era confortabil. În sufragerie se găseau un gramofon și fotolii din piele, în genul celor întâlnite prin cluburi, iar bucătăria era echipată cu tot soiul de dispozitive cu ajutorul cărora o

bucătăreasă ar fi economisit o grămadă de timp, dar care aici abia dacă fuseseră folosite.

În timp ce cada se umplea cu apă, Godliman își aprinse o țigară – se apucase de ele în ultimul timp, pipa fiind prea pretențioasă – și își odihnea privirea pe obiectul său cel mai de preț: o pictură fantastică medievală, cu un aer sinistru, aparținându-i probabil lui Hieronimus Bosch. Era o moștenire de familie, de care Godliman nu se îndurase să se despartă, nici chiar atunci când avusese nevoie de bani.

În cadă, gândul îi zbură la Barbara Dickens și la fiul ei, Peter. Nu-i pomenise nimănui despre ea, nici măcar lui Bloggs, cu toate că fusese pe punctul să-i mărturisească în timpul conversației despre refacerea vieții, întreruptă de colonelul Terry. Era văduvă, soțul îi murise în luptă, încă din primele zile ale războiului. Godliman nu știa câți ani are, dar arăta cam de patruzeci, ceea ce însemna puțin pentru mama unui băiat de douăzeci și doi de ani. Lucra la Secția de decodificare a mesajelor inamice interceptate, și era o femeie inteligentă, de viață și atrăgătoare. De asemenea, era bogată. Cinaseră împreună la restaurant de trei ori, înainte de izbucnirea crizei din ultima vreme. Godliman credea că ea era îndrăgostită de el.

Barbara pusese la cale o întâlnire între profesor și băiatul ei, care era căpitan. Băiatul îi făcu o impresie bună lui Godliman, care însă știa un lucru despre care nici Barbara, nici fiul ei nu aveau habar: Peter avea să participe la debarcarea din Franța.

Iar de capturarea lui Die Nadel depindea dacă germanii se vor afla acolo, așteptându-i pe Peter și pe ceilalți.

După ce ieși din cadă, se bărbieri îndelung și cu atenție, întrebându-se „Sunt oare îndrăgostit de ea?” Nu era prea sigur cum ar fi trebuit să simtă dragostea un bărbat de vârsta lui. De bună seamă, nu putea fi vorba de pasiunea înflăcărată a

tinereții. Afecțiune, admirație, tandrețe și o undă îndoielnică de pasiune? Dacă toate astea echivalau cu dragostea, atunci însemna că o iubea.

Cert este că acum simțea nevoia să trăiască alături de cineva. Ani de-a rândul îi fuseseră de-ajuns singurătatea și munca de cercetător. Spiritul de camaraderie din cadrul instituției numite spionaj militar începuse de acum să-l atragă; petrecerile, ședințele prelungite peste noapte, cauzate de vreun eveniment important, spiritul amatorismului devotat aceleiași cauze, căutarea frenetică a plăcerilor de către niște oameni pentru care moartea se afla întotdeauna aproape și niciodată previzibilă – toate acestea îi intraseră în sânge. Știa că după război vor dispărea, dar în urma lor vor rămâne celelalte: nevoia de a discuta cu cineva apropiat despre victorii și înfrângeri, nevoia de a simți noaptea pe cineva aproape de tine, nevoia de a spune: „Ei, ia te uită la asta! Nu-i așa că e minunată?”

Războiul era extenuant, apăsător, frustrant și dezagreabil, dar totodată cimentea prietenii. Dacă pacea avea să-i aducă înapoi singurătatea, Godliman își spuse că nu va mai fi în stare să trăiască astfel.

Chiar în momentul acela, senzația creată de lenjeria de corp curată și de cămașa călcată și apretată reprezentau o culme în materie de lux. Își puse în valiză alte câteva schimburi curate, apoi se așeză într-un fotoliu pentru a savura un pahărel de whisky, înainte de a se întoarce la birou. Șoferul cadru miliar din mașina Daimler rechiziționată putea să mai aștepte câtva timp.

Tocmai își umplea pipa cu tutun, când sună telefonul. Lăsă pipa deoparte și-și aprinse o țigară.

Telefonul lui era conectat direct la centrala Ministerului de Război, și centralista îi spuse că este căutat de inspectorul-șef al

postului de poliție din Stirling. Așteptă să audă declicul de stabilire a legăturii.

– Godliman la telefon.

– Am găsit automobilul Morrison Cowley pe care-l căutați, spuse inspectorul Dalkeith fără alte formalități.

– Unde?

– Pe șoseaua A80, puțin mai la sud de Stirling.

– Gol?

– Da, o pană de motor. Se află acolo de cel puțin douăzeci și patru de ore. A fost adus la câțiva metri de șosea și ascuns după un tufiș. L-a găsit un băiat de pe-aici cam nătâng de felul lui.

– E vreo stație de autobuz sau vreo gară prin apropiere?

– Nu.

– În cazul ăsta, omul nostru a fost nevoit să meargă pe jos sau să facă autostopul după abandonarea mașinii.

– Întocmai.

– Păi, atunci, am să te rog să te interesezi prin zonă...

– Am început deja să facem cercetări ca să aflăm dacă vreun localnic l-a văzut sau l-a luat în mașină.

– Bun. Să mă ții la curent... Între timp, eu am să transmit vestea la Scotland Yard. Mulțumesc, Dalkeith.

– Imediat ce aflăm ceva, vă anunțăm. La revedere, sir.

Godliman așeză receptorul în furcă și merse în camera sa de lucru. Se așeză la birou și deschise atlasul la harta rutieră a părții de nord a Marii Britanii. Londra, Liverpool, Carlisle, Stirling... Faber se îndrepta către nord-estul Scoției.

Godliman se întrebă dacă nu era cazul să ia din nou în calcul teoria că Faber încerca să părăsească țara. Traseul cel mai lesnicios era cel vestic, cu trecere prin Irlanda neutră. Coasta de est a Scoției era totuși o zonă în care se desfășurau tot soiul de activități cu caracter militar. Era oare cu putință ca

Faber să aibă atâta cutezanță încât să-și continue misiunea de recunoaștere, știind că MI5 se afla pe urmele sale? Era posibil, decise Godliman – știa că lui Faber nu-i lipsa curajul – dar, totodată, puțin probabil. Nimic din ce putea descoperi în Scoția nu era la fel de important ca informația pe care o deținea deja.

De aici, concluzia că Faber încerca să iasă din țară pe la est. Godliman trecu în revistă metodele de evadare pe care le avea la dispoziție spionul: un avion ușor, aterizând într-un ținut nelocuit; traversarea Mării Nordului de unul singur, cu o ambarcațiune furată; întâlnirea cu un submarin, așa cum fusese de părere Bloggs, în largul coastei; trecerea cu ajutorul unui vas comercial în Marea Baltică; debarcarea în Suedia și trecerea frontierei către Norvegia ocupată... prea multe posibilități.

În oricare dintre situații, Scotland Yardul trebuia înștiințat despre ultima descoperire. Ei vor solicita tuturor forțelor polițienești din Scoția să încerce să găsească pe cineva care luase în mașină un autostopist, în apropiere de Stirling. Godliman reveni în sufragerie, la telefon, dar aparatul sună înainte să ajungă la el. Ridică receptorul.

– Godliman la telefon.

– Un anume domn Richard Porter vă caută de la Aberdeen.

– Oh! (Godliman se așteptase să fie sunat de Bloggs, de la Carlisle.) Fă-mi legătura, te rog. Alo, Godliman la telefon.

– Alo, Richard Porter vă deranjează. Sunt membru al Comitetului local pentru Ordine.

– Da, și cu ce vă pot fi de folos?

– Păi, la drept vorbind, stimat domn, mă simt teribil de stânjenit.

Godliman își stăpâni nerăbdarea.

– Spuneți despre ce e vorba.

– Tipul ăsta pe care-l căutați – pentru crimele alea cu cuțitul și așa mai departe. Sunt aproape sigur că l-am luat pe afurisitul ăsta în mașina mea.

Godliman strânse mai tare receptorul în mână.

– Când?

– Acum două nopți. Am avut o pană la motor pe șoseaua A80, chiar la intrarea în Stirling. Tocmai în miez de noapte, fir-ar să fie. Când, deodată, apare individul ăsta, pe jos, și pur și simpli intră în vorbă. Atât de natural...

– Unde l-ai lăsat?

– Chiar aici, în Aberdeen. Zicea că merge mai departe, la Banff. Chestia e că mai toată ziua de ieri am dormit buștean, așa că abia în după-amiaza asta...

– N-are nici un rost să te învinuiești singur, domnule Porter. Îți mulțumesc că m-ai sunat.

– Ei, atunci, la revedere.

Godliman bătut de câteva ori în furca telefonului și centralista de la Ministerul de Război reveni pe circuit.

– Caută-l, te rog, pe domnul Bloggs. Trebuie să fie la Carlisle.

– Vi-l dau imediat, așteaptă să poată vorbi cu dumneavoastră.

– Perfect!

– Bună, Percy. Ce noutăți ai?

– I-am luat din nou urma, Fred. A fost identificat la o stație de benzină din Carlisle, apoi și-a abandonat mașina aproape de intrarea în Stirling și a ajuns cu autostopul la Aberdeen.

– Aberdeen!

– S-ar părea că încearcă să părăsească țara prin est.

– Când a ajuns la Aberdeen?

– Probabil că în dimineața zilei de ieri.

– În cazul ăsta, n-a avut când s-o șteargă, decât dacă s-a mișcat într-adevăr foarte repede. Acolo e cea mai groaznică

furtună de când își aduc aminte cei mai bătrâni dintre bătrâni. A început ieri noapte și încă nu s-a potolit. Nici un vas nu a ieșit din port și cu siguranță că vremea e prea urâtă ca să poată ateriza vreun avion.

– Asta e bine. Trebuie să ajungi acolo cât poți de repede. Între timp, eu am să alertez poliția locală. Sună-mă când ai ajuns la Aberdeen.

– Am și plecat.

CAPITOLUL 21

Când Faber se trezi, era aproape întuneric. Prin fereastra dormitorului văzu ultimele dungi de cenușiu, șterse de pe cer de noaptea uzurpatoare. Furtuna nu se domolise; ploaia răpăia pe acoperiș, iar apa se revărsa peste jgheabul streășinii, în timp ce vântul urla și sufla neobosit în rafale.

Aprinse veioza de lângă pat. Efortul îl obosi și se prăbuși înapoi pe pernă. Îl înfricoșa că se simțea atât de slăbit. Cei care cred că puterea înseamnă dreptate, trebuie să fie întotdeauna puternici, iar Faber era îndeajuns de conștient ca să-și dea seama de implicațiile propriei sale etici. Frica fusese mereu aproape de suprafața emoțiilor sale; poate că tocmai acesta fusese motivul pentru care supraviețuise atât de mult. Era incapabil să se simtă în siguranță. El înțelesese, în felul acela nelămurit în care, câteodată, oamenii ajung să înțeleagă lucrurile fundamentale legate de ei înșiși, că tocmai acest sentiment de insecuritate fusese motivul pentru care își alesese profesia de spion; era singurul mod de viață care-i dădea dreptul să omoare imediat pe oricine exercita asupra lui o cât de mică amenințare. Teamă de a fi slab făcea parte din sindromul care mai includea obsesia independenței, sentimentul de insecuritate și disprețul față de superiorii săi militari.

Rămase culcat pe patul mic din dormitorul cu pereți roz și își inventarie starea fizică. Deși părea să aibă vânătași pe mai tot corpul, aparent nimic nu era rupt. Nu avea febră; constituția sa rezistase infecției bronșice. Nu-l supăra decât starea de slăbiciune. Se temu că la mijloc era ceva mai grav decât epuizarea. Își aduse aminte de momentul când, ajuns la capătul de sus al punții, crezuse că o să moară; se întrebă dacă nu cumva își provocase vreo afecțiune ireparabilă odată cu acel ultim urcuș în goană, care-i solicitase la maximum organismul.

Totodată, își verifică și lucrurile personale. Cutia cu negativele fotografice se afla în continuare lipită la piept, stiletul era prins de brațul stâng, iar actele și banii se găseau în buzunarul bluzei de la pijamaua de împrumut.

Dădu păturile la o parte și se ridică, șezând pe marginea patului, cu picioarele pe podea. O ușoară amețală îl cuprinse, apoi trecu. Se ridică în picioare. Era esențial să nu-și îngăduie atitudinea psihologică a unui invalid. Îmbracă halatul și se duse în baie.

La întoarcere, găsi la piciorul patului propriile haine, curate și călcate: lenjeria de corp, salopeta și cămașa. Deodată își aminti că se trezise în cursul dimineții, și o văzuse pe femeie în baie, dezbrăcată; scena fusese stranie și nu reușea să-i înțeleagă semnificația. Era foarte frumoasă, de asta era sigur.

Se îmbracă fără grabă. Ar fi vrut să se bărbierească, dar se hotărî să ceară mai întâi permisiunea gazdei sale, înainte să-i folosească aparatul de pe policioara din baie; unii bărbați erau la fel de posesivi cu instrumentele lor de bărbierit ca și cu nevestele. Oricum, își luă libertatea să se folosească de pieptenul de bachelită al copilului, găsit în sertarul de sus al scrinului.

Se privi în oglindă fără mândrie. În privința asta, nu era deloc îngâmfat. Știa că unele femei îl găseau atrăgător, iar altele

nu, și presupuse că la fel li se întâmpla celor mai mulți dintre bărbați. Desigur, avusese mai multe femei decât majoritatea bărbaților, dar pusese asta pe seama apetitului său, nu a înfățișării. Imaginea din oglindă îi spunea că arăta prezentabil, iar asta era tot ce avea nevoie să știe.

Ieși din dormitor și coborî cu încetineală scara. Simți din nou o undă de slăbiciune; și, încă o dată, o învinse printr-un efort de voință, strângând cu putere balustrada și forțându-se să aducă un picior înaintea celuilalt, până când ajunse la parter.

Se opri lângă ușa sufrageriei și, neauzind nici un zgomot, se duse în bucătărie. Ciocăni la ușă și intră. Tânărul cuplu se afla la masă, terminându-și cina.

Femeia se ridică în picioare la apariția lui.

– Te-ai trezit! exclamă ea. Ești sigur că ai făcut bine?

Faber își îngădui să se lase condus până la scaun.

– Mulțumesc, spuse el. Nu ar trebui să mă încurajați să mă prefac că sunt bolnav.

– Am impresia că nu-ți dai seama prin ce experiență îngrozitoare ai trecut; spuse ea. Ți-e foame?

– Vă fac greutateți...

– Cătuși de puțin. Nu fi caraghios. Ți-am păstrat niște supă.

Faber spuse:

– Sunteți atât de buni cu mine și nici măcar nu știu cum vă cheamă.

– David și Lucy Rose. Ea turnă supă cu polonicul într-un castron, pe care-l așeză pe masă, în fața lui. David, taie, te rog, niște pâine.

– Pe mine mă cheamă Henry Baker.

Faber nu-și dădea seama de ce spusese asta – nu avea nici un act pe acest nume. Henry Faber era omul căutat de poliție, așa încât avea toate motivele să se folosească de identitatea lui James Baker. În mod inexplicabil însă, voia ca femeia aceasta

să-l numească Henry, cel mai apropiat echivalent englezesc al numelui său adevărat, Heinrich.

Luă o înghițitură de supă și, dintr-odată, simți o foame de lup. Termină supa la repezeală, apoi mănca pâinea. La sfârșit, Lucy izbucni în râs. Când râdea, arăta nemaipomenit; gura i se deschidea larg, dezvelind o dantură albă și regulată, iar ochii i se încrețeau plini de voioșie pe la colțuri.

– Să-ți mai pun? întrebă ea.

– Mulțumesc foarte mult.

– Văd că-ți face bine. Ți-a revenit culoarea în obraji.

Faber se simțea mai bine deja, fizic vorbind. Își impuse să mănânce a doua porție mai puțin grăbit, din politete, dar îi plăcu la fel de mult.

David spuse:

– Cum se face că ai ieșit în larg pe o furtună ca asta?

Era pentru prima oară când deschidea gura.

– Nu-l bate la cap, David...

– Nici o problemă, se grăbi să spună Faber. Am fost un prost, asta-i tot. A fost prima vacanță pe care am reușit s-o obțin de când a început războiul și, pur și simplu, nu am vrut să o ratez din cauza vremii. Voiam să pescuiesc în larg. Apropo, vă ocupați cu pescuitul?

David clătină din cap.

– Crescător de oi.

– Și aveți mulți angajați?

– Unul singur, pe bătrânul Tom.

– Presupun că mai sunt și alte ferme de oi pe insulă.

– Nu. Noi locuim aici. Tom stă la capătul celălalt, iar între noi nu mai există altceva decât oile.

Faber încuviință din cap. Era bine – *foarte* bine. O femeie, un invalid, un copil și un bătrân... iar el începea deja să se simtă mai în puteri.

– Cum luați legătura cu cei de pe uscat? întrebă Faber.

– La fiecare două săptămâni, sosește o șalupă. Ar trebui să vină luni, dar, dacă nu se potolește furtuna, n-are să poată ajunge. Avem și o stație radio, la locuința lui Tom, dar nu o putem folosi decât în caz de urgență. Dacă aș fi considerat că s-ar putea ca oamenii să te caute sau că ai nevoie de asistență medicală imediată, aș fi folosit-o. Dar, după cum decurg lucrurile, nu cred că mai e nevoie. De altfel, n-ar avea nici un rost: oricum, nimeni nu ar putea să vină să te ia de pe insulă până nu se oprește furtuna, iar atunci, orice ar fi, tot vine șalupa.

– Bineînțeles, spuse Faber.

Tonul cu care vorbise îi ascundea încântarea. Problema contactării submarinului în ziua de luni îl sâcâia mult. Văzuse în sufrageria soților Rose un aparat de radio obișnuit și, la nevoie, ar fi putut înjgheba din el un transmițător. Dar faptul că acest Tom avea o stație adevărată simplifica atât de mult lucrurile...

– Și pentru ce are nevoie Tom de o stație radio? întrebă el.

– Este membru al Corpului de observatori al armatei. În 1940, Aberdeen a fost bombardat. Nu s-a auzit nici o alarmă aeriană. Au fost cincizeci de răniți. Atunci l-au recrutat pe Tom. Oricum, bine că auzul îi este mai bun decât vederea.

– Presupun că bombardierele vin din Norvegia.

– Și eu cred la fel.

Lucy se ridică de la masă.

– Hai să mergem în camera cealaltă.

Cei doi bărbați pleacă în urma ei. Faber nu mai simțea nici un fel de slăbiciune și nici o amețeală. Îi ținu deschisă ușa de la sufragerie lui David, care își duse scaunul cu roțile lângă cămin. Lucy îi oferi lui Faber niște coniac. Acesta refuză politicos. Lucy umplu două pahare, pentru ea și pentru soțul ei.

Faber luă loc și își îngădui să-i studieze pe cei doi. Lucy era într-adevăr o prezență remarcabilă: avea o față ovală, niște ochi de o neobișnuită culoare chihlimbarie, ca de pisică, îndepărtați unul de celălalt, și un păr roșu întunecat, bogat. Pe sub puloverul pescăresc, de bărbat, și pantalonii largi, se puteau ghici formele unei siluete atrăgătoare, împlinite. Îmbrăcată cu o rochie elegantă și ciorapi de mătase, ar fi fost de-a dreptul fascinantă. Și David era un bărbat chipeș – aproape frumos; părea un tinerel, dacă n-ar fi fost umbra unei bărbi foarte întunecate. Avea părul foarte închis la culoare și un ten mediteranean. Dacă picioarele ar fi respectat proporția brațelor, ar fi fost un tip înalt. Faber bănuia că brațele acelea trebuiau să fie foarte puternice, fortificate de împingerea roților scaunului de invalid, ani de-a rândul.

Un cuplu atrăgător, numai că între ei se simțea ceva extrem de nelalocul lui. Faber nu era un expert în problemele de cuplu, dar antrenamentul în privința tehnicilor de anchetare îl învățase să descifreze limbajul trupului, să-și dea seama, din gesturi marunte, când cineva era speriat, încrezător, când ascundea ceva sau mințea. Erau rare ocaziile când Lucy și David se uitau unul la celălalt, și nu se atingeau niciodată. Fiecare din ei vorbea cu el mai mult decât între ei. Se ocoleau reciproc, ca niște curcani care încearcă să mențină în fața lor câteva palme de teren neocupat. Între ei domnea o încordare enormă. Erau precum Churchill și Stalin, obligați pentru un timp să lupte umăr la umăr, reprimându-și cu înverșunare o dușmănie adâncă. Faber se întrebă de ce natură era trauma care se ascundea în spatele hăului căscat între cei doi. Cu siguranță că această căsuță confortabilă, în ciuda zugrăvelii optimiste și a covoarelor groase, a fotoliilor cu tapițerie înflorată, a focurilor vioaie din camine și a acuarelelor înrămate de pe pereți, constituia o adevărată oală sub presiune. Viața singuratică, fără altă companie decât un

bătrân și un copil, cu un mister care-i ținea departe unul de celălalt... Toate astea îi reaminteau de o piesă de teatru văzută la Londra, scrisă de un american, Tennessee și nu mai știu cum...

Cu un gest brusc, David dădu peste cap coniacul și spuse:

– Trebuie să mă duc la culcare. Mă cam sâcăie spatele.

Faber se ridică în picioare, spunând:

– Îmi cer scuze, v-am ținut treji până la ora asta.

David îi făcu semn să se așeze la loc.

– Nici pomeneală de așa ceva. Ai dormit toată ziua – doar n-ai să te duci acum iarăși la culcare. Și apoi, sunt sigur că soției mele i-ar plăcea să mai stea de taclale cu cineva. Eu sunt de vină că nu mi-am îngrijit spatele – știi, spinările au fost astfel construite încât să împartă greutatea cu picioarele...

Lucy spuse:

– Cred că ar fi cazul că iei două pastile în noaptea asta.

Luă un flacon de pe raftul de sus al bibliotecii, scoase din el două pastile și i le dădu soțului ei.

David le înghiți fără apă.

– Ei, atunci vă doresc noapte bună, spuse el și părăsi încăperea.

– Noapte bună, David.

– Noapte bună, domnule Rose.

După o clipă, Faber îl auzi pe David urcând târâș scările și se întrebă cum oare reușea s-o facă.

Lucy rupse tăcerea, de parcă ar fi vrut să acopere zgomotele produse de urcușul lui David:

– Unde locuiești, domnule Baker?

– Te rog, spune-mi Henry. Locuiesc la Londra.

– N-am mai fost la Londra de ani de zile. Cred că n-a mai rămas mare lucru din oraș.

– S-a schimbat, într-adevăr, dar nu așa de mult cum îți închipui. Când ai fost acolo ultima oară?

– În 1940, răspunse Lucy, apoi își mai turnă o porție de coniac. De când am venit aici, n-am părăsit insula decât o singură dată, când l-am născut pe Jo. Și-așa, în zilele astea nu se prea poate călători, nu crezi?

– Ce v-a făcut să veniți aici?

– Hm...

Lucy se așeză pe scaun și sorbi din pahar, privind îngândurată flăcările focului.

– Cred că nu trebuia să...

– Nici o problemă. În ziua nunții, am avut un accident de mașină. Așa a rămas David fără picioare. Se antrenase să devină pilot de vânătoare... Cred că amândoi am vrut să plecăm de acasă. Acum îmi dau seama că a fost o greșeală, dar, cum se spune, la vremea aceea părea să fie o idee bună.

– Asta-l poate face pe un om sănătos să aibă resentimente.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

– Te pricepi la oameni.

– E un lucru evident, spuse Faber cu voce scăzută. De aici ți se trage și nefericirea.

Ea clipi neliniștită.

– Observi prea multe lucruri.

– Nici nu e greu. De ce mai continui, dacă vezi că treaba scârțâie?

– Nu prea știu cum să-ți spun... Lucy nu știa cum să-și explice sieși de ce-i vorbea atât de deschis acestui bărbat necunoscut. Vrei clișee? Felul cum se purta înainte... legământul căsătoriei... copilul... războiul... Dacă altul e răspunsul, nu găsesc cuvintele potrivite să-l explic.

– Poate vinovăția, spuse Faber. Dar te încearcă gândul să-l părăsești, nu-i așa?

Ea îl privi fix, clătinând din cap.

– De unde știi atâtea lucruri?

– În patru ani petrecuți pe această insulă, ai uitat arta disimulării. În plus, văzute din afară, aceste probleme sunt foarte simple.

– Ai fost vreodată căsătorit?

– Nu. Tocmai la asta mă refeream adineauri.

– Și, de ce nu?... Cred că ar fi trebuit să fii.

Acum venise rândul lui Faber să-și ferească privirea, uitându-se la foc. Chiar așa – de ce nu? Răspunsul lui standard – pe care și-l dădea în sinea lui – invoca profesia pe care o avea. Numai că, desigur, ei nu-i putea spune așa ceva, și, oricum, era prea la îndemână ca să fie și credibil.

– Nu am încredere în mine însumi că pot iubi pe cineva atât de mult.

Cuvintele fuseseră rostite fără premeditare – observă el uluit – și se întrebă dacă erau adevărate. O clipă mai târziu, se minuna cum de reușise Lucy să-l prindă pe picior greșit, tocmai când el crezuse că o dezarmase.

Un timp, nici unul nu scoase o vorbă. Focul își dădea duhul. Câteva picături de ploaie rătăcite se strecuraseră pe horn și sfârâiau pe cărbunii care se răceau. Furtuna nu dădea semne de domolire. Faber se pomeni gândindu-se la ultima femeie pe care o avusese. Oare cum o chema? Gertrud. Trecuseră șapte ani de atunci, dar încă mai putea să-i reconstituie imaginea în lumina pâlpâindă a focului: o față rotundă, de nemțoaică, părul blond, ochii verzi, sâni frumoși, niște șolduri mult prea largi, pulpe groase, platfus; genul de femeie pe care o abordezi cu ușurință, să zicem, într-un tren expres, având un entuziasm sălbatic, inepuizabil pentru sex... Ea îl flatase, admirându-i inteligența (așa spunea) și adorându-i trupul (nu era nevoie să-i spună). Scria versuri pentru cântece populare, pe care i le citea într-un amărât de apartament de la subsol, în Berlin. De bună seamă, nu era o profesie prea bănoasă. O vizualiză acum în dormitorul

acela dezordonat întinsă în pat, goală, îndemnându-l la fel de fel de bizarerii erotice; să o lovească, să se pipăie singur, să stea pe spate complet nemișcat, în timp ce ea făcea amor cu el... Își scutură ușor capul ca să alunge amintirile. Nu se mai gândise la lucrurile acestea în toți anii de singurătate. Asemenea viziuni erau tulburătoare. Se uită la Lucy.

– Erai dus departe, spuse ea cu un zâmbet.

– Amintiri, zise el. Discuția asta despre dragoste...

– Nu mi-am dat seama că te tulbur.

– Păi, nu m-ai tulburat.

– Amintiri plăcute?

– Foarte plăcute. Dar ale tale? Și tu te gândeai la ceva. Ea zâmbi din nou.

– Eu mă aflam în viitor, nu în trecut.

– Și ce vezi acolo?

Ea păru gata să răspundă, apoi se răzgândi. A doua oară, la fel. În ochii ei se putea citi încordarea.

– Eu te văd găsim un alt bărbat, spuse Faber. În timp ce vorbea, se gândea: „De ce fac oare asta?” Nu este la fel de puternic ca David, și nici atât de chipeș, dar, cel puțin în parte, tocmai pentru slăbiciunea lui îl iubești. Este inteligent, dar nu e bogat; sensibil, fără a fi sentimental; blând, iubitor...

Paharul din mâna ei se sparse sub apăsarea degetelor încleștate. Cioburile căzură în poala ei și pe covor, dar nu le băgă în seamă. Faber se apropie și îngenunche în fața ei. Degetul mare îi sângera. El o apucă de mână.

– Te-ai rănit.

Ea îl privi, cu ochii în lacrimi.

– Iartă-mă, spuse el.

Tăietura era superficială. Ea scoase o batistă din buzunarul pantalonilor și opri curgerea sângelui. Faber îi dădu drumul la mână și începu să adune cioburile paharului spart, muștrându-se

că nu o sărutase când avusese ocazia. Așeză bucățile de sticlă pe polița căminului.

– N-am vrut să te supăr, spuse el. „Oare?”

Ea dădu la o parte batista și își cercetă degetul. Încă mai sângera. „Ba da, ai vrut. Și, Dumnezeu e martor, ai reușit.”

– Un bandaj, sugeră el.

– În bucătărie.

Faber găsi o fașă medicală, o foarfecă și un ac de siguranță. Umplu un castron cu apă fierbinte și se întoarse în sufragerie.

În absența lui, ea reușise să facă să dispară urmele lacrimilor de pe față. Rămase pasivă, fără vlagă parcă, în timp ce el îi spălă degetul în apă fierbinte, i-l șterse și puse un petic de pansament pe tăietură. În tot acest timp, ea îi privi fața și mâinile, cu o expresie de nepătruns.

Faber termină ce avu de făcut și se ridică brusc în picioare. Era caraghios: împinsese lucrurile prea departe. Sosise momentul să se retragă.

– Cred că ar fi mai bine să mă duc la culcare, spuse el.

Ea încuviință din cap.

– Iartă-mă...

– Termină cu scuzele, îi spuse ea. Nu-ți stă bine.

Tonul i se înăsprise. El își închipui că și ea simțea că lucrurile scăpaseră de sub control.

– Mai rămâi? o întrebă el.

Ea clătină din cap.

– Ei, atunci....

Faber merse în urma ei în hol și pe scări, privind-o cum urcă treptele, șoldurile unduindu-i-se ușor.

La capătul scărilor, pe palierul îngust, ea se întoarse și spuse cu voce scăzută:

– Noapte bună.

– Noapte bună, Lucy.

Ea îl privi preț de o clipă. El întinse mâna, dar ea se întoarse cu iuțeală și intra în dormitorul ei, închizând ușa fără să se mai uite înapoi, lăsându-l acolo ca să se întrebe ce fusese în mintea ei și – mai important decât asta – ce fusese într-a lui.

CAPITOLUL 22

Bloggs gonea periculos de repede prin întunericul nopții cu automobilul rechiziționat, un Sunbeam Talbot, cu motorul îmbunătățit. Drumurile șerpuiau printre dealurile Scoției, erau lucioase din pricina ploii și, pe unele porțiuni mai joase, acoperite de câțiva centimetri de apă. Ploaia mătura parbrizul în rafale. Pe culmile dealurilor mai expuse, suflul ca de uragan al vântului amenința să zboare mașina de pe drum, și s-o arunce pe pajiștile de pe margini. Kilometru după kilometru, Bloggs șezu aplecat înainte, holbându-se prin porțiunea îngustă de parbriz limpezită de ștergător, chinuindu-se să distingă sinuozitățile drumului, în vreme ce farurile se războiau cu ploaia orbitoare. Ceva mai la nord de Edinburgh trecu, pe rând, peste trei iepuri, resimțind dezagreabil șocul transmis de cauciucurile care zdrobeau micile făpturi. Nu micșorase viteza, dar după o vreme se întrebă dacă era normal ca iepurii să iasă noaptea în drum.

Încordarea îi provocase o durere de cap, iar din cauza poziției în care ședea, îi înțepenise spatele. I se făcuse foame. Deschise fereastra laterală, sperând ca răcoarea aerului proaspăt să-l mai învioreze un pic, dar intra atât de multă apă, încât fu nevoit să închidă geamul. Se gândi la Die Nadel, Faber sau cine știe cum și-o fi zicând acum: un bărbat tânăr, zâmbitor, în chiloți de sport, ținând în mâini un trofeu. Ei bine, cel puțin până acum,

Faber era câștigătorul cursei. Avea un avans de patruzeci și opt de ore, și avantajul celui care, numai el, cunoaște ruta ce va fi urmată. Lui Bloggs i-ar fi făcut plăcere să-și încerce forțele cu acest om, dacă miza nu ar fi fost atât de importantă.

Se întrebă ce ar face dacă s-ar întâlni față în față cu el. „L-aș împușca fără nici o ezitare, își spuse el, înainte să mă ucidă el pe mine.“ Faber era un profesionist, și cu astfel de oameni nu te joci. Majoritatea spionilor erau niște diletanți: revoluționari nemulțumiți, de stânga ori de dreapta, oameni care tânjeau după fascinația imaginară a spionajului, indivizi lacomi, femei bolnave de dragoste sau victime ale șantajului. Cei câțiva profesioniști erau cu adevărat foarte periculoși; în orice caz, nu erau niște milostivi.

Când Bloggs intră în Aberdeen, mai era încă o oră sau poate chiar două până în zori. Niciodată în viața lui nu fusese atât de fericit pentru luminile de pe stradă, chiar așa palide și acoperite cum erau. N-avea habar unde se afla secția de poliție, iar pe străzi nu se vedea nici tipenie de om, așa că merse la întâmplare prin oraș până când dădu peste familiarul felinar albastru, palid și el.

Parcă mașina și alergă prin ploaie până la intrarea în clădire. Era așteptat. Telefonase Godliman, care acum deținea un rang cu adevărat superior. Bloggs fu condus în biroul lui Alan Kincaid, inspectorul-șef, un bărbat de vreo cincizeci și cinci de ani. Înăuntru se mai aflau alți trei ofițeri de poliție; Bloggs le strânse mâinile și, instantaneu, le uită numele.

– Ai ajuns al naibii de repede de la Carlisle, remarcă Kincaid.

– Da, nu mai aveam mult s-o mierlesc pe drum, replică Bloggs, așezându-se pe un scaun. Dac-ai putea să-mi faci rost de un sendviș...

– Desigur. Kincaid scoase capul pe ușa și strigă ceva unui subofițer, pesemne. O s-apară aici cât ai zice pește, îl asigură el pe Bloggs.

Biroul avea pereții zugrăviți cu un var de culoare alb murdar, dușumea de scânduri și mobilă din lemn masiv: o masă de lucru, câteva scaune și un fișier pentru dosare. Era absolut monoton: fără tablouri, fără ornamente, fără nici o notă personală. Pe podea zăcea o tavă cu cești murdare, iar fumul era gros, să-l tai cu cuțitul. Mirosea exact ca o încăpere în care niște bărbați lucraseră toată noaptea.

Kincaid avea o mustață mică, părul cărunt și rar, și ochelari. Bărbat solid, cu o figură inteligentă, în cămașă și bretele, vorbea cu accent local, semn că, asemenea lui Bloggs, urcase ierarhia de la treptele de jos, deși, dacă țineai cont de vârsta lui, era clar că ascensiunea îi fusese mai înceată decât cea a lui Bloggs.

– Cât de multe știi despre afacerea asta? se interesă Bloggs.

– Nu cine știe ce, răspunse Kincaid. Dar șeful dumatăle, Godliman, zicea despre crimele din Londra că ar constitui cele mai neînsemnate fărâdelegi comise de individul ăsta. Mai știm și la ce departament lucrezi, așa că ne-am cam lămurit cum stau lucrurile cu acest Faber...

– Ce ați făcut până acum? îl întreabă Bloggs.

Kincaid își sprijini picioarele pe birou.

– A sosit aici acum două zile, este? De atunci am început să-l căutăm. Am primit fotografiile – presupun că toate posturile de poliție din țară le au.

– Așa este.

– Am verificat hotelurile și casele de închiriat, gările și autogările. Am acționat destul de minuțios, cu toate că, la vremea aceea nu aflasem că a ajuns aici. Inutil să precizez, n-am găsit nimic. Am reluat cercetările, desigur, dar, după părerea mea, probabil că a plecat imediat din Aberdeen.

O femeie-polițist aduse o ceașcă de ceai și un sendviș mare cu brânză. Bloggs îi mulțumi și se năpusti cu lăcomie asupra sendvișului. Kincaid reluă:

– Am trimis un om la gară, înainte de plecarea primului tren de dimineață. La fel am procedat și la autogară. Așadar, dacă a părăsit orașul, ori a furat o mașină, ori a făcut autostopul. Nu ni s-a raportat nici un furt de mașină; am dedus că a folosit autostopul...

– Poate că a plecat pe mare, mormăi Bloggs cu gura plină de pâine neagră.

– Dintre vasele care au părăsit portul în ziua aceea, nici unul nu era atât de mare încât să se poată strecura clandestin pe el. Bineînțeles că de atunci n-a mai plecat nimic, din pricina furtunii.

– Vase furate?

– Nici o reclamație.

Bloggs ridică din umeri.

– Dacă tot nu s-a putut ieși în larg, poate că proprietarii nici nu s-au mai deranjat să vină până în port; până se termină furtuna, furtul unei ambarcațiuni ar putea trece neobservat.

Unul dintre ofițerii aflați în încăpere interveni:

– La asta nu ne-am gândit, șefu’.

– Așa este, admise Kincaid.

– N-am putea să-l rugăm pe căpitanul portului să verifice situația vaselor ancorate? sugera Bloggs.

– Bună idee, spuse Kincaid, care deja forma numărul. După o clipă, rosti în microfon: Căpitanul Douglas? Kincaid la telefon. Ei da, știu că la ora asta oamenii civilizați dorm. Da’ stai s-auzi vestea mai rea – am să te rog să faci o mică plimbare prin ploaie. Exact, ai auzit bine... Kincaid acoperi microfonul cu palma. Știți ce se spune despre vocabularul marinarilor? Ei, cred că e adevărat.

Vorbi din nou în telefon:

– Du-te și verifică toate ancorările regulate și vezi care dintre ele nu se află la locul obișnuit. Dai la o parte „absenții motivați” și-mi transmiți numele și adresele – și numerele de telefon, dacă le ai – ale proprietarilor. Da. Bine, am înțeles... unul dublu. Fie, cum zici dumneata, o sticlă. Și îți urez o dimineată plăcută, bătrâne.

– Te-a mușcat? se interesă Bloggs, zâmbind.

– Dac-ar fi să fac ce mi-a sugerat el cu bastonul meu de polițist, apai nu cred c-aș mai fi în stare să mai stau jos vreodată. (Kincaid deveni serios.) O să-i trebuiască vreo jumătate de oră, pe urmă vor mai trece cam două ore până verificăm toate adresele. Merită s-o facem, cu toate că eu cred că a șters-o tot făcând autostopul.

– Și eu cred la fel, spuse Bloggs.

Ușa se deschise și un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat în civil, pătrunse înăuntru. Kincaid și subalternii săi se ridicară în picioare, iar Bloggs îi imită. Kincaid spuse:

– Bună dimineata, sir. Dumnealui e domnul Bloggs. Domnule Bloggs, domnul Richard Porter.

Cei doi își strânsesă mâinile. Porter avea o față roșie și o mustață îngrijită cu atenție. Purta un palton la două rânduri, de culoarea cămilei.

– Încântat de cunoștință, spuse el, fără pic de accent local. Eu sunt fraierul care l-a dus pe tipul vostru cu mașina până la Aberdeen. Mă simt tare jenat.

– Încântat să vă cunosc, spuse și Bloggs.

La prima vedere, Porter părea a fi exact genul de tembel caraghios care ar fi în stare să ducă în mașină un spion prin toată țara. Cu toate astea, Bloggs își dădu seama că aerul de cap-sec plin de zel putea ascunde o minte ageră. Încercă să fie îngăduitor – în ultimele câteva ore, și el comisese niște greșeli jenante.

– Am auzit despre mașina Morris abandonată. L-am luat chiar din zona aia, spuse Porter.

– I-ați văzut fotografia?

– Da. Desigur, nu l-am putut vedea prea bine – mai tot timpul călătoriei a fost întuneric. Dar i-am observat destul de bine fața în lumina lanternei, când ne chinuiam să reparăm motorul și, mai târziu, când am intrat în Aberdeen – se crăpase de ziuă. Dacă nu era decât fotografia, aș fi zis că *poate* a fost el. Ținând cont de locul de unde l-am luat, atât de aproape de cel în care a fost găsit Morrisul, sunt sigur că *a fost* chiar el.

– Corect, spuse Bloggs, care reflectă preț de o clipă, întrebându-se cam ce informație utilă ar putea obține de la omul acesta. Ce impresie v-a făcut Faber?

Porter răspunse cu promptitudine:

– M-a izbit faptul că arăta epuizat, agitat și hotărât, în această ordine. Totodată, nu era scoțian.

– Cum i-ați descrie accentul?

– Neutru. Specific uneia dintre școlile publice mărunte din comitatele londoneze. Nepotrivit cu îmbrăcămintea, știți la ce mă refer. Purta o salopetă. Țsta fiind un alt amănunt pe care nu l-am remarcat decât după aceea.

Kincaid întrerupse conversația ca să le ofere ceai. Toată lumea acceptă. Polițistul merse la ușă.

– Despre ce ați discutat?

– Oh, despre mai nimic.

– Bine, dar ați fost împreună timp de patru ore...

– Mai tot drumul a dormit. Mi-a reparat mașina – nu era decât un fir desfăcut, dar în materie de mașini eu sunt complet neajutorat – ca să-mi spună pe urmă că i s-a stricat mașina la Edinburgh și că trebuia să ajungă la Banff. Mai zicea că nu prea ar vrea să treacă prin Aberdeen, întrucât nu avea un permis de trecere prin zonele interzise. Mă tem că... i-am spus să nu-și

facă griji în privința asta. Și că, dacă vom fi opriți, garantez eu pentru el. O chestie ca asta te face să te simți ca un mare prostănac – dar am simțit că-i datoram o favoare. Știți mă scosese dintr-un necaz...

– Nimeni nu vă condamnă, sir, rosti Kincaid.

Bloggs îl condamnă, dar n-o spuse cu glas tare. În schimb, zise:

– Foarte puțini oameni l-au întâlnit pe Faber, astfel încât să ne poată spune cum arată. Puteți să vă concentrați acum și să-mi spuneți ce fel de om vi s-a părut că este?

– S-a trezit din somn ca un soldat, spuse Porter. Politicos; părea inteligent. O strângere de mână fermă. Sunt atent la felul cum strâng oamenii mâna.

– Altceva?

– A mai fost ceva, când s-a trezit... Fața rumenă a lui Porter se încreți a încruntare. Mâna dreaptă i s-a dus repede la antebrațul stâng, uite-așa. Făcu și demonstrația practică a afirmației.

– Asta e interesant, spuse Bloggs. Cred că acolo își ține pumnalul, într-o teacă ascunsă în mânecă.

– Altceva nimic, îmi pare rău.

– Și deci v-a spus că se duce la Banff. Asta înseamnă că nu se va duce acolo. Pariez că dumneavoastră i-ați spus unde mergeți, înainte ca el să-și dezvăluie destinația.

– Mi se pare că așa a fost, încuviință Porter. Tii, ce chestie!

– Ori voia să ajungă chiar la Aberdeen, ori, după ce l-ați lăsat să coboare din mașină, s-a îndreptat spre sud. Întrucât v-a spus că merge spre nord, probabil că nu a făcut-o.

– Genul acesta de deducții pot să scape de sub control, remarcă Kincaid.

– Câteodată așa se întâmplă. În mod cert, Kincaid nu era prost deloc. I-ați dezvăluit că sunteți magistrat?

– Da.

– Tocmai de aceea nu v-a ucis.

– Cum? Doamne Dumnezeule!

– Și-a dat seama că o să vi se simtă lipsa.

Ușa se deschise din nou. Omul care intra zise:

– Am găsit ce vă interesează, și-al dracului să fie care nu m-o cinsti pentru asta!

Bloggs zâmbi larg. Acesta era, fără îndoială, căpitanul portului – un bărbat scund, cu părul cărunt tuns scurt, pufăind dintr-o pipă imensă și purtând un sacou cu nasturi de bronz.

– Poftește înăuntru, căpitane, spuse Kincaid. Cum de te-ai udat în halul ăsta? N-ar fi trebuit să ieși în ploaie.

– Du-te-n pizda mă-tii! izbucni căpitanul, provocând încântarea pe fețele celor prezenți.

– 'Neața, căpitane, spuse Porter.

– Bună dimineața, dom' judecător.

– Ia s-auzim, ce-ai aflat? îl întreabă Kincaid.

Căpitanul își scoase chipiul, scuturându-l de apă.

– *Marie II* a dispărut, spuse el. Am văzut-o acostând în după-amiaza zilei în care a început furtuna. N-am observat când a dispărut, da' știu că în ziua aceea n-ar fi trebuit să iasă în larg. În tot cazul, se pare c-a făcut-o.

– Cine-i proprietarul?

– Tom Halfpenny. I-am telefonat. În ziua aceea, a lăsat-o la dana ei obișnuită de acostare, și de atunci n-a mai văzut-o.

– Ce fel de vas era? întreabă Bloggs.

– O șalupă de pescuit mică, având o lungime de aproape doi metri, și cam lată în „solduri“. Mică, dar vârtoasă. Motorul în cală. Nu avea un stil anume – pescarii de prin părțile locului nu prea consultă manualele când își construiesc vasele.

– Aș vrea să te întreb, spuse Bloggs, vasul acela ar fi putut supraviețui furtunii?

Căpitanul se opri să-și aprindă pipa.

– Cu un marinar foarte priceput la cârmă – poate. Sau poate nu.

– Cât de departe putea să ajungă înainte să izbucnească furtuna?

– Nu cine știe ce – câteva mile. *Marie II* a fost legată la chei abia spre seară.

Bloggs se ridică, se învârti în jurul scaunului, apoi se așază din nou.

– Așadar, unde ar putea fi acum?

– După toate probabilitățile, pe fundul mării, nenorocitul dracului, declară căpitanul, nu fără oarecare plăcere.

Pe Bloggs nu-l putea satisface probabilitatea că Faber era mort. Era prea neconcludent. Nemulțumirea i se răspândi în tot corpul, făcându-l să se simtă agitat, iritat. Frustrat. Se scărpină în barbă – trebuia să se bărbierească.

– Nu cred până nu văd cu ochii mei, spuse el.

– Păi, n-o să reușiți.

– Păstrează-ți pentru dumneata deducțiile, îl repezi Bloggs. Ne trebuie informațiile, nu pesimismul dumitale. Ceilalți polițiști din încăpere își amintiră subit că, în ciuda tinereții sale, Bloggs avea gradul cel mai mare de acolo. Dacă nu aveți nimic împotriva, haideți să revedem posibilitățile. Unu: a plecat din Aberdeen pe uscat și altcineva a furat-o pe *Marie II*. În cazul asta, probabil că a ajuns la destinație deja, dar nu a putut părăsi țara din cauza furtunii. Am angajat deja toate forțele polițienești în căutarea lui, și cam atât putem face referitor la varianta numărul unu.

Doi: nu a plecat din Aberdeen. Avem acoperire și pentru această posibilitate: suntem încă în căutarea lui.

Trei: a părăsit Aberdeen-ul pe mare. Cred că sunteți de acord că aceasta este versiunea cea mai potrivită. S-o analizăm.

A: s-a adăpostit undeva sau a naufragiat pe undeva – pe mare sau pe uscat. B: a murit.

Bineînțeles, nu făcu nici o referire la varianta trei C: a reușit să se transbordeze pe un alt vas – probabil un submarin – înainte de izbucnirea furtunii... probabil că nu a avut timp, dacă a avut... Și, dacă a reușit să ajungă la un submarin, totul era pierdut, așa că varianta C putea fi uitată.

– Dacă a găsit un adăpost, continuă Bloggs, sau a naufragiat, vom găsi dovezi – mai devreme sau mai târziu – fie pe *Marie II*, fie bucăți din ea. Am putea să cercetăm linia de coastă chiar acum și să survolăm marea de îndată ce vremea se domolește îndeajuns ca să putem trimite un avion. Iar dacă s-a scufundat, am putea găsi totuși resturi din navă plutind. În concluzie, avem trei direcții de acțiune. Continuăm cercetările aflate în curs; vom organiza o operațiune de căutare pe linia de coastă, la nord și la sud de Aberdeen; și, în fine, vom face pregătirile necesare pentru declanșarea cercetării aer-mare, în momentul în care vremea se îmbunătățește.

Bloggs începuse să măsoare camera în lung și în lat, în timp ce vorbea. Se opri în loc, privi în jur și zise:

– Comentarii?

Ora târzie îi moleșise pe toți. Acum însă, accesul subit de energie al lui Bloggs îi smulse pe toți dintr-o letargie apăsătoare. Unul se aplecă înainte, frecându-și mâinile; altul își lega șireturile; al treilea își îmbracă haina. Simțeau nevoia să treacă la acțiune. Nu se auzi nici un comentariu, nici o întrebare.

CAPITOLUL 23

Faber era treaz. Probabil că organismul său mai avea încă nevoie de somn, în ciuda faptului că-și petrecuse ziua în pat; dar mintea îi era cuprinsă de o activitate febrilă, meditând asupra posibilităților, schițând scenarii... gândindu-se la femei, gândindu-se acasă...

Acum, când era atât de aproape de plecare, amintirile de acasă deveniseră dureros de plăcute. Se gândea la lucruri precum cârnații, îndeajuns de groși ca să poate fi mâncați în felii, circulația pe partea dreaptă a șoselei, copacii *cu adevărat* înalți, și, mai presus de toate, la limba lui maternă – cuvinte pline de forță și precizie, consoane dure și vocale curate, iar verbul, așezat la sfârșitul propoziției, acolo unde-i este locul, finalitate și semnificație cuprinse în același termen culminant.

Cuvântul „culminant“ i-o aduse din nou în minte pe Gertrud: fața ei sub a lui, cu fardul deranjat de sărutările sale, cu ochii închizându-se strâns de plăcere, apoi deschizându-se iarăși ca să se uite cu încântare în ochii lui, gura larg deschisă într-un geamăt permanent, murmurând: „*Ja, Liebling, ja...*“

Gândul la ea i se păru caraghios. Timp de șapte ani, dusesse o viață de pustnic, dar ea nu avusese nici un motiv să facă la fel. Cu siguranță că a avut, de atunci, cel puțin o duzină de bărbați. Putea să fie chiar moartă, bombardată de RAF sau ucisă de

maniaci fiindcă avea nasul cu un centimentru prea lung, ori călcată de vreo mașină în timpul camuflajului. În orice caz, abia dacă și-ar mai aduce aminte de el. Era foarte posibil să nu o mai revadă niciodată. Și totuși, era importantă. Reprezenta ceva... ceva la care Faber să se gândească.

În mod normal, nu-și permitea răsfățul de a avea sentimente. În caracterul său exista o trăsătură extrem de rece, pe care o cultiva, căci îl proteja. Cu toate acestea, acum se simțea atât de aproape de succes, încât se simțea mai liber. Nu într-atât încât să-și lase vigilența să adoarmă, dar măcar să fantazeze puțin.

Câtă vreme nu se domolea, furtuna constituia garda lui de protecție. Luni, cu ajutorul stației radio a lui Tom, nu avea decât să ia legătura cu submarinul, și căpitanul acestuia va trimite o șalupă în golf, de îndată ce vremea se va liniști. Dacă furtuna înceta înainte de ziua de luni, apărea o mică și neplăcută complicație: șalupa de aprovizionare. În mod natural, David și Lucy se vor aștepta ca el să se întoarcă pe uscat cu vasul respectiv.

Lucy pătrunse în lumea gândurilor sale în imagini vii și colorate pe care nu le putea stăpâni. Îi văzu ochii uluitori, de culoarea chihlimbarului, privindu-l în timp ce-i bandaja degetul: conturul trupului urcând treptele înaintea lui, chiar îmbrăcată cum era – în haine bărbătești largi; sânii ei rotunzi și plini, pe când stătea dezbrăcată în baie; și, pe măsură ce imaginea se transforma în fantezie, ea se apleca pe deasupra bandajului și îl săruta pe gură, se întorcea pe scări și îl cuprindea în brațe, ieșea din baie și îi așeza mâinile lui pe sâni.

Faber se foi neliniștit în patul strâmt, blestemându-și imaginația care-i trimisese astfel de vise, de care nu mai suferise de pe vremea adolescenței. La vremea aceea, înainte de a avea parte de realitatea actului sexual, el își elaborase

complicate scenarii sexuale, în care rolurile principale erau deținute de femeile mai în vârstă cu care intrase în contact zilnic: intendentă cea rigidă; soția profesorului Nagel, o femeie melancolică, fină, intelectuală; patroana magazinului sătesc, care avea buzele rujate și-i vorbea soțului ei cu dispreț. Câteodată le alătura pe toate trei într-o orgie fantastică. Când, ajuns la vârsta de cincisprezece ani, seduse, clasic, pe fata unei menajere, în amurgul pădurii din Prusia Occidentală, sfârșise prin a da frâu liber orgiilor imaginare, căci erau cu mult mai plăcute decât realitatea dezamăgitoare. Asta îl lăsase pe tânărul Heinrich complet deziluzionat: unde era extazul amețitor, senzația de plutire în înalturi asemenea unei păsări, contopirea mistică a două trupuri într-unul singur? Fanteziile deveniră dureroase cu timpul, amintindu-i mereu de eșecul său de a le transforma în realitate. Mai târziu, desigur, această realitate se îmbunătățise, iar el își formase ideea că extazul nu este provocat de plăcerea obținută de către un bărbat de la o femeie, ci din plăcerea împărtășită reciproc. Își mărturisise această părere fratelui său mai mare, care părea s-o considere mai degrabă banală, un truism și nu o descoperire; și, nu după mult timp, ajunsese să vadă și el lucrurile în acest fel.

În cele din urmă, devenise un bun amant. Descoperi că sexul era ceva interesant și, în același timp, plăcut din punct de vedere fizic. Nu a fost niciodată un mare cuceritor... fiorii seducerii nu erau ceea ce își dorea el. Dar ajunsese un expert în a dăru și a primi mulțumire sexuală, fără a nutri iluzia expertului că tehnica însemna totul. Anumite femei îl considerau un bărbat deosebit de atrăgător, iar faptul că el nu știa asta nu avea alt rezultat decât că-l făcea și mai dorit.

Încercă să-și amintească câte femei avusese: Anna, Gretchen, Ingrid, americanca, cele două târfe din Stuttgart... Nu și le mai

amintea pe toate, dar nu puteau fi mai multe de douăzeci. Și Gertrud, bineînțeles.

Se gândi că nici una dintre ele nu fusese la fel de frumoasă ca Lucy. Oftă exasperat: îngăduise acestei femei să-l afecteze numai pentru că se afla atât de aproape de casă și fiindcă fusese atât de prudent un timp mult prea îndelungat. Era necăjit pe el însuși. Devenise nedisciplinat: nu trebuia să se relaxeze până când nu-și ducea la bun sfârșit misiunea, iar această misiune nu se putea spune că era îndeplinită. Nu încă.

Rămăsese la problema de a evita să se întoarcă pe uscat cu șalupa de aprovizionare. Dintre soluțiile care-i veniră în minte, cea mai promițătoare părea a fi aceea de a-i imobiliza pe locuitorii insulei, după care urma să iasă el în întâmpinarea barcagiului, expediindu-l cu o poveste mincinoasă. Putea să spună că se afla în vizită la familia Rose, că aceștia ieșiseră în larg cu un alt vas; că era o rudă sau un ornitolog amator... orice. Problema era prea neînsemnată ca să-i acorde întreaga sa atenție în acel moment. Mai târziu, când și dacă furtuna se potolea, n-avea decât să aleagă una dintre variante.

Realmente, nu avea nici o problemă serioasă de înfruntat. O insulă singuratică, aflată la mulți kilometri depărtare de coastă, cu numai patru locuitori, reprezenta o ascunzătoare ideală. De acum înainte, evadarea din Marea Britanie avea să fie la fel de lesnicioasă precum fuga dintr-un țarc de copil. Mai ales, gândindu-se la situațiile prin care trecuse deja, la oamenii pe care-i ucisese – cei cinci membri ai Gărzii Civile, băiatul din Yorkshire, din tren, mesagerul trimis de Abwehr – putea să considere că stătea binișor.

Un bătrân, un invalid, o femeie și un copil... nimic mai simplu decât să-i omoare pe toți.

Nici Lucy nu dormea. Asculta. Și avea ce să audă. Natura dezlănțuită era ca o orchestră: ploaia bătea toba pe acoperiș, vântul cânta din fluier pe streășinile casei, marea interpreta glissando după glissando pe nisipul plajei. Bătrâna casă glăsuia și ea, scârțâind din încheieturi sub rafalele furtunii. Înăuntrul camerei se auzeau mai multe sunete: respirația înceată, regulată a lui David, amenințând, dar niciodată ajungând să se transforme în sforăit – în vreme ce dormea profund sub influența unei doze duble de somnifer –, alături de respirațiile mai repezi și mai superficiale ale lui Jo, întins confortabil în patul de campanie de lângă peretele celălalt.

„Nu pot să dorm din cauza zgomotelor, își spuse Lucy, apoi imediat: Pe cine-oi fi vrând eu să păcălesc?“ Nu putea dormi din cauza lui Henry, care-o văzuse goală, îi atinsese mâinile cu blândețe, în timp ce-i bandajase degetul, iar acum dormea profund în patul din camera învecinată. Probabil.

Își dădu seama că nu-i spusese prea multe lucruri despre el. Numai faptul că era necăsătorit. Nu-și dădea seama de unde era de fel – accentul nu-i dădea nici un indiciu. Nu făcuse nici măcar o aluzie la ocupația lui, deși ea își închipuia că trebuie să aibă o profesie stabilă, probabil dentist sau militar. Era prea puțin plicticos ca să fie avocat sau consultant, prea inteligent pentru un ziarist, iar medicii nu sunt în stare să-și mențină secretul profesiei mai mult de cinci minute. Nu era suficient de bogat ca să fie avocat pledant, iar pentru un actor era prea modest. Cu siguranță că lucra în armată.

„Oare locuiește singur? se întrebă ea. Sau cu mama lui? Ori poate cu o femeie? Cum se îmbracă atunci când nu pescuiește? Are un automobil? Da, cu siguranță că are; mai curând o marcă neobișnuită. Conduce, probabil, foarte repede.“

Gândul acesta îi readuse în minte automobilul cu două locuri al lui David, și închise ochii strâns ca să izgonească viziunea de coșmar. „Gândește-te la altceva, gândește-te la *altceva!*“

Se gândi din nou la Henry și înțelese — acceptă — adevărul: voia să facă dragoste cu el.

Era genul de dorință care, în felul ei de a privi lucrurile, îi chinuia pe bărbați, nu pe femei. O femeie putea să cunoască un bărbat și să-l găsească atrăgător, să vrea să-l cunoască mai bine, ba chiar să înceapă să se îndrăgostească de el; dar nu trebuia să simtă o dorință fizică imediată, doar dacă nu era... anormală.

Își spuse că asta era ridicol; că lucrul de care avea ea nevoie era să facă dragoste cu soțul ei, nu să se împreuneze cu primul bărbat acceptabil care-i ieșea în drum. Și își mai spuse că ea nu era una dintr-alea.

În același timp, era plăcut să construiești ipoteze. David și Jo dormeau adânc; nu era nimic care s-o oprească să se dea jos din pat, să traverseze palierul, să intre în camera lui, să se strecoare în pat lângă el...

Nimic care s-o oprească — în afară de caracterul ei, de buna creștere și de educația respectabilă.

Dacă tot avea s-o facă, o va face cu cineva ca Henry. Căci el ar fi bun, tandru și delicat; și nu ar disprețui-o pentru că i se oferea precum o târfă din Soho.

Se întoarse pe o parte, zâmbind de propria prostie; de unde putea ea să știe dacă ar disprețui-o sau nu? Nu îl cunoștea decât de o zi, iar el își petrecuse cea mai mare parte din acea zi dormind.

Și totuși, i-ar fi făcut plăcere ca el s-o privească din nou, cu acea expresie de admirație, nuanțată de un soi de uimire amuzată. I-ar fi plăcut să-i simtă mâinile, să-l mângâie, să se cuibărească la căldura trupului său.

Își dădu seama că tot corpul ei reacționa la imaginile care-i treceau prin minte. Simți imboldul de a se mângâia singură, dar rezistă, așa cum rezistase timp de patru ani. „Cel puțin, nu m-am uscat de tot, ca o baborniță“, își spuse ea.

Își mișcă picioarele, senzația de căldură răspândită în tot corpul făcând-o să ofteze. Asta începea să semene a nehib-zuință. Era timpul să-și vadă de somn. Pur și simplu, în noaptea asta nu exista nici o posibilitate de a face dragoste cu Henry ori cu altcineva.

Cu acest gând în minte, se dădu jos din pat și se duse la ușă.

Faber auzi zgomotul de pași pe palier și reacționează ca un automat.

Mintea i se limpezi instantaneu de gândurile ușuratice și lascive care o împânziseră. Cu o singură mișcare, își aruncă picioarele din pat și se strecură afară de sub pături; apoi, pe tăcute, traversează camera, oprindu-se lângă fereastră, în colțul cel mai întunecat, cu stiletul pregătit în mâna dreaptă.

Auzi ușa deschizându-se, pe intrus pășind înăuntru și, pe urmă, ușa închizându-se la loc. În momentul acela, rațiunea luă locul reacției instinctive. Un asasin ar fi lăsat ușa deschisă, ca să poată fugi mai ușor, și îi trecu prin minte că existau o sută de motive pentru care ar fi fost imposibil ca un asasin să-l poată găsi în locul acesta.

Ignoră însă gândul – supraviețuise atât de mult tocmai pentru că luase în seamă șansele de una la o mie. Pentru scurtă vreme, vântul încetase să mai urle, astfel că auzi o respirație înăbușită, un geamăt slab lângă patul său, ceea ce-i permise să localizeze poziția exactă a intrusului. Acționează imediat.

Îl trântise deja pe pat, cu fața în jos, cu pumnalul la gâtul lui, apăsându-l cu genunchiul pe șale, înainte să-și dea seama că intrusul era o femeie, pentru ca, o fracțiune de secundă mai

târziu, să priceapă cine era de fapt. Își slăbi strânsoarea și se întinse spre măsuta de lângă pat, aprinzând veioza.

În lumina slabă a becului, fața ei arăta palidă.

Faber își ascunse pumnalul în teacă, fără ca ea să-l vadă. Își luă greutatea de pe corpul ei și spuse:

– Îmi pare foarte rău, am...

Ea se răsuci pe spate, privind în sus, către el, uluită. Era scandalos, dar reacția lui bruscă o excitase peste măsură. Începu să chicotească.

– Am crezut că ești vreun hoț, zise Faber, știind că vorbele lui sunau ridicol.

– Și, dacă nu sunt indiscretă, de unde ar fi putut veni aici un hoț? se interesă ea, culoarea înroșindu-i rapid obrajii.

Purta o cămașă de noapte demodată, din flanelă, foarte largă, care o acoperea de la gât până la glezne. Părul roșu întunecat i se răspândise în dezordine pe perna lui Faber. Avea ochii măriți și buzele umede.

– Ești deosebit de frumoasă, spuse Faber cu voce scăzută.

Ea închise ochii.

Faber se aplecă deasupra ei și o sărută pe gură. Buzele ei se deschiseră de îndată, răspunzându-i la sărut. Cu vârful degetelor, el o mângâie pe umeri, pe gât și pe urechi. Ea se mișcă sub el.

El ar fi vrut să o sărute îndelung, să-i exploreze gura și să-i savureze intimitatea, dar înțelese curând că ea nu avea timp pentru gesturi tandre. Lucy își strecură mâna în pantalonii de pijama și strânse. Gemu ușor, apoi începu să respire greu.

Continuând să o sărute, Faber întinse mâna și stinse lumina.

Se îndepărtă de ea și-și dezbracă bluza pijamalei. Iute, astfel ca ea să nu se întrebe ce face, trase de cutia lipită la piept, ignorând înțepătura provocată de dezlipirea benzii adezive de pe piele. Ascunse filmul fotografic sub pat. Totodată, desprinse teaca de pe antebrațul stând, lăsând-o să cadă.

Apoi, îi ridică poalele cămășii de noapte până la talie.

– Repede, spuse ea. Repede!

Faber își apropie capul de al ei.

După aceea, Luca nu avu nici cel mai neînsemnat sentiment de vină. Se simțea doar mulțumită, satisfăcută, saturată. Obținuse ce-și dorise atât de mult. Rămase nemișcată, cu ochii închiși, mângâindu-i părul țepos de pe ceafă, savurând senzația de asprime din palme.

– Am fost așa de repezită... spuse ea, după un timp.

– Păi, încă nu s-a terminat, îi spuse el.

Ea se încruntă în întuneric.

– Cum așa, tu nu ai... (De fapt, avusese ea o bănuială.)

– Nu, nu am terminat. Iar tu, prea puțin...

– Îngăduie-mi să fiu de altă părere, zise ea zâmbind.

El aprinse lumina și o privi în ochi.

– Vom vedea.

El alunecă în josul patului, între coapsele ei, și o sărută pe pânțele. Limba lui îi exploră cu mișcări sacadate ombilicul. Senzația era chiar plăcută, își spuse ea. Capul lui se deplasă mai jos. „Doar nu vrea să mă sărute *acolo*.” O sărută. Și făcu mai mult decât atât. Buzele sale traseră de pliurile moi ale pielii. Se simți paralizată de șoc în timp ce limba lui începu să-i cerceteze despicătura și apoi, când el îi despărți labiile cu degetele, ca să pătrundă mai adânc în ea...

În cele din urmă, limba lui neobosită găsi un locșor sensibil, atât de mic încât ea nici nu știuse de existența lui, și atât de sensibil încât, la început, atingerea sa fu aproape dureroasă. Uită însă repede cât fusese de scandalizată, când se simți copleșită de cea mai pătrunzătoare senzație pe care o trăise vreodată. Incapabilă să se mai controleze, începu să-și miște soldurile în sus și în jos, din ce în ce mai repede, frecându-și carnea lubrifiată peste

gura, peste bărbia, peste nasul, peste fruntea lui, absorbită în întregime de propria plăcere. Care cresc și iar cresc, hrănindu-se din ea însăși, până când se simți pe de-a-ntregul cuprinsă de fericire și deschise gura să țipe, moment în care el îi acoperi fața cu mâna. Dar ea țipă înăbușit, în vreme ce orgasmul se prelungea, sfârșindu-se în ceva asemănător unei explozii și lăsând-o atât de epuizată, încât se gândi că niciodată, dar niciodată nu va mai fi în stare să se ridice de-acolo.

Pentru o vreme, mintea ei păru să se golească aproape complet. Era vag conștientă că el se mai afla încă între picioarele ei, cu obrajii săi aspri sprijiniți de interiorul catifelat al coapselor și cu buzele mișcându-i-se blând, cu gingășie.

În cele din urmă, spuse:

—Acum *știu* ce a vrut Lawrence să spună.

El își înalță capul.

— Nu înțeleg.

— Nu mi-am dat seama că poate fi așa, spuse ea cu un oftat.

A fost minunat.

— *A fost?*

— Dumnezeu, nu mai am nici un pic de energie...

El își schimbă poziția, îngenunchind cu picioarele desfăcute peste pieptul ei, iar ea înțelese ce-i cerea el să facă, pentru a doua oară șocul încremenind-o; pur și simplu era prea mare... dar, dintr-odată, ea *dori* s-o facă, simțind nevoia să-l primească în gura ei; își înalță capul, cuprinzându-l cu buzele, iar el gemu ușor.

Henry îi luă capul cu mâinile, mișcându-l înainte și înapoi, gemând reținut. Ea se uită la fața lui. Faber o privea fix, savurând imaginea a ceea ce ea îi făcea. Lucy se întreba ce avea să facă atunci când el... își va da drumul... și decise că nu avea nici o importanță, căci tot ce făcuseră până atunci

împreună fusese atât de minunat, încât știa că până și asta îi va face plăcere.

Numai că nu se întâmplă așa. Tocmai când ea credea că el ajunsese la punctul în care avea să-și piardă controlul, Faber se opri, își schimbă poziția și o pătrunse din nou. De data aceasta, se întâmplă foarte lent și relaxat, asemenea ritmului valurilor ajunse pe plajă; până când el își strecură mâinile pe sub șoldurile ei, apucând-o de fese, iar ea se uită la fața lui și știe că acum el era pregătit să-și piardă autocontrolul și să se împrăstie în ființa ei. Iar asta o excită mai mult decât orice, astfel încât, atunci când el își arcui spatele, cu chipul schimonosit de o mască de durere și gemu din adâncul pieptului, ea își încolăci picioarele pe după mijlocul lui, lăsându-se cuprinsă de extaz, pentru ca apoi, după atâta timp, să audă trompetele și tunetele promise de Lawrence.

Rămaseră tăcuți un timp îndelungat. Lucy simțea o căldură de parcă ar fi fost cuprinsă de un foc lăuntric; nu mai simțise așa ceva în toată viața ei. Când respirațiile li se mai domoliră, auzi furtuna de afară. Henry rămăsese deasupra ei, dar ea nu voia ca el să se miște... îi plăcea să-i simtă greutatea, precum și izul slab de transpirație al pielii lui albe. Din când în când, el își mișca ușor capul, ca să-și frece buzele de obrazul ei.

Era bărbatul cel mai potrivit pentru așa ceva. Știa mai multe despre trupul ei decât ea însăși. Propriul lui corp era foarte frumos... larg și musculos la umeri, îngust în talie și șolduri, cu niște picioare lungi, puternice, acoperite de păr. I se păruse că ar avea niște cicatrici, dar nu era sigură. Puternic, blând și chipeș. Perfect. În același timp, știa că nu se va îndrăgosti niciodată de el, că niciodată nu va dori să fugă împreună cu el sau să se căsătorească poate cu el. Simțea că undeva, în adâncul lui, mai era ceva, rece și dur – reacția și explicația lui din momentul intrării ei în camera sa fuseseră ieșite din comun... nici

nu voia să se gândească prea mult la acest lucru –, o anumită parte din el era altundeva... Va trebui să-l țină la distanță față de ea și să-l folosească prudentă, asemenea unui medicament care creează dependență.

Chiar dacă nu prea va avea când să devină dependentă, căci, la urma urmei, el avea să plece în ceva mai mult de o zi.

Lucy se foi, iar el se ridică de pe ea și se rostogoli pe spate. Ea se ridică într-un cot și îi cercetă cu privirea corpul dezbrăcat. Da, avea cicatrici; una lungă pe piept, și un semn mic în formă de stea – putea fi fost o arsură – pe șold. Îl mângâie pe piept cu palma.

– Nu e tocmai potrivit pentru o doamnă, îi spuse, dar aș vrea să-ți mulțumesc.

El îi puse mâna pe obraz și îi zâmbi:

– Ești o adevărată doamnă.

– Nici nu-ți dai seama ce ai făcut. Ai...

El îi așeză un deget pe buze.

– Ba știu ce am făcut.

Îl mușcă de degete, apoi îi luă mâna și și-o așeză pe sân. El îi mângâie sfârcurile.

– Te rog, mai fă-o o dată.

– Nu cred c-am să mai pot.

Dar putu.

Îl părăsi la două ore după ivirea zorilor. Se auzi un zgomot din camera alăturată, iar ea păru să-și amintească subit că avea un soț și un fiu în aceeași casă. Faber ar fi vrut să-i spună că nu avea nici o importanță, că nu aveau nici cel mai neînsemnat motiv să le pese de ce știa sau gândea soțul ei; dar se abținu și o lăsă să plece. Îl mai sărută o dată, cu buzele extrem de umede; apoi se ridică în picioare, își netezi cămașa boțită și plecă.

El o urmări drăgăstos cu privirea. Își spuse că era o femeie deosebită. Se întinse pe spate, cu privirea ațintită în tavan. Era destul de naivă și aproape complet lipsită de experiență, dar, în același timp, se descurcase destul de bine. „Probabil că m-aș putea îndrăgosti de ea“, își spuse.

Se dădu jos și-și recuperă de sub pat filmul foto și pumnalul. Se întrebă dacă avea vreun rost să le țină asupra lui. Poate că va dori să facă dragoste cu Lucy în timpul zilei...

Se hotărî să poarte stiletul – fără el s-ar fi simțit dezbrăcat – și să ascundă rola de film în altă parte. Îl așeză pe scrin, acoperindu-l cu actele și portofelul. Știa foarte bine să astfel își încălca regulile, dar aceasta avea să fie, cu siguranță, ultima lui misiune, și se simți îndreptățit să se bucure de o femeie. Și apoi, avea prea puțină importanță dacă ei vedeau fotografiile – presupunând chiar că le-ar fi înțeles semnificația, ceea ce era improbabil, ce ar fi putut *face*?

Se întinse în pat, apoi se ridică din nou în picioare. Anii de antrenament pur și simplu nu-i dădeau voie să-și asume un asemenea risc. Își ascunse actele împreună cu filmul foto în buzunarul hainei. Acum se putea relaxa puțin.

Auzi glasul copilului, apoi pașii femeii coborând scările, pe urmă pe David, târându-se către baie. Trebuia să se scoale și să ia micul dejun cu gazdele. Nu era nici o problemă. Oricum nu mai simțea nevoia să doarmă.

Așteptă în fața ferestrei brăzdate de șiroaiele de ploaie, privind natura dezlănțuită, până când auzi deschizându-se ușa de la baie. Apoi, își puse bluza de pijama și merse să se bărbierească. Se folosi de aparatul de ras al lui David, fără să mai ceară permisiunea.

Acum părea să nu mai aibă importanță.

CAPITOLUL 24

Erwin Rommel știuse de la bun început că va ajunge să se certe cu Heinz Guderian.

Generalul Guderian era exact genul de ofițer prusac de origine aristocrată pe care Rommel îl ura. Îl cunoștea de câțiva ani buni. În zilele lor de început, amândoi comandaseră batalionul Goslar Jaeger, pentru a se întâlni din nou în timpul campaniei poloneze. Când Rommel părăsise Africa, îl recomandase pe Guderian ca succesor, știind că bătălia era pierdută. Manevra nu îi reușise pentru că, la data aceea, Guderian nu se afla în grațiile lui Hitler, care îi respinsese propunerea fără să stea prea mult pe gânduri.

Generalul era – Rommel simțea asta – tipul de om care își puneă o batistă de mătase pe genunchi, ca să-și protejeze dunga pantalonilor, atunci când se ducea să bea ceva la Herrenklub. Era ofițer pentru că tatăl său fusese ofițer, iar bunicul lui fusese bogat. Rommel, fiu de învățător, care avansase în grad de la locotenent-colonel la feldmareșal în numai patru ani, disprețuia casta militară, al cărei membru nu fusese niciodată.

Acum se uita fix peste masă la general, care savura coniac din rezervele ramurii franceze a familiei Rothschild. Guderian și companionul său apropiat, generalul von Geyr, veniseră la cartierul general al lui Rommel, din La Roche Guyon, în nordul

Franței, să-l învețe cum să-și desfășoare trupele. Reacțiile lui Rommel față de astfel de vizite oscilau între nerăbdare și furie. În viziunea sa, menirea statului-major era să asigure informații de încredere și proviziile curente, și știa – pe baza experienței din Africa – că membrii acestui organism erau incompetenți în ambele privințe.

Guderian avea o mustață deschisă la culoare, tunsă scurt, iar colțurile ochilor îi erau atât de zbârcite de riduri, încât aveai tot timpul senzația că rânjește către tine. Era înalt și chipeș, ceea ce nu avea darul să-l facă îndrăgit de un om scund, urât și chelios – așa cum gândea Rommel despre sine. Părea relaxat, și oricare general care, în această perioadă a războiului, se putea simți relaxat era cu siguranță un nătărău. Masa pe care tocmai o savuraseră – friptură de vițel de prin partea locului și vin din sudul îndepărtat – nu-i putea servi drept scuză.

Rommel privi afară pe fereastră, la ploaia care picura de pe crengile teilor pe iarba din curte, așteptând ca Guderian să înceapă discuția. Când, în cele din urmă, acesta începu să vorbească, fu limpede că generalul reflectase asupra modalității optime de a-și atinge scopul propus, hotărându-se să o ia pe departe.

– În Turcia, începu el, armatele a Noua și a Zecea britanice, împreună cu armata turcă, se grupează la granița cu Grecia. În Iugoslavia trupele de partizani se concentrează. În Algeria, francezii se pregătesc să debarce în Riviera. După toate aparențele, rușii intenționează o debarcare amfibie în Suedia. În Italia, trupele aliate sunt gata să pornească marșul asupra Romei. Mai sunt, de asemenea, semnale de mai mică amploare – un general răpit în Creta, un ofițer de contraspionaj ucis la Lyon, un post de radar din Rhodos atacat, o aeronavă sabotată cu vaselină abrazivă și distrusă în Atena, un raid de comando în Sagvaag, o explozie la fabrica de oxigen de la Boulogne-sur-Seine, deraierea

unui tren în Ardeni, un depozit de petrol incendiat la Boussens... și așa mai departe. Lucrurile sunt limpezi. În regiunile ocupate, se înmulțesc din ce în ce mai mult actele de sabotaj și de nelegalitate; la granițele noastre, se văd pretutindeni pregătirile pentru debarcare. Nimeni nu se mai îndoiește că în vara aceasta se va produce o ofensivă aliată majoră, și putem fi la fel de siguri că toate aceste hărțuiri sunt menite să ne deruteze în privința locului de unde va veni acest atac.

Generalul făcu o pauză. Lectia, rostită pe un ton profesional, îl iritase pe Rommel, care profită de ocazie ca să-l întrerupă:

– Tocmai de aceea avem un stat-major: ca să analizeze astfel de informații, să evalueze activitățile inamicului și să facă previziuni asupra viitoarelor mișcări ale acestuia.

Guderian zâmbi îngăduitor.

– Dar, în același timp, trebuie să fim conștienți de limitările unor astfel de încercări de prognoză. Cu siguranță că dumneata ți-ai format o părere despre locul unde se va produce atacul. Toți ne-am format astfel de păreri. Strategia noastră trebuie să ia în considerație posibilitatea ca presupunerile noastre să fie eronate.

Rommel înțelegea acum unde ducea argumentația ocolită a generalului și reprimă imboldul de a-și striga în gura mare dezacordul, înainte de enunțarea concluziei.

– Sub comanda dumitale se află patru divizii blindate, continuă Guderian. A 2-a Panzer la Amiens, a 116-a la Rouen, a 21-a la Caen și a 2-a, la Toulouse. Generalul von Geyr ți-a propus deja să le retragi mult față de coastă, grupându-le cât mai aproape unele de celelalte, astfel încât să fie pregătite să dea riposta în orice punct. De fapt această stratagemă constituie un principiu al politicii OKW¹.

¹ Oberkommando der Wehrmacht – Înalțul Comandament al Forțelor Armate (n.tr.)

Cu toate acestea, dumneata nu numai că ai ignorat sugestia lui von Geyr, dar ai mutat Divizia 21 chiar lângă coasta Atlanticului...

– Iar celelalte trei trebuiau aduse lângă coastă cât mai curând posibil, izbucni Rommel. Când veți înțelege, oare, oameni buni? *Aliații controlează aerul.* Odată debarcarea declanșată, nu se vor mai produce mișcări importante ale blindatelor. Operațiunile mobile nu mai sunt posibile. Dacă prețioasele noastre panzere se vor afla la Paris în momentul în care aliații vor debarca pe coastă, ele vor *rămâne* la Paris – țintuite acolo de către RAF – până când aliații vor mărșălui pe Boulevard St-Michel. *Știu* asta pentru că mi-au făcut-o de două ori. De două ori! (Se opri ca să-și tragă sufletul.) Să grupez blindatele în postură de rezervă mobilă ar însemna să le fac inutile. Nu va mai fi nici un contraatac. Debarcarea trebuie întâmpinată pe plajă, acolo unde este cea mai vulnerabilă, și respinsă înapoi în mare.

Roșeața îi dispăru din obraji când începu să-și expună propria strategie defensivă.

– Am creat obstacole subacvatice, am fortificat Zidul Atlanticului, am amplasat câmpuri de mine și am bătut pari în toate zonele de șes care ar putea fi folosite ca terenuri de aterizare în spatele liniilor noastre. Toate trupele de sub comanda mea sunt angajate în săparea tranșeelor defensive, atunci când nu se antrenează efectiv. Diviziile mele blindate trebuie mutate în apropierea coastei. Rezerva OKW trebuie redesfășurată în Franța. Diviziile a Noua și a Zecea SS trebuie aduse înapoi de pe Frontul de Est. Întreaga noastră strategie trebuie să acționeze astfel încât să-i împiedice pe aliați să-și consolideze un cap de pod, pentru că, dacă reușesc una ca asta, bătălia e pierdută... și poate chiar războiul.

Guderian se aplecă înainte, ochii săi îngustându-se în acea enervantă aparență de zâmbet.

– Ceea ce vrei dumneata este, va să zică, apărarea liniei de coastă a Europei, începând de la Tromsö, în Norvegia, și ocolind Peninsula Iberică, până la Roma. De unde să luăm atâtea forțe armate?

– Întrebarea asta trebuia pusă în 1938, murmură Rommel.

O liniște stânjenitoare se așternu după această remarcă, cu atât mai șocantă cu cât venea din partea lui Rommel, renumit pentru atitudinile sale apolitice.

Von Geyr rupse încordarea:

– Domnule feldmareșal, de unde crezi *dumneata* că va începe atacul?

Rommel aștepta această întrebare.

– Până de curând, am fost convins de valabilitatea teoriei Pas de Calais. Dar, la ultima discuție avută cu Führerul am rămas impresionat de argumentele sale în favoarea Normandiei. Am fost impresionat de intuiția sa și, mai mult chiar, de trecutul marcat de previziuni exacte ale acestuia. Prin urmare, eu cred că Panzerule noastre trebuie desfășurate în principal de-a lungul coastei Normandiei și, poate, o divizie la gura râului Somme – sprijinită de forțe din afara grupului meu.

Guderian își clătină capul.

– Nu, nu, *nu*. Este mult prea riscant.

– Sunt pregătit să susțin aceste argumente în fața lui Hitler, amenință Rommel.

– Atunci, asta va trebui să faci, spuse Guderian pentru că eu nu voi fi de acord cu planul dumitale, doar dacă...

– Ei? Rommel se arătă surprins să constate că poziția generalului ar putea suferi modificări.

Guderian se foi în scaun, șovăind să-i acorde o concesie unui oponent atât de încăpățânat precum Rommel.

– Poate că știi că Führerul așteaptă un raport din partea unui agent din Anglia, deosebit de eficient.

– Da, îmi amintesc, încuviință Rommel. Die Nadel.

– Exact. El a primit însărcinarea să evalueze forța primului Grup de Armată al Statelor Unite de sud comanda generalului Patton, aflat în estul Angliei. Dacă el află – așa cum sunt sigur că o va face – că armata este numeroasă, puternică și gata să se pună în mișcare, atunci voi continua să fiu împotriva dumitale. În caz contrar, dacă el va raporta că această armată este un soi de cacealma – o armată de mici dimensiuni, travestită în forță de debarcare –, atunci voi recunoaște că ai avut dreptate și vei avea Panzerele solicitate. Ești de acord cu acest compromis?

Rommel încuviință, dând din capul său mare.

– Așadar, depinde de Die Nadel.

PARTEA A CINCEA

CAPITOLUL 25

Lucy realizează dintr-odată faptul că locuința lor era îngrozitor de mică. În timp ce-și îndeplinea activitățile de dimineață – aprinderea cuptorului, prepararea *porridge*-ului, curățenia prin casă, îmbrăcatul lui Jo – simțea parcă apăsarea pereților. La urma urmei, nu erau decât patru camere, unite printr-un coridor și o scară. Nu puteai face o mișcare fără să nu te izbești de cineva. Dacă stăteai nemișcat, auzai ce face fiecare; Henry trăgea apa la toaletă, David cobora târându-se scările, Jo își dojenea aspru ursulețul în dormitor. Lucy ar fi simțit nevoia să petreacă un timp numai cu ea însăși, înainte de a da ochii cu alți oameni; un răgaz în care întâmplările nopții să-și găsească locul în memoria ei, retrăgându-se din planul principal al gândurilor, astfel încât să se poată comporta normal, fără un efort conștient.

Își închipuia că nu se va putea descurca ușor cu înșelăciunea. Era ceva care nu-i stătea în fire. Nu avea nici un fel de experiență în așa ceva. Încercă să-și aducă aminte de o altă ocazie din viața ei când înșelase pe cineva apropiat, și nu reuși. Și asta nu pentru că s-ar fi călăuzit în viață după cine știe ce principii înalte – *gândul* la minciună nu o tulbura atât de mult. Principalul motiv era că, pur și simplu, niciodată nu avusese de ce să fie necinstită.

David și Jo se așezară la masa din bucătărie și începură să mănânce. David era tăcut, iar Jo vorbea neîntrerupt, doar așa,

pentru plăcerea de a pronunța cuvinte. Lucy nu avea chef de mâncare.

– Nu mănânci? întrebă David degajat.

– Am mâncat ceva înainte.

Iată – prima ei minciună. Nici nu era așa de rău.

Furtuna accentua senzația de claustrofobie. Ploua atât de puternic, încât Lucy abia putea distinge șopronul de la fereastra bucătăriei. Sentimentul de izolare devine și mai acut atunci când deschiderea unei ferestre sau a unei uși constituie o adevărată aventură. Cerul cenușiu ca de oțel, și coborât, împreună cu palele de ceață, creau un crepuscul permanent. În grădină, ploaia curgea în șuvoaie printre rândurile de cartofi, iar peticul de iarbă se transformase într-un mic heleșteu. Cuibul de vrăbii de sub acoperișul magaziei părăsite fusese măturat de apă, iar păsărelele se agitau, cuprinse de panică, pe sub streășină.

Lucy îl auzi pe Henry coborând scările și se simți mai bine. N-ar fi putut spune de ce, dar era mai mult ca sigură că el se pricepea foarte bine la înșelăciuni.

– Bună dimineata! rosti Faber cu cordialitate.

David, așezat la masă în scaunul său cu rotile, își ridică privirea și îl salută afabil, cu o înclinare a capului. Lucy își făcea de lucru pe la cuptor. Pe fața ei se citea limpede vinovăția, remarcă Faber, și oftă în sinea lui. Numai că David nu părea să observe expresia soției sale. Faber începu să creadă că David era cam greu de cap... cel puțin în privința propriei sale neveste...

Lucy spuse:

– Ia loc, să mănânci ceva.

– Mulțumesc foarte mult.

– Mă tem că nu te putem duce la biserică, spuse David. Nu-ți putem oferi decât cântece religioase la aparatul de radio.

Faber își aduse aminte că era duminică.

– De obicei, mergeți la biserică?

– Nu, spuse David. Dar tu?

– Nu.

– Pentru fermieri, duminica este o zi ca toate celelalte, continuă David. Am să merg cu mașina la capătul celălalt al insulei, ca să-l văd pe ciobanul meu. Dacă te simți în stare, poți să vii și tu.

– Mi-ar face plăcere, îi răspunse Faber. (I se oferea șansa să facă o recunoaștere. Oricum, trebuia să cunoască drumul până la cabana unde se afla stația radio.) Ai vrea să conduc eu mașina?

David îi aruncă o privire tăioasă.

– Mă descurc destul de bine. (Urmă un moment încordat de tăcere.) Pe o vreme ca asta, drumul e numai o amintire. Vom fi mult mai în siguranță cu mine la volan.

– Bineînțeles, zise Faber și începu să mănânce.

– Mie mi-e indiferent, insistă David. Nu-ți cer să vii neapărat, dacă crezi că ar fi un efort prea...

– Nu, serios, m-aș bucura.

– Ai dormit bine? Nu mi-am dat seama că s-ar putea să mai fii încă obosit. Sper că Lucy nu te-a ținut treaz până târziu.

Faber își impuse să nu se uite la Lucy, dar, cu coada ochiului, observă că ea se înroșise dintr-odată.

– Am dormit ieri toată ziua, spuse el, încercând să-l facă pe David să se uite în ochii lui.

Nu reuși. David se uita la soția lui. Știa. Ea se întoarse cu spatele.

Acum, David îi va fi ostil, iar dușmănia ducea la suspiciune. Nu era ceva periculos, așa cum decisese de altfel dinainte, dar putea fi agasant.

David păru să-și dobândească rapid stăpânirea de sine. Se îndepărtă de masă și-și dirijă scaunul către ușa din spate.

– Mă duc să scot jeepul din șopron, spuse el, parcă mai mult lui însuși.

Își luă o haină de ploaie din cuier, o îmbrăcă peste cap, apoi deschise ușa și ieși afară.

În cele câteva clipe în care ușa rămase deschisă, furtuna se năpusti în mica bucătărie, lăsând podeaua umedă. După ce ușa se închise, Lucy se înfioră și începu să șteargă apa de pe faianță.

Faber întinse mâna și îi atinse brațul.

– Nu, spuse ea, arătând cu capul spre Jo.

– Te-ai purtat prosteste, îi spuse Faber.

– Am impresia că știe, zise ea.

– Dar, dacă stai să te gândești un pic, nu-ți pasă cu adevărat dacă știe sau nu, este?

– Ar trebui să-mi pese.

Faber săltă din umeri. Claxonul jeepului suna nerăbdător de afară. Lucy îi dădu o pelerină și o pereche de cizme de cauciuc.

– Nu discuta despre mine, îi spuse ea.

Își îmbrăcă echipamentul de ploaie și se duse la ușa din față. Lucy veni în urma lui, închizând ușa de la bucătărie.

Cu mâna pe ivăr, se întoarse și o sărută, iar ea făcu ce dorise să facă, îl sărută cu înfocare, și se întoarse în bucătărie.

Faber alergă prin ploaie, traversând o mare de noroi, și sări în jeep lângă David, care puse imediat mașina în mișcare.

Vehiculul fusese special adaptat pentru a fi condus de un om fără picioare. Accelerația era acționată manual, avea un mâner care-i permitea șoferului să conducă lejer cu o singură mână. În spatele scaunului șoferului se găsea un compartiment special, în care intra scaunul pe roțile pliat. Deasupra parbrizului, pe un raft, era așezată o pușcă de vânătoare.

David șofa cu pricepere. Avusese dreptate în privința drumului; nu era mai mult decât o fâșie de câmpie stearpă, bătătorită de roțile jeepului. Apa de ploaie băltea în fâgașurile

adânci. Mașina aluneca pe drumul noroios. Lui David părea să-i facă plăcere. Ținea o țigară între buze și afișa un aer nepotrivit, de bravură ostentativă. „Probabil, își spuse Faber, pentru el asta ține loc de zborul cu avionul.“

– Și cu ce te ocupi când nu pescuiești? îl întreabă David.

– Funcționar public, îi răspunse Faber.

– În ce domeniu?

– Finanțe. Sunt doar o roțiță dintr-un mecanism.

– La trezorerie?

– În principal.

– Și, e interesantă munca? insistă David.

– Mda, destul de interesantă. Faber își concentrează toată energie să născocească o poveste credibilă. Știu câte ceva despre cât ar trebui să coste un element de tehnologie, și îmi petrec cea mai mare parte a timpului asigurându-mă că totuși contribuabilii nu sunt jupuiți prin impozite excesive.

– Ești specializat într-un anumit tip de tehnologie?

– Orice, de la agrafe la motoare de avion.

– Aha. Fiecare contribuind la efortul de război așa cum poate.

Fusese, bineînțeles, o remarcă sarcastică, și era firesc ca David să nu aibă habar de ce Faber nu se arată ofensat.

– Sunt prea bătrân pentru a lupta, spuse Faber cu modestie.

– Ai participat la Primul Război?

– Prea tânăr.

– Ai avut noroc.

– Fără îndoială.

Drumul se apropiase amenințător de marginea falezei, dar David nu redusese viteza. Lui Faber îi trecu prin minte că s-ar putea să vrea să-i omoare pe amândoi. Apucă mânerul de susținere.

– Ți se pare că merg prea repede? întreabă David.

– Cunoști drumul la perfecție, după cum văd.

– Pari speriat.

Faber nu răspunse la provocare, iar David încetini un pic, aparent satisfăcut că-și atinsese cine știe ce scop.

Faber băgă de seamă că insula era destul de netedă și pustie. Terenul se înălța și cobora ușor, dar până acum nu văzuse nici un deal. Vegetația consta mai ales din iarbă, ici-colo câteva ferigi și tufișuri, dar copacii erau rari: nu erau prea multe zone adăpostite de vitregiile naturii. Trase concluzia că oile lui David erau rezistente.

– Ești căsătorit? întrebă dintr-odată David.

– Nu.

– Ai fost un înțelept.

– Eh, știu și eu?

– Pariez că te descurci binișor în Londra. Ca să nu mai vorbim de...

Lui Faber nu-i plăcuse niciodată felul disprețuitor în care unii bărbați discutau despre femei. Îl întrerupse brusc:

– Eu aș zice că ești extrem de norocos să ai o soție ca a dumitale...

– Zău?

– Da.

– Totuși, în privința diversității...

– Încă nu am avut ocazia să cunosc avantajele monogamiei.

Faber se hotărî să nu mai spună nimic altceva care ar putea să pună paie peste foc. Fără doar și poate, David devenea agasant.

– Trebuie să-ți mărturisesc că nu *arăți* deloc ca un agent fiscal. Unde-ți sunt umbrela și melonul?

Faber încercă un zâmbet slab.

– Și pari destul de bine făcut pentru un conțopist.

– Merg mult cu bicicleta.

– Trebuie să fii tare puternic, dac-ai supraviețuit din naufragiul acela.

– Mulțumesc.

– Și nici nu *arăți* prea bătrân pentru armată.

Faber își întoarse privirea spre David.

– Unde vrei să ajungi? întrebă el calm.

– Am ajuns, spuse David.

Faber privi prin sticla parbrizului și văzu o căsuță foarte asemănătoare cu a familiei Rose, cu ziduri din piatră, acoperiș de ardezie și ferestre mici. Era cocoțată în vârful unui deal, singurul pe care Faber îl văzuse pe această insulă, și nici acela prea înalt. Casa stătea parcă ghemuită, având un aer de energie. Urcând într-acolo, jeepul ocoli un mic pâlc de pini și brazi. Faber se întrebă de ce nu fusese construită la adăpostul copacilor.

Lângă casă se afla un arbust de păducel, cu florile murdărite de tină. David opri mașina. Faber îl privi cum desface scaunul cu roțile și cum coboară din mașină în scaun: cu siguranță, nu ar fi acceptat să fie ajutat.

Intrară în casă printr-o ușă de scânduri, fără nici o încuietoare. În hol, îl întâmpină un câine rasa collie, cu blană albă cu pete negre, scund și cu capul mare, care dădea din coadă, fără să latre. Aranjamentul interior al casei era identic cu cel din locuința Rose, dar atmosfera era diferită: locul acesta era pustiu, lipsit de viață și deloc curat.

David o luă înainte spre bucătărie, unde bătrânul Tom, ciobanul, își încălzea mâinile deasupra plitei unei mașini de gătit demodate, cu lemne. Când intrară, bătrânul se ridică în picioare.

– El este Tom McAvity, spuse David.

– Încântat să vă cunosc, rosti formal Tom.

Faber îi scutură mâna. Tom era un bărbat scund, solid, cu o față ca o valiză veche din piele argăsită. Purta un fes de lână și

fuma dintr-o pipă foarte mare din lemn de cireș, cu capac. Avea o mână puternică, cu pielea ca glaspapirul. Nasul îi era, de asemenea, foarte mare. Faber trebuia să se concentreze din plin ca să înțeleagă ce spune, din cauza accentului scoțian care era foarte puternic.

– Sper că nu vă încurc planurile, zise Faber. N-am venit decât pentru o plimbare.

David își apropie scaunul de masă.

– Nu cred că vom face mare lucru în dimineața asta, Tom – vom arunca doar o privire.

– Mda. O să bem câte un ceai înainte de asta, totuși.

Tom turnă ceai tare în trei căni și adăugă în fiecare câte un deget de whisky. Cei trei bărbați își sorbiră ceaiul în liniște, David fumându-și țigara, iar Tom trăgând ușor din pipa-i uriașă. Faber avu certitudinea că ceilalți doi își petreceau în felul acesta o mare parte din timp, fumând și încălzindu-și mâinile, fără să scoată un cuvânt.

Când își terminară de băut ceaiul, Tom așează cănile în mica chiuvetă de piatră, după care ieșiră afară. Faber ocupă locul din spate. De data aceasta, David conduse mai încet, iar câinele, pe care-l chema Bob, alergă în salturi pe lângă mașină, menținându-și ritmul aparent fără prea mare efort. Era evident că David cunoștea terenul foarte bine, șofând încrezător de-a latul pășunii întinse, fără să se împotmolească nici măcar o dată în solul mocirlos. Oile arătau de parcă-și plângeau amarnic soarta. Cu blana îmbibată de apă, stăteau îngrămădite în vâlcele, în apropierea tufișurilor măracinoase ori pe pante, în bătaia vântului, prea abătute ca să mai pască. Chiar și mieii erau triști, ascunzându-se sub pânțelele mamelor lor.

Faber urmări cu privirea câinele, care se opri, ascultă preț de o clipă, și apoi o luă la goană pe o traiectorie tangentă.

Tom observase și el mișcarea câinelui.

– Bob a găsit ceva, spuse Tom.

Jeepul merse în urma câinelui jumătate de kilometru. Când se opriă, Faber putea auzi marea; se apropiaseră de marginea dinspre nord a insulei. Câinele se opri la marginea unei mici alpii de torent. Când bărbații se dădură jos din mașină, auziră și ei ce-l alarmase pe câine – behăitul unei oi suferinde – și se apropiară de marginea torentului, să vadă ce se întâmplase.

Animalul zăcea pe o rână, cam la șase metri mai jos, într-un echilibru precar, pe malul abrupt și alunecos al torentului. Tom coborî până la ea cu atenție, cercetându-i piciorul beteag.

– În seara asta, mâncăm friptură de oaie, strigă el.

David aduse pușca de la jeep și i-o aruncă lui Tom în josul pantei. Bătrânul puse capăt suferințelor animalului.

– Să-ți arunc o frânghie, ca s-o aducem sus? strigă David la el.

– Da, dar poate că musafirul nostru vrea să coboare să-mi dea o mână de ajutor.

– Sigur, spuse Faber.

Coborî până la locul unde se afla Tom. Apucară fiecare de câte un picior și târâră animalul în susul pantei. Pelerina lui Faber se agăță de o tufă de mărăcini și fu gata să cadă până să reușească să elibereze materialul, cu un zgomot puternic de țesătură sfâșiată.

Aruncară oaia în mașină și își continuară drumul. Faber simți umezeală la umăr și-și dădu seama că se rupsese cea mai mare parte din spatele pelerinei.

– Mă tem că am distrus mantaua asta, spuse el.

– Da, dar ai o scuză onorabilă, îi răspunse Tom.

Nu după mult timp, reveniră la căsuța lui Tom. Faber își scoase pelerina și pufoaica, iar Tom atârână haina deasupra plitei ca să se usuce. Faber se așeză în apropierea cuptorului.

Tom așeză ceainicul pe plită, apoi urcă la etaj, să aducă altă sticlă de whisky. Faber și David își încălzeau mâinile ude.

Împușcătura îi făcu pe amândoi să tresară. Faber ieși în hol și urcă scara în goană. David veni în urma lui, oprindu-și scaunul la baza scării.

Faber îl găsi pe Tom într-o încăpere mică, nemobilată, aplecat pe fereastră și agitându-și amenințător pumnul undeva în direcția cerului.

– L-am ratat, spuse Tom.

– Pe cine?

– Pe vultur.

De jos, se auzi râsul lui David.

Tom așeză pușca lângă o cutie de carton. Scoase dinăuntru o sticlă de whisky și o luă înainte, coborând scara.

David se întorsese deja în bucătărie, lângă foc.

– Oaia asta a fost prima pe care am pierdut-o anul ăsta, spuse el, cu gândul la animalul mort.

– Așa e, spuse Tom.

– În vara asta trebuie să îngrădim torentul ăla.

– Da.

Faber sesiză că atmosfera se schimbase față de înainte. Stăteau ca și mai devreme, fumând și bând, dar David părea că nu-și găsește locul. De două ori, Faber îl surprinse cum îl privește stăruitor.

În cele din urmă, David spuse:

– Noi te lăsăm să tranșezi carnea, Tom.

– Da.

David și Faber ieșiră din casă. Tom nu se ridică de pe scaun, dar câinele îi conduse până la ușă.

Înainte de a porni motorul mașinii, David luă pușca de pe raftul de deasupra parbrizului, o reîncărcă și o așeză la loc. Pe

drumul de întoarcere, el suferi o nouă schimbare de dispoziție – una surprinzătoare –, pentru că devenise guraliv.

– Am pilotat pe Spitfire – frumos erete! Patru guri de foc pe fiecare aripă – mitraliere Browning americane, cu o cadență de o mie două sute șaiszeci de gloanțe pe minut. Nemții preferă tunurile, desigur – avioanelor lor Me109 au numai două mitraliere. Un tun provoacă stricăciuni mai mari, dar Browningurile noastre sunt mai rapide și mai precise.

– Serios? spuse Faber politicos.

– Mai târziu, s-au montat tunuri pe Hurricane, dar avioanele Spitfire au câștigat de fapt Bătălia pentru Anglia.

Faber găsi laudăroșenia lui enervantă.

– Și câte avioane inamice ziceai că ai doborât?

– Am rămas fără picioare la antrenamente.

Faber se uită la fața lui: lipsită de expresie, dar atât de încordată, încât părea că, dintr-o clipă în alta, pielea i se va rupe.

– Nu, nu am omorât nici un singur neamț, până acum, spuse David.

Faber deveni foarte alert. Nu avea habar ce ar fi putut descoperi sau deduce David, dar era aproape evident că acesta era încredințat că se întâmpla ceva, și nu era vorba numai de noaptea petrecută de Faber cu soția lui. Faber se întoarse ușor într-o parte, cu fața la David, sprijinindu-și piciorul pe tunelul de transmisie din podeaua mașinii, cu mâna dreaptă sprijinită lejer de antebrațul stâng. Așteptă.

– Te pasionează avioanele? întrebă David.

– Nu.

– A devenit o distracție națională chestia asta cu privitul avioanelor. Ca și cu păsările. Oamenii își cumpără cărți cu modele de avioane. Își petrec după-amieze întregi culcați pe spate, cercetând cerul cu telescoapele. Credeam că și tu ești unul dintre acești entuziaști.

– De ce?

– Poftim?

– Ce te-a făcut să crezi că aş fi un entuziast al avioanelor?

– Oh, nu ştiu. David opri maşina ca să-şi aprindă o ţigară.

Ajunseseră la mijlocul insulei, la câte opt kilometri distanţă de fiecare din cele două căsuţe. David aruncă chibritul pe podea. Poate că din cauza filmului pe care ți l-am găsit în buzunarul hainei...

Spunând acestea, aruncă ţigara aprinsă în faţa lui Faber şi se întinse după puşca de deasupra parbrizului.

CAPITOLUL 26

Sid Cripps privea pe fereastră și înjura în barbă. Islazul se umpluse de tancuri americane – erau cel puțin optzeci. Înțelegea că era război, dar măcar să-l fi întrebat înainte și el le-ar fi oferit un alt teren, pe care iarba nu era atât de abundentă. Așa, cu siguranță că șenilele tancurilor îi făcuseră praf cea mai bună pășune.

Își trase cizmele în picioare și ieși afară. Pe câmp se aflau câțiva soldați yankei, iar el se întreabă dacă observaseră taurul. Ajunse la pârleaz, se opri în loc și începu să se scarpine în cap. Se întâmpla ceva ciudat.

Tancurile *nu* îi distruseseră iarba. Nu lăsaseră nici o urmă. În schimb, soldații americani *făceau* urme de tanc cu unelte ca niște grape.

În vreme ce Sid se căznea să priceapă despre ce era vorba, taurul văzu tancurile. Se holbă la ele un timp, apoi bătu cu copita în pământ și o porni greoi la goană. Își pusese în gând să ia cu asalt unul dintre tancuri.

– Băi tâmpitule, ai să-și spargi capul, murmură Sid.

Soldații urmăreau și ei taurul cu privirea. Păreau amuzați de întâmplare.

Taurul izbi în plin tancul, coarnele sale *străpungând* blindajul lateral al vehiculului. Sid spera din tot sufletul că tancurile britanice erau mai rezistente decât cele americane.

Se auzi un şuierat puternic în timp ce taurul se chinuia să-și elibereze coarnele. Tancul se prăbuși ca un balon dezumflat. Soldații americani se tăvăleau pe jos de râs.

Percival Godliman traversă grăbit Piața Parlamentului, adăpostit sub o umbrelă. Sub fulgarin, purta un costum în dungii, închis la culoare, iar pantofii negri erau lustruiți cu râvnă – sau cel puțin fuseseră lustruiți până când începuse să umble prin ploaie. O audiență între patru ochi cu domnul Churchill nu era un eveniment de fiecare zi, ba nici măcar de fiecare an.

Un militar de carieră ar fi fost neliniștit să meargă, în circumstanțe atât de defavorabile, să-l vadă pe comandantul suprem al forțelor armate ale națiunii. Godliman nu era neliniștit – un istoric distins nu avea nici un motiv de teamă, își spuse el, din partea militarilor și a politicienilor, câtă vreme vederile acestora asupra istoriei nu erau cu mult mai radicale decât ale lui Godliman. Nu era neliniștit deci, ci îngrijorat. În mod categoric, îngrijorat.

Se gândea la efortul, prudența, grija, banii și forțele umane care contribuiseră la crearea acestui surogat numit Primul Grup de Armată al Statelor Unite, staționat, chipurile, în estul Angliei: patru sute de nave pentru debarcare, construite din prelată întinsă pe schelărie de lemn și plutind pe butoaie de petrol goale, care se îngrămădeau în porturi și estuare; imitațiile gonflabile, atent fabricare, de tancuri, piese de artilerie, camioane, autoblindate, ba chiar și depozite de muniție. Apoi: plângerile strecurate în coloanele de corespondență de război ale ziarelor locale privind decăderea standardelor moralei, provocată

de sosirea miilor de soldați americani în zonele respective; docul fals pentru combustibil, proiectat de cel mai reputat arhitect englez și construit – din carton și țevi de instalație uzate – de meseriași împrumutați de la studiourile de film; rapoartele contrafăcute cu atenție, transmise la Hamburg de către agenții germani „racolați” de Comitetul XX; precum și neobosita trăncăneală radio, emisă pentru beneficiul posturilor de ascultare nemțești, constând din mesaje concepute de scriitori profesioniști de literatură, incluzând fraze de genul: „Divizia 1/5 a Regimentului Regal raportează găsirea unui număr de femei civile, probabil neautorizate, în vagonul de bagaje. Ce facem cu ele – le ducem la Calais?”

Fără îndoială, rezultatele de până acum fuseseră remarcabile. Semnalele recepționate indicau că germanii înghițiseră mo-meala. Pentru ca acum, toată această înșelătorie de proporții să fie pusă în primejdie din cauza unui nenorocit de spion – un spion pe care Godliman nu reușise să-l prindă. Acesta fiind, desigur, și motivul chemării sale la ordin de astăzi.

Pașii lui mărunți, ca de pasăre, măsurau pavajul din Westminster, purtându-l către mica intrare de pe Great George Street, de la numărul 2. Santinela înarmată care stătea în preajma zidului din saci de nisip îi cercetă permisul de trecere și-i făcu semn că poate intra. Traversă holul și coborî treptele care duceau la buncărul subteran care adăpostea Cartierul General al lui Churchill.

Era ca și cum ai fi pătruns în spațiul de sub puntea unei nave de război. Protejat împotriva bombelor de un tavan gros de 1,20 metri, din beton armat, postul de comandă avea uși de acces blindate și plafonul sprijinit pe grinzi vechi de lemn. În timp ce Godliman intra în sala hărților, din sala de conferințe ieși un grup de bărbați tineri, cu fețe solemne. O clipă mai târziu, ieși de acolo un aghiotant, care-l observă pe Godliman.

– Sunteți extrem de punctual, sir, spuse aghiotantul. Pofțiți, vă așteaptă.

Godliman păși în sala de conferințe, mică și confortabilă. Podeaua era acoperită de covoare, iar pe perete se afla portretul regelui. Un ventilator electric împrăștia fumul de tutun în aer. Churchill era așezat în capul mesei antice, cu tăblia lustruită ca oglinda, în centrul căreia se afla statueta unui faun – emblema propriei unități a lui Churchill, Secția de supraveghere londoneză pentru inducerea în eroare a inamicului.

Godliman hotărî să nu salute.

Churchill spuse:

– Ia loc, profesore.

Dintr-odată, Godliman realizează că, deși nu avea o statură impozantă, Churchill avea postura unui bărbat impozant: umerii aplecați, coatele sprijinite de brațele fotoliului, bărbia lăsată în jos, picioarele desfăcute. Purta costumația tipică a unui avocat consultant: haină scurtă de culoare neagră și pantaloni gri cu dungulițe, un papion albastru cu buline și o cămașă strălucitor de albă. În ciuda siluetei sale mătăhăloase și a pântecelui impresionant, mâna care ținea stiloul era delicată, cu degete subțiri. Avea obraji de culoare roz, ca de sugar. Cealaltă mână ținea un trabuc, iar pe masă, alături de hârtii, se afla un pahar conținând un lichid ce părea a fi whisky.

Făcea adnotări pe marginea unui raport dactilografiat și, în timp ce scria, murmura în răstimpuri. Godliman nu se simțea impresionat cu adevărat de marele om din fața sa. Ca om de stat în *vremuri de pace*, Churchill ar fi fost, în opinia lui Godliman, un adevărat dezastru. Cu toate acestea, omul avea calitățile unui mare comandant militar, și Godliman îl respecta foarte mult pentru asta. (Churchill nega cu modestie că ar personifica Leul Britanic, spunând că a avut doar privilegiul să dea glas răgetului; Godliman considera că aserțiunea era foarte aproape de adevăr.)

Acum, își ridică brusc privirea și începu:

– Presupun că nu încape nici cea mai mică îndoială că blestematul ăla de spion a descoperit ce punem la cale!

– Întocmai, sir, spuse Godliman.

– Crezi că a reușit să fugă?

– L-am urmărit până la Aberdeen. Este aproape sigur că a plecat de acolo acum două nopți, într-o barcă furată, probabil pentru stabilirea unei joncțiuni în Marea Nordului. În tot cazul, nu se putea afla prea departe de țărm când a izbucnit furtuna. Este posibil să se fi întâlnit cu submarinul înainte de furtună, dar e improbabil. Îmi pare rău că nu putem oferi informații mai precise...

– Și mie, spuse Churchill, și dintr-odată păru supărat, deși nu pe Godliman.

Se ridică din fotoliu și se apropie de ceasul de pe perete, privind parcă hipnotizat inscripția „Victoria R.I.¹”, Ministrul Muncii, 1889“.

Apoi, ca și cum ar fi uitat de prezența lui Godliman, începu să pășească în sus și în jos, pe lângă masă, murmurând ceva în barbă. Godliman reuși să distingă cuvintele, iar ceea ce auzi îl ului. Marele bărbat mormăia: „Această siluetă masivă, ușor cocoșată, pășind încoace și încolo, dintr-odată insensibilă la orice prezență aflată dincolo de propriile gânduri...” Era ca și cum Churchill ar fi interpretat un scenariu hollywoodian, pe care-l concepea în timp ce mergea.

Spectacolul se termină la fel de brusc precum începuse, iar dacă omul știa că se comportase excentric, nu lăsa să se vadă. Se așază, îi întinse lui Godliman o foaie de hârtie și spuse:

¹ R.I., inițialele expresiei latine *Regina et Imperatrix*, folosită de obicei pe inscripții de pe monede (n.tr.)

– Acesta este ordinul de front al germanilor, de săptămâna trecută.

Godliman citi:

<i>Frontul rusesc:</i>	122 divizii de infanterie
	25 divizii de tancuri
	17 divizii diverse
<i>Italia & Balcani:</i>	37 divizii de infanterie
	9 divizii de tancuri
	4 divizii diverse
<i>Frontul de Vest:</i>	64 divizii de infanterie
	12 divizii de tancuri
	12 divizii diverse
<i>Germania:</i>	3 divizii de infanterie
	1 divizie de tancuri
	4 divizii diverse

Churchill spuse:

– Dintre cele douăsprezece divizii de tancuri din vest, numai *una* se află de fapt pe coasta Normandiei. Marile divizii SS, „Das Reich“ și „Adolf Hitler“, se află la Toulouse și, respectiv, la Bruxelles, și nu dau nici un semn de schimbare a pozițiilor. Ce-ți spun toate acestea, profesore?

– Că planurile noastre de inducere în eroare au fost încununuate de succes, răspunse Godliman, dându-și seama de încrederea pe care i-o arătase astfel Churchill lui.

Până în acel moment, Normandia nu-i fusese menționată de nimeni, nici de unchiul său, colonelul Terry, și nici de altcineva, cu toate că atâta lucru reușise să deducă și el, căci știa despre acumulările false de trupe cu destinația Calais. Desigur, încă nu cunoștea data debarcării – Ziua Z – și se simțea chiar mai bine așa.

– Un succes total, spuse Churchill. Sunt derutați și nesiguri, iar presupunerilor lor despre intențiile noastre sunt complet eronate. Și totuși – făcu o pauză pentru sporirea efectului –, și totuși, în pofida acestor evidente... (Ridică de pe masă o altă foaie de hârtie și citi cu glas tare.) „Șansele noastre de a menține capul de pod, în special dacă germanii reușesc să își reunească forțele, sunt de numai cincizeci la sută.“

Își așază trabucul în scrumieră, și vocea îi deveni de-a dreptul blândă:

– Pentru a ajunge la acest *cincizeci la sută*, lumii anglofone – cea mai mare civilizație de la Imperiul Roman încoace – i-a fost necesară întreaga putere economică și militară, vreme de patru ani. Dacă spionul ăsta scapă, pierdem și această șansă. Cu alte cuvinte, pierdem totul.

Se uită la Godliman preț de o clipă, apoi ridică de pe masă stiloul, cu o mână albă și fragilă.

– Să nu-mi aduci probabilități, profesore. Adu-mi-l pe Die Nadel.

Își coborî privirea și începu să scrie. După un moment, Godliman se ridică și părăsi în tăcere camera.

CAPITOLUL 27

Tutunul din țigară arde la 800 de grade Celsius. Jarul de la capătul aprins al țigării este, de regulă, acoperit de un strat subțire de scrum. Pentru a provoca o arsură, țigara trebuie apăsată pe piele cel puțin o secundă – o atingere de durată mai scurtă abia simțindu-se. Regula se aplică chiar și la ochi; clipirea este cea mai rapidă reacție involuntară a corpului omenesc. Numai diletanții aruncă iute cu țigara, iar David Rose era un diletant – și încă unul puternic frustrat și „înfometat“ de acțiune. Profesioniștii îi ignoră.

Faber ignoră țigara aprinsă aruncată de David Rose în direcția sa. Avu dreptate, căci țigara ricoșă de fruntea lui și căzu pe podeaua mașinii. Se repezi să apuce arma lui David, ceea ce înseamnă o eroare. Ar fi trebuit, își dădu seama instantaneu, să-și scoată stiletul și să-l înjunghie pe David: *poate* că David ar fi reușit să-l împuște între timp, numai că David nu îndreptase niciodată până atunci arma asupra unei ființe umane, cu atât mai puțin să ucidă pe cineva, așa că aproape sigur ar fi ezitat, moment în care Faber ar fi putut să-l omoare. Decise să pună această greșală de neiertat pe seama recentului său acces de umanitate. Oricum, avea să fie ultimul.

David avea ambele mâini pe porțiunea de mijloc a puștii – stânga pe țeavă, dreapta pe magazia de gloanțe – și trăsese arma

cam cincisprezece centimetri din raftul ei, când Faber înhață, cu o mână de vârful țevii. David trase arma înspre el, dar, pentru o clipă, strânsoarea lui Faber menținu pușca îndreptată spre parbriz.

Faber era un bărbat puternic, dar celălalt era extraordinar de puternic. Timp de patru ani, corpul său și scaunul cu roțile se mișcaseră datorită umerilor, brațelor și încheieturilor, iar mușchii deveniseră anormal de dezvoltati. Mai mult decât atât, avea ambele mâini încleștate pe arma aflată în fața sa, în timp ce Faber se ținea cu o singură mână, într-o poziție incomodă. David smuci din nou, mai hotărât de data asta, și țeava alunecă din strânsoare.

În clipa aceea, cu pușca îndreptată spre pântecul lui și cu degetele lui David îndoindu-se pe trăgaci, Faber se simți foarte aproape de moarte.

Se smuci în sus, catapultându-se din scaun. Se lovi cu capul de acoperișul de prelată al jeepului, în timp ce arma explodează cu un zgomot care-l asurzi și-i provoacă o durere fizică înapoia ochilor. Geamul de lângă scaunul pasagerului se sparse în bucățele mici, iar ploaia se năpusti prin spațiul gol al ramei. Faber își răsuci corpul și căzu, nu pe scaunul său, ci peste David. Îl prinse pe acesta cu amândouă mâinile de gât și începu să apese cu degetele mari.

David încercă să aducă arma din nou între corpurile lor, ca să tragă și celălalt cartuș, dar pușca era prea mare. Faber îl privi în ochi și văzu... ce anume? Bucurie. Bineînțeles – omul avea în sfârșit ocazia să lupte pentru țara sa. Apoi, când corpul său simți lipsa oxigenului, expresia i se schimbă și începu să lupte pentru aer.

David dădu drumul puștii și, aducându-și coatele înapoi cât putu de mult, îl izbi pe Faber în coastele inferioare, cu o lovitură dublă, extrem de puternică.

Faber își strâmbă fața de durere, dar continuă să strângă gâtul lui David, știind că poate rezista loviturilor acestuia mai mult decât își putea menține respirația David.

Se pare că David avu același gând. Își încrucișă antebrațul între trupurile lor și îl împinse pe Faber, apoi, când între ei se făcu un spațiu de câțiva centimetri, izbi cu amândouă mâinile în brațele lui Faber, cu o mișcare îndreptată în sus și în afară, scăpând de strangulare. Își coborî pumnul drept într-o lovitură puternică, dar lipsită de tehnică, dar care ateriză pe osul obrazului lui Faber, făcându-l să lăcrimeze.

Faber ripostă cu o serie de lovituri la corp; David continuă să-i învinețească fața. Erau prea aproape unul de celălalt ca să-și provoace cine știe ce rău într-un timp scurt, dar forța mai mare a lui David începu să-și spună cuvântul.

Aproape cu admirație, Faber realizează că David alesese cu viclenie momentul și locul luptei: avusese avantajele surprizei, al puștii și al spațiului strâmt, în care mușchii lui îl ajutau foarte mult, în timp ce echilibrul mai bun și capacitatea de mișcare mai mare ale lui Faber contau prea puțin. Comisese numai eroarea acelei fanfaronade – explicabilă, probabil – privind găsirea filmului fotografic, oferindu-i lui Faber o clipă de punere în gardă.

Faber își schimbă puțin poziția, și șoldul său veni în contact cu schimbătorul de viteze, trecând transmisia pe „înainte”. Motorul nu fusese oprit, iar mașina se urni brusc din loc, dezechilibrându-l. David se folosi de prilej pentru a-i aplica o directă de stânga care – mai mult din noroc decât din calcul – îl nimeri pe Faber drept în bărbie, aruncându-l în partea cealaltă a cabinei. Capul i se izbi de rama parbrizului lateral, apăsă clanța cu umărul, ușa se deschise, iar el căzu din mașină, într-un salt peste cap pe spate, care îl făcu să aterizeze cu fața în noroi.

Timp de o clipă, fu prea năucit ca să mai facă vreo mișcare. Când deschise ochii, nu văzu decât străluciri de fulgere albastre pe un fundal roșu, încetoșat. Auzi motorul mașinii funcționând. Își scutură capul, încercând să-și limpezească vederea de stele albastre, și se căzni să se ridice în mâini și în genunchi. Zgomotul jeepului se îndepărtă, apoi se apropie din nou. Își întoarse capul în direcția zgomotului și, în vreme ce culorile din fața ochilor săi se dizolvau și dispăreau, văzu vehiculul apropiindu-se de el.

Avea de gând să-l calce cu mașina.

Când bara de protecția frontală ajunsese la mai puțin de un metru de fața lui, se aruncă într-o parte. Simți o rafală de vânt. Una din aripi îi izbi piciorul întins, în timp ce jeepul trecu huruind pe lângă el, cauciucurile sale grele sfâșiind gazonul îmbibat de apă și împrôșcând noroiul. Se rostogoli de două ori în iarbă, apoi se ridică într-un genunchi. Piciorul îl durea. Văzu jeepul efectuând o întoarcere strânsă și venind din nou în direcția lui.

Prin parbriz, putea vedea fața lui David. Tânărul bărbat se aplecase înainte, ghemuit deasupra volanului, cu buzele întinse într-un rânjel sălbatic, aproape nebunesc... aparent, războinicul cel frustrat imaginându-se în carlinga unui Spitfire, năpustindu-se din înaltul cerului asupra avionului inamic, cu toate cele opt mitraliere Browning scuișcând o mie două sute șaiszeci de gloanțe pe minut.

Faber se deplasă spre marginea falezei. Jeepul accelera. Faber știa că, cel puțin pentru moment, era incapabil să fugă. Privi în josul falezei, o pantă stâncoasă, aproape verticală – către marea furioasă, aflată la treizeci de metri mai jos. Jeepul se apropie de el, deplasându-se de-a lungul marginii falezei. Faber căută înfrigurat o ieșitură, sau măcar un loc în care să-și poată sprijini piciorul. Nu găsi absolut nimic.

Jeepul ajunsese la un metru și jumătate depărtare, deplasându-se cam cu șaiszeci de kilometri pe oră. Roțile se aflau la nu mai mult de cincizeci de centimetri de marginea prăpastiei. Faber se lungi la pământ și-și balansă picioarele în aer, sprijinindu-și greutatea în antebrățele proptite în muchia falezei.

Roțile trecură la câțiva centimetri de el. Câțiva pași mai încolo, una dintre roțile vehiculului alunecă peste muchie. Preț de o clipă, Faber avu senzația că mașina se va răsturna și se va prăbuși în mare, dar celelalte trei roți o scoaseră la liman.

Terenul de sub brațele lui Faber se mișcă. Vibrațiile produse de trecerea jeepului slăbiseră pământul. Simți cum alunecă puțin. La treizeci de metri mai jos, apa mării fierbea printre stânci. Faber își întinse brațul cât putu de mult și-și înfipse degetele cât mai adânc în solul moale. Simți cum i se rupe o unghie, dar nu o băgă în seamă. Repetă gestul cu cealaltă mână. Cu ambele mâini ancorate în pământ, începu să se tragă în sus. Se mișca chinuitor de încet, dar, în cele din urmă, capul i se ridică deasupra mâinilor, șoldurile ajunseră pe teren stabil și reuși să se răsucească și să e îndepărteze de marginea prăpastiei.

Jeepul se întorcea din nou. Faber alergă în direcția lui. Piciorul îl dureau, dar nu era rupt. David accelerează pentru o nouă încercare. Faber își schimbă direcția, alergând în unghiuri drepte față de sensul de mișcare al jeepului, obligându-l pe David să folosească des volanul și, prin urmare, să încetinească.

Faber își dădea seama că nu va putea rezista prea mult așa, fiind sigur că va obosi înaintea lui David. Se pregăti pentru ultimul efort.

Alergă mai repede. David alege o direcția de interceptare, îndreptându-se către un punct aflat înaintea lui Faber. Acesta o luă brusc în direcția opusă, iar jeepul se deplasează în zigzag. Acum ajunsese destul de aproape. Faber sprintă pe o traiectorie care-l obligă pe David să ia o curbă strânsă. Jeepul rula tot mai încet,

iar Faber se apropia tot mai mult. Îi mai despărteau doar câțiva pași când David înțelese ce avea de gând Faber. Roti volanul, dar era prea târziu. Faber se năpusti asupra jeepului dintr-o parte și se aruncă în sus, aterizând cu fața în jos pe acoperișul de prelată al mașinii.

Rămase așa câteva secunde, trăgându-și sufletul. Piciorul rănit îl durea de parcă l-ar fi ținut în foc, plămânii îl ardeau.

Jeepul continua să se deplaseze. Faber își trase stiletul din teaca de la mânecă și făcu o tăietură lungă, zdrențuită, în acoperișul de prelată. Materialul alunecă înăuntru și Faber se pomeni în ceafa lui David.

David se uită în sus și înapoi, pe față așternându-i-se o expresie de consternare. Faber își ridică brațul pentru o lovitură de pumnal...

David accelerează la maximum și roti disperat volanul. Vehiculul se smuci înainte și se înclină pe două roți, în timp ce se deplasa scârțâind din încheieturi într-o curbă strânsă. Faber se căzni să rămână sus. Jeepul, accelerând în continuare, se prăbuși pe patru roți, apoi se ridică iarăși. Se clătină într-un echilibru precar câțiva pași, roțile alunecară pe solul mustind de apă și vehiculul se prăbuși pe o rână, cu un scrâșnet asurzitor.

Faber fu azvârlit câțiva pași mai încolo și ateriză într-o poziție neobișnuită, forța impactului cu pământul tăindu-i respirația. Trecură câteva secunde înainte de a se putea mișca din nou.

Cursa nebunească a jeepului îl adusesese, încă o dată, pericolos de aproape de marginea falezei.

Faber își zări pumnalul în iarbă la câțiva metri depărtare. Îl ridică de jos și apoi se întoarse către jeep.

Nu se știe cum, David reușise să iasă împreună cu scaunul cu roțile prin acoperișul sfâșiat, iar acum, așezat în scaun, se

deplasa de-a lungul crestei falezei. Faber, alergând în urma lui, fu nevoit să-i admire curajul.

David trebuie să fi auzit zgomotul pașilor, căci, doar cu puțin înainte ca Faber să ajungă din urmă scaunul se opri în loc și se întoarse brusc cu fața spre el; iar Faber zări în mâna lui David o cheie mecanică grea.

Faber se prăbuși peste scaun, răsturnându-l. Ultimul lui gând fu că amândoi, la un loc cu scaunul, s-ar putea să-și găsească sfârșitul în marea de sub ei – și pe urmă, cheia îl lovi în ceafă și-și pierdu cunoștința.

Când își reveni, scaunul zăcea trântit lângă el, iar David nu se vedea nicăieri. Se ridică în picioare și privi în jurul lui, într-o stare de confuzie buimacă.

– *Aici.*

Vocea venea de dincolo de faleză. Probabil că David reușise să-l lovească cu cheia, înainte de a fi aruncat din fotoliu, peste marginea prăpastiei. Faber se târî până la margine și aruncă o privire.

David se ținea cu o mână de tulpina unui tufiș crescut chiar sub buza prăpastiei. Cealaltă mână îi era înțepenită într-o mică crăpătură din stâncă. Atârna suspendat, exact cum stătuse și Faber cu câțva timp mai devreme. Bravura ostentativă îi dispăruse.

– Trage-mă în sus, pentru numele lui Dumnezeu, strigă el cu o voce răgușită.

Faber se aplecă mai mult.

– Cum ai aflat despre film? spuse el.

– Ajută-mă, *te rog.*

– Spune-mi despre film.

– Of, Dumnezeule! David făcu un efort uriaș ca să se concentreze. Când am fost acasă la Tom, ți-ai lăsat haina să se usuce

în bucătărie. Tom s-a dus sus să mai aducă niște whisky, iar eu ți-am scotocit prin buzunare și am dat peste rola de film...

– Și asta a fost o dovadă suficientă pentru tine ca să mă omori?

– Asta, și ceea ce ai făcut cu soția mea, în casa mea... nici un englez nu s-ar fi purtat în halul ăsta...

Faber nu se putut abține să nu râdă. La urma urmei, bărbatul ăsta era un copil.

– Unde sunt acum negativele?

– În buzunarul meu...

– Dă-mi-le, și am să te trag sus.

– Va trebui să ți le iei singur – nu pot să-mi dau drumul. Grăbește-te!

Faber se lipi de pământ și întinse mâna până ajunse, pe sub pelerina lui David, la buzunarul de la piept al hainei. Oftă ușurat în momentul când dădu cu degetele de cilindrul metalic care proteja rola de film și îl scoase cu grijă de acolo. Verifică negativele: părea că nu lipsește nici unul. Își puse cutia în buzunarul pufoaicei, își încheie clapeta și se aplecă din nou spre David. Nici o greșeală în plus.

Apucă tufișul de care stătea atârnat David și-l scoase din rădăcini cu o smucitură violentă.

David țipă:

– Nu!

După care scormoni disperat, căutând un punct de sprijin, în vreme ce mâna cealaltă aluneca inexorabil din crăpătura stâncii.

– *Nu e cinstit*, zbieră el, și mâna i se desprinse din fisură.

Păru să rămână suspendat în aer pentru o clipă apoi se prăbuși, izbindu-se de două ori de peretele falezei, până când lovi apa cu un plescăit.

Faber privi cu atenție, ca să se asigure că nu mai iese din nou la suprafață.

– Nu e cinstit? Nu e *cinstit*? Tu nu știi că e război?

Timp de câteva minute, se uită în jos, la apa mării. O dată, i se păru că vede galbenul pelerinei ridicate la suprafață, dar dispăru înainte să o poată privi cu atenție. Nu se vedeau decât marea și stâncile.

Dintr-odată, se simți teribil de obosit. Deveni conștient de accidentele suferite, pe rând: piciorul zdrelit, cucuiul de la cap, vânătăile de pe față. David Rose fusese cam prostănac, fanfaron și un soț jalnic, și murise țipând după îndurare; dar fusese un bărbat viteaz și murise pentru țara lui – asta fiindu-i de fapt și ofranda.

Faber se întreabă dacă moartea lui va fi la fel de înălțătoare.

Se întoarse cu spatele la marginea falezei și se îndreptă către automobilul răsturnat.

CAPITOLUL 28

Percival Godliman se simțea înviorat, hotărât, ba chiar – lucru rar pentru el – inspirat.

Când reflectă asupra problemei, avu o senzație de jenă. Vorbele încurajatoare erau destinate oamenilor de rând, iar intelectualii se considerau imuni față de discursurile însuflețitoare. Și, deși știa că reprezentăția oferită de marele bărbat fusese atent pusă la cale, cu suișurile și coborâșurile discursului premeditate ca într-o simfonie, toate acestea acționaseră asupra lui la fel de eficient ca ultimele indicații date de antrenor căpitanului echipei de crichet a școlii, înainte de începerea partidei.

Se întoarse la biroul său, nerăbdător să întreprindă ceva.

Își așază umbrela în suportul de umbrele, atârână în cuier fulgarinul ud și își cercetă imaginea feței în oglinda șifonierului. Fără îndoială, de când devenise din nou membru activ al serviciului de contraspionaj, ceva se întâmplase cu chipul lui. Cu o zi în urmă, revăzuse o fotografie de-a lui din 1937, împreună cu un grup de studenți, la un seminar ținut la Oxford. De fapt, în zilele acelea, arăta mai vârstnic decât acum: tenul palid, părul în smocuri, bărbieritul neuniform și hainele prost croite ca ale unui pensionar. Smocurile de păr dispăruseră; cu excepția unui breton ca de călugăr, era chel. Îmbrăcămintea era a unui

om de afaceri, nu a unui profesor. I se părea – deși putea fi, își spusese, doar imaginația sa – că poziția maxilarelor era mai fermă, că ochii îi deveniseră mai strălucitori și se bărbiera cu mai multă atenție.

Se așeză la masa de lucru și-și aprinse o țigară. *Această* inovație nu era bine-venită; începuse să tușească; încercase să se lase și constatase că devenise dependent. Numai că toată lumea fuma în Anglia în zilele acelea, chiar și o parte din femei. Orișicât, ținând cont că prestau munci de bărbat, erau îndreptățite să aibă acces și la viciile masculine. Fumul i se opri în gât, făcându-l să tușească. Stinse țigara în capacul de plumb pe care-l folosea drept scrumieră (obiectele de ceramică se găseau cu greutate).

Inconvenientul folosirii inspirației pentru realizarea imposibilului, reflectă el, era că inspirația nu-ți oferea nici un indiciu asupra mijloacelor practice. Își aduse aminte de teza lui din timpul colegiului, având ca subiect călătoriile unui obscur călugăr medieval. Thomas din Tree. Godliman își propusese sarcina minoră, dar dificilă, de a reconstitui itinerarul călugărului pe o perioadă de cinci ani. Apărea un interval înșelător de opt luni, când acesta se aflase fie la Paris, fie la Canterbury, iar Godliman nu reușise să stabilească unde anume, ceea ce punea sub semnul întrebării întregul său demers. Pur și simplu, izvoarele folosite de el nu conțineau această informație. Dacă șederea monarhului trecuse neînregistrată, atunci nu exista nici o posibilitate de a descoperi unde se aflase și asta era! Animat de optimismul tinereții, Godliman refuzase să admită că informația respectivă nu exista și acționase pornind de la supoziția că *undeva* trebuia să fie o mențiune despre felul cum își petrecuse Thomas acele luni – în ciuda faptului bine cunoscut că aproape tot ce se întâmplase în Evul Mediu rămăsese neînregistrat. Dacă Thomas nu se aflase nici în Paris,

nici în Canterbury, trebuie să se fi aflat undeva în tranzit, argumentase Godliman. Până la urmă, găsise într-un muzeu din Amsterdam niște registre de navigație în care se arăta că Thomas se urcase la bordul unei corăbii cu destinația Dover, pe care furtuna o abătuse de la cursul ei și care, în cele din urmă, naufragiasse pe coasta Irlandei. Această probă-model de cercetare istorică îi adusesese lui Godliman catedra de profesor de istorie.

Ar putea încerca să aplice același mod de gândire și pentru a afla ce se întâmplase cu Faber.

Cel mai probabil era că Faber se înecase. În caz contrar, era posibil ca el să fi ajuns deja în Germania. Nici una din aceste posibilități nu prezenta vreo pistă pe care Godliman ar fi putut-o urma, așa încât trebuiau eliminate. Trebuia pornit de la presupunerea că Faber era viu și că ajunsese undeva, pe pământ.

Ieși din birou și coborî un nivel, spre sala hărților. Unchiul său, Terry, se afla acolo, în fața unei hărți a Europei, cu o țigară în colțul buzelor. Godliman realizează că acesta devenise o imagine familiară a acelor zile, la Ministerul de Război: înalții funcționari, privind fermecați hărțile, făcându-și în liniște propriile socoteli dacă războiul va fi câștigat sau pierdut. Presupuse că asta se datora faptului că toate planurile fuseseră puse la punct, uriașa mașină fusese pusă în mișcare, astfel că, pentru cei care luau marile *decizii*, nu mai rămăsese nimic de făcut, decât să aștepte să vadă dacă au avut sau nu dreptate.

Terry îl văzu intrând și întrebă:

– Cum te-ai înțeles cu marele bărbat?

– L-am găsit bând whisky, răspunse Godliman.

– Toată ziua bea, dar nu-l afectează câtuși de puțin, spuse Terry. Ce ți-a zis?

– Vrea să-i aduc capul lui Die Nadel pe tavă. Godliman traversă camera, până la harta de perete a Marii Britanii, și puse un deget pe Aberdeen. Dacă ar fi să trimiți un submarin ca să salvezi un spion fugar, care ar fi limita de siguranță până la care s-ar putea apropia submarinul de coastă?

Terry, ajuns lângă el, se uită la hartă.

– Nu m-aș apropia la mai puțin de trei mile. Dar aș prefera să mă opresc la zece mile în larg.

– Corect. Godliman trase cu creionul două linii paralele cu coasta, la cinci și la șaisprezece kilometri distanță. Acum, dacă ai fi un navigator amator, care pleacă din Aberdeen cu o ambarcațiune mică de pescuit, cât de departe ai ajunge înainte să devii neliniștit?

– Cu alte cuvinte, care ar fi distanța rezonabilă de parcurs cu o asemenea șalupă?

– Exact.

– Întreabă-i pe cei de la Marină. Eu aș zice – între 15 și 20 de mile.

– De acord. (Godliman desenă un arc de cerc cu centrul în Aberdeen și cu o rază de douăzeci de mile.) În concluzie, dacă Faber trăiește, el se află fie înapoi în țară, fie undeva în această zonă, spuse el, indicând aria mărginită de liniile paralele și arcul de cerc.

– Păi, în regiunea aia nu este nici o porțiune de uscat.

– Avem cumva o hartă mai detaliată?

Terry trase un sertar, de unde scoase o hartă la scară mărită a Scoției. O împinse deasupra scrinului. Godliman desenă din nou cu creionul liniile de pe cealaltă hartă.

Nici acum nu se vedea vreo porțiune de uscat în zona respectivă.

– Hei, ia fii atent, spuse Godliman.

Chiar la extremitatea estică a liniei de la zece mile de coastă, se afla o insulă lungă și îngustă. Terry se uită mai de aproape.

– Insula Furtunilor, citi el. Ce chestie!

– Să știi că s-ar putea... zise Godliman, pocnindu-și degetele.

– Poți să trimiți pe cineva acolo?

– Când s-o termina furtuna. Bloggs e la fața locului. Am să-i pun la dispoziție un avion, ca să poată decola în clipa în care vremea se îmbunătățește, zise Godliman îndreptându-se spre ușă.

– Succes, strigă Terry în urma lui.

Godliman urcă câte două trepte deodată până la etajul superior și intră în biroul său. Ridică telefonul.

– Vă rog, legătura cu domnul Bloggs, la Aberdeen.

În așteptare, mâzgăli distrat pe sugativa de pe masa de lucru. Insula semăna cu jumătatea de sus a unui baston, cu îndoitura spre capătul vestic. Avea cam șaisprezece kilometri lungime și, probabil, doi kilometri lățime. Se întrebă ce fel de loc putea fi acela: un ținut stâncos și pustiu sau o comunitate prosperă de fermieri? Dacă Faber ajunsese acolo, putea fi încă în stare să ia legătura cu submarinul; Bloggs va trebui să ajungă la insulă înaintea acestuia.

– Aveți legătura cu domnul Bloggs, îl anunță centralista.

– Fred?

– Bună, Percy.

– Eu cred că se află pe o insulă numită Insula Furtunilor.

– Nu, nu-i acolo, spuse Bloggs. Tocmai l-am arestat.

Stiletul avea douăzeci de centimetri lungime, un mâner gravat și o apărătoare mică și butucănoasă. Vârful era ascuțit ca un ac. Bloggs se gândi că arăta ca o armă mortală extrem de eficientă. Fusesse lustruit de curând.

Bloggs și inspectorul-șef Kincaid se uitau la el, nici unul din ei nevrând să-l atingă.

– Încerca să se urce în autobuzul spre Edingurgh, spuse Kincaid. Un polițist l-a văzut la casa de bilete și i-a cerut actele de identitate. Și-a lăsat baltă valiza și a rupt-o la fugă. O taxatoare de autobuz l-a lovit în cap cu mașina de compostat bilete. I-au trebuit zece minute ca să-și revină.

– Ia hai să-l vedem la față, zise Bloggs.

Parcurseră coridorul care ducea la celule.

– Ăsta e, spuse Kincaid.

Bloggs se uită printre gratii. Individul stătea pe un taburet, în colțul îndepărtat al celulei, cu spatele la perete. Stătea picior peste picior, cu ochii închiși și cu mâinile în buzunare.

– A mai trecut prin pușcării, remarcă Bloggs.

Era un bărbat înalt, cu o față frumoasă, prelungă și păr închis la culoare. Putea fi omul din fotografie, dar era greu să fii sigur.

– Vrei să intri? întrebă Kincaid.

– Imediat. În afară de stilet, ce mai avea în valiză?

– Scule de spărgător. O mulțime de bani, în bancnote mici. Un pistol și câteva gloanțe. Haine negre și pantofi cu talpă de crep. Un cartuș de țigări Lucky Strike.

– Nici o fotografie sau vreun film fotografie ceva?

Kincaid clătină din cap.

– Ce mizerie, spuse Bloggs necăjit.

– Din acte reiese că s-ar numi Peter Fredericks, din Wembley, Middlessex. Zice că ar fi de meserie lăcătuș, actualmente șomer în căutare de lucru.

– Lăcătuș? spuse Bloggs cu scepticism. De patru ani de zile nu s-a mai auzit de vreun lăcătuș șomer în Anglia. Un spion ar trebui să știe o chestie ca asta. Și, totuși...

– Să încep eu interogatoriul sau tu? întrebă Kincaid.

– Începe tu.

Kincaid deschise ușa și Bloggs intră în celulă, în urma lui.

Bărbatul din colț deschise ochii, fără prea multă curiozitate.

Nu-și schimbă poziția.

Kincaid se așează la o masă mică, simplă. Bloggs se rezemă de perete.

– Care este numele tău adevărat? zise Kincaid.

– Peter Fredericks.

– Ce cauți atât de departe de casă?

– Caut de lucru.

– De ce nu ești în armată?

– Bolnav de inimă.

– Unde te-ai aflat în ultimele câteva zile?

– Aici, în Aberdeen. Înainte de asta, la Dundee și, mai devreme, la Perth.

– Când ai sosit la Aberdeen?

– Alaltăieri.

Kincaid îi aruncă o privire lui Bloggs, care încuviință din cap.

– Povestea ta șchioapătă. Lăcătușii nu au nevoie să caute de lucru. Peste tot e mare nevoie de ei. Ai face bine să începi să spui adevărul.

– Spun adevărul.

Bloggs își scoase tot mărunțișul din buzunare și-l înfășură într-o batistă. Rămase în expectativă, fără să spună nimic, legănând grămăjoara de monezi în mâna dreaptă.

– Unde ai ascuns filmul? spuse Kincaid, instruit până la acest punct de Bloggs, care nu-i spusese totuși ce anume conținea filmul.

Expresia individului rămase neschimbată.

– Nu știu despre ce vorbești.

Kincaid săltă din umeri și se uită la Bloggs.

– Ridică-te în picioare! ceru Bloggs.

– Poftim?

– În PICIOARE!

Bărbatul se ridică degajat.

– Apropie-te.

Individul făcu doi pași înspre masă.

– Numele!

– Peter Fredericks.

Bloggs se îndepărtă de zid și-i lovi cu batista îngreunată cu monede. Lovitura ajunse cu precizie la rădăcina nasului celui interogat, care țipă de durere. Își duse mâinile la față.

– Drepti, îi ordonă Bloggs. Numele!

Bărbatul se îndreptă de spate, lăsându-și mâinile pe lângă corp.

– Peter Fredericks.

Bloggs îl izbi din nou, exact în același loc. De data asta, cel lovit căzu în genunchi, cu ochii înlăcrimați.

– Unde-ai ascuns filmul?

Individul clătină din cap.

Bloggs îl săltă în picioare, îl lovi cu genunchiul în vintre și apoi cu pumnul în stomac.

– Ce ai făcut cu negativele?

Bărbatul căzu la pământ și vomită. Bloggs îl lovi cu piciorul în față. Se auzi un trosnet ascuțit.

– Care-i treaba cu submarinul? Unde trebuie să vă întâlniți? Care-i semnalul, fir-ai al dracului...

Kincaid îl prinse de umăr, de la spate.

– Oprește-te, spuse el. Asta e secția mea de poliție și mai mult de atât nu pot să închid ochii, să știi...

Bloggs se întoarse cu față la el.

– Nu avem de-a face aici cu un spărgător de case de trei lulele. Eu reprezint MI5, și-am să fac ce vreau în secția dumitale de poliție. Dacă deținutul moare, eu îmi asum responsabilitatea.

Se întoarse din nou spre individul prăbușit pe podea, care se holba când la Bloggs, când la Kincaid, cu o expresie năucă pe fața-i acoperită de sânge.

– Despre ce vorbiți? spuse el cu glas stins. Ce este asta?

Bloggs îl ridică cu forța în picioare.

– Ești Heinrich Rudolph Hans von Müller-Güder, născut la 26 mai 1900, în Oln, cunoscut și sub numele de Henry Faber, locotenent-colonel în spionajul german. În maximum trei luni vei fi spânzurat sub acuzația de spionaj, doar dacă nu cumva te vei dovedi mai folositor în viață decât mort. Ai putea să începi să devii folositor, domnule Müller-Güder!

– Nu, spuse omul. Nu, nu! Sunt *hoț*, nu spion. Vă rog! Se feri de pumnul ridicat al lui Bloggs. Pot să dovedesc...

Bloggs îl lovi din nou, dar Kincaid interveni pentru a doua oară:

– Așteaptă... în regulă, Fredericks – dacă ăsta ți-e numele, dovedește că ești un hoț.

– Săptămâna trecută am jefuit trei case în Jubilee Crescent, spuse omul, gâfâind. Am furat vreo cinci sute de lire din prima, câteva bijuterii din a doua – inele cu diamante și câteva perle – iar din cealaltă n-am putut lua nimic, din cauza câinelui... Nu se poate să nu știți că spun adevărul, trebuie să fi făcut reclamație, nu-i așa? Of, Dumnezeuule...

Kincaid se uită la Bloggs.

– Toate aceste jafuri au avut loc.

– Ar fi putut citi despre ele în ziare.

– Al treilea nu a fost dat publicității.

– Poate că el e făptașul – dar asta nu înseamnă că nu poate fi spion. Și spionii pot să dea spargerii. Se simțea îngrozitor.

– Dar asta s-a întâmplat săptămâna trecută, când omul dumitale s-a aflat la Londra, nu?

Bloggs rămase tăcut o clipă, apoi zise:

– Ei, atunci, dă-l în pizda mă-sii!

După care părăsi celula.

Peter Fredericks privi la Kincaid printr-o mască de sânge.

– Cine-i ăsta. Un nenorocit de gestapovist? întrebă el.

Kincaid îi aruncă o privire și spuse:

– Ai noroc că nu ești omul pe care-l caută.

– *Ei?* spuse Godliman la telefon.

– Alarmă falsă. (De la depărtare, vocea lui Bloggs suna strident și distorsionat.) Un mărunț spărgător de case care s-a întâmplat să poarte la el un stilet și să semene cu Faber.

– Trebuie s-o luăm de la capăt, spuse Godliman.

– Parcă spuneai ceva despre o insulă.

– Da. Insula Furtunilor – se află cam la zece mile de coastă, la est de Aberdeen. O găsești pe o hartă la scară mare.

– Ce te face să fii sigur că e acolo?

– Nu sunt sigur. Nu trebuie să scăpăm din vedere nici o altă variantă – celelalte orașe, coasta, totul. Dar, dacă a furat șalupa aceea...

– *Marie II.*

– Exact. Deci, dacă a furat-o, punctul lui de joncțiune trebuie să se afle undeva în regiunea insulei; iar dacă în *această* privință am dreptate, atunci ori s-a înecat, ori a naufragiat pe insulă...

– În regulă, sună logic.

– Cum mai e vremea pe-acolo?

– Nici o schimbare.

– Ai putea ajunge pe insulă cu o navă mare, ce zici?

– Presupun că, dacă nava e îndeajuns de mare, se poate călători pe orice vreme. Numai că insula nu cred să aibă cine știe ce port, nu ți se pare?

– Ar fi trebuit să verifici, dar cred că ai dreptate. Atunci, fii atent... Lângă Edinburgh se află o bază aviatică a RAF. Până

ajungi tu acolo, am să le spun să-ți pregătească un hidroavion. Decolezi imediat ce încetează furtuna. Pregătește paza de coastă locală, să fie gata să plece la semnal – nu sunt sigur cine va ajunge acolo primul.

– Dar, dacă și submarinul așteaptă să înceteze furtuna, ei vor ajunge primii, spuse Bloggs.

– Ai dreptate. Godliman își aprinse o țigară, așteptând înfrigurat să-i vină inspirația. Uite cum vom face. O corvetă a Marinei Militare va da ocol insulei, încercând să intercepteze vreun semnal radio de la Faber. Când furtuna se va domoli, va putea trimite o șalupă pe insulă.

– Ce-ai zice de niște avioane de vânătoare?

– Da. Însă, ca și tine, vor fi nevoite să aștepte să se limpezească vremea.

– Nu poate să mai continue mult.

– Ce spun meteorologii scoțieni?

– Că va mai dura cel puțin încă o zi. Dar să nu uităm că atâta timp cât suntem blocați aici, nici el nu poate s-o șteargă.

– Dacă e acolo.

– Așa este.

– În regulă, zise Godliman. Deci, vom avea o corvetă, paza de coastă, câteva avioane de vânătoare și un hidroavion. Ar fi bine s-o iei din loc. Sună-mă de la Rosyth. Ai grijă de tine.

– Așa voi face.

Godliman puse receptorul în furcă. Uitată în scrumieră, țigara arsese până când nu mai rămăsese din ea decât un chiștoc scurt.

CAPITOLUL 29

Răsturnat pe o parte, jeepul părea puternic și neajutorat, ca un elefant rănit. Motorul se oprise. Faber îl împinse cu toată puterea și vehiculul se ridică maiestuos pe cele patru roți. Acoperișul de prelată fusese, bineînțeles, distrus, iar tăietura făcută de cuțitul lui Faber se lungise dintr-o parte în cealaltă. Aripa din față, cea care se înțepenise în pământ și oprise mașina, se deformase. Farul de pe aceeași parte se spărsese. La fel ca geamul lateral, în urma focului de armă. Însă, în mod miraculos, parbrizul rămăsese intact.

Faber se urcă pe scaunul șoferului, scoase motorul din viteză și încercă demarorul. După o primă încercare nereușită, motorul porni. Răsuflă ușurat, pentru că nu ar fi putut face față unei plimbări atât de lungi.

Rămase pe loc un timp, inventariindu-și rănilile. Își pipăi cu grijă glezna dreaptă: se umflase puternic. Probabil că-și fracturase vreun os. Noroc că mașina fusese construită pentru a fi condusă numai cu ajutorul mâinilor, căci Faber nu ar fi putut apăsa pedala de frână. Umflătura de la ceafă părea uriașă, cel puțin cât o minge de golf și, când o pipăi cu mâna, sângele i se lipi de degete. Își cercetă fața în oglinda retrovizoare. Era plină de tăieturi mici și vânătăi mari, ca fața unui boxer, la sfârșitul unui meci pierdut.

Își lăsase pelerina acasă la Tom, iar pufoaica și salopeta i se îmbibaseră de apă și se murdăriseră de noroi. Trebuia să ajungă la căldură și să se usuce.

Strânse volanul, și o durere ascuțită îl săgetă în mâini; uitase de unghia smulsă. Era cea mai neplăcută dintre răni și din cauza ei trebuia să sofeze cu o singură mână.

Porni din loc cu viteză mică și găsi ceea ce presupuse a fi drumul. Nu era nici un pericol să se rătăcească pe această insulă – tot ce avea de făcut era să se țină de marginea falezei până ajungea la casa lui Lucy.

Trebuia să născocească o minciună ca să-i explice femeii ce se întâmplase cu soțul ei. Știa că nu avusese cum să audă împușcătura de la distanța aceea. Desigur, ar fi putut să-i spună adevărul – oricum, Lucy nu putea face nimic în această privință. Totuși, dacă devenea dificil de stăpânit, era posibil să fie nevoit s-o omoare, dar acest gând îi provoca aversiune. Conducând încet de-a lungul falezei, prin ploaia care turna cu găleata și vântul care urla lugubru, Faber se minună de apariția acestui nou sentiment pe care nu-l mai avusese până atunci. Era pentru prima oară când ideea de a ucide îi provoca repulsie. Nu pentru că ar fi fost amoral – dimpotrivă. Hotărâse că omorurile pe care le săvârșea se aflau la același nivel moral cu moartea provocată pe câmpul de luptă, și emoțiile se conformaseră intelectului. Avea întotdeauna acea reacție fizică după ce ucidea, îi venea să verse, dar asta era un lucru de neînțeles pe care îl ignorase până atunci.

Așadar, de ce nu voia s-o ucidă pe Lucy?

Până la urmă, hotărî că sentimentul era asemănător cu cel care-l făcuse să dea indicații eronate celor din Luftwaffe în privința Catedralei St. Paul: imboldul de a proteja o

materializare a frumosului. Ea era o creatură remarcabilă, la fel de plină de farmec și de subtilitate ca orice operă de artă. Faber putea trăi cu el însuși ca ucigaș, dar nu ca iconoclast. Era, recunosc el de îndată ce gândul i se ivi în minte, un mod neobișnuit de a trăi.

Dar, în fond, spionii erau cu toții niște oameni ciudați.

Se gândi la câțiva dintre spionii recrutați de Abwehr în aceeași perioadă cu el: Otto, uriașul nordic care făcea sculpturi delicate din hârtie, în manieră japoneză, și ura femeile; Friedrich, micul matematician genial și șiret, care se speria și de umbra lui și cădea într-o stare depresivă de cinci zile dacă pierdea o partidă de șah; Helmut, căruia îi plăcea să citească romane despre sclavia din America și care, nu după multă vreme, intrase în SS... toți deosebiți, toți ciudați. Dacă aveau altceva specific în comun, Faber nu știa ce ar putea fi.

Conducea mereu, iar ploaia și ceața deveniseră de nepătruns. Începu să-și facă griji în privința marginii falezei, aflate la stânga sa. Se simțea înfierbântat și, totodată, corpul îi era scuturat de fiori. Realiză că vorbise cu glas tare despre Otto, Friedrich și Helmut, recunoscând în asta semnele delirului. Făcu un efort să nu se mai gândească decât la menținerea jeepului pe un traseu drept. Zgomotul vântului căpătă un soi de ritm, un efect hipnotic și la un moment dat, se trezi oprit în loc, privind în largul mării, fără să aibă cea mai mică idee de când se opri.

Trecură parcă ore întregi până când casa lui Lucy începu să se zărească. Îndreptă mașina spre clădire, gândindu-se: „Trebuie să acționez frâna, înainte să mă lovesc de zid“. În ușa, se zărea o siluetă, care-l privea prin ploaie. Nu trebuia să-și piardă cunoștința, până când nu-i spunea minciuna, trebuia să-și amintească, trebuia să-și amintească...

*

Se făcuse după-amiază târziu. Lucy era îngrijorată de ce se putuse întâmpla cu cei doi bărbați și, în același timp, supărată pe ei că nu veniseră la timp pentru prânzul pe care-l pregătise. Pe măsură ce ziua trecea, își petrecuse tot mai mult timp la fereastră.

Când jeepul coborî panta lină dinspre căsuța lor, deveni limpede că ceva se întâmplase, mașina se mișca teribil de încet, pe o traiectorie sinuoasă, și înăuntru nu se afla decât o persoană. Când ajunse mai aproape, Lucy observă că jeepul avea aripa îndoită și farul spart.

– Of, Dumnezeuule!

Vehiculul se opri cu un zgâlțâit în fața casei, iar ea văzu că cel dinăuntru era Henry. Acesta nu făcu nici o mișcare să iasă din mașină. Lucy alergă afară, în ploaie, și deschise portiera.

Îl găsi cu capul lăsat pe spate și ochii pe jumătate închiși. Ținea mâna pe frână. Fața îi era însângerată și plină de vânătăi.

– Ce s-a întâmplat? *Ce s-a întâmplat?*

Mâna lui alunecă de pe frână și vehiculul se mișcă înainte. Lucy se aplecă peste el și scoase motorul din viteză.

– Lăsat David la Tom... accident la întoarcere...

Rostirea cuvintelor părea să necesite un mare chin din partea lui. Acum, că aflase ce se întâmplase, Lucy ieși din starea de panică.

– Hai înăuntru, spuse ea energic.

Tonul ei hotărât avu efect asupra lui. Se întoarse către ea, puse piciorul pe scară ca să coboare, se prăbuși imediat la pământ și Lucy putu să observe că avea glezna umflată ca un balon.

Îl prinse cu mâinile pe sub umeri și-l ridică în picioare.

– Lasă-te pe piciorul celălalt și sprijină-te de mine.

Își petrecu brațul lui peste umerii ei și îl cără astfel până în casă.

Jo privea cu ochii măriți, cum ea îl duse până în sufragerie și îl așeză pe sofa. El se întinse pe spate, cu ochii închiși. Avea hainele ude și pline de noroi.

– Jo, du-te sus și pune-ți pijamaua, te rog, spuse Lucy.

– Dar nu mi-ai spus povestea. E mort?

– Nu, nu e mort, și în seara asta n-am să-ți pot spune nici o poveste. Mișcă-te!

Copilul scoase un scâncet de nemulțumire, iar Lucy se uită la el amenințător. Jo plecă.

Lucy luă apoi o foarfecă mare și îi tăie hainele: mai întâi pufoaica, apoi salopeta, pe urmă cămașa. Se încruntă de uimire când văzu pumnalul și teaca prinse de antebrațul stâng; și își zise că era probabil vreo sculă specială pentru curățat peștele, sau ceva de genul ăsta. Când încercă să i-l scoată, el îi împinse mâna. Ea săltă din umeri și-și îndreptă atenția asupra ghetelor. Cea din piciorul stâng ieși cu ușurință, odată cu ciorapul; dar când o atinse pe cealaltă, Henry tipă de durere.

– Trebuie s-o scoatem, îi spuse ea. Va trebui să fii curajos.

Un zâmbet ciudat i se așternu pe față și, apoi, Henry încuviință din cap. Îi tăie șireturile, pe urmă apucă gheata, delicat, dar ferm, și o trase afară. De data asta, el nu zise nici păs. Lucy tăie mai departe elasticul ciorapului.

– A rămas în chiloți! spuse Jo când intră în sufragerie.

– Toate hainele lui sunt ude, îi explică Lucy, sărutându-l și zicându-i noapte bună. Du-te și te culcă, dragule. Vin eu să te învelesc mai târziu.

– Pupă-l și pe ursuleț, atunci.

– Noapte bună, ursulețule.

Jo ieși din încăpere. Lucy se uită din nou la Henry, care zâmbea, cu ochii deschiși.

– Pupă-l și pe Henry, atunci, zise el.

Ea se aplecă și-i sărută fața zdrelită, apoi, cu grijă, îi tăie și chiloții.

Căldura focului avea să-i usuce repede pielea udă. Se duse în bucătărie și umplu un castron cu apă caldă, în care puse puțin antiseptic, ca să-i dezinfecteze rănilor, luă un rulou de bumbac absorbant și se întoarse în sufragerie.

– Pentru a doua oară când apari la ușa mea pe jumătate mort, spuse ea, în timp ce se apucă de ce avea de făcut.

– Semnalul obișnuit, spuse Henry. Cuvintele veniră pe neașteptate.

– Ce?

– Așteptând-la-Calais-o-armată-fantomă...

– Henry, ce tot vorbești acolo?

– În-fiecare-vineri-și-luni...

Ea își dădu seama, în sfârșit, că Henry delira.

– Nu te mai chinui să vorbești, spuse ea.

Îi ridică ușor capul, ca să-i curețe sângele închegat din jurul cucuiului.

Deodată, el se ridică pe jumătate, se uită fioros la ea și zise:

– Ce zi e azi? Ce zi e azi?

– E duminică, liniștește-te.

– Bine.

După asta, el nu mai spuse nimic și o lăsă să-i scoată pumnul. Lucy îi spălă fața, îi bandajă degetul rămas fără unghie și îi puse un pansament la gleznă. Părea că doarme. Ea îi atinse cicatricea lungă de pe piept și semnul în formă de stea de pe sold. Steaua era un semn din naștere, hotărî ea.

Înainte de a arunca hainele sfâșiate, îi scotoci prin buzunare. Nu avea mare lucru: niște bani, actele de identitate, un portmoneu de piele și o cutie cu o rolă de film. Le puse pe toate grămadă pe polița căminului, lângă cuțitul lui pescăresc,

apoi îl lăasă în pace și se duse sus, la Jo. Copilul adormise, culcat peste ursuleț, cu brațul întins. Îl sărută pe obrazul moale și îl înveli cu pătura și se duse afară să adăpostească jeepul în șopron.

Își pregăti o băutură în bucătărie, pe urmă stătu să-l vegheze pe Henry, dorindu-și ca el să se trezească și să facă din nou dragoste cu ea.

Se făcuse aproape miezul nopții când Faber se trezi. Deschise ochii, și pe față i se oglindiră un șir de expresii care de acum lui Lucy îi deveniseră familiare: mai întâi teamă, urmată de cercetarea prudentă a încăperii și, în fine, relaxarea.

- De ce ți-e frică, Henry? îl întrebă ea dintr-odată.
- Nu pricep ce vrei să spui.
- Întotdeauna când te trezești, arăți speriat.
- Nu știu. Henry săltă din umeri, și mișcarea păru să-l doară.

Doamne, sunt făcut zob.

- Vrei să-mi povestești cum s-a întâmplat?
 - Da, dacă-mi dai și mie o gură de coniac.
- Ea scoase din dulap sticla.
- Dacă vrei, poți să-mbraci niște haine de-ale lui David.
 - Sigur, dar să nu te simți stânjenită.

Ea îi întinse paharul, zâmbind.

- Tare mi-e teamă că-mi cam place.
- Ce s-a întâmplat cu hainele mele?
- A trebuit să le tai ca să te dezbrac. Le-am aruncat.
- Sper că nu și actele.

Îi zâmbi, dar imediat sub stratul superficial se făcea simțită o altă emoție.

– Sunt pe policioară. I le arată cu mâna. Pumnalul e pentru curățat peștele, sau pentru ce?

Mâna lui dreaptă se duse instinctiv la antebrațul stâng, acolo unde fusese prinsă teaca.

– Ceva de genul ăsta.

Preț de o clipă, păru a nu fi în apele lui, apoi făcu un efort ca să se relaxeze și sorbi din coniac.

– Ce bun e!

– Ei, bine? spuse ea după un timp.

– Ce?

– Cum de ai reușit să-l pierzi pe soțul meu și să-mi accidentezi jeepul?

– David a hotărât să rămână peste noapte la Tom. Câteva oi au dat de necaz într-un loc pe care ei îl numeau „torentul“...

– Îl știu.

– ... și vreo șase sau șapte s-au accidentat. Le-au dus pe toate în bucătăria lui Tom, ca să le bandajeze, și făceau o hărmălaie teribilă. În tot cazul, David a fost de părere să vin să te anunț că rămâne acolo. Cât despre accident, nu prea știu ce să-ți spun. Nu eram obișnuit cu mașina, drumul nu prea e drum, m-am lovit de ceva și am intrat în derapaj, iar mașina s-a răsturnat pe o parte. Amănuntele... (Ridică din umeri.)

– Cred că ai mers prea repede – când ai ajuns aici, erai într-o stare groaznică.

– Am impresia că m-am cam lovit în mașină, când s-a răsturnat. M-am izbit la cap, mi-am sucit glezna...

– ... ai rămas fără o unghie, ți-ai zdrelit fața și aproape c-ai făcut o pneumonie. Se vede treaba că ești predispus la accidente.

El își lăsă piciorul pe podea, se ridică și se duse la polița căminului.

– Capacitatea ta de recuperare este de-a dreptul incredibilă, adăugă ea.

Henry își legă teaca de antebrațul stâng.

– Noi, pescarii, suntem foarte sănătoși. Parcă ziceai ceva de niște haine?

Ea se ridică și se apropie de el.

– Pentru ce mai ai nevoie de haine? E ora de culcare.

O trase lângă el, strângând-o de corpul său dezbrăcat, și o sărută apăsător. Ea îl mângâie pe coapse.

După un timp, Faber se desprinsese din îmbrățișare. Își adună lucrurile de pe policioară, o luă de mână și, șchiopătând, o conduse pe scări, spre dormitor.

CAPITOLUL 30

Autostrada largă și albă șerpuia prin valea Bavariei, îndreptându-se către munți. Pe bancheta din spate, capitonată cu piele, a Mercedesului oficial, feldmareșalul Gerd von Rundstedt ședea nemișcat și plictisit. Ajuns la șaiszeci și nouă de ani, știa că era prea îndrăgostit de șampanie și nu îndeajuns de îndrăgostit de Hitler. Fața lui uscățivă și lugubră reflecta o carieră mai lungă și mai excentrică decât a oricăruia dintre ofițerii lui Hitler: nici nu-și aducea aminte de câte ori fusese aruncat în dizgrație, doar că Führerul îi cerea de fiecare dată să se întoarcă.

În timp ce mașina trecea prin Berchtesgaden, un sat vechi din secolul al XVI-lea, el se întreba de ce întotdeauna se întorcea la ordin, atunci când Hitler îl ierta. Banii nu însemnau nimic pentru el; obținuse deja cel mai înalt rang posibil; decorațiile erau lipsite de valoare în timpul celui de-al Treilea Reich; în plus, era încredințat că nu era posibil să-ți câștigi o bună reputație în acest război.

Rundstedt fusese cel care-l numise pentru întâia oară pe Hitler „caporalul boem“. Căci micul bărbat nu știa nimic despre tradiția militară germană și nici despre strategie, în ciuda scripirilor datorate intuiției. Dacă ar fi avut habar, nu ar fi declanșat acest război, care era de necâștigat. Rundstedt fusese soldatul cel

mai de preț al Germaniei și dovedise asta în Polonia, Franța și Rusia; dar nu mai spera deloc în victorie.

În același timp, nu voia să aibă de a face cu micul grup de generali care – știa asta – complotau să-l răstoarne pe Hitler. Nu-i lua în seamă, căci *Fahneneid*, jurământul de sânge al războinicului german, era prea puternic în el ca să-i permită să se alăture conspirației, acesta fiind și motivul, presupus de el, pentru care continua să se afle în slujba celui de-al Treilea Reich. Pe drept sau pe nedrept, țara lui se afla în primejdie, și nu avea altceva de făcut decât să o apere. „Sunt ca un bătrân cal de cavalerie, își spuse el; dacă aș fi rămas acasă, mi-ar fi fost rușine.“

Acum, comanda cinci armate de pe frontul de vest. Un milion și jumătate de oameni sub comanda sa. Nu erau atât de puternici cum ar fi putut fi – unele divizii cuprindeau oameni aflați într-o stare similară celor din casele de odihnă pentru invalizii de pe frontul rusesc, trupele blindate erau insuficiente, și fuseseră înrolați prea mulți non-germani. Cu toate acestea, Rundstedt ar fi fost în stare să-i țină pe Aliați în afara Franței, dacă-și desfășura trupele cu șiretenie.

Tocmai despre aceste desfășurări de forțe trebuia să discute acum cu Hitler.

Automobilul urcă pe Kehlsteinstrasse, până când strada se termină în poarta uriașă de bronz din coasta muntelui Kehlstein. O santinelă SS apăsă un buton, poarta se deschise cu un zumzet, iar mașina pătrunse într-un tunel lung de marmură, luminat de felinare de bronz. La capătul tunelului, șoferul opri mașina, iar Rundstedt se duse la ascensor, se așeză pe unul dintre scaunele de piele – urma ascensiunea de o mie trei sute de metri până la Adlerhost, Cuibul Vulturilor.

În anticameră, Rattenhuber îi luă pistolul și îl lăsa să aștepte. El privi cu dispreț porțelanurile lui Hitler, rememorând cuvintele pe care avea să le rostească.

După câteva momente, blondul bodyguard reveni să-l conducă în sala de conferințe.

Locul îl făcu să se gândească la un palat din secolul al XVIII-lea. Pereții erau acoperiți cu picturi în ulei și tapiserii, și mai erau acolo un bust al lui Wagner și o pendulă imensă, cu un vultur de bronz deasupra. Priveliștea de la fereastra uriașă era într-adevăr remarcabilă: dealurile Salzburgului și vârful Untersberg, muntele în care, conform legendei, corpul neînsuflețit al împăratului Frederick Barbarossa aștepta să se ridice din mormânt și să salveze Vaterland. Înăuntru, așezați în ciudate scaune rustice, se aflau: Hitler și trei dintre membrii statului său major: amiralul Theodor Krancke, comandantul flotei de vest; generalul Alfred Jodl, șeful de stat-major, și amiralul Karl Jesko von Puttkamer, aghiotantul lui Hitler.

Rundstedt salută și fu îndemnat să ia loc. Un lacheu aduse o tavă cu sendvișuri cu caviar și un pahar de șampanie. Hitler stătea la fereastra mare, privind afară, cu mâinile încrucișate la spate. Fără să se întoarcă, el rosti brusc:

– Rundstedt s-a răzgândit. Acum, este de acord cu Rommel că Aliații vor debarca în Normandia. Este ceea ce instinctul meu mi-a spus tot timpul. Cu toate acestea, Krancke încă mai crede în Calais. Rundstedt, spune-i lui Krancke cum ai ajuns la concluzia asta.

Rundstedt înghiți și-și dresе glasul, ducându-și mâna la gură.

– Sunt două lucruri la mijloc: un nou element informațional și o nouă cale de abordare a problemei, începu Rundstedt. Mai întâi, informația. Ultimele analize ale bombardamentelor Aliaților în Franța arată, fără putință de tăgadă, că țelul lor principal este distrugerea tuturor podurilor de peste Sena. Acum,

dacă ar debarca la Calais, Sena ar fi fost irelevantă pentru bătălie; dar dacă vor invada Normandia, toate trupele noastre de rezervă vor trebui să traverseze Sena pentru a ajunge în zona de conflict.

Al doilea motiv: raționamentul. Am stat să mă gândesc cum aş invada Franța dacă aş fi comandantul Forțelor Aliate. Concluzia mea a fost că primul țel trebuie să fie stabilirea unui cap de pod prin care să poată fi aduși fără zăbavă oameni și provizii. Prima lovitură deci trebuie aplicată într-o regiune care să posede un port cu o mare capacitate. Alegerea firească este Cherbourg. Împreună, schema de bombardament și necesitățile strategice indică Normandia, încheie el. Își luă paharul și îl goli, iar lacheul se apropie și i-l umplu.

Jodl spuse:

– Toate sursele noastre de spionaj indică spre Calais...

– Și tocmai l-am executat pe șeful Abwehr-ului pentru trădare, îl întrerupse Hitler. Krancke, ești convins?

– Nu sunt, spuse amiralul. Și eu am reflectat asupra felului în care aş fi condus debarcarea, dacă aş fi fost de partea cealaltă, dar am ținut cont în judecata mea de câțiva factori de natură navală, pe care colegul Rundstedt s-ar putea să nu-i fi înțeles. Eu cred că vor ataca la adăpostul nopții, la lumina lunii, în perioada de flux maxim – ca să navigheze peste obstacolele subacvatice ale lui Rommel – și departe de faleze, ape cu stânci și curenți puternici. Normandia? Niciodată.

Hitler își exprimă dezacordul, clătinând din cap. Moment în care Jodl spuse:

– Mai există un mic element informațional pe care eu îl găsesc semnificativ. Divizia de Gardă Blindată a fost transferată din nordul Angliei la Hove, pe coasta sud-estică, pentru a se alătura Primului Grup de Armată al Statelor Unite, sub comanda generalului Patton. Am aflat asta din supravegherea transmisiunilor radio – s-a produs o încurcătură cu efectele pe drum,

o unitate a primit vesela altei unități și nătărăii au început să se certe pe chestia asta prin intermediul stațiilor radio. Este vorba despre o divizie de elită a britanicilor, foarte aristocrată, comandată de generalul Sir Allen Henry Shafto Adair. Am certitudinea că nu se vor afla prea departe de miezul bătăliei, atunci când aceasta va începe.

Mâinile lui Hitler se mișcau neliniștite, iar fața îi era acum cuprinsă de spasme cauzate de indecizie.

– Domnilor generali! lătră Hitler la ceilalți. Ori primesc sfaturi contradictorii, ori nici un fel de sfat. Trebuie să vă spun tot...

Cu cutezanța care-l caracteriza, Rundstedt îl întrerupse:

– *Mein Führer*, aveți patru divizii superbe de tancuri, care stau degeaba aici, în Germania. Dacă am dreptate, nu vor reuși să ajungă în Normandia la timp, ca să respingă invazia. Vă implor, trimiteți-le în Franța și treceți-le sub comanda lui Rommel. Dacă ne înșelăm, și debarcarea va începe la Calais, se vor afla cel puțin îndeajuns de aproape ca să intre în luptă într-o fază timpurie...

– Nu știu... nu știu!

Ochi lui Hitler se măriră și Rundstedt se întrebă dacă nu cumva împinsese, din nou, lucrurile prea departe.

Puttkamer vorbi pentru prima dată:

– *Mein Führer*, astăzi e duminică....

– Ei și?

– Măine-seară s-ar putea ca submarinul să facă joncțiunea cu spionul nostru Die Nadel.

– Ah, da, *cineva* în care am încredere.

– Desigur, s-ar putea să transmită prin radio, în orice clipă, cu toate că așa ar fi extrem de periculos...

Rundstedt interveni:

– Nu mai putem amâna decizia. Atât atacurile aeriene, cât și actele de sabotaj s-au intensificat în mod dramatic. Debarcarea se poate produce în orice zi.

– Nu sunt de acord, spuse Krancke. Condițiile atmosferice nu vor fi prielnice până la începutul lui iunie...

– Care nici nu se află așa departe...

– *Destul!*... urlă Hitler. M-am hotărât. Tancurile mele vor rămâne în Germania – deocamdată. Marți, când vom avea vești de la Die Nadel, voi reanaliza dispunerea acestor forțe. Dacă informațiile lui voi fi în favoarea Normandiei – așa cum bănuiesc – voi dispune transferarea tancurilor.

Rundstedt întreabă cu calm:

– Și dacă nu dă nici un semn de viață?

– Și în acest caz voi reanaliza situația.

Rundstedt își exprimă acordul, încuviințând din cap.

– Cu permisiunea dumneavoastră, mă voi întoarce la postul meu.

– Ești liber.

Rundstedt se ridică în picioare, dădu salutul miliar și părăsi încăperea. În liftul căptușit cu cupru, coborând cei o mie două sute de metri până la garajul subteran, își simți stomacul întors pe dos și se întreabă dacă senzația îi fusese provocată de viteza de coborâre sau de gândul că soarta țării sale se afla în mâinile unui singur spion, despre care nu se știa nici măcar cam pe unde se află.

PARTEA A ȘASEA

CAPITOLUL 31

Lucy se trezi cu greutate. Se înalță treptat, fără grabă, din vidul cald și adânc al somnului, traversă straturile subconștientului, percepând lumea în fragmente succesive, izolate: mai întâi, trupul de bărbat, cald și aspru, de lângă ea; apoi, senzația de neobișnuit cauzată de patul lui Henry; zgomotul furtunii de afară, la fel de mânios și neobosit ca și ieri, ca și alaltăieri; mirosul slab al pielii bărbatului; brațele ei peste pieptul lui, piciorul ei aruncat peste al lui, ca și cum ar fi vrut să-l țină lângă ea, sânii apăsați de trupul lui; lumina zilei bătându-i în pleoape; respirația ușoară, regulată, care-i sufla gingaș peste față; și apoi, dintr-odată, ca soluția unui joc de puzzle, conștientizarea faptului că stătea culcată în mod flagrant și adulterin lângă un bărbat pe care-l cunoscuse cu numai patruzeci și opt de ore înainte, și se aflau dezbrăcați, în pat, în casa soțului ei. Pentru a doua oară.

Deschise ochii și îl văzu pe Jo. Dumnezeuule... dormise peste măsură de mult.

Copilul stătea lângă pat, în pijamaua mototolită, cu părul ciufulit, cu păpușa de cârpe sub braț, sugându-și degetul și holbându-se cu ochii măriți la mămica și la nenea cel străin, ghemuiți unul într-altul în pat. Lucy nu-i putea desluși expresia, pentru că la ora aceasta a zilei el privea cu ochii măriți

majoritatea lucrurilor, de parcă în fiecare dimineată întreaga lume era nouă și minunată. Îl privi în tăcere, neștiind ce să spună. Apoi, se auzi vocea profundă a lui Henry:

– Bună dimineată.

Jo își scoase degetul din gură și răspunse:

– Bună dimineată.

După care se întoarse și ieși din dormitor.

– Fir-ar să fie, *fir-ar să fie!* exclamă Lucy.

Henry alunecă în josul patului, până când fața lui ajunse la același nivel cu a ei, și o sărută. Mâna-i poposi între coapsele ei și o strânse posesiv.

Ea-l împinse într-o parte.

– Pentru numele lui Dumnezeu, oprește-te!

– De ce?

– Ne-a văzut Jo, de-aia.

– Și ce?

– Să știi că știe să vorbească. Mai devreme sau mai târziu, tot are să-i spună ceva lui David. Ce-am să mă fac eu?

– N-ai să faci nimic. Are vreo importanță?

– Bineînțeles că are.

– Așa cum stau lucrurile, nu văd de ce. N-ar trebui să te simți vinovată.

Lucy își dădu seama că, pur și simplu, Henry nu avea nici cea mai mică idee despre amestecul complex dintre loialitate și datorie, care constituiau căsătoria. Orice căsătorie, și în special a ei.

– Nu-i chiar așa de simplu, spuse ea.

Se ridică din pat și traversă palierul către dormitorul ei. Își trase la repezeală ștrampii, pantalonii și un pulover, apoi își aminti că-i distrusese toate hainele lui Henry și trebuia să-i împrumute câte ceva de la David. Găsi lenjerie de corp și ciorapi, o bluză tricotată, un pulover cu gulerul în V și, în sfârșit,

chiar în fundul unui cufăr, o pereche de pantaloni. În tot acest timp, Jo o supraveghea în tăcere.

Duse hainele în celălalt dormitor. Henry intrase în baie să se bărbierească. Ea îl anunță prin ușă:

– Ți-am pus hainele pe pat.

Ea coborî scara, aprinse cuptorul din bucătărie și puse o cratiță cu apă la încălzit. Se hotărâse să pegătească ouă fierte la micul dejun. Îl spală pe Jo pe față la chiuveta din bucătărie, îi pieptănă părul și îl îmbracă la iuțeală.

– Ești foarte tăcut în dimineața asta, spuse ea cu vioiciune.

El nu-i dădu nici un răspuns.

Henry veni jos și se așeză la masă, cu gesturi firești, de parcă ar fi făcut asta în fiecare dimineață, de ani de zile. Lucy avu un sentiment straniu, când îl vedea acolo, în hainele lui David, întinzându-i oul fiert, punându-i în față grătarul cu pâine prăjită.

Deodată, Jo întrebă:

– Tăticul meu a murit?

Henry îi aruncă copilului o privire și nu spuse nimic.

– Nu fi caraghios, zise Lucy. E acasă la Tom.

Jo nu o băgă în seamă și se adresă lui Henry:

– I-ai luat hainele lui tati și ai luat-o și pe mami. Acum o să fii tăticul meu?

Lucy murmură:

– Din gura copiilor și a sugarilor...

– Nu ai văzut cum arătau hainele mele aseară? spuse Henry.

Jo încuviință din cap.

– Ei, atunci știi de ce a trebuit să împrumut de la tatăl tău niște haine. Am să i le înapoiez atunci când o să-mi fac rost de altele.

– Și-o să mi-o dai și pe mami înapoi?

– Bineînțeles.

Lucy spuse:

– Mănâncă-ți oul, Jo.

Copilul își mănă micul dejun, aparent mulțumit. Lucy privi pe fereastra bucătăriei.

– Șalupa n-are să vină astăzi, spuse ea.

– Te bucuri? o întreabă Henry.

Ea se uită la el.

– Nu știu.

Lui Lucy nu îi era foarte foame. Bău o ceașcă de ceai, în timp ce Henry și Jo mâncau. După aceea, Jo se duse sus, iar Henry debarasă masa. Când așeza vesela în chiuvetă, spuse:

– Ți-e teamă că David are să-ți facă vreun rău? Fizic?

Ea negă, clătinând din cap.

– Ar trebui să nu te mai gândești la el, continuă Henry. Oricum, aveai de gând să-l părăsești. De ce să-ți faci probleme dacă află sau nu?

– Pentru că e *soțul* meu. Asta înseamnă ceva. Felul cum s-a purtat cu mine înainte... totul... nu-mi dă dreptul să-l umilesc.

– Cred că îți dă dreptul să nu-ți pese dacă este sau nu umilit.

– Nu e o problemă cu soluția logică. Este vorba numai de ceea ce *simt*.

El făcu cu brațele un gest de renunțare.

– Ar fi mai bine să mă duc cu mașina până la Tom și să aflu dacă *soțul* tău vrea să vină acasă. Unde-mi sunt ghetetele?

– În sufragerie. Am să-ți aduc o haină.

Ea se duse la etaj și luă din șifonier un sacou mai vechi de-al lui David, foarte elegant, din tweed cenușiu-verzui, cambrat în talie și cu buzunare înclinate, cu clapetă. Lucy îi cususe petice de piele la coate, să nu se uzeze: asemenea haine nu se mai găseau. Îl duse jos, în sufragerie, unde Henry își încălța ghetetele. Înnodase șiretul de la stânga și tocmai încerca să-și vâre, cu mare grijă, piciorul rănit în gheata dreaptă. Lucy îngenunche să-l ajute.

– Umflătura s-a mai retras, remarcă ea.

– Da, da' tot mă mai doare, blestemăția naibii.

Împreună, duseră la bun sfârșit operațiunea, dar lăsară gheata nelegată, și-i scoaseră șiretul. Henry se ridică în picioare, de probă.

– E în regulă, constată el.

Lucy îl ajută să îmbrace sacoul. Îl cam strângea la umeri.

– Să știi că altă pelerină n-avem, spuse ea.

– Atunci, o să mă ud, răspunse Henry, trăgând-o spre el și sărutând-o cu asprime.

Ea îl cuprinse cu brațele și-l ținu strâns, preț de o clipă.

– Vezi să conduci mai atent astăzi.

El zâmbi și încuviință din cap, o sărută din nou – mai scurt, de data asta – și ieși afară. Ea îl urmări cu privirea cum merge șchiopătând spre șopron, și rămase la fereastră, în timp ce el porni motorul și o luă în sus, pe panta domoală, până dispăru din vedere. După aceea, se simți ușurată și, în același timp, cu sufletul pustiu.

Începu să facă ordine prin casă, făcu paturile, spălă vasele, mătură și aranjă; făcu toate astea fără nici un entuziasm. Nu-și găsea locul. Era frământată de gândul despre ce avea de făcut cu viața ei, învârtindu-se mereu în jurul acelorași vechi argumente, incapabilă să se gândească la altceva. Căsuța i se păru din nou claustrofobică. Undeva, departe, se afla o lume imensă, cu războiul și eroismul ei, plină de culoare și de oameni, milioane de oameni: simțea nevoia să fie acolo, în mijlocul ei, să cunoască ființe noi, să vadă orașe, să asculte muzică. Porni radioul – un gest inutil, buletinele de știri o făcură să se simtă și mai izolată. Un reportaj de război din Italia, reglementările de raționalizare fuseseră îmblânzite puțin, criminalul cu stiletul din Londra continua să se bucure de atenția presei, Roosevelt ținuse un discurs. Sandy MacPherson începu un recital de orgă, și Lucy

stinse aparatul. Nimic din ceea ce ascultase nu o impresionase: ea nu trăia în această lume.

Simțea că-i vine să urle.

Trebuia să iasă afară din casă, în ciuda vremii. Avea să fie o evadare simbolică... La urma urmei, nu zidurile de piatră ale căsuței erau cele care o țineau prizonieră; dar un simbol era mai bun decât nimic. Îl aduse pe Jo de sus, despărțindu-l cu oarecare greutate de un regiment de soldați, și îl înfășură în îmbrăcăminte impermeabilă.

– De ce mergem afară? întrebă el.

– Să vedem dacă vine șalupă.

– Ai spus că nu vine azi.

– Ei, pentru mai multă siguranță.

Își puseră pe cap niște pălării de mușama galbene, legară șireturile sub bărbie, și ieșiră afară.

Vântul o lovi ca un pumn uriaș, dezechilibrând-o, și fu gata să cadă. În câteva secunde, fața îi era udă de parcă o scufundase într-un lighean cu apă, iar firele de păr care ieșeau de sub pălărie se înmuiaseră și i se lipiseră de obraji și de umerii pelerinei. Jo scoase un țipăt de bucurie și sări într-o băltoacă.

Merseră de-a lungul falezei, către capul golfului, privind în jos la imensele talazuri ale Mării Nordului, care se aruncau singure spre moartea provocată de țărmul stâncos ori de plajă. Furtuna dezrădăcinase vegetația subacvatică de la Dumnezeu știe ce adâncimi și o aruncase în grămezi, pe nisip ori pe stânci. Mama și fiul fură absorbiți de modelele în permanentă schimbare ale valurilor. Nu era prima oară când li se întâmpla: marea avea un efect hipnotic asupra lor și, după aceea, Lucy nu putea spune niciodată cu siguranță cât timp petrecuseră acolo, privind în tăcere.

De data asta, vraja fu risipită de ceva care-i atrase privirea. La început, a fost numai un fulger colorat în adâncitura unui val,

atât de fugar, încât nici nu reuși să-și dea seama cum anume fusese; atât de mic și de îndepărtat, încât în prima clipă se îndoii că-l văzuse cu adevărat. Îl căută cu privirea, dar nu-l mai văzu, astfel că își îndrepta atenția înapoi spre golf, spre micul debarcader, pe care încărcătura adusă de val zăbovea doar atât cât să fie măturată de următorul val uriaș. În prima zi frumoasă după furtună, ea și Jo vor explora plaja, să vadă ce comori scosese la iveală marea. Se vor întoarce de acolo cu pietricele colorate, bucăți de lemn de proveniență misterioasă, scoici uriașe și fragmente contorsionate de metal ruginit.

Observă din nou fulgerul colorat, mult mai aproape, care, de data asta, rămase vizibil timp de mai multe secunde. Era galben strălucitor, culoarea pelerinilor lor de ploaie. Privi stăruitor printre perdelele de ploaie, dar nu reuși să-i identifice forma înainte de a se face din nou nevăzut. Curentul aducea obiectul mai aproape, cum făcea cu toate celelalte, și depozitând gunoaiele pe nisip, asemenea cuiva care-și golește buzunarele pe o masă.

Era o pelerină: își dădu seama de asta când marea o ridică pe creasta unui val, ca să i-o arate pentru a treia și ultima dată. E-adevărat. Henry se întorsese fără pelerină ieri, dar cum de ajunsese în mare? Valul se sparse deasupra debarcaderului și aruncă obiectul pe scândurile ude ale rampei, iar Lucy realizează că nu era pelerina lui Henry – proprietarul ei se afla încă înfășurat în ea. Țipătul ei de groază fu împrăștiat iute de vânt – astfel încât nici ea nu și-l putut auzi. Cine să fie, oare? De unde venise? Un alt vas naufragiat?

I se năzări că poate mai era încă viu. Trebuia să se ducă și să vadă. Se aplecă și strigă în urechea lui Jo:

– Stai aici – să nu te miști din loc!

Apoi coborî rampa în goană. Jo porni pe urmele ei. Rampa era îngustă și alunecoasă. Ea se opri, se întoarse și-și cuprinse copilul în brațe.

– Ți-am spus să aștepti, măi, neastâmpăratule!

Se uită la trupul de jos, apoi la siguranța reprezentată de creasta falezei, frământată, preț de o clipă, de o nehotărâre dureroasă; marea putea în orice clipă să-și ia prada înapoi, dar își continuă coborâșul, purtându-l în brațe pe Jo.

Un val mai mic acoperi corpul, iar când apa se retrase, Lucy se afla îndeajuns de aproape să vadă că era vorba de un bărbat care stătuse destul în mare ca apa să-i umfle și să-i deformeze trăsăturile. Ceea ce însemna că murise. Nu mai putea face nimic pentru el, și nu avea de gând să riște viața ei și a copilului pentru a salva un cadavru. Era gata să se întoarcă spre faleză, când ceva în legătură cu acea față umflată o izbi: îi era familiară. Se holbă la chip, neînțelegând, încercând să suprapună trăsăturile peste ceva din memorie; și, deodată, găsi fața pe care o căutase, și o groază pură, paralizantă, puse stăpânire pe ea, inima păru să i se oprească în loc și șopti:

– Nu, David, nu!

Uitând acum de pericol, pași înainte. Un alt val mai mic i se sparse la picioare, umplându-i cizmele cu apă sărată și înspumată, dar nu băgă de seamă. Jo i se răsuci în brațe să vadă ce era acolo.

– Nu te uita! țipă în urechea lui și-i apăsă fața de umăr.

Jo începu să plângă.

Îngenunche lângă cadavru și atinse cu mâna fața oribilă. David era – nu încăpea nici o îndoială. Era mort, și nu de curând. Mânată de o nevoie teribilă de a ști cu certitudine, ridică poalele pelerinei și se uită la cioturile picioarelor.

Îi era imposibil să se împace cu realitatea morții. Într-un fel, îi dorise moartea, dar sentimentele față de el erau răvășite de

vină și de teama de a nu-i fi dată în vileag infidelitatea. Durere, oroare, ușurare – toate fâlfâiră prin mintea ei aidoma unor păsări, nici una dintre ele dispusă să zăbovească.

Ar fi rămas acolo, încremenită, dar următorul val fu unul mare. Forța acestuia o luă pe sus, făcând-o să înghită o porție zdravănă de apă de mare. Ca prin minune, reuși să nu-l scape pe Jo din brațe și să rămână pe rampă; în clipa în care talazul se retrase, ea se ridică în picioare și fugi de atingerea lacomă a oceanului.

Parcurse toată lungimea rampei fără să privească înapoi. Când se apropie de casă, văzu jeepul parcat afară. Henry se întorsese.

Purtându-l încă pe Jo în brațe, începu să alerge poticnindu-se, dorindu-și cu disperare să-i împărtășească lui Henry durerea ei, să-i simtă brațele cuprinzând-o, sperând ca el să-i dea alinare. Respirația îi era întretăiată de suspine neregulate, iar lacrimile i se amestecau, pe nevăzute, cu ploaia, pe față. Ajunse în spatele casei, năvăli în bucătărie și îl lăsă jos grăbită pe Jo. Henry spuse pe un ton indiferent:

– David s-a hotărât să mai rămână încă o zi la Tom.

Ea îl privi încremenită, cu mintea pustiită, neîncrezătoare: și, deodată, înțelese.

Henry îl ucisese pe David.

Mai întâi, venise concluzia, asemenea unei lovituri în stomac, tăindu-i respirația, urmată de motive, o fracțiune de secundă mai târziu. Naufragiul, cuțitul ciudat, de care el era atât de atașat, jeepul avariat, știrea despre criminalul cu stiletul din Londra – dintr-odată, toate se potriveau între ele, precum o cutie de cuburi ilustrate aruncate în aer și aterizând, în mod surprinzător, gata aranjate.

– N-ai de ce să fii așa de surprinsă, continuă Henry cu un zâmbet. Au o mulțime de treburi de făcut acolo, deși recunosc că nu am insistat prea mult să se întoarcă acasă.

Tom. Trebuia să ajungă la Tom. El va ști ce trebuie făcut; îi va proteja, pe ea și pe Jo, până la sosirea poliției; el avea un câine și o pușcă.

Valul de teamă îi fu tulburat de o undă de tristețe, de regret față de acel Henry în care crezuse, pe care aproape că-l iubise. În mod limpede, el nu exista cu adevărat, ci numai în imaginația ei. În locul unui bărbat blând, puternic și afectuos, văzu în fața ei un monstru, care îi transmitea liniștit și cu zâmbetul pe buze mesaje inventate de la soțul pe care el în ucisese.

Își impuse să nu se înfioare de scârbă. Luându-l pe Jo de mână, ea ieși din bucătărie, străbătu holul și ieși pe ușa din față. Se urcă în jeep, îl așeză pe Jo lângă ea și porni motorul.

Acolo însă se afla Henry, sprijinindu-și degajat piciorul pe scara mașinii și ținând în mâini pușca lui David.

– Încotro?

Dacă ar fi încercat să urnească din loc mașina și să fugă, era posibil ca el să tragă – ce instinct îl avertizase oare, de data aceasta, să ia arma în casă? Și dacă de ea nu-i păsa, nu putea pune în pericol viața lui Jo.

– Voiam numai să garez mașina, spuse ea.

– Și pentru asta aveai nevoie de ajutorul lui Jo?

– Îi place să se plimbe, și nu mă mai interoga ca la tribunal!

Henry săltă din umeri și făcu un pas înapoi.

Ea îl privi o clipă, îmbrăcat în sacoul lui David și ținând în mână atât de detașat arma soțului ei, și se întrebă dacă într-adevăr avea să tragă în ea în cazul în care ar fi încercat să fugă cu mașina. Apoi își aminti de filonul de gheață pe care-l simțise în ființa lui, încă de la început, și înțelese că acea

supremă dedicare față de cine știe ce cauză, acea cruzime, îi vor permite să facă orice.

Cuprinsă de un înfiorător sentiment de dezgust, trecu motorul în marșarier și gară jeepul cu spatele sub șopron. Opri apoi motorul, coborî și, împreună cu Jo, intră în casă. Nu avea habar ce avea să-i spună lui Henry, ce avea să facă în prezența sa, dar știa că-i va ascunde ceea ce știa – dacă nu cumva se trădase deja.

Nu avea în minte nici un plan.

Dar lăsă deschisă ușa șopronului.

CAPITOLUL 32

– Țsta-i locul, domnule ofițer secund, spuse căpitanul, lăsându-și jos telescopul.

Secundul privi cercetător prin perdeaua de ploaie amestecată cu stropi de apă marină și răspunse:

– N-aș zice că-i locul ideal unde să-ți petreci vacanțele, nu-i așa, sir? Cam pustiu pe-aici, așa mi se pare.

– Într-adevăr.

Căpitanul era un ofițer naval de modă veche, cu o barbă căruntă, care activa în cadrul marinei încă din timpul Primului Război Mondial cu germanii. În tot cazul, învățase să treacă lesne cu vederea stilul de conversație îngâmfat al secundului, căci tânărul se dovedise a fi – în ciuda tuturor așteptărilor – un marinar desăvârșit.

„Tânărul“, trecut de treizeci de ani și, după standardele acestui război, un adevărat lup de mare, nu avea habar de mărinimia de care beneficia. Cu mâinile încleștate pe balustradă, își ținea echilibrul, în timp ce corveta urca panta abruptă a valului, se îndrepta când ajungea pe creastă, pentru a plonja apoi în golul dinaintea valului următor.

– Și-acu', că am ajuns aici, ce facem, sir?

– Ne învârtim în cerc, în jurul insulei.

– Am înțeles, să trăiți.

– Și să fim cu ochii-n patru după un submarin.

– Pe vremea asta, n-aș prea crede să vedem așa ceva ieșind la suprafață – și chiar dac-ar ieși, nu-l vom putea vedea efectiv decât dacă se apropie la o azvârlitură de băț.

– În noaptea asta – cel târziu mâine –, furtuna o să se potolească, zise căpitanul, începând să-și îndese tutun în pipă.

– Așa credeți?

– Sunt sigur.

– Instinctul de marinar, presupun.

– Nu, buletinul meteorologic.

Corveta ocoli un promontoriu, și în fața ochilor le apăru un golfuleț cu un debarcader. Deasupra, pe creasta falezei, se afla o căsuță, mărunță, dar solidă, înfruntând ghemuită urgia vântului.

– De îndată ce va fi posibil, vom debarca acolo un detașament, spuse căpitanul, arătând cu mâna.

Secundul încuviință din cap, spunând:

– Și totuși...

– Ce e?

– Fiecare ocol al insulei ne va lua în jur de o oră, mi se pare.

– Și?

– Și, dacă nu vom fi al naibii de norocoși și să ne nimerim în locul potrivit, la momentul oportun...

– Submarinul va ieși la suprafață, își va lua pasagerul la bord și va plonja în adânc, fără ca noi să vedem măcar încrețiturile apei, încheie căpitanul ideea.

– Întocmai.

Căpitanul își aprinse pipa cu o dexteritate care trăda o lungă experiență în aprinderea pipelor în condiții vitrege. Pufăi de câteva ori, apoi își umplu plămânii cu fum.

– Nu e treaba noastră să ne întrebăm de ce, spuse el, scoțând fumul pe nări.

– Un citat cam ghinionist, sir.

– De ce?

– Pentru că se referă la celebrul atac al Brigăzii de Infanterie Ușoară.

– N-am știut asta pân-acum, spuse căpitanul, pufăind din pipă. Ăsta-i avantajul să fii incult, presupun.

La capătul estic al insulei se afla o altă căsuță. Căpitanul o cercetă atent cu ajutorul telescopului și remarcă antena radio de mari dimensiuni, cu aspect profesional.

– Transmisionist! strigă el la operatorului radio. Vezi dacă prinzi ceva de la antena aia. Încearcă pe frecvența Corpului de Observatori ai Armatei.

Când casa ieși din câmpul vizual, transmisionistul anunță:

– Nici un răspuns, sir.

– În regulă, domnule ofițer, spuse căpitanul. Nu era ceva important.

Membrii echipajului de pe nava pazei de coastă stăteau sub puntea vasului ancorat în portul Aberdeen, jucând douăzeci și unu pe mărunțiș și meditănd asupra debilității mintale care părea să se asocieze în mod invariabil cu gradele militare înalte.

– Carte, ceru Jack Smith, care era mai scoțian decât propriul nume.

Albert Prish, Slăbănogu', un londonez corpulent aflat departe de casă, îi dădu un valet.

– M-am ars, făcu Smith.

Slăbănogu' își adjudecă miza.

– Mamă, un penny jumate! exclamă el cu falsă mirare. Nu sper decât să apuc să-i cheltuiesc.

Smith șterse aburul de pe sticla hubloului și privi cercetător la navele care așteptau, legănându-se în apele portului.

– După cum se agită căpitanul, ai fi zis că ne ducem în nenorocitul ăla de Berlin, nu pe Insula Furtunilor.

– Păi, cum, nu știai? Noi suntem avangarda debarcării Aliatilor. Slăbănogu' întoarse un zece, își mai împărți un popă și anunță: Plătesc doo's'unurile.

– Și, până la urmă, ce e individul ăsta – un dezertor? Dacă vreți să știți, părerea mea, asta era treaba poliției militare, nu a noastră.

Slăbănogu' amestecă pachetul de cărți.

– Vă spun eu ce e – un prizonier de război evadat. Râsete. Bine, n-aveți decât să nu mă credeți. Dar când vom pune gheara pe el, să fiți atenți la accentul lui. Așeză cărțile jos. Ia spuneți-mi, ce nave ajung pe insula asta?

– Numai șalupa de aprovizionare, spuse careva.

– Deci, singurul mod în care-ar fi putut ajunge înapoi în țară era cu șalupa asta. Poliția militară n-avea decât să aștepte cursa regulată către insulă și să-l înhațe aici, la coborârea de pe șalupă. N-ar fi nici un motiv ca noi să stăm aici ca pe ace, așteptând să ridicăm ancora și s-o zbughim acolo cu viteza luminii de îndată ce se limpezește vremea, doar dacă... Făcu o pauză melodramatică. Doar dacă individul ar avea și alt mijloc de a părăsi insula.

– Ca de exemplu?

– Păi, de exemplu, un submarin.

– Freccii, spuse Smith.

Ceilalți abia dacă râseră.

Slăbănogu' împărți din nou cărțile. De data asta câștigă Smith, iar toți ceilalți pierdură.

– Am strâns de-un șiling, constată Slăbănogu'. Cred că am să mă retrag la căsuța aia miștocuță din Devon. Bineînțeles, n-o să-l prindem.

– Pe dezertor?

– Pe prizonierul de război.

– Și de ce nu?

Slăbănogu' se bătu cu degetul la tâmplă, zicând:

– Folosește-ți tărtăcuța. Când se va termina furtuna, noi vom fi aici, iar submarinul se va afla lângă insulă, sub apele golfului. Deci, cine ajunge acolo mai întâi? Nemțălăii!

– Păi, atunci, de ce o mai facem?

– Pentru că oamenii care ne dau nouă ordine nu sunt la fel de isteți precum al dumneavoastră preacredincios Albert Parish. N-aveți decât să râdeți! Făcu încă o dată cărțile. Hai, s-aud mizele. O să vedeți că am dreptate. Ce-ai acolo, Smithie, un penny? Gorblimey, fii atent să n-o iei razna. Uite, dacă vrei, pariez pe cinci contra unu că o să ne-ntoarcem cu mâna goală din Insula Furtunilor. Merge cineva la chestia asta? Zece la unu? Zece la unu!

– Nu merge nimeni, spuse Smith. Fă cărțile-alea.

Slăbănogu' se conformă.

Comandantul de escadrilă, Peterkin Blenkinschop care încercase să scurteze numele de Peterkin în Peter, dar nu se știe cum cei din jur aflau întotdeauna, stătea într-o poziție țeapănă de drepti în fața hărții, adresându-se celor din încăpere.

– Vom zbura în formații de câte trei, începu el. Prima formație va decola de îndată ce vremea o va permite. Ținta noastră – atinse harta cu un indicator – este asta: Insula Furtunilor. La sosire, ne vom roti în cerc timp de douăzeci de minute, în căutarea unui submarin. După douăzeci de minute, revenim la bază. (Făcu o pauză.) Aceia dintre voi care obișnuiesc să gândească logic, vor fi dedus deja că, pentru a obține o acoperire continuă a operațiunii, a doua formație de trei avioane

trebuie să decoleze la exact douăzeci de minute după prima și așa mai departe. Întrebări?

Locotenentul-major de aviație Longman spuse:

– Domnule comandant, ce vom face dacă reperăm submarinul?

– Îl bombardati, desigur. Aruncați câteva grenade. Provo-cați zarvă.

– Dar, sir, noi pilotăm avioane de vânătoare, nu prea avem cum să oprim un submarin din drum. Nu credeți că asta ar fi mai curând o treabă pentru niște vase de război?

Blenkinshop oftă.

– Ca de obicei, aceia dintre dumneavoastră care sunt capabili să gândească modalități mai ingenioase de a câștiga războiul sunt rugați să se adreseze direct domnului Winston Churchill, Downing Street, numărul 10, Londra, Sud-Vest-Unu. Și acum, în afară de alte critici stupide, mai are cineva de pus *întrebări*?

Nimeni nu mai avu nici o întrebare.

„Ultimii ani ai războiului creaseră un gen diferit de ofițeri RAF“, constata Bloggs, așezat într-un fotoliu confortabil din camera de așteptare a pistei de decolare, aproape de foc, ascultând răpăitul ploii pe acoperișul de tablă, moțâind cu întreruperi. Piloții Bătăliei pentru Anglia păruseră a fi de un optimism incorigibil, cu argoul lor de liceeni, cu chefurile care se țineau lanț, cu lipsa lor de odihnă și disprețul lor arrogant pentru moartea violentă pe care o înfruntau zi de zi. Eroismul lor adolescentin nu fusese îndeajuns ca să-i susțină și pe parcursul anilor care urmaseră, iar accentul trecuse de la individualismul impetuos al încăierărilor aeriene la corvoada mașinală a misiunilor de bombardament. Nu încetaseră

să bea și să vorbească în argou, dar arătau mai bătrâni, mai duri și mai cinici; nu mai păstrasera nimic din *Zilele de școală ale lui Tom Brown*. Bloggs își aminti ce îi făcuse spărgătorului aceuia din celula poliției din Aberdeen și concluzionă: „Toți pătim la fel“.

Cei aflați în jurul lui erau foarte liniștiți: unii moțăiau, ca și el; alții citeau sau jucau jocuri de masă. Într-un colț, un ofițer de navigație cu ochelari învăța limba rusă.

În vreme ce Bloggs trecea în revistă încăperea cu ochii pe jumătate deschiși, un alt pilot intră și-l făcu pe omul de la MI5 să se gândească imediat că nou-venitul nu fusese îmbătrânit de război. Arbora un zâmbet larg, de modă veche, și o față fragedă care arăta de parcă abia ar fi avut nevoie de un bărbierit pe săptămână. Era descheiat la haină și-și purta casca în mână. Se îndreptă direct spre Bloggs.

– Domnul inspector Bloggs?

– În persoană.

– Bună treabă. Eu sunt pilotul dumneavoastră, Charles Calder.

– Mă bucur, spuse Bloggs, strângându-i mâna.

– Eretele e pregătit, iar motoarele funcționează ca unse. E un avion amfibie, presupun că știți.

– Da.

– Bună treabă. Vom coborî pe suprafața mării, ne vom apropia cam până la zece pași de țărm și apoi veți coborî într-o barcă pneumatică, ca să ajungeți pe insulă.

– Iar tu mă vei aștepta până mă-ntorc.

– Întocmai. Ei, înseamnă că nu mai avem nevoie acum decât de vreme bună.

– Așa este. Uite ce e, Charles, de șase zile și șase nopți îl urmăresc pe individul ăsta prin toată țara, așa încât trebuie să

profit de ocazie și să mă pun la punct cu somnul. Ai să mă scuzi, deci.

– Nici o problemă! (Pilotul se așează pe un scaun și scoase de sub haină o carte groasă.) Mă pun la punct cu cultura, zise el. *Război și pace.*

– Bună treabă, spuse Bloggs și închise ochii.

Percival Godliman și unchiul său, colonelul Terry, ședeau împreună în camera hărților, bând cafea și scuturându-și scrumul țigărilor într-o găleată de pompieri aflată între ei, pe podea. Godliman începuse să se repete.

– Nu-mi dau seama ce altceva am mai putea face.

– Ai mai spus asta.

– Corveta a ajuns deja acolo, iar avioanele sunt la numai câteva minute de zbor, astfel că submarinul se va afla sub focul lor, de îndată ce va ieși la suprafață.

– Dacă va fi reperat.

– Cât de curând posibil, corveta va debarca pe țărm un detașament. Imediat după aceea, Bloggs va ajunge acolo, iar paza de coastă va aduce ariergarda.

– Și nici unii, nici alții nu sunt siguri că vor ajunge la timp.

– Știu, spuse obosit Godliman. Am făcut tot ce am putut, dar este oare suficient?

Terry își aprinse o nouă țigară.

– Ce știi despre locuitorii insulei?

– Ah, da. Păi, sunt numai două case acolo. Într-una locuiește un fermier de oi, împreună cu soția – au un copil mic –, iar în cealaltă stă un cioban bătrân. Ciobanul are o stație radio – Corpul de Observatori ai Armatei – dar nu-l putem recepționa... Probabil că ține tot timpul aparatul pe „transmisie“. E bătrân.

– Fermierul acela parcă promite ceva, spuse Terry. Dacă e un tip deștept, ar putea chiar să-l prindă pe spion.

Godliman clătină din cap.

– Bietul de el, e invalid, stă într-un scaun cu rotile.

– Doamne Dumnezeule, nu prea ne scăldăm în noroc, nu?

– Nu, spuse Godliman. S-ar părea că Die Nadel are toate atuurile în mână.

CAPITOLUL 33

Lucy devenea tot mai calmă. Senzația puse stăpânire pe ea treptat, aidoma difuziei înghețate a unui anesteziec, amortindu-i emoțiile și stimulându-i puterea de judecată. Momentele când se simțea paralizată la gândul că împărțea casa cu un criminal deveniră tot mai rare; începu să fie stăpânită de o vigilență lucidă, care o surprinse și pe ea.

În vreme ce-și îndeplinea îndatoririle casnice, măturând în jurul lui Henry, care citea un roman în sufragerie, se întrebă cât anume observase el din schimbările petrecute cu sentimentele ei. Avea un spirit de observație foarte ascuțit: nu lăsa să-i scape nimic, iar în timpul confruntării de lângă jeep manifestase o prudență fără echivoc, dacă nu chiar suspiciune de-a dreptul. Probabil își dăduse seama că fusese zguduïtă de ceva. Pe de altă parte, înainte ca Henry să plece dimineața, fusese supărată pentru că Jo îi găsisese pe amândoi în pat... Nu era exclus ca el să-și închipuie că asta era singurul motiv.

Și totuși, Lucy avea senzație stranie că Henry știa, *cu precizie*, ce era în mintea ei, dar prefera să se prefacă pur și simplu că totul era în ordine.

Își atârna rufele la uscat pe suportul special din bucătărie, zicând:

– Îmi cer scuze că procedez astfel, dar nu pot s-aștept la nesfârșit să se oprească ploaia.

El se uită cu dezinteres la rufe.

– Nu-i nici o problemă, spuse și se întoarse în sufragerie.

Răspândite printre rufe ude, se afla un rând complet de haine curate și uscate, pentru Lucy.

Pentru prânz, ea găti o plăcintă cu legume, după o rețetă de austeritate. Îi chemă pe Jo și pe Faber la masă.

Pușca lui David stătea rezemată într-un colț, în bucătărie.

– Nu-mi place să stau cu o pușcă încărcată în casă, zise ea.

– Am s-o scot afară după masă. Plăcinta e bună.

– Mie nu-mi place, spuse Jo.

Lucy luă arma și o așeză deasupra bufetului.

– Poate să stea și aici, numai să nu ajungă Jo la ea.

– Când am să mă fac mare, am să împușc germani, zise Jo.

– În după-amiaza asta, o să te rog să te culci, îi spuse Lucy.

Se duse în sufragerie și luă una dintre pastilele pentru dormit ale lui David din sticluta aflată în dulap. Două pilule constituiau o doză puternică pentru un adult de șaptezeci de kilograme, astfel că un sfert de pastilă trebuia să fie de ajuns să-l facă pe un copil de douăzeci și ceva de kilograme să doarmă după-amiaza. Tăie pastila în patru, cu ajutorul cuțitului, puse sfertul într-o lingură, îl zdrobi cu coada altei linguri și amestecă praful într-un pahar cu lapte. Îi întinse paharul lui Jo.

– Vreau să-l bei până la ultima picătură.

Faber privi la tot ce se întâmplase, fără să spună nici un cuvânt.

După prânz, îl așeză pe Jo pe canapeaua din sufragerie, alături de un teanc de cărți. Nu știa să citească, desigur, dar ascultase poveștile de atâtea ori, încât le știa pe de rost, și putea să întoarcă paginile cărții, să se uite la desene și să recite din memorie cuvintele de pe pagină.

– Ai vrea niște cafea? îl întrebă ea pe Faber.

– Cafea adevărată? întrebă el surprins.

– Am păstrat o grămăjoară.

– Da, chiar te rog!

El stătu cu ochii pe ea, în timp ce pregătea cafeaua. Lucy se întrebă dacă îi era frică să nu-i dea și lui somnifere. De dincolo, se auzea vocea lui Jo:

„– Hei, răspundeți odată, e cineva acasă? strigă Pooh cât putu de tare.

– Nu! răspunse o voce...”

Jo râse din tot sufletul, așa cum făcea mereu la gluma aceasta. „O, Doamne, își zise Lucy, te rog, nu lăsa să i se întâmple ceva lui Jo.”

Turnă cafeaua în cești și se așeză la masă, în fața lui Faber. El se întinse peste masă și o ținu de mână. O vreme, rămaseră tăcuți, sorbind din cafea, ascultând ploaia și vocea lui Jo.

„– Și cât durează cura asta de slăbire? întrebă Pooh neliniștit.

– Păi, cam o săptămână, aș zice.

– Bine, dar nu pot să rămân aici o săptămână!”

Începu să dea semne de toropeală, apoi tăcu. Lucy se duse și-l înveli cu o pătură. Ridică de pe podea cartea care-i alunecase din mâini lui Jo. Fusesse a ei, de când era mică, și, la fel ca și Jo, știa poveștile pe dinafară. Pagina de gardă purta dedicația scrisă caligrafic de mama ei: „Pentru Lucy, la vârsta de patru ani, cu dragoste, de la mama și tata”. Așeză cartea pe noptieră.

Se întoarse în bucătărie.

– A adormit.

– Și...?

El întinse mâna. Lucy i-o primi, împotriva voinței sale. El se ridică în picioare, iar ea porni înaintea lui, pe scară, către dormitor. Lucy închise ușa și apoi își scoase puloverul.

Preț de o clipă, el rămase nemișcat, privind la sânii ei. Pe urmă, începu să se dezbrace.

Ea se urcă în pat. Aceasta era partea pe care nu era sigură că o va putea duce la bun sfârșit – să mimeze bucuria trupească, când nu simțea decât teamă, repulsie și vinovăție.

Henry veni lângă ea și o îmbrățișă.

Nu după mult timp, ea constată că nu era nevoie să se prefacă deloc.

Timp de câteva secunde, rămase cuibărită în îndoitura brațului lui Henry, întrebându-se cum era posibil ca un om să facă exact ceea ce făcuse și apoi să iubească o femeie, așa cum tocmai o iubise.

– N-ai vrea o ceașcă de ceai?

– Nu, mulțumesc.

– Ei, eu aș vrea.

Se îndepărtă de el și se ridică din pat. Când el încercă să se miște, ea îi puse mâna pe pântecul neted și spuse:

– Nu, tu rămâi aici. Am să aduc ceaiul sus. N-am terminat cu tine.

El rânji.

– Tu chiar vrei să recuperezi cei patru ani iroșiți?

De îndată ce părăsi dormitorul, zâmbetul îi căzu de pe față, asemenea unei măști. Inima îi bătea cu putere în piept, în timp ce cobora treptele. Ajunsă în bucătărie, trânti ceainicul pe plită și zăngăni niște cești de porțelan, apoi începu să îmbrace hainele ascunse printre rufe ude. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât abia putu să-și încheie pantalonii.

Auzi patul scârțâind sus și rămase încremenită pe loc, ascultând. Gândi: „Rămâi acolo!“ Dar el nu făcuse decât să-și schimbe poziția.

Era gata. Se duse în sufragerie, Jo dormea profund, scrâșnind din dinți. Doamne Dumnezeule, nu-l lăsa să se trezească. El mormăi în somn ceva despre Christopher Robin, iar Lucy închise ochii strâns, îndemnându-l cu puterea gândului să rămână liniștit.

Îl înfășură cât putu de bine cu pătura, reveni în bucătărie și se întinse să ia pușca de pe bufet. Îi alunecă printre degete și căzu pe un raft, spărgând o farfurie și două căni. Zgomotul fu asurzitor. Îngheță pe loc.

– Ce s-a întâmplat? strigă Faber de la etaj.

– Am spart o cană, răspunse ea cu glas tare, incapabilă să-și ascundă tremurul vocii.

Patul scârțâi din nou și se auziră pași pe podeaua de deasupra. Dar era prea târziu pentru ea să se mai întoarcă din drum. Ridică pușca de jos, deschise ușa din spate și, ținându-l pe Jo în brațe, alergă spre șopron.

Pe drum, avu un moment de panică – oare lăsase cheile în jeep? Bineînțeles că da, întotdeauna le lăsa acolo.

Alunecă pe cărarea noroioasă și căzu în genunchi. Începu să plângă. Preț de o clipă, se simți tentată să rămână acolo, să-l lase s-o prindă și s-o omoare așa cum îl omorâse pe soțul ei, apoi își aduse aminte de copilul pe care-l ținea în brațe, se ridică și o luă la fugă.

Intră în șopron și deschise ușa din stânga șoferului.

Îl așează pe Jo pe scaun, și acesta alunecă într-o parte. Lucy suspină: „Of, Doamne!“ Îl îndreptă pe Jo, care de data asta nu mai căzu. Ocoli în fugă mașina și se urcă pe partea cealaltă, lăsând pușca pe podea, între picioarele ei.

Porni demarorul.

Motorul tuși și se opri.

– Te rog, *te rog!*

Acționează din nou demarorul.

Motorul se trezi zgomotos la viață.

Faber ieși în goană pe ușa din spate.

Lucy tură motorul și împinse schimbătorul de viteze înainte. Jeepul părăsi cu un salt șopronul. Lucy apăsă la maximum pe accelerație.

Roțile se învârtiră în noroi o secundă, apoi mușcară din pământ. Automobilul accelera cu o încetineală chinuitoare. Ea îl ocoli, dar Henry porni în urmărirea jeepului, desculț, prin noroi.

Lucy își dădu seama că avea s-o ajungă din urmă.

Împinse levierul de accelerație cu toată puterea, gata-gata să frângă pârghia subțire. Îi venea să țipe din cauza frustrării. Henry se afla la numai un pas în urma ei, aproape că o prinsese, alergând ca un atlet, mișcându-și brațele ca pe niște pistoane, lipăind cu picioarele goale pe solul noroios, cu obraji umflați și pieptul gol, pompând cu putere aerul.

Motorul urlă, apoi se simți o zguduitură provocată de schimbarea automată a vitezelor și, în sfârșit, un nou val de putere.

Lucy aruncă o privire în lateral. El păru că-și dă seama că e pe punctul de a o pierde și se aruncă într-un plonjon disperat. Reuși să se agățe cu mâna stângă de mânerul ușii, apucându-se apoi și cu dreapta. Tras de jeep, el alergă alături câțiva pași, picioarele abia atingându-i pământul. Lucy privi fix la fața lui, atât de aproape de a ei – era înroșită din pricina efortului, deformată de durere; venele gâtului puternic se umflaseră din cauza încordării.

Și, deodată, ea înțelese ce are de făcut.

Își desprinsese mâna de pe volan, o scoase pe fereastra deschisă și-l împunse în ochi cu unghia lungă a degetului arătător.

El își dădu drumul și căzu, cu mâinile la față.

Distanța dintre jeep și Faber creștea cu repeziciune.

Lucy realizează că plângea ca un copil.

La patru kilometri de casă, văzu scaunul cu roțile.

Stătea pe marginea falezei, asemenea unui monument comemorativ, cu cadrul metalic și roțile mari de cauciuc reci în ploaia nesfârșită. Lucy se apropie de el, coborând o pantă ușoară, și-i văzu conturul negru, încadrat de cerul albastru-cenușiu și de marea furioasă. Avea un aspect rănit, asemenea gropii lăsate în urmă de un copac scos din rădăcini sau a unei case cu ferestrele sparte; arăta ca și cum pasagerul său fusese smuls cu forța din el.

Își aminti de prima dată când îl văzuse, la spital. Se afla lângă patul lui David, nou și strălucitor, iar el se urcase cu dexteritate în el și făcuse câteva ture prin salon, grozăvinduse. „E ușor ca un fulg – fabricat dintr-un aliaj pentru aviație“, spusese el cu un entuziasm strident, gonind printre rândurile de paturi. Se oprise la capătul celălalt al salonului, cu spatele la ea și, după un minut, ea se dusesse lângă el, băgând de seamă că plângea. Îngenunchease în fața lui, ținându-l de mâini, fără să spună un cuvânt.

Atunci fusese ultima oară când ea reușise să-i aducă alinarea.

Aici, pe faleză, ploaia și sarea vor ataca în curând aliajul, care, în cele din urmă, va rugini și se va fărâma, cauciucurile se vor distruge, iar pielea de pe scaun va putrezi.

Lucy trecu pe lângă scaun fără să încetinească.

După încă cinci kilometri, la jumătatea distanței dintre cele două case, rămase fără benzină.

Luptă împotriva panicii și încercă să gândească rațional, după ce jeepul se opri în loc, zgâlțâindu-se.

Își aminti că citise undeva că oamenii mergeau pe jos cam cu o viteză de vreo șase kilometri pe oră. Henry avea o constituție athletică, dar era rănit la gleznă, și chiar dacă păruse a se vindeca repede, încercarea de a prinde din urmă jeepul trebuie să-i fi făcut rău. Ea își făcu socoteala că avea cam o oră înaintea lui. Nu avea nici o îndoială că *va veni* după ea; știa la fel de bine că în casa lui Tom se afla o stație radio.

Avea timp berechet. În spatele mașinii se afla o canistră de rezervă, tocmai pentru astfel de situații. Coborî din mașină, scoase băjbâind canistra și îi deschise capacul.

Apoi, se gândi mai bine, și ideea care-i veni o surprinse prin răutatea ei diabolică.

Închise la loc canistra și se duse în fața mașinii. Se asigură că nu cumva cheia să fie în contact și săltă capota. Nu era un mecanism grozav, dar știa să identifice capacul distribuitorului și să urmărească circuitul până la motor. Înțepeni canistra lângă blocul motor și-i scoase capacul.

În trusa de scule se afla o cheie pentru bujii. Desfăcu fișa uneia din ele, verifică din nou aprinderea și puse fișa la gura canistrei, lipind-o cu bandă adezivă. Apoi, închise capota.

Când Henry va ajunge aici, cu siguranță că va încerca să pornească motorul. Va face contactul, motorul demarorului va porni, fișa va scânteia, iar cei doi litri de benzină vor exploda.

Nu era sigură cât rău avea să-i provoace, dar avu dintr-odată certitudinea că n-o să-i fie de nici un folos.

O oră mai târziu, își regreta momentul de inspirație.

Târându-și picioarele prin noroi, udă până la piele, cu copilul adormit atârându-i ca o piatră de moară pe umăr, nu mai voia nimic altceva decât să se lungească la pământ și să moară. La o

analiză retrospectivă, capcana întinsă i se păru îndoielnică și riscantă: benzina avea să ardă, nu să explodeze; dacă nu era suficient aer la gura bidonului, s-ar putea nici să nu ia foc; și, cel mai rău dintre toate, Henry s-ar putea să bănuiască o capcană, să se uite sub capotă, să demonteze bomba, să toarne benzină în rezervor și să vină cu mașina în urma ei.

Se gândi să se oprească puțin să-și mai tragă sufletul, dar își spuse că, dacă se așază, era posibil să nu se mai poată ridica.

De-acum, ar fi trebuit să se vadă casa lui Tom. Era cu nepuțință să se fi rătăcit – chiar dacă nu ar mai fi străbătut drumul ăsta, de zece ori înainte, întreaga insulă, pur și simplu, nu era îndeajuns de mare ca să te poți rătăci.

Recunoscuse tufișul lângă care ea și Jo văzuseră odată o vulpe. Asta însemna că ajunsese cam un kilometru jumătate de casa lui Tom. De n-ar fi fost ploaia, ar fi văzut-o.

Îl trecu pe Jo pe celălalt umăr, luă pușca în mână cealaltă și își impuse să meargă mai departe, ducând un picior înaintea celuiilalt.

Când, în cele din urmă casa deveni vizibilă prin perdeaua de ploaia, îi veni să țipe de ușurare. Se afla mai aproape decât sperase – probabil, jumătate de kilometru.

Dintr-odată, Jo deveni mai ușor, și cu toate că ultima porțiune de drum era un urcuș – singurul deal de pe insulă – o parcurse parcă iute ca gândul.

– Tom! strigă ea pe când se apropia de ușa de la intrare. Tom! Tom!

Îi răspunse lătratul câinelui.

Urcă pe scara din față:

– Tom, repede!

Bob se agită pe lângă gleznele ei, lătrând furios. Tom nu putea fi prea departe – probabil că se dusesese în magazie. Lucy urcă la etaj și-l culcă pe Jo în patul lui Tom.

Stația radio se afla în dormitor, o alcătuire complexă de sârme, cadrane și butoane. Văzu ceva care semăna cu un manipulator Morse; îl atinse de probă și se auzi un bip. Un gând îi veni de undeva, de departe – ceva dintr-un roman de aventuri citit în adolescență –, codul Morse pentru SOS. Apăsă din nou manipulatorul: de trei ori scurt, de trei ori lung, de trei ori scurt.

Unde era Tom?

Auzi un zgomot și alergă la fereastră.

Jeepul urca dealul înspre casă.

Henry descoperise capcana și folosisese benzina, turnând-o în rezervor.

Unde era Tom?

Se grăbi să iasă din dormitor, cu gândul să meargă și să bată la ușa magaziei, dar în capul scărilor se opri în loc. Bob stătea în ușa deschisă a celuiilalt dormitor.

– Vino aici, Bob, spuse ea.

Câinele rămase în ușa, lătrând. Ea se apropie și se aplecă să-l ridice.

Atunci îl văzu pe Tom.

Zăcea întins pe spate, pe dușumeaua goală a dormitorului nelocuit, cu ochii lipsiți de vedere, pironiți în tavan și căciula răsturnată lângă cap. Era descheiat la haină și pe cămașă se vedea o mică pată de sânge. Aproape de mâna lui se afla o sticlă de whisky, și Lucy se pomeni gândind fără rost: „Că bea atât de mult“.

Îi pipăi pulsul.

Era mort.

Gândește, *gândește!*

Ieri, Henry se întorsese acasă la ea zdrobit, ca în urma unei lupte. Asta trebuie să fi fost când îl omorâse pe David. Astăzi venise aici, la casa lui Tom, „ca să-l aducă pe David“, după cum

spusese. Dar, bineînțeles că el știuse că David nu se afla aici. Atunci, de ce mai făcuse drumul? Evident, ca să-l ucidă pe Tom.

Acum, rămăsese complet singură.

Apucă iute câinele de zgardă și îl târî de lângă cadavrul stăpânului său. Din instinct, se întoarse și încheie nasturii hainei, deasupra micii răni produse de stiletul care-l omorâse pe Tom. Apoi închise ușa, reveni în dormitorul din față și privi pe fereastră.

Jeepul trase în fața casei și se opri, iar Henry coborî din mașină.

CAPITOLUL 34

Apelul disperat al lui Lucy fu recepționat de pe corvetă.

– Domnule căpitan, spuse transmisionistul. Tocmai am recepționat un SOS de pe insulă.

Căpitanul se încruntă.

– Nu putem face nimic până nu lansăm o șalupă, spuse el.
Au mai transmis ceva?

– Absolut nimic, sir. Nici măcar nu au repetat apelul.

– Nu putem face nimic, repetă căpitanul. Raportează evenimentul celor de pe coastă. Și rămâi pe recepție.

– Am înțeles, să trăiți.

Semnalul a mai fost recepționat și de un post de ascultare al celor de la MI8, situat pe vârful unui munte scoțian. Operatorul radio, un tânăr demobilizat din cadrul RAF din cauza unor răni abdominale, încerca să recepționeze mesaje ale Marinei Germane din Norvegia, astfel că ignoră SOS-ul. Totuși, ieșind din post cinci minute mai târziu, îi raportă comandantului său.

– A fost transmis o singură dată, spuse el. Probabil a fost un vas de pescuit aflat în largul coastei Scoției. E posibil chiar să fi fost nava aceea ciudată, ajunsă în pericol pe o astfel de vreme.

— Las-o în seama mea, spuse comandantul. Am să le dau de știre celor de la Marina Militară. Și cred că ar fi bine să-i anunț și pe cei de la Whitehall. Știi, așa cere protocolul.

— Vă mulțumesc, să trăiți.

La stația Corpului de Observatori ai Armatei se stârni ceva panică. Desigur, SOS nu era semnalul pe care un observator trebuia să-l transmită când repera aviația inamică, dar ei știau că Tom era bătrân, și cine putea ști ce ar fi putut transmite într-o astfel de situație? Astfel încât, fură acționate sirenele de alarmă aeriană, fură alertate toate celelalte posturi, iar tunurile antiaeriene fură îndreptate spre cer pe întreaga coastă a Scoției, în timp ce operatorul radio încerca disperat să-l prindă pe Tom.

Bineînțeles, nici un avion german nu-și făcu apariția, iar Ministerul de Război vru să știe pentru ce fusese declanșată o alertă generală, când pe cer nu trecuseră decât niște găște amărâte.

Drept pentru care, primiră explicații.

Și paza de coastă auzi semnalul.

Ar fi răspuns dacă s-ar fi folosit frecvența corectă și dacă s-ar fi putut stabili poziția transmițătorului, admitând că s-ar fi aflat la o distanță rezonabilă de coastă.

Așa stând lucrurile, ei deduseseră din faptul că semnalul sosise pe frecvența Corpului de Observatori că provenea de la bătrânul Tom, și făcea deja tot ce se putea în legătură cu această situație, indiferent care dracu' era situație respectivă.

Când vestea ajunse la jucătorii de cărți de sub puntea vasului din portul Aberdeen, Slăbănogu' tocmai împărțea cărțile pentru un nou joc de douăzeci și unu și zise.

— Vă spun eu ce s-a întâmplat. Bătrânul Tom l-a capturat pe prizonierul de război și acum stă cu curul pe capul lui, așteptând să vină armata să-l ridice pe ticălos.

– Freccii, replică Smith, părere cu care toată lumea fu de acord.

Submarinul U-505 recepționează, de asemenea, mesajul.

Se afla la mai mult de treizeci de mile marine de Insula Furtunilor, dar Weissman învârtea la întâmplare butonul de acord, sperând – fapt improbabil – să prindă înregistrări cu Glenn Miller transmise de rețeaua Forțelor Americane din Anglia; se întâmplă ca stația să se afle pe frecvența respectivă, la momentul potrivit. Transmise informația căpitanului de rang trei Heer, precizând:

– Nu a fost pe frecvența omului nostru.

Maiorul Wohl, la fel de enervat ca-ntotdeauna, spuse:

– Atunci nu înseamnă nimic.

Heer nu rată prilejul ivit ca să-l corecteze:

– Ba înseamnă ceva, spuse el. Înseamnă că s-ar putea ca la suprafață să fie ceva mișcare când vom ieși.

– Dar este improbabil să ne deranjeze pe noi.

– Cam așa e, admise Heer.

– Atunci, nu are nici o semnificație.

– *Probabil* că nu are nici o semnificație.

Continuară să se ciondănească asupra subiectului pe tot drumul până la insulă.

Astfel se întâmplă că în decurs de cinci minute, Marina Militară, Corpul de Observatori ai Armatei, MI8 și paza de coastă îi telefonară pe rând lui Godliman să-l înștiințeze în privința SOS-ului.

Godliman îl sună pe Bloggs, care reușise în sfârșit să adoarmă, lângă focul aprins în sala de așteptare a pistei de decolare. Sunetul strident al telefonului îl sperie, și-l făcu să sară în picioare, cu gândul că avioanele erau gata de decolare.

Unul dintre piloți ridică receptorul, rosti de două ori „Da“ și i-l întinse lui Bloggs.

– Vă caută un anume domn Godliman.

– Bună, Percy.

– Fred, cineva de pe insulă tocmai a transmis un SOS.

Bloggs își scutură capul ca să se dezmeticească de ultimele urme de somn.

– Cine?

– Nu știm asta. A fost numai un semnal, fără repetiție, și se pare că cei de pe insulă nu recepționează nimic.

– Asta înseamnă că nu mai avem de ce să ne îndoim.

– Nu. Totul e gata acolo, la voi?

– Totul, cu excepția vremii.

– Succes!

– Mulțumesc.

Bloggs așeză receptorul în furcă și se întoarce către tânărul pilot, care continua să citească *Război și pace*.

– Vești bune, îi spuse el. Avem confirmarea că ticălosul se află pe insulă.

– Bună treabă, răspunse pilotul.

CAPITOLUL 35

Faber închise portiera jeepului și începu să pășească destul de încet către casă. Îmbrăcase din nou sacoul de tweed al lui David. Pantalonii erau plini de noroi de la căzătură, iar părul ud îi stătea lipit de țeastă. Schiopăta ușor cu piciorul drept.

Lucy se retrase de lângă fereastră și alergă din dormitor, coborând scările. Pușca rămăsese în hol, pe dușumea, acolo unde o lăsase. O ridică de jos. Dintr-odată, i se păru că atârână foarte greu. Nu trăsese de fapt niciodată cu o armă și habar n-avea cum să verifice dacă era încărcată sau nu. Dacă ar fi avut timp, ar fi reușit până la urmă să descopere, dar nu avea timp.

Trase adânc aer în piept și deschise ușa din față.

– Stai pe loc! strigă ea. Vocea îi urcase mai sus decât intenționase, căpătând o nuanță stridentă și isterică.

Faber zâmbi curtenitor și continuă să meargă.

Lucy îndreptă arma asupra lui, ținând țeava cu mâna stângă și culata cu dreapta. Degetul se afla pe trăgaci.

– Am să te omor! țipă ea.

– Nu fi proastă, Lucy, rosti el cu blândețe. Cum ai putea să-mi faci vreun rău? După toate câte le-am făcut împreună? Oare nu ne-am iubit puțin unul pe altul...?

Era adevărat. Își spusese mai demult că nu se va putea îndrăgosti de el și era adevărat; dar, *într-adevăr*, simțise ceva

pentru el, și dacă nu fusese dragoste, atunci era ceva foarte asemănător.

– Ai știut ce am făcut în după-amiaza asta, îi spuse el, ajuns la zece metri și, cu toate astea, nu prea te-ai sinchisit, este?

Asta era adevărat numai în parte. Preț de o clipă, văzu cu ochii minții propria imagine vie, șezând cu picioarele desfăcute deasupra lui, ținându-i mâinile sensibile pe sâni și, deodată, își dădu seama ce avea el de gând să facă...

– Lucy, putem s-o scoatem la capăt, mai putem fi încă împreună.

... și apăsă pe trăgaci.

Se auzi un pocnet asurzitor, pușca i se smuci în mâini, patul lovindu-i soldul din cauza reculului. Aproape că-i scăpă din mâini. Nu-și închipuise niciodată că trasul cu arma putea să însemne așa ceva. Pentru o clipă, aproape că asurzi.

Glonțul trecu mult pe deasupra capului lui Faber, cu toate acestea, el se aplecă, se întoarse și alergă în zigzag înapoi la jeep. Lucy fu tentată să mai tragă o dată, dar se opri în ultimul moment, dându-și seama că dacă Henry ar fi știut că ambele cartușe fuseseră trase, nimic nu l-ar mai putut opri să se întoarcă.

El deschise portiera mașinii, sări înăuntru și porni în trombă în josul dealului.

Lucy știa că avea să revină.

Și totuși, dintr-odată, se simți fericită, aproape veselă. Câștigase prima rundă – reușise să-l gonească...

Dar se va întoarce.

Cu toate acestea, avantajul era de partea ei: se afla în casă și avea pușca. În plus, avea timp să se pregătească.

Să se pregătească. Trebuia să-l aștepte pregătită. Data viitoare va acționa cu mai multă viclenie. În mod cert, va încerca s-o surprindă cumva.

Spera că el va aștepta până la căderea întunericului, ca să aibă un răgaz mai lung...

Mai întâi, trebuia să reîncarce arma.

Se duse în bucătărie. Tom își ținea toate lucrurile în bucătărie – alimente, cărbuni, scule, provizii – și avea o pușcă la fel ca a lui David. Știa că cele două arme sunt la fel, pentru că David o cercetase pe a lui Tom și comandase una identică. Iar celor doi bărbați le plăcuse să poarte discuții lungi despre armele de foc.

Găsi pușca lui Tom și o cutie cu cartușe. Puse cele două arme și cutia pe masa din bucătărie.

Mașinile erau simple, era convinsă de asta; teama și nu prostia le făcea pe femei stângace în fața mecanismelor.

Se jucă puțin cu arma lui David, ținând țeava îndreptată spre perete, până când se deschise de la culată. Apoi, revăzu în gând ce făcuse ca s-o deschisă și exersă, repetând operațiunea de câteva ori.

Era surprinzător de simplu.

Încarcă ambele puști. Apoi, ca să se asigure că procedase corect, îndreptă arma lui Tom spre peretele bucătăriei și apăsă pe trăgaci.

Izbucni o ploaie de ipsos. Bob începu să latre ca scos din minți, iar ea se răni la șold și asurzi pentru a doua oară. Dar era înarmată.

Trebuia să țină minte să apese ușor pe trăgaci, în așa fel încât pușca să nu se miște și să rateze ținta. Probabil că bărbații învățau chestiile astea în armată.

Ce mai avea de făcut? Trebuia să-i îngreuneze pe cât posibil lui Henry intrarea în casă.

Bineînțeles, nici una dintre uși nu avea încuietore: dacă una din case era jefuită pe această insulă, infractorul locuia în mod cert în cealaltă casă. Lucy cotrobăi prin trusa de scule a lui Tom

și găsi o secure lustruită cu lama ascuțită. Stând pe trepte, începu să ciopârțească balustrada.

O dureau brațele din cauza efortului, dar în cinci minute obținu șase bucăți scurte, dar zdravene, de stejar uscat. Găsi un ciocan și niște cuie și fixă drugii de lemn peste ușile din față și din spate, câte trei drugi la fiecare ușă, câte patru cuie la fiecare drug.

Când termină, încheieturile o dureau cumplit, iar ciocanul atârna ca de plumb, dar tot nu terminase.

Luă încă o mână de cuie de zece, nou-nouțe, și trecu pe la fiecare fereastră din casă, bătându-le pe toate în cuie. Realiză, cu un sentiment încântător, de ce țin bărbații totdeauna cuiele în gură: aveai nevoie de ambele mâini ca să le bați și, dacă le puneai în buzunar, ți se înfigeau în piele.

Se întunecase când, în sfârșit, termină. Lăsă luminile stinse.

Henry putea să intre și acum în casă, desigur, dar cel puțin nu avea cum s-o facă în liniște. Va trebui să spargă ceva, adică să o alerteze – astfel încât să aibă puștile pregătite.

Se duse la etaj, cărând amândouă armele, să vadă ce face Jo. Copilul continua să doarmă pe patul lui Tom, învelit în pătură. Lucy aprinse un chibrit, să-l vadă la față. Somniferul trebuie să-l fi afectat puternic, dar avea o culoare normală în obraji, nu părea să aibă temperatură și respira cu ușurință.

– Rămâi așa, copile drag, șopti Lucy.

Accesul subit de tandrețe o înverșună și mai mult împotriva lui Henry.

Patrulă neobosită prin casă, privind cercetător pe fereastră, în întuneric, câinele urmând-o pretutindeni. Decise să nu poarte după ea decât o pușcă, pe cealaltă lăsând-o în capul scărilor, dar își agăță securea de cureaua pantalonilor.

Își aduse aminte de stația radio și transmise semnalul SOS de mai multe ori. Nu avea nici cea mai mică idee dacă asculta

Spera că el va aștepta până la căderea întunericului, ca să aibă un răgaz mai lung...

Mai întâi, trebuia să reîncarce arma.

Se duse în bucătărie. Tom își ținea toate lucrurile în bucătărie – alimente, cărbuni, scule, provizii – și avea o pușcă la fel ca a lui David. Știa că cele două arme sunt la fel, pentru că David o cercetase pe a lui Tom și comandase una identică. Iar celor doi bărbați le plăcuse să poarte discuții lungi despre armele de foc.

Găsi pușca lui Tom și o cutie cu cartușe. Puse cele două arme și cutia pe masa din bucătărie.

Mașinile erau simple, era convinsă de asta; teama și nu prostia le făcea pe femei stângace în fața mecanismelor.

Se jucă puțin cu arma lui David, ținând țeava îndreptată spre perete, până când se deschise de la culată. Apoi, revăzu în gând ce făcuse ca s-o deschisă și exersă, repetând operațiunea de câteva ori.

Era surprinzător de simplu.

Încărcă ambele puști. Apoi, ca să se asigure că procedase corect, îndreptă arma lui Tom spre peretele bucătăriei și apăsă pe trăgaci.

Izbucni o ploaie de ipsos. Bob începu să latre ca scos din minți, iar ea se răni la șold și asurzi pentru a doua oară. Dar era înarmată.

Trebuia să țină minte să apese ușor pe trăgaci, în așa fel încât pușca să nu se miște și să rateze ținta. Probabil că bărbații învățau chestiile astea în armată.

Ce mai avea de făcut? Trebuia să-i îngreuneze pe cât posibil lui Henry intrarea în casă.

Bineînțeles, nici una dintre uși nu avea încuietore: dacă una din case era jefuită pe această insulă, infractorul locuia în mod cert în cealaltă casă. Lucy cotrobăi prin trusa de scule a lui Tom

și găsi o secure lustruită cu lama ascuțită. Stând pe trepte, începu să ciopârțească balustrada.

O dureau brațele din cauza efortului, dar în cinci minute obținu șase bucăți scurte, dar zdravene, de stejar uscat. Găsi un ciocan și niște cuie și fixă drugii de lemn peste ușile din față și din spate, câte trei drugi la fiecare ușă, câte patru cuie la fiecare drug.

Când termină, încheieturile o dureau cumplit, iar ciocanul atârna ca de plumb, dar tot nu terminase.

Luă încă o mână de cuie de zece, nou-nouțe, și trecu pe la fiecare fereastră din casă, bătându-le pe toate în cuie. Realiză, cu un sentiment încântător, de ce țin bărbații totdeauna cuiele în gură: aveai nevoie de ambele mâini ca să le bați și, dacă le puneai în buzunar, ți se înfigeau în piele.

Se întunecase când, în sfârșit, termină. Lăsă luminile stinse.

Henry putea să intre și acum în casă, desigur, dar cel puțin nu avea cum s-o facă în liniște. Va trebui să spargă ceva, adică să o alerteze – astfel încât să aibă puștile pregătite.

Se duse la etaj, cărând amândouă armele, să vadă ce face Jo. Copilul continua să doarmă pe patul lui Tom, învelit în pătură. Lucy aprinse un chibrit, să-l vadă la față. Somniferul trebuie să-l fi afectat puternic, dar avea o culoare normală în obraji, nu părea să aibă temperatură și respira cu ușurință.

– Rămâi așa, copile drag, șopti Lucy.

Accesul subit de tandrețe o înverșună și mai mult împotriva lui Henry.

Patrulă neobosită prin casă, privind cercetător pe fereastră, în întuneric, câinele urmând-o pretutindeni. Decise să nu poarte după ea decât o pușcă, pe cealaltă lăsând-o în capul scărilor, dar își agăță securea de cureaua pantalonilor.

Își aduse aminte de stația radio și transmise semnalul SOS de mai multe ori. Nu avea nici cea mai mică idee dacă asculta

cineva sau măcar dacă stația funcționa. Altceva din alfabetul Morse nu mai știa, așa că asta era tot ce putea transmite.

Îi trecu prin minte că, probabil, nici Tom nu știuse codul Morse. Nu se putea să nu aibă vreo carte pe undeva. Dacă ar putea numai să transmită cuiva ce se întâmpla aici... Căută prin casă, irosind o mulțime de chibrituri, simțindu-se îngrozită ori de câte ori aprindea câte unul în dreptul ferestrelor de la parter.

În fine, probabil că *știa* Morse.

În definitiv, pentru ce i-ar fi trebuit? Nu avea decât să transmită celor de pe uscat că aviația inamică se apropia, și nu era nici un motiv pentru care informația să nu fie transmisă... oare cum suna expresia folosită de David?... *Au clair*.

Se duse iar în dormitor și cercetă din nou stația radio. Într-una din laturile corpului principal, neobservat la prima inspecție superficială, se afla un microfon. Dacă ea putea să le vorbească, și ei vor putea să-i vorbească.

Sunetul unei alte voci umane – o voce normală, sănătoasă, de pe uscat – i se păru, dintr-odată, cel mai de dorit lucru din lume.

Luă microfonul și începu să se joace cu butoanele.

Bob mârâi ușor.

Așeză microfonul pe masă și întinse mâna către câinele care veghea în întuneric.

– Ce este, Bob?

Câinele mârâi din nou. Ea îi simți urechile ciulindu-i-se. Se simți teribil de înspăimântată – încrederea dobândită prin înfruntarea lui Henry cu arma în mână, prin deprinderea cu încărcatul puștilor, prin baricadarea ușilor și înțepenirea ferestrelor... totul se evaporă la un simplu mârâit al unui câine alarmat.

– Mergi jos, șopti ea. Fără gălăgie.

Îl apucă de zgardă și-l lăasă să o tragă după el la parter. În întuneric, se sprijini de balustradă, uitând că o ciopârțise pentru baricadarea ușilor, și fu cât pe ce să cadă. Își recăpătă echilibrul și își supse degetul rănit de o așchie.

Câinele se opri în hol, apoi mârâi mai puternic și o trase către bucătărie. Ea îi prinse botul cu mâna, ca să-l liniștească. Apoi se furișă pe ușă.

Ascultă. Fereastra scârțâi – la început aproape imperceptibil, pe urmă mai tare. Henry încerca să intre. Bob mârâi amenințător, din adâncul gâtului, dar păru să priceapă că trebuie să stea tăcut, când ea îl strânse brusc de bot.

Noaptea deveni mai liniștită. Lucy își dădu seama că furtuna se domolea pe nesimțite. Aparent. Henry renunțase să mai umble la fereastra bucătăriei. Se duse în sufragerie.

Și aici, auzi același zgomot de lemn uscat, rezistând la presiune. De data asta, Henry părea mai hotărât: se auziră trei lovituri înfundate, de parcă ar fi lovit în rama ferestrei cu muchia palmei înfășurată într-o cârpă.

Lucy îndemnă câinele să se culce la pământ și ridică pușca. Poate că nu era decât imaginația ei, dar avea senzația că poate distinge dreptunghiul cenușiu al ferestrei pe fundalul negru ca smoala. Dacă Henry deschidea fereastra, ea avea să tragă imediat.

O bubuitură mult mai puternică se făcu auzită. Bob își pierdu controlul și lătră răsunător. Lucy auzi de afară un zgomot nedeslușit.

Apoi, veni și vocea:

– Lucy?

Ea își mușcă limba.

– Lucy!

Henry îi vorbea cu vocea folosită în pat – profundă, blândă, intimă.

– Lucy, mă auzi? Nu-ți fie teamă. Nu vreau să-ți fac nici un rău. Vorbește-mi, te rog.

Ea trebui să se lupte cu impulsul de a apăsa în clipa aceea pe amândouă trăgaciurile, ca să reducă la tăcere acea voce înfiorătoare și să distrugă amintirile pe care i le sugera.

– Lucy, iubito... I se păru că aude un suspin înăbușit. Lucy, el m-a atacat – am fost nevoit să-l omor... L-am ucis în numele țării mele, n-ar trebui să mă urăști pentru asta...

Ce Dumnezeu mai însemna și *asta*...? Totul părea o nebunie. Era posibil oare să nu fie sănătos la minte și să fi reușit să ascundă asta vreme de două zile intime? De fapt, păruse a fi mai sănătos decât majoritatea oamenilor – și totuși, comisese deja două crime... cu toate că ea n-avea habar de circumstanțe... Oprește-te... începea să se înmoaie, ceea ce era, desigur, tocmai scopul pe care-l urmărea el.

Îi veni o idee.

– Lucy, spune ceva...

Îi auzi vocea tot mai încet, în timp ce ea intra în vârful picioarelor în bucătărie. Cu siguranță că Bob avea s-o avertizeze dacă Henry mai făcea și altceva decât să vorbească. Bâjbâi în trusa de scule a lui Tom și găsi un clește. Merse la fereastra bucătăriei și, cu vârful degetelor, localizează capetele celor trei cuie pe care le bătuse acolo. Cu grijă, străduindu-se să facă extrem de puțin zgomot, le scoase afară. Avu nevoie de toată puterea ei pentru asta.

După ce le scoase, se duse înapoi în sufragerie, ca să tragă cu urechea.

– ... nu-mi face greutăți și n-am să-ți fac nici un rău...

Ridică fereastra de la bucătărie, cât mai încet cu putință. Se furișă în sufragerie, luă câinele și se întoarse în bucătărie.

– ... să te rănesc, ar fi ultimul lucru pe care-aș putea să-l fac...

Lucy îl mângâie pe Bob o dată sau de două ori și murmură:

– N-aș face asta dacă n-aș fi nevoită, băiete.

Apoi, îl îndemnă să iasă afară pe fereastră.

O închise imediat, găsi un cui și-l bătu cu trei lovituri de ciocan puternice.

Lăsă jos ciocanul, ridică pușca și alergă în camera din față, lipindu-se de perete, în apropierea ferestrei.

– ... îți dau o ultimă șansă...!

Se auzi zgomotul pașilor lui Bob, în alergare, urmat de un lătrat groaznic, înfiorător, cum Lucy nu mai auzise niciodată de la un câine ciobănesc. Îi auzea respirația lui Henry – gâfâind, gemând; apoi, din nou agitația pașilor de câine, un strigăt de durere, o înjurătură într-o limbă străină, un alt lătrat teribil.

Zgomotele deveniră acum înfundate și mai îndepărtate, Lucy așteptă, lipită de perete, lângă fereastră, încordându-și auzul. Simțea nevoia să se ducă să vadă ce făcea Jo, ar fi vrut să încerce din nou radioul, îi venea să tușească; dar nu îndrăznea să se miște. Imagini sângeroase despre ce i-ar fi putut face Bob lui Henry îi trecură prin minte și-și dori cu ardoare să audă câinele gâfâind la ușă.

Se uită la fereastră... și, deodată, *iși dădu seama* că se uita la fereastră; vedea nu numai un dreptunghi palid de cenușiu ceva mai luminos, ci și traversa de lemn a ramei. Era încă noapte, dar numai pentru moment, și pricepu că dacă s-ar fi uitat afară ar vedea cerul iluminat difuz de o lumină abia perceptibilă, în locul întunericului de nepătruns. Zorii aveau să vină în curând și va putea să distingă cu privirea mobila din încăpere, iar Henry nu va mai fi în stare s-o surprindă în întuneric...

Zgomotul geamului spart, la câțiva centimetri de fața ei, o făcu să tresară. Simți o ușoară durere ascuțită în obraz, atinse locul cu mâna și pricepu că unul dintre cioburi o tăiasse. Ridică pușca așteptând ca Henry să pătrundă pe fereastră. Nu se

întâmplă nimic. Trebui să treacă un minut sau două până când să se întrebe ce anume spărsese fereastra.

Privi cu atenție la podea. Printre cioburile de sticlă, desluși o siluetă mare, întunecată. Constată că o poate distinge mai bine privind-o dintr-o parte, decât direct. Procedând astfel, reuși să distingă silueta familiară a câinelui.

Închise ochii, apoi își mută privirea. Nu mai era în stare să simtă nici o emoție. Inima îi fusese împietrită de teroarea și de moartea înfruntate până atunci: mai întâi David, apoi Tom și pe urmă încordarea inumană a unei nopți întregi de asediu... Singurul lucru pe care-l *simțea* era foamea. Toată ziua precedentă fusese prea agitată ca să mănânce, ceea ce însemna că trecuseră cam treizeci și șase de ore de la ultima masă. Iar acum, în mod absurd și ridicol, se pomeni tânjind după un sendviș cu brânză.

Pe fereastră pătrundea altceva.

Ea observă mișcarea cu coada ochiului, apoi se întoarse cu fața spre fereastră.

Era mâna lui Henry.

Ea o privi fix, fascinată parcă: o mână cu degete lungi, fără inele, albă sub crusta de noroi, cu unchiile îngrijite și cu vârful arătătorului înfășurat cu leucoplast: o mână care o atinsese în locurile cele mai intime, sub atingerea căreia corpul ei vibrase aidoma unui instrument muzical, și care înfipsese pumnalul în inima bătrânului cioban.

Mâna rupse o bucată de geam, apoi alta, lărgind gaura din fereastră. Apoi pătrunse înăuntru, până la cot, băjbâind pe pervaz, în căutarea cârligului.

Străduindu-se să facă puțin zgomot, cu o încetineală dure-roasă, Lucy trecu pușca în mâna stângă, iar cu dreapta scoase securea de la centură, o ridică deasupra capului și o coborî apoi cu toată puterea asupra mâinii lui Henry.

De bună seamă că simțise, auzise suflul aerului ori văzuse umbra mișcării fantomatice din spatele ferestrei, căci se mișcă brusc, cu o fracțiune de secundă înainte de căderea loviturii.

Securea izbi lemnul pervazului și înțepeni acolo. Pe moment, Lucy avu impresia că dăduse greș; apoi, de afară, veni un urlet de durere, și Lucy văzu lângă lama securii, întinse pe lemnul vopsit, asemenea unor omizi, două degete retezate.

Auzi zgomot de pași în alergare.

Vomită.

În momentul acela, o cuprinse epuizarea, urmată îndeaproape de un val de autocompătămire. Suferise îndeajuns. Dumnezeu știa cât, nu-i așa? Pe lume existau polițiști și soldați care să rezolve situații ca acestea – nimeni nu-i putea cere unei gospodine și mame obișnuite să reziste la nesfârșit unui criminal. Cine ar fi putut s-o condamne dacă renunța acum? Cine ar fi putut spune, cu mâna pe inimă, că s-ar fi descurcat mai bine, că ar fi rezistat mai mult, că ar mai fi avut resurse pentru încă un minut măcar?

Ea se simțea terminată. *Ceilalți* n-aveau decât să preia frâiele afacerii – lumea de afară, polițiștii și soldații, oricine s-ar afla la capătul celălalt al legăturii radio. Căci ea nu mai era în stare de nimic...

Își îndepărtă privirea de la obiectele grotești de pe pervaz și urcă obosită scările. Luă și a doua pușcă și duse ambele arme în dormitor.

Jo nu se trezise încă, slavă Domnului. Abia dacă se mișcase toată noaptea întreagă, ca prin minune insensibil la apocalipsace se desfășura în jurul lui. Lucy înțelese, cumva, că acum nu mai dormea atât de profund, ceva din felul cum arăta la față și cum respira făcând-o să-și dea seama că în curând se va trezi și-și va cere micul dejun.

Tânjea acum după acea rutină: sculatul de dimineată, pregătirea micului dejun, îmbrăcatul copilului, ducerea la bun sfârșit a muncilor simple, monotone, *sigure* de gospodină, precum spălatul, măturatul, plivitul buruienilor din grădină și prepararea ibricelor cu ceai... I se părea de necrezut că fusese atât de nemulțumită de lipsă de afecțiune a lui David, de lungile seri plictisitoare, de peisajul sumbru, fără margini, al pășunii, al buruienilor și al ploii...

Viața aceea n-avea să se mai întoarcă niciodată.

Tânjise după orașe, muzică, oameni, idei. Acum, dorința manifestată față de acele lucruri o părăsise, și nu putea pricepe defel cum de fusese în stare să și le dorească. I se părea că singurul lucru pe care trebuia să-l ceară o ființă omenească era liniștea.

Se așeză în fața stației radio, cercetându-i butoanele și cadranele. Mai întâi să facă treaba asta, pe urmă se va odihni. Se supuse unui efort uriaș ca să poată gândi rațional un timp ceva mai lung. Combinațiile posibile ale întrerupătoarelor și cadranelor nu erau atât de multe. Găsi un buton cu două poziții, îl răsuci și bătu în manipulatorul Morse. Nu se auzi nimic. Poate că asta însemna că acum microfonul intrase în circuit.

Îl apropie de gură și rosti:

– Alo, alo, e cineva acolo? Alo?

Descoperi un întrerupător deasupra căruia scria „Transmisie“. Dedesubt scria „Recepție“. Dacă lumea de afară îi vorbea, era evident că trebuia să comute pe recepție.

– Alo, mă aude cineva? spuse ea și comută pe „Recepție“.
Nimic.

Și deodată:

– Vorbește. Insula Furtunilor, recepția este puternică și clară.

Era o voce de bărbat. O voce tânără și puternică, liniștitoare și competentă, vie și *normală*.

– Vorbește, Insula Furtunilor, am încercat să te prindem toată noaptea... Unde dracu' ai *fost*?

Lucy comută pe „Transmisie“, încercă să vorbească și izbucni în lacrimi.

CAPITOLUL 36

Pe Percival Godliman îl dureau capul din cauza prea multelor țigări și a somnului neîndestulător. Băuse un strop de whisky ca să-i îndulcească noaptea lungă, plină de griji, petrecută în birou, și-și dădu seama că făcuse o greșală. Totul îl deprima: vremea, biroul, munca, războiul. Pentru prima dată de când intrase în această afacere se pomeni tânjind după bibliotecile pline de praf, după manuscrisele ilizibile și latina medievală.

Colonelul Terry intră cu două cești de ceai pe o tavă.

– Nimeni nu doarme pe-aici, spuse el cu voioșie, așezându-se apoi. Vrei un pesmet de armată? întrebă oferindu-i lui Godliman o farfurie.

Godliman refuză pesmetul și bău ceaiul. Îl învioră pentru puțin timp.

– Tocmai am primit un telefon de la marele bărbat, spuse Terry. Stă și el de veghe în noaptea asta, alături de noi.

– Nu pricep de ce, replică Godliman pe un ton acru.

– E îngrijorat.

Telefonul sună.

– Godliman.

– Aveți legătura cu Corpul de Observatori din Aberdeen, sir.

– Da.

O voce nouă, tânără, se auzi în receptor:

– Corpul de Observatori ai Armatei, Aberdeen, sir.

– Da.

– Sunteți domnul Godliman?

– *Da.*

Sfinte Dumnezeule, militarii ăștia nu se grăbeau deloc!

– Am reușit, în sfârșit, să intrăm în legătură cu Insula Furtunilor, sir... Nu e vorba de observatorul nostru obișnuit. De fapt, e o femeie...

– Și ce a spus?

– Până acum, nimic, sir.

– *Cum adică?*

Godliman încerca să-și reprime nerăbdarea mâniaasă.

– Păi, nu face decât... să plângă, sir.

Godliman ezită o secundă și spuse:

– Poți să-mi faci legătura cu ea?

– Da. Rămâneți la aparat.

Urmă o pauză punctată de mai multe pocnete și însoțită de un zumzet. Apoi, Godliman auzi o femeie plângând.

– Alo, mă auzi? spuse el.

Plânsetul continuă.

Tânărul reveni pe circuit ca să spună:

– N-o să vă poată auzi până nu comută pe „Recepție“, sir... ah, în sfârșit, a făcut-o. Continuați.

Godliman spuse:

– Bună ziua, stimată doamnă. Când voi termina de vorbit, voi spune „Recepție“, apoi dumneata vei comuta pe „Transmisie“ ca să-mi vorbești și, la sfârșit, spui „Recepție“ și treci stația pe „Recepție“. Ai înțeles? Recepție.

Vocea femeii se auzi, în sfârșit:

– Of, mulțumesc lui Dumnezeu că pot vorbi cu cineva întreg la minte, da, am înțeles. Recepție.

– În regulă, spuse cu blândețe Godliman. Povestește-mi acum ce s-a întâmplat acolo. Recepție.

– Acum două – nu, trei zile – un om a naufragiat aici. Cred că este vorba de criminalul cu stiletul din Londra, mi-a ucis soțul și acum și ciobanul, și acum e undeva, în preajma casei, iar eu stau cu băiețelul aici... Am bătut ferestrele în cuie și am tras în el cu pușca, am baricadat ușile și am asmuțit câinele asupra lui, dar el a omorât câinele, iar eu l-am lovit cu securea când a încercat să intre pe fereastră și *nu mai sunt bună de nimic, așa că, pentru numele lui Dumnezeu, veniți odată. Recepție.*

Godliman acoperi microfonul cu palma. Avea fața albă ca varul.

– Isuse Hristoase...

Dar când îi vorbi, o făcu pe un ton energic.

– Trebuie să încerci să mai rezisti un pic, începu el. Să știi că în drum spre tine sunt marinari, polițiști, paza de coastă și tot soiul de oameni, dar nu vor putea acosta până când nu se domolește furtuna... Acum, va trebui să faci ceva și nu pot să-ți explic de ce din cauza oamenilor care ar putea să tragă cu urechea la ce vorbim: tot ce pot să-ți spun este că e ceva *absolut esențial*... Mă auzi bine? Recepție.

– Da. Continuați. Recepție.

– Trebuie să distrugi stația radio. Recepție.

– Oh, nu, vă rog...

– Ba da, spuse Godliman, și apoi realizează că ea se afla tot pe „Transmisie“.

– Nu am... nu pot...

Apoi se auzi un țipăt.

– Alo. Aberdeen, ce s-a întâmplat? întrebă Godliman.

Tânărul interveni pe circuit:

– Stația e tot pe „Transmisie“, sir, dar ea nu mai vorbește. Nu se mai aude nimic.

– A țipat.

– Da, asta am recepționat.

Godliman șovăi o clipă.

– Cum e vremea pe-acolo, tinere?

– Plouă, sir.

Tânărul părea nedumerit.

– Nu te-am întrebat de dragul conversației, se răsti la el Godliman. E vreun semn de potolire a furtunii?

– S-a mai domolit în ultimele minute, sir.

– Bine. Ia legătura cu mine în clipa în care femeia aceea transmite din nou.

– Am înțeles, să trăiți.

Godliman îi spuse lui Terry:

– Numai Dumnezeu știe prin ce trece fata aia de-acolo...

Apoi bătu în furca telefonului.

– Dac-ar distruge numai radioul ăla, atunci...

– Atunci nu ne mai interesează dac-o omoară?

– Tu ai spus-o, zise Terry.

Godliman rosti în receptor:

– Fă-mi legătura cu Bloggs, la Rosyth.

Bloggs se trezi tresărind și ciuli urechile. Afară se lumina de ziuă. Toți ceilalți ascultau și ei. Nu se auzea nimic. Tocmai asta și ascultau: liniștea.

Ploaia își încetase răpăitul pe acoperișul de tablă.

Bloggs se duse la fereastră. Cerul era cenușiu, cu o fâșie albă la orizontul estic. Vântul se oprise brusc, iar ploaia se transformase într-o burniță ușoară.

Piloții începură să-și îmbrace scurtele și să-și pună căștile, să-și lege șireturile, să-și aprindă ultimele țigări.

Se auzi o sirenă și, apoi, o voce bubui deasupra aerodromului:

– Adunarea! Adunarea!

Sună telefonul. Piloții nu-l băgară în seamă, îngrămădinindu-se la ieșire. Bloggs ridică receptorul.

– Da?

– Fred, Percy la telefon. Tocmai am stabilit contactul cu insula. Femeia a reușit să-l țină în șah până acum, dar e limpede că n-o să mai reziste mult...

– Ploaia s-a oprit. Chiar acum decolăm, spuse Bloggs.

– Grăbiți-vă, Fred! S-auzim de bine.

Bloggs închise telefonul și se uită în jur după pilot. Charles Calder adormise citind *Război și pace*. Bloggs îl scutură fără menajamente.

– Trezește-te, nemernic somnoros ce ești, trezește-te!

Calder deschise ochii.

Lui Bloggs îi venea să-l lovească.

– Haide odată, trezește-te, plecăm, furtuna a încetat!

Pilotul sări în picioare.

– Bună treabă, spuse el.

Ieși pe ușă alergând, cu Bloggs în urma lui, clătinând din cap.

Cu un zgomot ca de pistol, barca de salvare căzu în apă, împrăștiind-o în ambele părți. Marea era departe de a fi liniștită, dar aici, în adăpostul parțial al golfului, nu era nici un pericol pentru o barcă solidă, în mâinile unor marinari experimentați.

– Executați misiunea, domnule ofițer secund, spuse căpitanul.

Secundul stătea sprijinit de balustradă, împreună cu trei dintre marinari. Purta un pistol într-un toc, pentru a fi protejat împotriva apei.

– Să mergem, le ordonă el celorlalți.

Cei patru coborâseră în barcă pe scara mobilă. Secundul se proțăpi la pupa, iar cei trei marinari începură să vâslească.

Preț de câteva clipe, căpitanul urmări cu privirea înaintarea sigură a bărcii către debarcader. Apoi, reveni pe punte și dădu ordinele necesare pentru ca zvelta corvetă să continue să dea ocol insulei.

Zgomotul strident al unei sonerii strică jocul de cărți de sub puntea cuterului. Slăbănogu' spuse:

– Mi se părea mie că s-a schimbat ceva. Parcă nu ne mai legănăm în sus și-n jos așa de tare. Stăm aproape nemișcați, pe bune. Al dracului să fiu dacă nu-mi provoacă rău de mare.

Nimeni nu-i dădea atenție: echipajul se grăbea să-și ocupe posturile, unii dintre ei legându-și pe drum vestele de salvare.

Motoarele se treziră cu un hureit la viață, iar vasul începu să vibreze ușor.

Sus, pe punte, Smith stătea la prora, bucurându-se de aerul proaspăt și stropii de apă care-i biciuia fața, după o zi și o noapte petrecute sub punte.

În vreme ce cuterul părăsea portul, Slăbănogu' i se alătură.

– Iată-ne din nou la drum, spuse el.

– Aveam o presimțire că o să sune sirena în momentul ăla, spuse Smith. Și știi de ce?

– Dacă-mi spui.

– Aveam în mână un as și un popă. Doo's'unul băncii.

Căpitanul de rangul trei Werner Heer se uita la ceasul de la mână.

– Treizeci de minute.

Maiorul Wohl încuviință din cap și spuse:

– Cum e vremea la suprafață?

– Furtuna a încetat, spuse Heer fără prea multă tragere de inimă. Ar fi preferat să țină numai pentru el această informație.

– Atunci, ar trebui să ieșim la suprafață.

– Dacă omul dumitale ar fi fost acolo, ar fi trimis un mesaj.

– Războiul nu se câștigă pe baza ipotezelor, domnule căpitan, spuse Wohl. Sugerez cu fermitate ieșirea la suprafață.

În timpul cât submarinul acostase în port, între superiorii lui Heer și cei ai lui Wohl avusese loc o ceartă aprinsă, câștigată de cei de la contraspionaj. Heer rămăsese căpitanul submarinului, dar i se spusese, în termeni fără echivoc, că data viitoare când va ignora una dintre sugestiile ferme ale maiorului Wohl, va trebui să aibă un motiv al dracului de temeinic.

– Vom ieși la suprafață la ora șase fix, spuse căpitanul.

Wohl încuviință din cap și privi în altă parte.

CAPITOLUL 37

Un zgomot de sticlă spartă, apoi o explozie ca a unei bombe incendiare.

Lucy scăpă microfonul din mână. Ceva se întâmpla jos. Luă pușca și coborî scările în grabă.

Sufrageria era în flăcări. Focul era centrat pe un borcan spart pe podea. Henry încropise un soi de bombă, cu ajutorul benzinei din rezervor. Flăcările se răspândiseră pe covorul jerpelit al lui Tom și se întinseseră pe husa anticului său costum cu vestă. O plapumă cu fulgi se aprinse și focul ajunse până aproape de tavan.

Lucy luă plapuma și o aruncă pe fereastra spartă, arzându-se ușor la mână. Își smulse haina de pe ea și o aruncă pe covor, călcând-o în picioare. O ridică de jos și o aruncă pe covor, călcând-o în picioare. O ridică de jos și o puse peste canapeaua înflorată.

Se auzi un alt geam spart. Venea de la etaj.

Lucy tipă:

— Jo!

Lăsă haina din mâini și urcă în goană scara, năvălind în dormitorul din față.

Faber stătea pe pat, ținându-l pe Jo în poală. Copilul se trezise și își suga degetul, având întipărită pe față obișnuita lui expresie matinală, cu ochii măriți. Faber îi mângâia părul răvășit.

– Aruncă arma pe pat, Lucy.

Cu umeri gârboviți, ea făcu așa cum i se ordonase.

– Te-ai urcat pe zid și ai intrat pe fereastră, spuse ea cu greutate.

Faber îl lăsă pe Jo jos din poală.

– Du-te la mami.

Jo alergă la ea și Lucy îl ridică în brațe.

El luă amândouă armele și se duse la stație. Își ținea mâna dreaptă la subsuoara stângă, iar pe haină se vedea o pată mare de sânge. Se așeză pe scaun.

– M-ai rănit, spuse el, îndreptându-și apoi atenția către stație.

Deodată, aparatul rosti:

– Recepție, Insula Furtunilor.

Henry ridică microfonul:

– Alo?

– O clipă, vă rog.

Urmă o pauză, apoi se auzi o altă voce. Lucy îl recunoscuse pe bărbatul din Londra care-i spusese să distrugă stația. Acum va fi dezamăgit de ea.

– Alo, Godliman din nou la aparat. Mă auzi? Recepție.

Faber răspunse:

– Da, te aud, profesore. Ai mai văzut vreo catedrală ca lumea în ultimul timp?

– Cum?... Ești...

– Da, spuse Faber, zâmbind. Ce mai faci?

Apoi, deodată, zâmbetul îi dispăru de pe față ca și cum distracția se terminase, și începu să rotească butonul de frecvență al stației.

Lucy ieși din încăpere. Se terminase. Coborî treptele apatică și intră în bucătărie. Nu mai avea nimic de făcut decât să aștepte s-o omoare. Nu putea să fugă – nu mai avea putere pentru asta, și era evident că el știa.

Se uită pe fereastră. Furtuna încetase. Vântul urlător se transformase într-o briză aspră, ploaia se opri, iar către est cerul era luminat de promisiunea unui răsărit de soare. Marea...

Se încruntă și privi încă o dată.

Da. Doamne Dumnezeule, chiar *era* un submarin.

„Distruge stația“, spusese bărbatul din Londra.

În noaptea trecută, Henry înjurase într-o limbă străină... „Am făcut-o pentru țara mea“, spusese el.

În plus, în timpul delirului spusese ceva de genul „Așteptând la Calais o armată fantomă“...

Distruge stația.

Care-ar putea fi motivul pentru ca cineva să poarte cu el o rolă de film foto când pleacă la pescuit?

Ea știuse în tot acest timp că nu era un nebun.

Submarinul era nemțesc, Henry era un soi de agent german... un spion... Chiar în această clipă încerca să ia legătura prin radio cu submarinul...

Distruge stația.

Nu avea dreptul să se dea bătută, nu mai putea, acum când înțelesese. Știa ce avea de făcut. Ar fi vrut să-l ducă pe Jo undeva, ca să nu poată vedea ce va urma – asta o deranja mai mult decât durerea pe care știa că o va simți –, dar nu mai era timp pentru așa ceva. Henry putea să găsească în orice clipă frecvența căutată și atunci avea să fie prea târziu...

Trebuie să distrugă stația, care însă se afla sus, cu Henry, iar el avea amândouă puștile și o va *omori*.

Nu vedea decât o singură cale.

Puse unul dintre taburetele de bucătărie ale lui Tom în mijlocul camerei, se sui pe el, și deșurubă becul electric.

Se dădu jos de pe scaun, se duse la ușă și comută întrerupătorul.

– Schimbi becul? o întreabă Jo.

Lucy se sui pe scaun, șovăi o clipă, apoi își vârî trei degete în soclu.

Se auzi o bubuitură, urmă o clipă de agonie și, pe urmă, pierderea cunoștinței.

Faber auzi bubuitura. Reușise să regleze frecvența dorită, trecuse comutatorul pe „Transmisie“ și luase microfonul în mână. În momentul producerii zgomotului, tocmai se pregătea să vorbească. Imediat după aceea, luminile de pe cadranele indicatoare ale stației radio se stinseră.

Fața i se strâmbă de furie. Lucy scurtcircuitase curentul electric în toată casa. N-o creditase cu atâtă ingeniozitate.

Ar fi trebuit s-o omoare înainte. Ce se *întâmpla* cu el? Până să o cunoască pe această femeie, niciodată nu șovăise, absolut niciodată.

Luă pușca și merse la parter.

Copilul plângea. Lucy zăcea inertă în ușa bucătăriei. Faber cuprinse cu privirea soclul gol al becului, cu taburetul aflat dedesubt. Se încruntă, cuprins de uluială.

O făcuse cu *mâna*.

– Dumnezeu mare și atotputernic, murmură Faber.

Lucy deschise ochii.

Întreg corpul o durea.

Henry stătea în picioare, lângă ea, cu arma în mâini, spunând:

– De ce cu mâna? De ce n-ai folosit o șurubelniță?

– N-am știut că se poate și cu o șurubelniță.

El clătină din cap.

– Cu adevărat ești o femeie uimitoare, spuse el ridicând arma, ațintind-o asupra ei și cercetând-o din nou. Lua-te-ar dracu' să te ia!

Privi pe fereastră și tresări.

– L-ai văzut, spuse el.

Ea încuviință din cap. Henry rămase încordat pe loc preț de o clipă, apoi se duse la ușă. Găsind-o bătută în cuie, sparse geamul cu patul armei și sări pe fereastră.

Lucy se ridică în picioare. Jo îi cuprinse picioarele cu brațele. Nu se simțea în stare să-l ridice de jos. Merse împleticindu-se la fereastră și privi afară.

Henry alerga spre faleză. Submarinul se afla tot acolo, la mai puțin de un kilometru de țărm. El ajunsese la marginea falezei și se făcu nevăzut. Avea de gând să încerce să ajungă la submarin înotând.

· Trebuia să-l oprească.

„Doamne Dumnezeu, nu mai vreau...”

Escaladă fereastra, ignorând plânsul copilului, și alergă după el.

Când ajunsese la buza falezei, se lungi la pământ și privi în jos. Ajunsese cam la jumătatea distanței dintre ea și mare. Se uită în sus, o văzu, încremeni o clipă, apoi începu să se deplaseze mai repede, periculos de repede.

Primul ei gând fu să coboare în urma lui. Dar ce ar fi putut face pe urmă? Chiar dacă l-ar fi prins din urmă, era imposibil să-l poată opri din drum.

Pământul de sub ea se mișcă ușor. Se târî înapoi, temându-se ca nu cumva solul să se desprindă și să o arunce în josul falezei.

Ceea ce îi sugeră ideea.

Începu să izbească în solul pietros cu amândoi pumnii. Păru să se mai zdruncine un pic și apăru o fisură. Cu o mână se prinse de margine, iar pe cealaltă și-o introduse în fisură. O bucată de calcar lutos, cam de mărimea unui pepene, se desprinse și rămase în mâinile ei.

Privi peste marginea falezei și-l localiză.

Ținti cu atenție și aruncă piatra.

Proiectilul păru să cadă extrem de încet. El observă piatra venind și-și acoperi capul cu mâinile. Lucy avu senzația că ratase ținta.

Piatra trecu la câțiva centimetri de capul lui și-i lovi umărul stâng. Se ținea agățat cu mâna stângă. O clipă, păru că-i slăbește strânsoarea și se balansă într-un echilibru precar. Mâna dreaptă, cea rănită, băjbâi după un punct de sprijin. Pe urmă, se aplecă în afară, departe de suprafața stâncii, bătând aerul cu brațele, până când picioarele îi alunecară de pe bordura îngustă pe care se sprijiniseră până atunci, și rămase parcă suspendat în aer. În cele din urmă, căzu ca un bolovan pe stâncile de la baza falezei.

Nu scoase nici un sunet.

Aterizase pe o stâncă netedă, ieșită la suprafața apei. Zgomotul produs de izbirea corpului de stâncă o îngrețoșă. Zăcea întins pe spate, cu brațele întinse și cu capul într-un unghi imposibil față de restul corpului.

Ceva se prelinse din el pe stâncă, și Lucy își întoarse
privirea.

Pe urmă, totul păru să se întâmple dintr-odată.

Un zgomot violent se auzi dinspre cer și trei avioane cu cercurile RAF desenate pe aripi se iviră dintre nori, plonjând asupra submarinului, trăgând cu toate gurile de foc de la bord.

Patru marinari urcau dealul către casă într-un trap mărunț, iar unul dintre ei strigă:

– Stâng-drept, stâng-drept, stâng-drept.

Un alt avion coborî pe suprafața mării, o barcă apăru din pânțele lui și un bărbat echipat cu o vestă de salvare începu să vâslească în direcția falezei.

Un vas mic ocoli promontoriul și se îndreptă spre submarin. Submarinul dispăru în adâncurile apei.

Barca se lovi cu prova de stâncile de la baza falezei, iar bărbatul coborî și cercetă cadavrul lui Faber.

O navă, pe care ea o recunoscuse – era cutterul pazei de coastă – își făcu apariția.

Unul dintre marinari se apropie.

– N-ai pățit nimic, frumoaso? E o fetiță în casă care plânge după mămica ei...

– E băiat, spuse Lucy. Trebuie să-l tund.

Bloggs cârmi barca către cadavrul de la baza falezei. Barca se lovi de stânci, iar el se cățăără pe suprafața netedă.

La impactul cu stânca, craniul lui Die Nadel se spărsese ca un glob de sticlă. Privindu-l mai de aproape, Bloggs observă că individul suferise câteva accidente încă înainte de cădere: mâna dreaptă îi era mutilată și pățise ceva la gleznă.

Bloggs percheziționează cadavrul. Stiletul se afla acolo unde se aștepta să fie: într-o teacă fixată pe antebrațul stâng. În buzunarul interior al sacoului scump, pătat de sânge, Bloggs găsi un portofel, acte, bani și o cutiuță metalică conținând o rolă de film cu douăzeci și patru de cadre de 35 mm. Le ridică în lumina tot mai puternică a soarelui; erau negativele fotografiilor găsite în plicurile trimise de Faber la ambasada portugheză.

Marinarii de pe creasta falezei aruncară jos o frânghie; Bloggs puse în buzunar obiectele lui Faber, apoi legă frânghia în jurul cadavrului. După ce-l traseră sus, pe faleză, marinarii aruncară din nou frânghia pentru Bloggs.

Când ajunse pe creastă, sublocotenentul se prezentă și porniră spre casa aflată pe culmea dealului.

– N-am atins nimic, n-am vrut să distrugem probele, spuse ofițerul de marină.

– Nu trebuia să vă formalizați așa de tare, îi spuse Bloggs. Nu va fi nici un proces.

Fură nevoiți să pătrundă în casă pe fereastra spartă de la bucătărie. Femeia stătea așezată la masă, cu copilul în poală. Bloggs îi adresă un zâmbet. Nu știa ce-ar fi putut să-i spună.

Aruncă o privire rapidă în jurul lui. Casa era un adevărat câmp de luptă. Văzu ferestrele bătute în cuie, ușile baricadate, urmele incendiului, câinele cu gâtul tăiat, puștile, balustrada ciopârțită și securea înfiptă în pervaz, lângă degetele retezate.

„Oare ce femeie e asta?” își spuse el.

Puse marinarii la treabă – unul să deretice prin casă și să scoată cuiele de la ferestre și uși, celălalt că înlocuiască siguranța arsă și, al treilea, să facă un ceai.

Se așeză în fața femeii și o cercetă cu privirea. Era îmbrăcată în haine bărbătești, care-i veneau prost: avea părul ud, față îi era murdară. Și, cu toate acestea, era deosebit de frumoasă, cu niște ochi chihlimbarii pe un chip oval.

Bloggs zâmbi către copil și-i vorbi femeii cu un glas blând.

– Ceea ce ai făcut dumneata este de o importanță extraordinară, spuse el. Într-una din aceste zile îți vom explica totul, dar acum aș vrea să-ți pun două întrebări. În regulă?

Ochii ei își concentrară privirea asupra lui și, după o clipă, încuviință din cap.

– A reușit Faber să contacteze submarinul prin radio?

Femeia privea în gol.

Bloggs găsi o caramelă în buzunarul pantalonilor.

– Pot să-i ofer băiatului o bomboană? Pare înfometat.

– Mulțumesc, spuse ea.

– Acum, a contactat Faber submarinul?

– Se numea Henry Baker, spuse ea.

– Aha. Ei bine, l-a contactat?

– Nu. Am provocat un scurtcircuit.

– Ai procedat foarte inteligent, spuse Bloggs. Cum ai făcut-o?

Ea arătă cu mâna fasungul gol de deasupra.

– Cu șurubelnița, nu?

– Nu. N-am fost atât de deșteaptă. Cu degetele.

El o privi îngrozit, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Gândul că în mod deliberat... Se scutură, încercând să îndepărteze ideea. Și își spuse din nou: „Oare ce fel de femeie e asta?“...

– În fine, ce crezi, e posibil ca vreunul de pe submarin să-l fi văzut coborând faleza?

Efortul concentrării se oglindi pe fața ei.

– Nimeni n-a ieșit pe trapa de acces, de asta sunt foarte sigură, spuse ea. Doar dacă nu l-au văzut cu periscopul.

– Nu, spuse el. Asta e o veste bună, chiar foarte bună. Înseamnă că n-au aflat că a fost... neutralizat. În orice caz... Schimbă subiectul în grabă. Ai trecut prin niște întâmplări comparabile cu cele din prima linie a frontului. Ba chiar mai rele. Te vom duce, pe tine și pe copilul tău, la un spital, în țară.

– Bine, spuse ea.

Bloggs se întoarse către ofițerul de marină.

– Ai văzut vreun mijloc de transport prin împrejurimi?

– Da, e un jeep în pâlcul acela de pădure.

– Bun. Vrei să-i duci – pe femeie și pe copil – cu mașina până la debarcader și să îi îmbarci pe vasul tău?

– Desigur.

Bloggs se întoarse din nou către femeie. Se simți cuprins de un val copleșitor de afecțiune amestecată cu admirație pentru ea. Acum părea fragilă și neajutorată, dar el știa că era la fel de curajoasă și de puternică pe cât era de frumoasă. Cu un gest care o surprinse – și îl surprinse – îi luă mâna și-i spuse:

– În primele zile petrecute în spital, te vei simți deprimată. Dar asta va fi un semn de însănătoșire. Eu am să fiu pe-aproape, iar doctorii au să mă țină la curent. Aș vrea să mai stăm de vorbă, pe îndelete, dar nu înainte de a dori și tu același lucru. OK?

În sfârșit, ea îi zâmbi, iar el îi simți căldura.

– Ești foarte bun cu mine, spuse ea.

Se ridică și plecă din casă, cu copilul în brațe.

– Bun! murmură Bloggs ca pentru sine. Dumnezeu, ce femeie!

Urcă la etaj, la stația radio, și comută pe frecvența Corpului de Observatori.

– Insula Furtunilor la aparat. Recepție.

– Vorbiți, Insula Furtunilor.

– Fă-mi legătura cu Londra.

– Rămâne-ți pe recepție.

Urmă o pauză lungă, apoi se auzi o voce familiară.

– Godliman.

– Percy! Am prins... contrabandistul. E mort.

– Grozav, grozav! În vocea lui Godliman se simțea o undă de triumf sincer. A reușit să-și contacteze partenerul?

– Aproape sigur că nu.

– Bine lucrat, bătrâne, bine lucrat!

– Nu pe mine trebuie să mă feliciți, spuse Bloggs. Când am ajuns noi aici, toată treaba era terminată, n-a mai fost nevoie decât să facem curățenie.

– Cine...?

– Femeia.

– Fir-aș al naibii! Ia zi, ce fel de om este?

Bloggs rânji.

– E un erou, Percy.

Iar Godliman, zâmbind și el la capătul celălalt al liniei, înțelese.

CAPITOLUL 38

Hitler stătea în fața ferestrei panoramice, privind munții. Purta un costum cenușiu-albăstrui, și arăta obosit și deprimat. În timpul nopții, își chemase medicul personal.

Amiralul Puttkamer salută și-i spuse bună dimineța.

Hitler se întoarse și privi cercetător la aghiotantul său. Acei ochi ca niște mărgelile nu încetau să-l sperie pe Puttkamer.

– L-au recuperat pe Die Nadel?

– Nu. Au apărut niște probleme la locul întâlnirii – poliția britanică urmărea niște contrabandiști. Se pare că, oricum, Die Nadel nu a fost acolo. Acum câteva minute, au transmis un mesaj radio.

Îi întinse o foaie de hârtie.

Hitler o luă, își puse ochelarii și începu să citească:

LOCUL VOSTRU DE ÎNTÂLNIRE E NESIGUR BOILOR SUNT RĂNIT ȘI TRANSMIT CU MÂNA STÂNGĂ PRIMUL GRUP AL ARMATEI STATELOR UNITE GRUPAT ANGLIA DE EST SUB PATTON ORDINUL DE FRONT ESTE DOUĂZECI ȘI UNA DIVIZII INFANTERIE CINCI DIVIZII BLINDATE APROXIMATIV CINCI MII DE AVIOANE PLUS NAVELE MILITARE NECESARE ÎN

GRUPUL WASH VA ATACA LA CALAIS ÎN CINCISPREZECE IUNIE SALUTĂRI LUI WILLI.

Hitler îi întinse hârtia lui Puttkamer și oftă.

– Așadar, până la urmă e Calais.

– Putem să fim siguri de acest om? întrebă aghiotantul.

– Absolut. Hitler se întoarce și traversă camera, către unul din fotolii. Mișcările îi erau țepene, trădându-i suferința. Este un german leal. Îl cunosc. Îi cunosc familia...

– Dar instinctul dumneavoastră...

– Ah... am spus că voi avea încredere în acest raport și așa voi face. Îi făcu semn să plece. Înștiințează-i pe Rommel și pe Rundstedt că nu le pot da tancurile. Și trimite-l pe nemernicul ăla de doctor.

Puttkamer salută din nou și plecă să transmită ordinele.

EPILOG

Când Germania a învins Anglia în sferturile de finală ale Campionatului Mondial de fotbal din 1970, bunicul se înfurie.

Stătea în fața televizorului color și bombănea în barbă, la adresa ecranului.

– Șiretenie! le spuse el experților aleși pe sprânceană care disecau acum fazele jocului. Șiretenie și hoție! Numai așa pot fi înfrânți blestemații ăia de nemți.

N-avea să se potolească până când nu-i soseau nepoții. Jaguarul alb al lui Jo opri pe aleea din fața modestei locuințe cu trei dormitoare, apoi însuși Jo, cu un aer prosper în geaca de antilopă, însoțit de Ann, soția sa, și de copiii lor, intră.

– Ai văzut meciul, tată? întrebă Jo.

– Groaznic, am jucat ca niște cizme.

De când se pensionase din cadrul armatei, și avea mai mult timp liber, începuse să-l pasioneze sportul.

– Germanii au fost mai buni, spuse Jo. Practică un fotbal de calitate. Nu puteam învinge mereu...

– Să nu-mi povestești mie de blestemații ăia de nemți. Prin șiretenie și hoție, așa pot fi bătuți. Se adresa nepotului, care se urcase în poala lui. Așa i-am bătut în timpul războiului, Davy – i-am tras pe sfoară la fix.

– Cum i-ai tras pe sfoară, bunicule? întrebă Davy.

– Păi, știi, i-am făcut să creadă... Vocea deveni scăzută și conspirativă, iar copilul chicoti, știind ce urmează. I-am făcut să creadă că-i vom ataca la Calais...

– Asta-i în Franța, nu în Germania....

– Lasă-l pe bunicul să-și spună povestea, îl dojeni Ann.

– În tot cazul, continuă bunicul, i-am făcut să creadă că-i vom ataca la Calais, așa încât și-au dus acolo toate tancurile și toți oamenii. Se folosi de o pernă ca să reprezinte Franța, o scrumieră pentru germani și un briceag pentru Aliați. *Numai că noi am atacat Normandia, și acolo nu mai rămăsese mare lucru, în afară de bătrânul Rommel și câteva pușcoace...*

– Și nu s-au prins de păcăleală? întrebă Davy.

– Era *cât pe ce* să afle. De fapt, a existat un spion care *a aflat*.

– Și ce s-a întâmplat cu el?

– L-am omorât înainte să le poată spune alor săi.

– Tu l-ai omorât, bunicule?

– Nu, bunica ta l-a omorât.

Bunica intră în cameră cu un ceainic.

– Fred Bloggs, ce faci, sperii copiii?

– De ce să nu știe și ei? bombăni Bloggs. Știți, ea a primit și o medalie. Nu vrea să spună unde-o ține pentru că nu vrea s-o arate musafirilor.

Bunica turnă ceaiul în cești.

– Ce-a fost a fost și-i mai bine să uităm, spuse ea, întinzându-i o ceașcă și o farfurie soțului ei.

El o prinse de braț și o strânse.

– E departe de a se fi terminat, spuse el, și vocea i se făcu dintr-odată blândă.

Preț de o clipă, se uitară unul la celălalt. Părul ei minunat încărunțea acum, și-l purta într-un coc. Era mai trupeșă decât înainte.

Dar ochii îi rămăseseră aceiași: mari, de culoarea chihlimbarului și deosebit de frumoși. Ochii aceia se uitau acum la el, și rămăseră amândoi nemișcați, aducându-și aminte.

Până când Davy sări din poala bunicului și răsturnă ceașca de ceai pe podea, risipind astfel vraja.

„Navele“ erau imitații din cauciuc și cherestea, „cazărmile“ – decoruri pentru film. Scopul diversiunii: inamicul trebuia să se pregătească împotriva unei invazii prin Pas-de-Calais. Debarcarea din Normandia, pe 6 iunie 1944, urma să fie o surpriză. Ar fi fost un adevărat miracol ca nici unul dintre spionii lui Hitler să nu afle nimic despre acest plan.

Au existat oare astfel de spioni? De fapt, existaseră foarte puțini, și oamenii din „coloana a cincea“ a spionajului englez, MI5, îi prinseseră aproape pe toți.

Dar era de ajuns unul singur...

Un Ac...

*Follett a încheiat un thriller care te cutremură,
atât la nivel visceral, cât și la nivel spiritual.*

NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-973-2

9 789731 039732

www.rao.ro
www.raobooks.com